COLECȚIA

Iubiri de poveste

Bestseller internațional

JENNIFER BLAKE

Răsplata unui rege

**Poate că regele hotărăște cine va fi soțul ei,
dar numai ea poate hotărî cui să-și ofere inima...**

În Anglia secolului al XV-lea, inteligența lui Lady Isabel Milton este singura armă care le poate asigura liniștea ei și celor două surori mai mici după moartea tatălui lor. Inventarea Blestemului Celor Trei Grații, conform căruia orice bărbat care s-ar căsători cu ele fără dragoste este sortit pieirii, le-a fost de ajutor... până acum.
Spre furia ei, Lady Isabel Milton este dată de soție cavalerului Rand Braesford – ca răsplată din partea regelui Henric al VII-lea pentru loialitatea și curajul puse în slujba tronului. Puternicul bărbat dorește să-și exercite imediat drepturile de soț, o experiență despre care Isabel nu-și închipuise vreodată că va fi atât de plăcută. Dar oare destoinicia lui îl va salva pe Braesford de blestemul groaznic al soției sale?
Acuzat de o crimă îngrozitoare, cu implicații care ajung până la însuși regele Henric, Braesford este întemnițat în Turnul Londrei, și astfel lui Isabel i se oferă salvarea. Acum ea are puterea de a-i hotărî destinul, de a-l trimite în ștreang și de a se elibera de legămintele căsătoriei. Însă, cu cât Isabel află mai multe despre Rand, cu atât este mai puțin convinsă că este vinovat de acuzațiile aduse, și se hotărăște să descopere adevărul despre soțul enigmatic, pe care nu se așteptase niciodată să ajungă să-l iubească.

Jennifer Blake este deținătoarea a numeroase premii în domeniu, fiind distinsă cu premiul pentru întreaga activitate de Asociația Scriitorilor de Romane de Dragoste. Până în prezent, a scris peste 65 de cărți, traduse în 23 de limbi și publicate în mai mult de 35 de milioane de exemplare.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-741-197-3
9 786067 411973
Alma

JENNIFER BLAKE

Răsplata unui rege

By His Majesty's Grace
Jennifer Blake
Copyright © 2011 Patricia Maxwell

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Răsplata unui rege
Jennifer Blake
Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare şi prepress: Marin Popa

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BLAKE, JENNIFER
Răsplata unui rege / Jennifer Blake;
trad.: Graal Soft. – Bucureşti: Litera, 2014
ISBN 978-606-741-197-3
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31=135.1

JENNIFER BLAKE

Răsplata unui rege

Traducere din limba engleză
Mihaela Sofonea

Alma

Pentru Bertrice Small și Roberta Gellis.

Multe mulțumiri, doamnelor, pentru că m-ați îndemnat să scriu această poveste, de dragul distracției și în semn de prietenie, la Convenția Romantic Times din 2008 din Pittsburgh și, mai ales, pentru primirea călduroasă în lumea voastră medievală.

Capitolul 1

August 1486, Anglia

Braesford se ivi în cele din urmă la orizont după-amiaza târziu. Stătea în fața lor, pe deal, un donjon împrejmuit de ziduri, în centrul căruia se distingea un turn fortificat de proporții masive, conturându-se pe fundalul cerului mohorât din nord. Deasupra turlei se roteau corbii, croncănind și planând peste pasarela străjuită de un brâu de piatră și parapete. În vârful acesteia se ițea stindardul, în semn că stăpânul era acasă. Pânza aceea zdravănă, colorată în albastru și alb, flutura cu zgomot în bătaia vântului aspru, de parcă ar fi încercat să-și ia zborul.

Isabel Milton ar fi fugit și ea mâncând pământul dacă nu ar fi fost o dovadă de mare lașitate.

Se auzi o trâmbiță, semnalându-le permisiunea de a intra. Pe Isabel o trecură fiorii, în ciuda căldurii de vară târzie. Trăgând adânc aer în piept, dădu pinteni buiestrașului, îndemnându-l să meargă la pas în spatele fratelui ei vitreg, contele de Graydon, și al prietenului acestuia, vicontele Henley. Grupul lor se apropia călare de zidurile groase de piatră ale cetății Braesford, în preajma cărora erau risipite colibe și mici prăvălii asemenea unor fuste zdrențuroase. Tropotiră peste șanțul uscat ce împrejmuia cetatea, pe sub poarta de fier ridicată și trecură de intrarea care dădea într-o curte împrejmuită, unde puteau fi adăpostiți sătenii pentru a fi protejați în vremuri de restriște. De pe treptele scării ce ducea în turnul aflat chiar în fața lor se ivi o haită interminabilă de câini de vânătoare, negri cu pete maronii-roșcate. Găinile zburau speriate din calea lor, și o scroafă, urmată de cinci purcei, o luă la sănătoasa, guițând de mama focului. Înconjurară grupul abia sosit, lătrând, mârâind la cai și amușinând smocurile

de păr de deasupra copitelor. Dinaintea intrării în turn stătea un străjer din garda de onoare, deși nu se vedea nicăieri vreo gazdă gata să le iasă în întâmpinare.

Așteptând ajutor pentru a descăleca, Isabel își ridică privirea către marele conac din partea centrală, lipit de turnul fortificat. Această porțiune era construită recent, din cărămidă, și avea trei niveluri, cu colțuri bogat ornamentate și nișe care adăposteau statuete de teracotă întruchipându-i pe arhanghelii războinici. Parterul părea a fi destinat servitorilor, care se iviră să preia bagajele grupului proaspăt sosit. Sala cea mare, inima edificiului, se afla negreșit la al doilea nivel, iar iatacul doamnelor era poziționat chiar deasupra acesteia, acolo unde ferestrele cu menouri reflectau cerul tulbure.

Ce fel de bărbat conducea această fortăreață, care emana o asemenea măreție aspră, dar, în același timp, dădea la iveală semnele avuției? Ce combinație de trufie și cutezanță îl făcuse să creadă că ea, fiica unui nobil și moștenitoare de drept, se va căsători cu un simplu fermier, oricât de vaste i-ar fi fost pământurile sau de necucerit casa? Ce înrâurire aparte avea acesta asupra regelui, încât Henric Tudor să poruncească înfăptuirea unei asemenea uniuni?

Sub arcada romană a intrării în turnul fortificat se iți o umbră, apoi apăru conturul masiv al unui bărbat. Toate privirile din curtea interioară a castelului se întoarseră către el.

Isabel se îndreptă în șa, împunsă de tulburarea care o făcu să uite de oboseala călătoriei îndelungate. Fusese indusă în eroare, își dădu seama, simțind gheara groazei în piept, poate din neștiință, sau mai curând din pizmă. Graydon se dădea în vânt după astfel de glume.

Stăpânul de la Braesford nu era câtuși de puțin un simplu fermier. Era, într-adevăr, un războinic.

Randall Braesford avea o statură impunătoare și umeri lați, accentuați de croiala vestei. Musculatura puternică a coapselor și a picioarelor lui era bine definită de pantalonii strâmți cenușiu-închis și de cizmele înalte de aceeași culoare. Părul lui negru, ce lucea în lumina palidă a soarelui, asemenea penelor de corb, era tăiat drept deasupra umerilor. Avea ochi de un cenușiu

întunecat, precum oțelul călit, iar trăsăturile sale, deși bine desenate, căpătau un aer sumbru din cauza expresiei aspre a gurii, care se ivea de sub nasul acvilin. Învești mântat în culori rafinate, negru, alb și gri, ținuta lui nu avea nici cea mai mică urmă de spilcuială curtenească, nici un fir de damasc sau broderie, nici un acoperământ de cap cu boruri largi, împodobit cu pene. Pălăria lui era simplă, din lână cenușie, cu borul răsfrânt și creneluri, precum zidul unui castel. De centura care îi încingea talia zveltă atârna cuțitul pe care îl folosea la masă, o lamă aleasă din oțel de Damasc, prinsă în plăsele și într-o teacă, împodobită cu foiță de argint pe deasupra smaltului negru.

Nu era de mirare că era tovarășul apropiat al regelui, se gândi ea spumegând de furie. Erau din același aluat, Henric al VII-lea și Sir Rand Braesford. Deși unul era bălai, iar celălalt smead, amândoi aveau trăsăturile dure și înfățișarea gravă, o cumplită forță și o vădită hotărâre de a modela soarta pe potriva voinței și a plăcerii lor.

Lângă ea, vicontele Henley, un veritabil gigant, trecut bine de patruzeci de ani, cu păr roșcat și expresia greu încercată a celor care și-au petrecut viața pe câmpul de luptă și în turniruri, descălecă de pe gonaciul său. Se întoarse către Isabel, ca și când ar fi vrut să o ajute să descalece.

– Stai, strigă Rand Braesford, cu glasul ferm al celor obișnuiți să li se urmeze poruncile. Înaintă spre ea, cu pași egali și privirea ascuțită. Privilegiul este al meu.

Isabel se simți cuprinsă de o paralizie ciudată, în timp ce pântecul îi fu invadat de o senzație pătrunzătoare. Nu-și putu desprinde privirea de ochii întunecați ai lui Braesford, nici măcar atunci când acesta se opri lângă ea. Erau atât de negri, asemenea unor hăuri sclipitoare, care te îndemnau să le explorezi, dar totodată refuzau să se lase cercetate. Orice putea zace acolo, absolut orice.

– Doamna mea?

Sonoritatea joasă a vocii lui avea o inflexiune vibrantă, care părea să reverbereze înăuntrul ei. Era la fel de intimă și de posesivă ca și felul său de a se adresa. „Doamna mea." Nu „milady", ci „doamna mea".

Doamna lui. Și de ce nu? În curând avea să fie a lui, într-adevăr. Dându-și subit seama că îl țintuia cu privirea, lăsă genele să-i

acopere ochii, își desprinse genunchiul din oblânc și se întoarse mai mult către el.

O prinse de mijloc cu mâini puternice, ridicând-o din șa, iar ea își sprijini palmele înmănușate de umerii lui largi. Cu picioarele bine înfipte în pământ, o trase către el, încât alunecă încet de-a lungul întregii lui staturi, până când fustele rochiei sale de călărie se ridicară, mototolindu-se între ei, iar vârfurile încălțărilor ei abia atingeau pământul.

Rămase fără suflare. Viitorul ei soț nu avea nici un dram de moliciune, nicăieri. Trupul lui era neclintit de la piept la genunchi, încât părea a fi mai curând o armură de oțel decât carne vie. Senzația era mai cu seamă evidentă în zona de sub talie. Tresări ușor sub strângerea lui, cu ochii mari și degetele încleștate de umerii săi, recunoscând porțiunea tare și fierbinte care o împungea în moliciunea pântecului. Nu-i păsa că ea simțea, sau așa părea. O cântări cu atenție din spatele pavezei genelor dese, ceea ce părea să-i acorde și ei același drept de a-l scruta. Văzu că ochii lui ascundeau licăriri în adâncuri, ca argintul șlefuit și lustruit, iar sprâncenele lui dese erau arcuite, dând naștere unor tăieturi întunecate deasupra lor. Din colțurile ochilor porneau riduri fine, poate de la râs, dar mai curând din cauză că scrutase orizonturile. Avea fălcile puternice, iar bărbia era împărțită în două de o despicătură. Contururile ferme, însă bine definite, ale gurii lui trădau o natură senzuală, bine ținută în frâu.

– Ei bine, Braesford... rosti fratele ei vitreg, cu o undă de iritare în glas.

– Graydon, îi răspunse stăpânul conacului peste umăr. Vă urez bun venit la Braesford Hall. Și aș face-o cu mai multă curtoazie dacă nu aș fi atât de nerăbdător să o întâmpin pe mireasa mea.

Cuvintele erau suficient de plăcute, însă aveau o notă inconfundabilă de ironie. Se referea Braesford, cu o îndrăzneală sfruntată, la faptul că o aprecia ca femeie? Voia să spună că altfel nu era mai deloc încântat să o cunoască, sau era vorba despre ceva care îi privea doar pe cei doi bărbați?

Acest cavaler și fratele ei vitreg se cunoscuseră în timpul invaziei lancasteriene, cu o vară în urmă, care sfârșise cu bătălia de la Bosworth. Braesford își dobândise titlul acolo, devenind

Sir Randall Braesford. El fusese cel care găsise coronița de aur pierdută de uzurpator, Richard al III-lea, și i-o înmânase lui Lord Stanley, astfel încât Henric Tudor să poată fi încoronat pe câmpul de luptă. Spre deosebire de el, Graydon nu se întorsese de la Bosworth cu altceva în afară de un nou reproș al regelui, care îi suna în urechi, imputându-i că își adunase oamenii cu întârziere. Fără îndoială, Braesford știa că fratele ei vitreg așteptase până fusese sigur de partea cui va fi victoria, înainte de a contribui la susținerea cauzei lui Henric.

Graydon, călcând pe urmele tatălui său mort, prefera întotdeauna să fie de partea învingătorilor. Dreptatea avea prea puțină importanță.

– Ești un bărbat curajos, dacă îndrăznești să pui mâna pe sora mea. Cred că ai vrea să fie absolvită de păcate mai întâi.

Isabel încremeni la această sugestie. Viitorul ei soț nici măcar nu se osteni să-i arunce o privire fratelui ei vitreg.

– De ce aș face asta? întrebă el.

– Blestemul, Braesford. Blestemul Celor Trei Grații de Graydon.

– Nu mă tem de blesteme. Ochii lui Rand Braesford licăriră amuzați, zâmbind către ea. Se va face la vremea potrivită, după ce ne vom cununa cum se cuvine și vom împărți așternutul.

– Așadar, acesta e cursul lucrurilor, nu-i așa? se auzi râsul spart al lui Graydon. Astă-seară, nu mă îndoiesc, de îndată ce te vei vedea cu contractul în mână.

– Cu cât mai curând, cu atât mai bine, încuviință Braesford apăsat.

Punând-o pe Isabel pe pământ, îi așeză mâna pe brațul său și se întoarse să o conducă în conac. Trecu o clipă înainte de a-și putea forța picioarele să se miște. Păși cu capul sus și chipul impasibil, lăsând în urma ei ocheadele și râsul înfundat al lui Graydon și al ostașilor lui Braesford, cu disprețul pe care îl meritau. În interiorul ei, mintea i se zbătea speriată, în haos. Crezuse că va avea mai mult timp, se așteptase la câteva zile de odihnă înainte de a fi nevoită să se supună soțului. Într-o săptămână sau posibil două, ar fi putut apărea cu ușurință grațierea. Trecuseră ani de când vreun bărbat îndrăznise să înfrunte Blestemul Celor Trei Grații, atât de mulți, încât ajunsese să se bazeze pe protecția acestuia. De ce ar trebui să fie Braesford cel care să-l învingă?

El avea de gând să-l dovedească fals printr-o lovitură rapidă și bine țintită. Era posibil să reușească.

Întorcându-se să privească înapoi, Isabel căută instinctiv figura familiară a servitoarei sale, Gwynne. Unul dintre ostașii fratelui ei vitreg o ajutase să coboare de pe catâr, iar acum dirija descărcarea bagajelor. Era clar că Gwynne auzise schimbul de replici, ca toți ceilalți, din îngrijorarea care răzbătea din ochii ei bătrâni și înțelepți, care îi urmăreau pe ea și pe viitorul ei soț. Comunicară fără vorbe pentru o clipă, lucru câtuși de puțin neobișnuit, căci femeia fusese slujitoarea mamei sale, ajutând-o să le aducă pe ea și pe surorile ei pe lume. Întărită de sprijinul mut al lui Gwynne, Isabel privi din nou înainte.

Blestemul era o făcătură, iar Braesford aproape că o știa, o apărare slabă, creată dintr-un amalgam de superstiție, coincidență și îndrăzneală. Fusese inspirația lui Isabel, izvorâtă din speranța de a oferi o mică protecție surorilor sale mai mici, la a căror creștere contribuise după moartea mamei lor. Să le păzească în toate chipurile fusese cel mai aprig țel al ei din clipa în care toate trei rămăseseră cu un tată brutal și nepăsător. Se temuse că Marguerite și Cate, două nubile atât de încântătoare și gingașe, aveau să fie târâte fără preget în așternut, la paisprezece ani, vârsta legală pentru căsătorie, împlinind logodnele încheiate încă de când se aflau în leagăn. Cu ajutorul proniei cerești și a milei lui Dumnezeu, cele trei reușiseră să scape, laolaltă, de zece sau douăsprezece astfel de aranjamente nupțiale, fără a fi cununate oficial și fără a-și pierde fecioria. Boala, accidentele și soarta rezervată de războaiele sângeroase luaseră viețile viitorilor miri, una câte una. O soartă vicleană le purta cu siguranță de grijă– sau cel puțin așa le sugerase Isabel tuturor celor dispuși să o asculte. Fusese destul să o pomenească în șoaptă timp de trei sau patru ani.

Apoi Leon, arătosul Maestru de Ceremonii al regelui Henric, care se întorsese cu acesta din Franța cu un an în urmă, readusese povestea în centrul atenției, în glumă, însă nu fără o urmă de blândețe. Ei bine, și pentru provocarea de a vedea câți nobili englezi creduli ar fi putut fi convinși să o creadă. Draga de Gwynne o răspândise și ea printre servitoarele și servitorii de la palatul Westminster. Presupusul blestem ajunsese să fie

comparabil cu Sfintele Scripturi, un adevăr crezut de toată lumea, conform căruia moartea sau dezastrul vor lovi pe oricare bărbat care va încerca să încheie o căsătorie lipsită de dragoste cu oricare dintre Cele Trei Grații de Graydon – după cum le botezase Leon, în ton cu fervoarea clasicismului roman care lovise Curtea la momentul respectiv.

Fusese o poveste cât se poate de convenabilă, lăsând la o parte notorietatea care o însoțea. Fiind cea mai vârstnică dintre Grații, Isabel fusese recunoscătoare pentru protecția acesteia. Se bucurase de libertatea câștigată astfel, de zilele nesfârșite de pace, în care nu-i poruncea nimeni, cu excepția unui frate vitreg care era rareori acasă. Să fie lipsită de ea printr-o alianță atât de vădit nepotrivită, precum cea care o aștepta, avea să fie aproape insuportabil. Și totuși, cine era ea să o împiedice?

Brațul de sub mâneca înspicată a viitorului ei soț era la fel de tare ca piatra din zidurile lui fortificate. Degetele îi tremurară ușor pe lâna întunecată care îl acoperea și le strânse mai tare, în strădania de a le potoli. Acest bărbat nu împărtășea câtuși de puțin teama superstițioasă care făcea ravagii printre cei care se rugau cu fervoare în fața tuturor altarelor din regat? Sau era vorba doar de faptul că el, ca și Henric al VII-lea, îl cunoscuse pe Maestrul de Ceremonii în Franța?

Braesford își coborî privirea către ea, ridicând întrebător dintr-o sprânceană.

– Îți este frig, Lady Isabel?

– Sunt doar obosită, rosti ea printre buzele înțepenite, deși vântul a fost întru câtva rece pentru perioada de vară, în special de-a lungul ultimelor câtorva leghe.

– Îmi cer iertare, dar te vei obișnui cu vremea noastră aspră în timp, îi răspunse el cu o curtoazie gravă.

– Posibil.

– Te gândești, poate, să scapi de ea.

O conduse în turn, rămânând cu spatele la zidul arcuit în timp ce urcau scările înguste și șerpuitoare, astfel încât ea să se poată sprijini de brațul lui.

– Nu aș spune asta, dar nici nu aștept cu nerăbdare să-mi petrec întreaga viață la Braesford.

– Sper că te vei răzgândi înainte să treacă noaptea aceasta.

Îi aruncă o privire grăbită, ridicându-și capul și scrutând întunericul implacabil din ochii lui. Chiar era hotărât să împartă așternutul cu ea înainte de finalul serii. Era dreptul său după legea canonică, prin care se recunoștea o logodnă oficială ca fiind la fel de puternică precum jurămintele în fața unui preot. Inima i se poticni în piept înainte de a o lua la galop și mai abitir. Trebuia să existe o cale de scăpare, deși nu-i trecea prin minte care ar putea fi aceasta.

Scara ducea în sala cea mare, o încăpere cavernoasă cu pereți întunecați de piatră, pe care erau atârnate stindarde și coarne de cerb. Într-unul din capetele acesteia era așezat un podium cu o galerie pentru muzicanți deasupra, iar pe lungimea ei erau amenajate, pe două rânduri, mese cu picioare în cruce. În aer plutea un parfum discret de rogoz amestecat cu lavandă și cedru, ridicându-se din covorul proaspăt întins făcut din ele, și care îmblânzea podeaua de piatră. Peste mireasma acestuia se simțea iz de fum, adiind de la focul ce ardea mocnit în vatra căminului uriaș lipit de unul dintre pereți, absorbind umezeala din aer. Când intrară, servitorii întindeau deja fețele de masă pentru oaspeți.

– Vei dori să te retragi în odaia ta înainte de începerea ospățului, spuse Braesford, inspectând pregătirile din sală cu ochii mijiți, apoi aruncă o privire peste umăr către grupul de bărbați din spatele lor. Te conduc.

Isabel fu cuprinsă de panică. Doar nu intenționa să o urmeze acum?

– Ai îndatoriri mult mai importante, sunt sigură, spuse ea oarecum grăbită. Eu și servitoarea mea vom găsi singure calea.

– Nici o îndatorire nu poate fi mai importantă.

Ochii lui licăriră amuzați în adâncuri, ca o lumină ce alunecă pe o lamă lustruită de sabie, scânteiere care dispăru în clipa în care își înclină capul. Îndrăznea să râdă de ea și de temerile ei?

În momentul acela își aminti de o seară petrecută la Curte cu câteva luni în urmă, imediat după vestea că Henric încuviințase căsătoria cu Elisabeta de York. Lui Isabel, ca și majorității moștenitoarelor necăsătorite din întreaga țară, i se poruncise să participe, deși împotriva dorințelor lui Graydon. După ceremonie

avusese loc un ospăț grozav, cu dansuri și măști. Se mișca, executând pașii de rondo cu inima ușoară și cu picioare sprintene, când simțise ghimpele unui gând ca un fior pe șira spinării. Privind în jur, observase un gentilom care se sprijinea de intrarea în anticameră. Părea detașat de voioșia generală, avea trăsături aspre, veșminte sobre și era suspect de vigilent. Totuși, pentru o fracțiune de secundă, în ochii lui licărise o scânteie de încântare. Apoi se întorsese și dispăruse în întunericul care se întindea ca un tunel în spatele lui.

Bărbatul acela, își dădu ea seama acum, fusese Braesford. Auzise șoptindu-se la Curtea lui Henric despre el, o figură misterioasă, fără legături de familie, care venea și pleca după bunul plac. Îndurase exilul incert al lui Henric în Bretania și detenția ulterioară a acestuia în Franța, așa se spunea, fiind onorat din această pricină. Alții șopteau că era favoritul mamei noului rege, Margaret Beaufort, și călătorise uneori, făcând legătura între aceasta și fiul său, în misiuni care culminaseră cu invazia lui Henric. Cu toate acestea, nimeni nu putea vorbi limpede despre el, căci proaspătul cavaler se ținea departe de Curte și de clevetirile acesteia, ocupând o încăpere obscură în viscerele vreunui palat sau castel, în care se nimerea să locuiască Henric la momentul respectiv. Singurul lucru clar era că regele îi dădea ascultare și îi acorda încrederea sa absolută. Aceasta până când dispăruse în nordul Angliei, la conacul cunoscut drept Braesford, care îi fusese oferit ca recompensă pentru serviciile aduse Coroanei.

Era oare posibil, se întrebă Isabel cu oarecare uimire, ca prezența ei la Braesford, logodna ei cu acest bărbat misterios, să fi fost declanșată de acel scurt schimb de priviri? Părea improbabil, însă, cu toate acestea, nu i se oferiseră alte motive pentru a gândi altfel.

Nu că ar fi trebuit să existe ceva personal în aranjament. De când urcase pe tron, Henric o declarase pupila sa, dat fiind că tatăl și mama ei erau morți, că era nemăritată și moștenitoarea unei averi considerabile. Graydon făcuse scandal și blestemase, căci considera că dreptul de a-i administra averea și veniturile îi aparținea, deși nu aveau nici o picătură de sânge în comun. Cu toate acestea, fratele ei vitreg fusese obligat să se încline în fața voinței regelui. Dacă Henric voia să-l răsplătească pe unul

dintre susținătorii săi cu mâna și proprietățile ei, inclusiv cu venitul ei anual generos, era dreptul său. Cu siguranță, ea nu avea nici un cuvânt de spus în această chestiune.

Rand o conduse pe Isabel Milton de Graydon din sala cea mare într-un vestibul lăturalnic, apoi în sus pe scările largi lipite de zidul din dos al acestuia. La capătul lor, o luă spre stânga și deschise o ușă care ducea în apartamentul stăpânei, situat în partea din față a conacului. Privind în jur, simți o împunsătură de mândrie în piept. Totul era pregătit pentru mireasa lui, deși abia reușise să termine la timp. Îl hărțuise pe meșter cu amenințări și nu puține jurăminte pentru a-l face să termine încăperile la timp. Și credea că nici măcar regina lui Henric nu avea un iatac mai încântător.

Ferestrele mari, cu cercurile lor groase, de sticlă suprapusă, lăsau lumina să intre în voie, astfel ca Isabel și doamnele sale să poată coase, broda sau citi. Băncile cu perne de sub acestea erau o invitație la contemplare sau îți permiteau să observi ce se întâmpla în curtea de jos. Scenele clasice cu zei și zeițe pictate pe pereții tencuiți erau înviorate de îngerași neastâmpărați, în vreme ce, peste rogozul de pe dușumea, erau așternute covoare din loc în loc, într-o manieră despre care auzise în Orientul Îndepărtat. În loc de un vas de mangal, în această încăpere se afla un cămin, la fel ca în sala de jos. De fiecare parte a încăperii erau așezate lavițe, din lemn de stejar sculptat cu pricepere, ale căror speteze erau suficient de înalte pentru a reține căldura care radia, iar locurile pentru șezut erau acoperite cu perne brodate. Un mic foc alunga frigul tot mai aspru al serii, pâlpâind sub polița masivă de deasupra căminului, pe care era gravată emblema aleasă de el, un corb, însoțită de mottoul său, în latină: *Interritusaum*, „Neînfricat". Dincolo de el se afla patul, așezat pe un podium, în colț. Nefiind un bărbat mărunt, acesta era unul de dimensiuni considerabile, împodobit cu un baldachin cu perdele brodate și ticsit cu saltele și perne umplute cu puf.

– Iatacul tău, Lady Isabel, spuse el simplu.

– Văd.

Rand nu se așteptase la o izbucnire de bucurie, dar simțea că i s-ar fi cuvenit câteva cuvinte de apreciere, după toate pregătirile

pe care le făcuse pentru confortul ei. Totuși, dezamăgirea lui fu trecătoare, observând cum evita să privească spre pat. Un tremur ușor traversă mâna așezată pe brațul lui, iar ea și-o retrase în grabă, îndepărtându-se câțiva pași de el.

Se temea de el, se gândi Rand. Nu se putea împotrivi. Nu era un bărbat superstițios și dădea prea puțină crezare blestemelor, profețiilor și altor astfel de preziceri, însă nici nu lăsa lucrurile la voia întâmplării. Era important să o ia și să o păstreze pe Lady Isabel. Avea să facă ce era necesar, dregând lucrurile mai târziu. Iar dacă a o păstra promitea a fi de departe mai mult o plăcere decât o datorie, acesta era secretul lui.

– Vrei să-ți potolești setea, presupun, rosti el grav. Voi trimite vin și pâine să-ți potolești foamea până la ospăț.

– Ești prea bun. Mulțumesc, spuse ea peste umăr, întorcându-se cu spatele către el și îndepărtându-se și mai mult. Mă poți lăsa singură acum.

Tonul ei era acela al unei prințese care își trimite lacheul la plimbare. Îl iritase, dar refuza să se simtă jignit. Neîndoielnic, se temea că o va ataca dintr-o clipă în alta, nu că nu ar fi avut motiv să o facă. Se întâmpla destul de des în cazul aliențelor în care era la mijloc o avere considerabilă: împărțirea așternutului însemna răpirea virginității doamnei și a averii în același timp. O clipă se gândi să se ridice la înălțimea așteptărilor ei, cuprinzând-o în brațe și aruncând-o în pat, pentru ca apoi să i se alăture. Valul de căldură care-i traversă partea inferioară a trupului era un indiciu clar cu privire la ce credea ființa lui instinctuală despre această idee.

Nu putea să o facă. În primul rând, rămânând singur cu ea oricât de puțin avea să o expună la și mai multe măscări și comentarii provocatoare decât îndurase deja. Iar în al doilea rând, nu dorea ca forța să creeze un precedent pentru viața lor împreună. O va lăsa să-și păstreze mândria, atunci. Era în mâinile lui, fie că accepta sau nu. Va avea suficient timp pentru a se asigura că ea înțelegea acest fapt.

– Regret că te-ai simțit stânjenită în clipa aceasta, spuse el brusc.

– Stânjenită? Se întoarse, aruncându-i o privire grăbită pe sub gene. De ce aș fi?

– Ceea ce va avea loc între noi nu este o chestiune despre care să se vorbească grosolan. Nu vreau să crezi că eu văd lucrurile astfel.

Chipul ei fu invadat de culoarea gingașă și proaspătă a trandafirului sălbatic.

– Cu siguranță nu.

– Doar că vor exista inevitabil speculații, având în vedere soarta nefericită a pretendenților tăi de până acum.

Între ei se afla gândul că el era cel de-al cincilea într-un șir care începuse pe când ea era în leagăn. Primul legământ fusese cu un baron de vârsta tatălui ei, care sucombase de colică. Apoi, onoarea fusese transmisă fiului acestuia, un băiețel nu mai mare de șase ani, care nu supraviețuise năpastei pojarului din copilărie. După aceasta, se făcuse un aranjament cu James, marchiz de Trowbridge, un veteran greu încercat în lupte, de aproape cincizeci de ani. Trowbridge murise în urma unei căzături în timp ce se afla la vânătoare, pe când Isabel avea nouă ani, după care a fost hărăzită, la vârsta de unsprezece ani, lui Lord Kneesall, care nu avea decât cu șaptesprezece ani mai mult decât ea și fusese năpăstuit să aibă buză de iepure. Când a fost executat, după ce alesese tabăra greșită într-o dispută între facțiunile plantagenete, se pusese capăt tuturor logodnelor.

Rand știa că asta se întâmplase, în parte, deoarece doamna avea reputația de a fi una dintre Cele Trei Grații de Graydon, surorile blestemate, care nu puteau fi luate în căsătorie decât de bărbați care le iubeau. Un motiv mai pertinent era războiul necontenit din ultimii ani, care făcea ca alegerea unui mire să fie problematică, având în vedere că bărbatul ales putea fi foarte puternic într-o zi și decapitat în a doua.

Doamna începu să-și scoată mănușile, acordând o atenție meticuloasă extragerii fiecărui deget. Rand privea dezvăluirea mâinilor ei palide cu o senzație arzătoare în partea inferioară a trupului, iar gândurile îi zburau înnebunite la alte părți ale trupului ei care aveau să i se arate. Făcea un efort să o urmărească, când, în cele din urmă, o auzi răspunzând:

– Nu poți fi câtuși de puțin învinovățit pentru vulgaritatea celorlalți. Fratele meu vitreg, ca și tatăl lui înaintea sa, se desfată

cu propria lipsă de rafinament. Fiind obișnuită cu felul de a fi al lui Graydon, nu voi roși din cauza manierelor tale.

– Și totuși, te-ai îmbujorat chiar acum.

Nu-și desprinse privirea de la ceea ce făcea, extrăgând cu grijă, centimetru cu centimetru, pielea mănușii de pe degetul mic.

– Nu din cauza subiectului batjocurii, ci mai degrabă pentru că a fost pomenit între noi.

– Deci eu am greșit, spuse el cu glas uniform.

– Nu văd nici o greșeală.

Echitatea ei îl mișcă, stârnindu-i o senzație de tandrețe inexplicabilă, la fel ca și curajul, și până și mândria ei inconștientă. Era o bijuterie în camera aceea perfectă pe care o crease pentru ea, ultimul element, minunat și strălucitor, care mai era de adăugat. Avea ochii de un verde crud, ca al frunzelor proaspete de primăvară, vii și plini de o inteligență iscoditoare. Buzele ei cărnoase purtau în ele rozul întunecat al trandafirului care se cățăra pe zidul din curte. Mantia din pânză roșiatică nu era menită decât să o protejeze de praf, iar rochia de călărie de dedesubtul acesteia era din lână subțire de vară, de culoarea mușchiului verde. Își lăsase pe spate gluga mantiei, dând la iveală o mică bonetă plată de lână stacojie, brodată cu ramuri de ferigă, de care era prins un văl subțire, care îi acoperea părul atât de bine, încât nu putea fi zărită nici cea mai firavă șuviță. Rand simțea că îl mănâncă mâinile să îndepărteze acoperământul, să o dezgolească de-a dreptul, astfel încât să vadă în întregime premiul care îi fusese oferit.

– Aduci alinare cugetului meu, spuse el, cu vocea dogită. Dacă împărțirea așternutului pe care au pomenit-o alții precede nunta, sper că vei înțelege cauza. Cel mai bun fel pe care îl cunosc de a spulbera un blestem este să-l infirmi.

Bărbia ei se ridică ușor, deși genele îi ascunseră privirea.

– Îmi dai voie mai întâi să-mi scot mantia, cel puțin?

Imaginea care i se născu în minte, în care o lua, într-un vălmășag de fuste și cu picioarele acoperite de ciorapi strângându-se în jurul trupului său, avu un asemenea efect asupra lui, încât fu bucuros că vesta lui avea o lungime demodată. Lucrurile ar fi mers atât de ușor, de vreme ce se îndoia că purta lenjerie intimă de vreun fel pe sub veșminte, doar dacă nu cumva își pusese așa ceva pentru

a preveni rănile pe care i le-ar fi putut provoca șaua, pe durata îndelungatei călătorii. Mai mult, provocarea ei suna de parcă i-ar fi repugnat împlinirea necesității susținute de el, dar nu avea să-i reziste. Ceea ce era promițător și se ridica la înălțimea gesturilor la care avea dreptul să se aștepte.

Își scoase mănușa de tot, dar se opri cu un icnet în clipa în care mâna îi alunecă afară din pielea fină. Chipul îi păli, iar în jurul gurii îi apăru o linie albă. Rand făcu un pas înainte, încruntându-se, și întinse mâna să-i prindă încheietura cu degetele lui aspre.

– Doamnă, ești rănită.

Ea scoase un mic sunet, ceva între un icnet și un râs chinuit, în timp ce priveau țintă amândoi la degetul ei mic, care era îndoit într-un unghi nefiresc, între prima și a doua articulație.

– Nu... doar puțin.

– E limpede că e rupt. De ce nu ți-a fost oblojit?

– Nu a fost nevoie, spuse ea trăgându-și brațul în încercarea de a-l elibera din prinsoarea lui. E o nimica toată.

Pielea ei era atât de fină, atât de moale, sub degetele lui bătătorite, încât fu distras pentru o clipă, fascinat totodată de trepidațiile prea iuți ale pulsului ei sub degetul lui mare.

– Nu pot să fiu de acord, răspunse el. Se va vindeca în forma pe care a luat-o.

– Nu te privește.

Își trase încheietura înainte și înapoi, cu răsuflarea întretăiată printre buzele întredeschise și ochii întunecați de durere.

– Tot ce are legătură cu viitoarea mea soție mă privește.

– De ce, mă rog? Pentru că te aștepți la perfecțiune?

Voia să-l mânie, astfel încât să o lase singură. Era limpede că nu-l cunoștea deloc.

– Pentru că mă consider responsabil de bunăstarea ta de azi înainte. Pentru că îi protejez pe cei care îmi sunt apropiați. Totodată, pentru că știu cel mai bine cum să te servesc.

– Mi-ai face un serviciu foarte plăcut lăsându-mă în pace.

La propriu, voia să spună, se gândi Rand. Dat fiind că îndeplinirea acestei dorințe era imposibilă, îi ignoră rugămintea.

– Cum s-a întâmplat? O căzătură? Te-a aruncat buiestrașul din șa?

– A fost o prostie, nimic mai mult.

– Într-adevăr? Nu aș fi zis că-ți stă în fire.

Refuză să se lase provocată, strângând din buze, ca și când ar fi vrut să se abțină de la orice explicație. În minte i se înfiripă convingerea că rana ar fi putut fi provocată drept pedeapsă. Sau poate că era vorba de natura convingerii, poate pentru a cimenta acordul cu o căsătorie pe care nu o considera a fi demnă de rangul ei.

O eliberă cu o mișcare bruscă, deschizând pumnul. O clipă mai târziu, simți că i se strânge inima, văzând că ea își cuprinde degetele cu cealaltă mână, apăsându-și-le pe abdomen.

– O voi trimite pe tămăduitoarea din zonă la tine, spuse el, cu un ton aspru. Se pricepe la vindecarea rănilor.

– La fel și servitoarea pe care am adus-o cu mine. Ne vom descurca, îți mulțumesc.

– Ești atât de sigură?

– Într-adevăr.

Doamna își ridică bărbia, întâlnindu-i privirea. Dădu drumul mâinii betege și, cu cea zdravănă, îndesă mănușa pe care și-o scosese în cingătoarea de piele împletită, pe care o purta în jurul mijlocului.

El se întoarse către ușă, apucând ivărul de fier.

– Îți voi trimite servitoarea atunci – laolaltă cu bagajul și apă pentru îmbăiat. Luăm cina în sala mare, la asfințit.

– Cum îți e pe plac, răspunse ea.

Nu-i era pe plac, câtuși de puțin. Ar fi preferat să stea, să se lungească pe divan sau pe pat, privind cum o îngrijește servitoarea. Nu se cuvenea. Nu încă. Schiță o plecăciune țeapănă.

– Pe mai târziu.

Rand ieși în clipa următoare și nu se opri până nu ajunse la jumătatea scărilor care duceau spre sala cea mare. Pașii lui încetiniră, oprindu-se în solitudinea aceea neobișnuită. Se întoarse și se sprijini de zid, rezemându-și capul de piatra rece. Nu se va întoarce. N-o va face. Și totuși, cât de lungi vor fi orele până la încheierea ospățului, când va veni vremea ca el și aleasa lui să se retragă în așternuturi.

Cum avea să îndure să stea alături de ea, împărțind cupa și farfuria, oferindu-i mici dumicați de pe platourile cu mâncare pe tava pe care o împărțeau și sorbind din cupa atinsă de buzele ei? Da, și să-i respire mireasma delicată de femeie, simțind prin pânză și prin lâna subțire de vară până și cea mai ușoară atingere a brațului ei și capcana gingașă a fustelor ei revărsate pe tureacul cizmelor sale?

Bere, avea nevoie de o halbă mare. Îi trebuia un întreg butoiaș de bere imediat. O, dar nu, pentru numele lui Dumnezeu, nu atât de multă încât să-i amorțească simțurile. Nu atât de multă încât să-și dezguste mireasa cu duhoarea lui. Cu siguranță nu atât de multă încât să-l lase fără bărbăție.

Poate că, la urma urmelor, nu de bere avea nevoie.

Ar putea face o lungă plimbare călare, doar că nu dorea să fie prea ostenit pentru o noapte a nunții cum se cuvine. S-ar putea plimba pe creasta zidurilor, lăsând vântul să-i răcorească sângele înfierbântat, în timp ce va privi deasupra văii, deși făcuse asta mult prea des astăzi, în timp ce-și aștepta doamna. Ar putea coborî la bucătărie poruncind să se pregătească o nouă delicatesă pentru a o ispiti, deși comandase deja destule, ba chiar prea multe.

Putea să se întrețină cu oaspeții săi, sperând că nu va fi necesar să pună capăt comentariilor bădărane ale acestora cu un pumn bine țintit. Și, poate-poate ar fi putut afla ceva de la fratele vitreg al lui Isabel, care să-i spună cât de tare se împotrivise aceasta căsătoriei și ce fusese întreprins pentru a-i obține consimțământul. Cum avea să folosească informațiile urma să hotărască după ce va fi aflat tot ce putea.

Capitolul 2

Isabel ieși din iatac când bătu clopotul pentru rugăciunea *Angelus*. Dispoziția ei se îmbunătățise considerabil, după o baie caldă care îndepărtase praful călătoriei și înveșmântarea în schimburi

proaspete, pe sub rochia nouă de lână stacojie – culoarea curajului – cu tivul întărit de broderie și mâneci despicate, legate din loc în loc cu noduri din fundă. În timp ce stătuse în fața cărbunilor din cămin, în vreme ce Gwynne îi uscase și îi pieptănase părul, ascunzându-i-l din nou sub bonetă și văl, avusese totodată răgaz să reflecteze.

Evitase să ajungă imediat în așternuturi cu Braesford, deși aproape că nu-i venea să creadă. Se răzgândise, poate, sau posibilitatea aceasta nu fusese nimic altceva decât umorul vulgar al lui Graydon? Habar nu avea, dar era tot ce putea face pentru a-și reține năuceala prilejuită de ușurare. Doamne ajută ca soarta ei fastă să dăinuie.

Nu era vorba de faptul că se temea de intimitatea patului nupțial. Nu se aștepta la prea multă bucurie de pe urma acestuia, dar aceasta era o altă chestiune. Nu, dorea să evite căsătoria în întregime. Prea multe dintre prietenele sale fuseseră căsătorite încă din leagăn, fiind date după soți mult mai bătrâni, la treisprezece sau paisprezece ani, devenind mame la cincisprezece sau șaisprezece ani și ajungând să aibă trei sau patru copii până la douăzeci și trei de ani, câți avea ea acum. Asta dacă nu mureau în chinurile nașterii. Prima căsătorie a mamei sale fusese la fel, deși destul de fericită, poate pentru că tatăl lui Isabel, Lord Craigsmoor, petrecuse mult timp la Curte.

Cea de-a doua căsătorie a mamei sale nu ieșise la fel de bine. Cel de-al șaselea conte de Graydon fusese brutal și despotic, un bărbat care îi trata pe toți cei din preajma sa cu același dispreț pe care îl manifesta față de cei pe care îi stăpânea laolaltă cu pământurile sale. Cuvântul său era lege și nu accepta nici un fel de discuție, nici o lipsă de supunere din partea nevestei, a fiicelor sale vitrege sau a fiului și moștenitorului său din căsătoria anterioară. În numeroase nopți, Isabel și cele două surori mai mici se cuibăreau una într-alta în pat, ascultând cum acesta o bătea pe mama lor pentru că îndrăznise să pună la îndoială felul în care conducea familia, pentru că cheltuia prea mulți bani pe acte caritabile sau pentru că refuza să-l primească în patul ei. Văzuseră cum, sub ochii lor, se transformase dintr-o femeie

zâmbitoare și plină de viață în umbra palidă și speriată a propriei ființe, o văzuseră pierzând sarcinile din cauza bătăilor sau aducând pe lume copii morți. Nu fusese o mare surpriză când nu mai reușise să-și revină după o astfel de naștere. Minunea salvatoare fusese că monstrul care era soțul ei fusese ucis într-un accident de vânătoare, la scurt timp după aceea.

Nu, Isabel nu-și dorea nici un soț. Totuși, să-l sfideze pe Braesford nu i-ar fi folosit la nimic și l-ar fi putut mânia, făcându-l să meargă până la violență, la fel cum se întâmplase cu fratele ei, care fusese format pe potriva imaginii tatălui său. Singurele ei arme, dacă era să scape de ce avea să-i rezerve noaptea, erau răbdarea și mintea pe care i-o dăduse Dumnezeu. În ce fel i-ar putea fi de folos, nu putea desluși. Durerea degetului rupt era în cel mai bun caz o scuză neîntemeiată. Mai mult, părea că Braesford va face în mod sigur presiuni pentru a afla cum ajunsese să și-l rupă. Să admită că refuzul ei încăpățânat de a accepta căsătoria era pricina nu avea cum să-l facă să o îndrăgească. Putea să pretindă că se afla în perioada lunară neprielnică, dar nu avea nici o certitudine că aceasta avea să-l oprească. Un jurământ de castitate l-ar face să-i acorde o pauză, deși doar cât să-și dea seama că nu i-ar fi fost trimisă, dacă acesta ar fi fost temeinic.

Nu, trebuia să fie altceva, ceva atât de stringent și de vital, încât nu putea fi ignorat. Acum, se gândi ea cu o ironie de care era conștientă, ar fi momentul ca Blestemul Celor Trei Grații de Graydon să-și facă simțită puterea.

În realitate, se temea că nimic nu l-ar opri pe Braesford să o posede. Multe femei probabil că se rugaseră să scape de această capcană, dar fără sorți de izbândă. Era scris ca acelea în situația ei să devină marionetele regilor, plasate după voia regală de la un bărbat la altul, iar lacrimile și implorările lor nu schimbau lucrurile câtuși de puțin. Cel mai bun lucru pe care îl putea face Isabel era să fie o prezență plăcută pe durata ospățului, privind și așteptând un miracol. Iar dacă acesta nu avea să survină, trebuia să îndure orice s-ar fi întâmplat în patul stăpânului cetății Braesford, cu toată demnitatea de care era capabilă.

Regăsi drumul către sala cea mare cu ușurință. Nu trebuia decât să urmeze sunetul scăzut al vocilor bărbătești, mirosul lumânărilor de seu, fumul de la focurile din bucătărie și aroma de mâncare proaspătă. O trimisese pe Gwynne înainte, pentru a vedea care era locul ce-i fusese destinat la masă, în ceea ce părea a fi o gospodărie preponderent masculină. Erau, desigur, numeroase servitoare, dar nu părea să existe vreo femeie pe post de stăpână a casei – nici o mamă, soră sau soție a vreunui prieten de încredere. Nu exista, dacă Gwynne avea dreptate, nici vreo muiere obișnuită să încălzească patul stăpânului și să-și dea aere de stăpână, deși Isabel nu era complet sigură că aceasta era binecuvântarea pe care o invoca servitoarea ei. Un bărbat obișnuit să se culce cu o amantă nu ar fi avut o nevoie atât de aprigă de a-și găsi nevastă.

Când se apropie de scară, la capătul îndepărtat al coridorului întunecat se mișcă o umbră. Silueta se mări după ce se apropie de torța pâlpâitoare de pe palier, căpătând forma fratelui ei vitreg. Tocmai ieșise de la toaletă sau din closetul pavat cu piatră, care se afla în adâncurile zidului din dos. Pătrățos și greoi, cu un mers legănat, avea un cap mare, acoperit până la sprâncene cu o căpiță de păr șaten-roșcat, o barbă arămiu-roșcovană și ochi albaștri apoși. Își aranja din mers prohabul pantalonilor colorați în verde și albastru, prelungind operația mai mult decât era necesar când dădu cu ochii de ea. Izul de bere care îl preceda era o dovadă clară a felului în care își petrecuse timpul de când ajunseseră. Unul din colțurile gurii lui umede se răsfrânse când o zări.

Simți o gheară în piept, dar refuză să se lase afectată sau demoralizată.

– Bine că ne-am întâlnit, Graydon, spuse ea încet când el se apropie.

– Speram să îți vorbesc între patru ochi. Ai avut dreptate, stăpânul cetății Braesford nu intenționează să aștepte să ne punem pirostriile, ci să mă încerce ca un păstor de rând, pentru a se asigura că mireasa aleasă este fertilă.

– Și ce-i cu asta?

– M-aș simți mai bine dacă am primi mai întâi binecuvântarea preotului.

– Când vei înțelege, soră dragă, că binele tău nu contează? Păstorul urmează să-ți devină soț. Ar fi mai bine să te obișnuiești cu ideea și cu împărțirea așternutului.

– Nu este o insultă suficient de mare că trebuie să fiu aruncată unui nimeni? Ai putea vorbi cu el, insistând să aștepte în semn de respect.

– O, da, dacă ar merita să mă pun rău cu unul la care pleacă urechea regele. Vei face ce trebuie să faci și cu asta am încheiat. Dacă nu cumva mai vrei vreun deget strâmb?

O înșfăcă de mână în timp ce rosti cuvintele, dându-i degetul mic pe spate. O traversă o durere arzătoare, ca o lamă de sabie. Genunchii îi cedară. Se prăbuși pe podea în fața lui, într-o cascadă de lână stacojie, înăbușindu-și țipătul.

– Mă auzi? întrebă el poruncitor, aplecându-se deasupra ei.

– Da. Se opri, gâfâind. Eu doar...

– O să-ți desfaci picioarele și îți vei face datoria. Vei fi dulce ca miedul îndoit cu miere, orice îți va cere. O să mi te supui sau, pe Dumnezeu, îți voi vârî un băț în...

– Nu cred!

Obiecția aceea, rostită pe un ton de dispreț mușcător, venea din apropiere. Pe ziduri se ivi o umbră întunecată, și o siluetă înaltă urcă ultimele două trepte din sala de jos. O clipă mai târziu, Graydon îi eliberă mâna, mârâind un blestem printre dinți. Căzu în genunchi alături de ea. În spatele lui stătea Rand Braesford, ținând încheietura fratelui ei vitreg, răsucită la spate și apăsându-i-o între omoplați.

– Ești bine, doamna mea? întrebă mirele ei, vădit îngrijorat.

– Da, da, așa cred, șopti ea fără să-și ridice privirea spre el, cu ochii pe umbra lui întunecată, care plana deasupra ei, împresurând-o pe podeaua pe care îngenunchease.

Braesford își îndreptă atenția către bărbatul pe care îl ținea fără pic de efort, în încleștarea sa puternică.

– Îți vei oferi scuzele doamnei mele.

– Fiți blestemați, și tu, și ea – Graydon se întrerupse cu un mormăit de durere, în timp ce brațul îi fu împins mai tare.

– Și vei face asta imediat, dacă pui preț pe brațul cu care ții sabia.

– Pe toți sfinții, Braesford! Nu făceam decât să-ți netezesc calea.

– Nu a mea, niciodată. Scuzele?

Trăsăturile lui Graydon se crispară, într-o grimasă pe jumătate batjocoritoare, pe jumătate cuprinsă de o teroare umilă, în timp ce umărul lui trosnea sub presiunea exercitată de Braesford. Răsufla greu printre dinții galbeni încleștați.

– Regret vătămarea, mormăi în cele din urmă. Da, o regret.

Rand Braesford îi dădu un brânci care îl făcu să cadă grămadă. Fratele ei vitreg se târî cu spatele până se izbi de zid. Se ridică în picioare gâfâind, cu fața arzând de furie și umilire.

Viitorul soț al lui Isabel îl ignoră. Se aplecă să o ajute să se ridice. Ea își ridică ochii spre ai lui, scrutând bezna din adâncurile cenușii. Grija pe care o văzu în ei fu ca oblojirea unei răni vechi. Afectată de acest fapt împotriva voinței ei, întinse încet mâna sănătoasă către el. Îi cuprinse încheietura cu mâna lui puternică și caldă și o ridică, până când ajunse alături de el. O sprijini, punându-i mâna pe talie, până când își recăpătă echilibrul. Apoi îi dădu drumul și făcu un pas înapoi. O clipă, se simți abandonată fără acel sprijin. Întoarse capul, privind înspre locul în care se afla Graydon. Nu mai era acolo. Spumegând și blestemând printre dinți, se retrăgea pe scări, pășind apăsat sub povara furiei.

– Vino, spuse Braesford, călăuzind-o înapoi spre iatacul ei, atingând-o scurt pe spate, dă-mi voie să arunc o privire la degetul tău.

Îl urmă. Ce altceva putea să facă? Voința ei părea, în mod bizar, a încuviința. Degetul îi pulsa, cu o durere străpungătoare, care radia spre braț, ajungând până la umăr, făcând-o să simtă o ușoară greață și să nu fie deloc sigură pe picioarele ei. Mai mult de atât, nu dorea câtuși de puțin să dea nas în nas cu Graydon în clipa aceea. Avea să o învinovățească pentru umilința îndurată din partea lui Braesford și cine știe ce ar putea face pentru a-și alina orgoliul rănit.

Cu o înfățișare mohorâtă, Braesford închise din nou ușa iatacului în urma lor. Întorcându-se de la ușă, făcu un gest către un taburet aflat lângă focul pe cale să se stingă. Ea se mișcă, așezându-se pe scaun, iar el o urmă, trăgând mai aproape un sfeșnic de fier,

înainte de a-și pune un genunchi în pământ, în fața ei. Privirile li se întâlniră pentru o clipă îndelungată. Apoi se întinse spre ea și-i luă mâna rănită într-a lui, așezând-o cu grijă, cu palma în sus, pe genunchiul îndoit.

O senzație stranie, ca o mică explozie de scântei dintr-un buștean aprins care se prăbușește, îi traversă nervii, ajungându-i până la umăr și coborând de-a lungul spatelui. Se cutremură, iar mâna îi tremură într-a lui, dar refuză să bage de seamă. În schimb, se concentră pe trăsăturile lui, care se aflau atât de aproape de ea. Între sprâncenele lui groase se săpau două șănțulețe gemene când se încrunta, însă desișul întunecat al genelor îi ascundea expresia. Pe unul din pomeți se întindea o mică cicatrice, iar rădăcinile bărbii se întrezăreau ca o umbră albăstruie întunecată sub bărbia proaspăt bărbierită. Rămăsese în mod straniu fără aer și inspira adânc și încet ca să-și revină.

El nu-și ridică privirea, studiindu-i degetul mic, urmând unghiul osului rupt cu o atingere atentă și scrutătoare, pentru a găsi locul vătămat. Ținu partea rănită între degetul mare și arătător. Strângându-i încheietura cu mâna liberă, prinse degetul subțire și deformat într-o încleștare nemiloasă și trase blând, dar cu forță.

Ea țipă, îngenunchind copleșită de brusca slăbiciune care o făcu să-și sprijine fruntea de umărul lui lat. În gât îi urcă un val de greață și înghiți cu greu ca s-o alunge, respirând iute și întretăiat. Îl auzi șoptindu-i ceva în păr, fără să înțeleagă, apoi îl auzi murmurându-i numele.

– Iartă-mă, rogu-te, spuse ceva mai tare, deși tonul lui era calm și ușor răgușit. Nu te-aș fi rănit nici pentru o răsplată regească. A fost necesar, altfel bietul tău deget ar fi rămas strâmb.

Ea se întoarse, retrăgându-se puțin și privind țintă în jos la mâinile lor unite. Încet, el slăbi prinsoarea. Degetul ei mic nu mai era îndoit. Era drept din nou.

– Tu... începu ea, apoi se opri, incapabilă să rostească ce voia să spună.

– Sunt cel mai rău neam de diavol, știu, dar era păcat ca asemenea degete subțiri și nobile să pară imperfecte.

Nu avea cum să nege, ba chiar îi era recunoscătoare într-un fel. Ceea ce nu putea ierta era faptul că nu o avertizase. Da, și lipsa posibilității de a alege. I se oferise atât de puțin în ultima vreme.

Nu așteptă comentariul ei, ci se întoarse, scrutând rogozul care acoperea podeaua din spatele lui. Alese un fir și îi rupse tulpina în două bucăți egale, cu câteva pocnituri rapide. Le aranjă de-o parte și de cealaltă a degetului ei, apoi întinse mâna fără ceremonie, dezlegând funda de mătase înnodată, care îi ținea ridicată mâneca despicată, deasupra cotului stâng. Scuturând fâșia strălucitoare, o înfășură iute în jurul atelei improvizate.

Isabel privea țintă la capul lui plecat în timp ce lucra, privirea trecându-i de la umerii lați la pielea bronzată de pe ceafă, dezgolită de întunecimea părului său ondulat, de la degetele bine conturate, care își îndeplineau sarcina cu mare pricepere, la concentrarea vizibilă în trăsăturile lui. Chipul îi era încadrat de lumina lumânării, iar pielea lui înnegrită de soare căpăta nuanțe de cupru și bronz, oasele sculptate erau acoperite ca de o foiță de aur, în vreme ce umbrele aruncate de gene pe pomeții lui erau, prin contrast, de un negru adânc.

Fu cuprinsă de o senzație stranie și fierbinte, recunoscându-și reacția pătrunzătoare la atingerea lui, la forța lui naturală, la prezența lui masculină copleșitoare. Erau singuri-singurei în iatac, iar întunericul se lăsa peste ferestrele groase și nu aveau decât o lumânare șovăielnică în preajmă. Nu prea avea cu ce să se apere, orice ar fi decis să-i facă în următoarele câteva minute, și nu se aștepta la vreun respect din partea lui. Era deja soțul ei după legea canonică, cu toate privilegiile aferente. Va fi blând când o va poseda? Sau va fi brutal, luând-o cu tot atâta politețe ca a unui cerb care încalecă o căprioară? Mușchii stomacului i se încleștară, simțind o moliciune scoborându-se în partea de jos a trupului. Un fior, de o forță incontrolabilă, o traversă din cap până în picioare. Braesford ridică privirea, simțind reverberațiile în degetele pe care le ținea.

– Te-am rănit?

– Nu, nu, spuse ea, iar vocea i se înecă în gâtul uscat. Doar că... Ar trebui să-ți mulțumesc că mi-ai venit în ajutor. Am avut noroc că ai ajuns când aveam nevoie.

– Norocul nu are nimic de-a face cu asta, răspunse el, reîntorcându-și privirea către micul nod pe care îl făcea cu funda. Veneam să te conduc în sală.

– Da?

Mirarea ei dispăru una-două.

– Presupun că ai simțit că trebuie să ne facem intrarea împreună.

– M-am gândit că poate ai prefera să nu dai ochii cu ceilalți de una singură. Nemaifiind vreo altă doamnă prezentă, nici o castelană care să te facă să te simți în largul tău, atunci...

Ridică dintr-un umăr masiv.

– A fost un gând plin de considerație. Se opri, continuând după un moment: Deși pare, într-adevăr, ciudat să fiu singura femeie cu rang.

– Nu am familie, spuse el, în voce pătrunzându-i o notă aspră. Sunt bastardul unei servitoare care a murit la nașterea mea. Tatăl meu a fost stăpânul cetății Braesford, dar nu m-a recunoscut decât atât cât să mă educe pentru postul de intendent. Aceasta înainte ca moșiile sale, câteva, printre care și Braesford, să fie confiscate când a fost dezonorat, pe motiv de trădare.

Isabel își înclină capul într-o parte, curioasă.

– Ce rege a trădat? Dacă pot întreba.

– Pe Eduard al IV-lea. Tata i-a fost loial bătrânului rege Henric al VI-lea, și a murit împreună cu doi dintre frații mei vitregi, doi dintre cei trei moștenitori legali ai săi, încercând să-l readucă pe acesta pe tron.

– I-ai călcat pe urme, sprijinind casa Lancaster?

Ar fi trebuit să știe lucrurile astea, dar nu plecase urechea la mai nimic din ce se spunea despre mirele ei, după vestea tristă că trebuia să se mărite.

– Eduard i-a retezat capul tatei și l-a expus pe Tower Bridge. Trebuia să-l iubesc pentru asta? Pe deasupra, era un uzurpator, un regent care a deprins gustul puterii după ce a și-a înlocuit unchiul, când acesta a devenit un nebun pios.

Tatăl ei mort jurase credință rozei albe a casei de York, dar Isabel nu prea avea la inimă acest simbol. Eduard al IV-lea furase coroana de la unchiul său cucernic și bolnav, Henric al VI-lea, ucigându-l pentru a-l împiedica să și-o recapete. Totodată, își executase

propriul frate, Clarence, pentru trădare, ca să o poată păstra. La moartea lui Eduard, fratele mai mic al acestuia, ducele de Gloucester, îi declarase nelegitimi pe micii fii și fiice ale lui Eduard, preluând coroana, sub numele de Richard al III-lea. Se spunea că poruncise să fie uciși cei doi băieți, pentru a împiedica orice efort de a le permite să ia parte la succesiune. Poate că era adevărat, cu siguranță, dispăruseră. Acum Henric Tudor îl învinsese și îl ucisese pe Richard al III-lea în bătălia de la Bosworth, devenind Regele Henric al VII-lea, prin forță, dar și de drept. Totodată, o luase în căsătorie pe Elisabeta de York, fiica cea mai în vârstă a lui Eduard al IV-lea, unind astfel trandafirul roșu de Lancaster cu roza albă de York și punând capăt deceniilor de lupte.

Atâta sânge și moarte, și pentru ce? Pentru dreptul de a primi omagiul altor oameni? Pentru puterea de a lua ce voiau și de a omorî după bunul-plac?

– Iar actualul Henric merită pe deplin coroana pe care dobândit-o? întrebă ea.

– Ai grijă, doamnă, rosti Braesford încet.

– Regii proaspăt înscăunați sunt mai sensibili la comentariile trădătoare decât cei obișnuiți cu greutatea coroanei.

– Nu mă vei denunța, cred, căci asta ar însemna sfârșitul unei căsătorii care îți aduce mari avantaje. În plus, la fel aș vorbi în fața oricui altcuiva. O privi în ochi clipe îndelungate, cântărind-o cu privirea lui întunecată, înainte de a-și înclina capul. Prețuiesc discreția.

– Bineînțeles că da, spuse ea scurt.

Din experiența ei, puțini bărbați se osteneau să asculte femeile, cu atât mai puțin să facă ce ziceau ele.

– Te asigur că așa este. Însă ține minte că, în unele locuri, chiar și pietrele au urechi. Continuă după o foarte scurtă pauză. În orice caz, Henric al VII-lea este ultimul din familia sa, ultimul moștenitor al regelui de drept, ca descendent pe partea mamei din John de Gaunt, bunicul lui Henric al VI-lea. Toți ceilalți pretendenți fiind executați, morți pe câmpul de luptă sau presupus a fi fost uciși, are același drept la coroană ca restul, și cu mult mai mult decât majoritatea.

– Descendentul unui copil nelegitim al lui John de Gaunt, sublinie ea.

Îi răspunse cu un zâmbet strâmb, care îi lumină cenușiul ochilor.

– Ai vorbit ca o adevărată susținătoare a casei de York. Însă cei născuți fără rang pot deveni legitimi prin decret regal, după cum s-a întâmplat cu copiii pe care i-a avut John de Gaunt cu Katherine Swynford, ca să n-o mai pomenim pe noua consoartă a lui Henric, fiica lui Eduard al IV-lea, Elisabeta. Și, asemenea celor blânzi, și ei uneori moștenesc pământul.

– Vorbești de Henric, spuse ea, după ce se încruntă gânditoare pentru o clipă, sau te referi la faptul că ai moștenit moșiile tatălui tău, care a fost cândva stăpân la Braesford?

– Mai curând mi-au fost oferite drept răsplată pentru serviciile în slujba lui Henric a VII-lea. Deși, îți promit că am câștigat fiecare hectar și cătun.

– Ți-a fost oferită și o mireasă, spuse ea, cu o oarecare asprime.

Rand își înclină capul.

– Și aceasta, cu ajutorul grației divine, alături de cel al lui Henric.

Fostul stăpân al cetății Braesford, dacă își amintea bine, se numea McConnell. Fiind copil din flori, Rand luase numele moșiei ca nume de familie, identificându-se mai curând cu pământul decât cu tatăl său. Era un act semnificativ, care poate spunea multe despre omul care îl deținea.

– Mi s-a spus că ai fost răsplătit, cel mai probabil, pentru că ai găsit coroana de aur pierdută de Richard într-un mărăciniș la Bosworth. Și, bineînțeles, pentru că ai avut prezența de spirit să i-o înmânezi lui Lord Stanley, cu recomandarea de a-l încorona pe Henric pe câmpul de luptă.

– Să nu-i permiți, te rog, mamei regelui să te audă spunând așa ceva.

Chipul lui afișă un zâmbet crispat.

– Crede că a fost ideea soțului său.

Mama lui Henric, Lady Margaret, era căsătorită cu Lord Stanley, conte de Derby, după cum știa toată lumea. Deși își instalase reședința la palatul Westminster, cu fiul său, trăind departe

de soțul ei prin consimțământ reciproc, se arăta totuși protectoare când venea vorba de bunul renume al lui Stanley.

– Totuși, acesta a fost motivul? insistă Isabel.

– Astfel de lucruri se întâmplă, din când în când, ca urmare a recunoștinței regilor.

Vocea lui era ironică, iar trăsăturile mohorâte, aproape amenințătoare. Nu era prost deloc, cunoscând prea bine natura schimbătoare a regilor, care puteau lua orice, la fel de iute pe cât oferiseră.

Cu toate acestea, nu era neobișnuit să primești fructul copt al unei moșii frumușele, care aparținuse cândva unui trădător. Vărsarea de sânge din ultima vreme, numită de un trubadur oarecare Războiul Rozelor, durase atât de mult, încât fațiunile acestuia se suciseră și se schimbaseră atât de des, odată cu mărirea și căderea celor care se intitulau regi, încât titlurile și moșiile trecuseră dintr-o mână în alta de numeroase ori. Un bărbat care astăzi ședea la masa regelui, preamărit ca lord și învești mântat în catifea tivită cu hermină, putea să aibă întâlnire cu călăul sau cu ștreangul a doua zi. Puțini dintre cei care se bucurau de astfel de favoruri mureau în paturile lor.

Observă, deodată, că Braesford părea să-i evite privirea, aproape stânjenit, în timp ce își trecea degetul mare peste tulpinile de rogoz, ca și cand le-ar fi testat asprimea. O cuprinse neliniștea, întrebându-se dacă auzise ce spusese despre el cu câteva clipe înainte. Dregându-și glasul, vorbi, oarecum încurcată.

– Dacă doar întâmplător te aflai suficient de aproape încât să auzi ce s-a întâmplat între mine și fratele meu vitreg adineauri...

O opri cu un gest categoric.

– Nu contează. Aveai dreptate. Sunt un nimeni.

– Henric ți-a conferit titlul de cavaler pe câmpul de luptă, replică ea, cu o imparțialitate sfielnică, în timp ce valul de căldură îi urca până la rădăcina părului. Asta e ceva.

– Într-adevăr. Oricum, voi fi mereu un nimeni pentru bărbați precum fratele tău, care s-au născut privilegiați.

– Fratele meu vitreg, murmură ea, corectându-l.

– Tatăl tău adevărat, primul soț al mamei tale, a fost și el conte. Prin urmare, și tu împărtășești dreptul de apartenență la aristocrație prin naștere. Își ridică brusc privirea, cu ochii la fel de oțeliți ca armura șlefuită. Vei fi întotdeauna Lady Isabel, indiferent ce fel de bărbat iei în căsătorie.

– Dacă mi-o fi de folos la ceva. Dar pământurile care ți-au fost oferite îți vor furniza un venit suficient pentru a-ți menține poziția la Curte, de unde vei putea dobândi mai multe onoruri.

Scutură din cap cu atâta fermitate, încât lumina lumânării îi alunecă pe șuvițele de abanos lucios ale părului, cu licăriri albastre și gălbui.

– Nu voi fi niciodată altceva decât intendentul acestei moșii într-un anumit sens, un fermier, prea puțin folositor pentru Curtea lui Henric și intrigile acesteia. Nu vreau decât să trăiesc în conacul acesta, de deasupra văii verzi. Rămâi cu mine și jur că tu și degetele tale aristocrate veți fi mereu la adăpost de orice vătămare, inclusiv de aceea a soțului tău.

Era o promisiune bine calculată, pentru a-i înlătura teama din suflet. Și așa s-ar fi întâmplat dacă Isabel ar fi îndrăznit să o creadă. Nu credea, căci știa prea bine că jurămintele făcute femeilor nu erau niciodată atât de bine onorate precum cele încheiate între bărbați.

Retrăgându-și degetele din strânsoarea lui, se ridică.

– Mă bucur că mă conduci jos, pentru moment.

Dacă era dezamăgit, nu o arăta. Se ridică în picioare sprinten, oferindu-i brațul. Împreună, coborâră la ospățul de nuntă.

Sala strălucea la lumina fitilurilor așezate în mari boluri plate, așezate pe trepiede. Cele două rânduri de mese cu picioare în cruce duceau spre podiumul de lemn, pe care era așezată masa cea mare, deasupra căreia se afla o solniță imensă. Alcovul din spatele acesteia era lambrisat cu lemn văruit, iar în spațiul amplu de deasupra panourilor erau pictate scene alegorice. Două dulapuri pline cu talere de argint flancau marele șemineu de piatră care se înălța spre tavan. Deasupra lor erau atârnate stindarde în culori vii, care se umflau ușor atinse de căldura ce urca spre ele.

Ostașii care stăteau tolăniți pe băncile trase la mese erau în număr de cel mult treizeci. Nu era o trupă mare. Cea adusă de fratele ei vitreg pentru a-i proteja pe parcursul călătoriei în ținuturile din nord număra încă jumătate pe atât. Totuși, cu cele două grupuri laolaltă, încăperea părea ticsită de bărbați înveșmântați în pânzeturi, lână și catifea.

Vocile lor alcătuiau un vuiet grav, care se întrerupse brusc în clipa în care Braesford apăru cu ea la braț. Se ridicară în picioare, cu hârșâituri și foșnete sonore, cu atenția încordată. Se lăsă tăcerea, întreruptă doar de tusea câte unuia sau de mârâitul slab al vreunuia dintre câinii care stăteau întinși pe rogozul de sub mese, în timp ce ei doi se îndreptară către masa cea mare.

Isabel roși ușor, sub atâtea priviri care o țintuiau. Trăgând cu ochiul către bărbații cu rang, descoperi un vădit interes speculativ în înfățișarea a vreo doi dintre ei. Credeau că zăboviseră în intimitatea iatacului ei și de aceea întârziaseră, mai ales după comentariile lui Graydon din curte. Nu avea nici o importanță ce credeau, desigur, însă disprețuia gândul la imaginile care sigur le treceau prin cap.

Braesford așteptă ca ea să se așeze, apoi, cu un gest, le permise tuturor celorlalți să-și ocupe locurile pe bănci. Servirea începu de îndată, căci slujitorii se iviră, umplând cupele și așezând pe masă talere și platouri de lemn, pe care le umpleau cu o fiertură delicioasă de carne, condimentată cu mirodenii, legume tocate și cubulețe de pâine înmuiate în zeamă.

Isabel întinse mâna către pocalul de vin așezat între locul ei și acela al viitorului ei soț, dar și-o retrase imediat. Locuind împreună cu una dintre surorile sale mai mici, așa cum se întâmpla de obicei, era dreptul ei, ca prima născută, să bea mai întâi sau să ofere vinul, după cum dorea. Acum că împărțea masa cu Braesford, privilegiul îi aparținea acestuia.

El îi observă mișcarea, după cum părea a observa mai toate lucrurile. Cu un gest scurt, nu lipsit de grație, ridică pocalul. Ea îl acceptă, sorbind delicat.

Vinul era nou, aspru și abia îndoit cu apă, așa că alunecă greu pe gâtul ei uscat. Acea primă gură fu destul ca să-și dea seama

că nu se putea apropia de mâncare. Mirosul acesteia, laolaltă cu fumul, uleiul fierbinte al lămpilor și trupurile calde de bărbați în pânzeturi cu iz stătut, îi readuse greața de mai devreme. Va fi destul, spera ea, să pretindă doar că mănâncă. Să pară că nesocotește ospitalitatea lui Braesford era ultimul lucru pe care voia să-l facă. Între timp, manierele și bunul-simț îi dictau să converseze cu viitorul ei soț, să stabilească o relație părelnică, care ar putea-o totuși ajuta să evite intimitatea în noaptea aceea.

Nu-i trecea nimic prin minte. În curând ospățul avea să se încheie, iar apoi? Ce va fi apoi?

– Doamna mea?

Braesford îi oferea o bucată suculentă de carne de porc prăjită, luată de pe pâinea bine coaptă, așezată pe o tavă de argint, între ei. Privi cum stătea dumicatul pe vârful ascuțit ca un brici al cuțitului său, îi întâlni ochii pentru o clipă, apoi își întoarse privirea.

– Nu... pot. Îți mulțumesc, domnule, dar nu.

– Puțină coajă de pâine atunci, să meargă cu vinul.

Luând el însuși carnea din vârful cuțitului și dând la iveală dinții albi strălucitori când o duse la gură, tăie o bucățică de pâine și i-o întinse.

Ea o acceptă, o mestecă și mai sorbi puțin vin. Chiar când ducea pocalul la buze, își dădu seama că îl monopoliza, când acesta trebuia împărțit între ei doi. Ștergând în grabă buza pocalului cu marginea feței de masă întinse în poală în acest scop, împinse pocalul către el.

– Te doare degetul, spuse el, privindu-i gesturile. Îmi pare rău. Este o femeie în sat, după cum îți spuneam mai devreme, o tămăduitoare care poate face o infuzie de scoarță de salcie ce ți-ar putea fi de folos. O să trimit de îndată după ea.

– Te rog să nu îți faci griji, spuse ea, plecându-și genele. O noapte de odihnă va fi de ajuns, sunt sigură.

– Așa crezi? Și eu care mă gândeam că două nopți, sau chiar trei ori patru ar fi mai bine.

– Într-adevăr, da, începu ea grăbită, dar se opri, ridicând privirea și surprinzând umbra argintie de ironie din ochii lui și încleștarea din colțul gurii lui cu contur ferm.

– Într-adevăr, repetă el, întinzând mâna după pocalul de vin, rotindu-l încet și bând de unde sorbise ea.

– Ai remarcat vreodată că lucrurile care te îngrozesc sunt rareori atât de rele pe cât te temeai, odată ce le-ai înfruntat?

– Nu, spuse ea apăsat.

– Așa este, promit. Fără îndoială că reflecția îți va aduce alinare până dimineață.

Întinse mâna să-i ia încheietura sănătoasă, îndepărtând felia de pâine cu care se jucase și depunând un sărut ușor pe articulațiile ei, înainte de a vârî coaja de pâine în gură. Rămase nemișcată, simțind urma caldă, ce-i dădea furnicături, a buzelor lui pe mână, înfiorându-se ușor la vibrația acesteia înlăuntrul ei și privind cu o mirare stranie mișcarea fălcii lui în timp ce mesteca și înghițea.

– Sângele Domnului, Braesford, strigă Graydon de pe locul lui, lângă podium, alături de vicontele Henley. E un obicei pe care l-ai deprins în Franța, fără îndoială, să săruți mâna unei doamne. Un englez s-ar gândi la locuri mai interesante în care să-și pună gura la treabă.

Henley, care era ceva mai puțin bădăran decât fratele ei vitreg, tuși și își lăsă capul în pământ, în loc să se alăture hohotelor zgomotoase care se auziră ici-colo. Cu toate acestea, chipul său deveni stacojiu ca reacție la sugestia libidinoasă.

– Dar cred că nu la masă, îi răspunse Braesford lui Graydon, înainte ca tonul său să se înăsprească, și le aruncă lui Henley și celorlalți o privire, și nu când vine vorba de doamna mea.

Se lăsă tăcerea, căci până și bufnetul cupelor de bere izbite de mese încetă. În această liniște se auzi cât se poate de limpede incertitudinea șovăielnică a lui Graydon, care pufni. Lui Isabel i se făcu deodată milă de fratele ei vitreg, care fusese mustrat de două ori de către Braesford în nu mai mult de un ceas. Deși îndurase nenumărate dovezi ale umorului său deșănțat pe tema nunții în ultimele câteva zile și tânjise amarnic să existe cineva care să-i închidă gura, nu se putea bucura de stinghereala lui.

– Da, nu am vrut să fiu lipsit de respect, murmură Graydon.

Henley mormăi un răspuns asemănător, la fel și încă vreo alți șase dintre cei așezați pe bănci.

Braesford bău o gură de vin și puse pocalul jos.

– Sper că nu. Onoarea ei îmi aparține de acum, prin urmare trebuie protejată cu sabia mea.

– O, da, așa cum se cuvine, încuviință fratele ei vitreg. Cucernicul Henric nu ar accepta altfel, dat fiind că el ți-a încredințat-o.

– Îi prețuiesc darurile mai mult decât diamantele și plănuiesc să le țin mereu bine în mâna mea.

Viitorul ei soț întoarse capul să-i întâlnească privirea, în timp ce vorbi. Ce văzu Isabel în ochii lui o făcu să tragă iute aer în piept. Apoi întinse cealaltă mână spre pocalul de vin pe care el îl ținea încă și îl luă cu amândouă mâinile înainte de a-l sorbi până la fund.

Masa continuă cu tot felul de mâncăruri, fiind nevoie să se schimbe de trei ori fețele de masă așternute, căci se murdăriseră peste măsură. Pe lângă ciorbele obișnuite, condimentate cu mirodenii, li se serviră plăcinte cu carne, legume stropite cu oțet și fierte la foc mocnit în sosuri, stridii gătite în diverse feluri, platouri mari cu purcel fript, becațe, limbi de ciocârlie și chiar și o lebădă friptă, apoi acoperită din nou cu penele smulse. Stăpânul cetății Braesford se dăduse peste cap pentru a le oferi asemenea mâncăruri miresei și onoraților săi oaspeți, dar Isabel refuza să se lase impresionată, la fel cum ignora trioul de muzicieni care cânta în galeria de deasupra ei, dansatorii care se învârteau în jurul meselor, jonglerii și mimii care îi făceau pe meseni să râdă. Era obișnuită cu astfel de lucruri de la Curte, în primul rând, dar știa totodată că un mare ospăț și veselia care îl însoțea aveau deseori de-a face mai curând cu rangul decât cu astâmpărarea foamei celor prezenți sau cu nevoia de a petrece.

Ceva mai târziu se auzi salutul melodios al unei trâmbițe, care răsună deasupra zgomotului și voioșiei. Semnalul indica faptul că se apropia cineva important de poarta exterioară a cetății.

Melodia cântată la lăută și harpă se stinse în tăcere. Vocile încremeniră. Toată lumea se întoarse către ușile de la intrare. Comandantul ostașilor lui Braesford se ridică de la o masă din apropiere. Înclină din cap către vreo șase oameni și părăsi sala însoțit de aceștia.

– Aștepți vizitatori? întrebă Isabel în surdină, aplecându-se către viitorul ei soț.

– Câtuși de puțin, dar nu te neliniști. Nu poate fi nimic important.

Bănuia că ar putea fi un moșier vecin și oamenii săi cu treburi locale, poate, sau vreun întârziat la ospăț. Totuși, ea știa, la fel de bine ca și el, că ar putea fi totodată un ordin de a se alătura armatei regelui și va trebui să încalece și să plece să pună capăt vreunei răzmerițe sau să apere hotarele. Doar o trupă călare sau un mesager al regelui ar fi folosit sunetul de goarnă pentru a-și prevesti sosirea.

Nu trebuiră să aștepte mult. Tropotul copitelor pe pietrele din curtea interioară și zornăitul hamurilor se auzi până în locul în care se aflau. Pe scările turnului răsunară cizme. Servitorii dădură ușile la perete, permițând accesul unui grup de soldați, purtând stindardul cu dragonul roșu al regelui, care intră în sală, mărșăluind. Parcurseră sala, până când ajunseră la masa cea mare. În aer răsună ordinul de oprire, iar comandantul lor făcu un pas înainte, salutând cu brațul acoperit de zale și pumnul înmănușat.

Braesford se ridică în picioare, cu sprâncenele întunecate încruntate.

– Bun venit, William, ca întotdeauna, deși credeam că te-ai stabilit la Westminster. Ce te aduce atât de departe în nord?

– Porunca regelui.

Cel numit William scoase o hârtie din tolba de pe șold și i-o întinse peste masă lui Braesford.

Isabel își dădu seama că nou-venitul era William McConnell, un bărbat pe care îl văzuse la Curte. Zăbovind asupra numelui său, studiindu-i înfățișarea și ceva din manierele acestuia, avu un presentiment. Semăna ca mărime și înfățișare cu Rand, deși părul lui McConnell era mai curând șaten-închis decât negru, vârful nasului mai puțin ascuțit și avea ochii căprui, nu cenușii. Amintindu-și deodată un comentariu rostit în șoaptă cu mai bine de un an în urmă, își dădu seama că acesta era fratele vitreg al lui Braesford, ultimul dintre cei trei, care se gândise cândva să moștenească sala în care se afla ea acum, până când dreptul îi fusese retras, după ce tatăl său fusese executat.

– Ce este, întrebă Braesford, primind pergamentul și desfăcându-l, pentru a da la iveală marele sigiliu regal, imprimat în ceară sângerie.

– Un comision neplăcut, ca să fiu cinstit.

McConnell își îndreptă privirea undeva deasupra mesei celei mari, către stindardele familiei sale care atârnau pe pereți.

– Da, iar aceasta este?

Fratele său vitreg își drese glasul cu un scrâșnet, vorbind atât de tare cât să se audă până în cele mai îndepărtate colțuri ale încăperii.

– Randall de Braesford, ești acuzat de uciderea pruncului domnișoarei Juliette d'Amboise, născut acum două luni. Din porunca Maiestății Sale, Regele Henric al VII-lea, vei pleca într-o oră către Londra, în compania logodnicei tale, Lady Isabel de Graydon. Acolo, vei apărea în fața Curții regelui, pentru a răspunde acuzației ce ți-a fost adusă.

Crimă. Uciderea odioasă a unui copil. Isabel rămase nemișcată, atât de buimacă și nevenindu-i să-și creadă urechilor, încât abia dacă putea pricepe implicațiile acuzației. Chiar și așa, trei lucruri căpătară o limpezime orbitoare în mintea ei. Nu va petrece noaptea în patul stăpânului de la Braesford, nu dacă avea să plece cu el imediat către Londra. Era posibil să nu mai aibă loc nici o nuntă dacă avea să fie condamnat pentru crimă. Blestemul Celor Trei Grații de Graydon nu dăduse greș.

Capitolul 3

Mânia clocotea în venele lui Rand. Îi ascuțise mintea până într-acolo încât fu în stare să poruncească de-ale gurii pentru oamenii și oaspeții săi, să se îngrijească de munca la înălțarea casei parohiale și de recoltă, în timp ce, în gând, își blestema regele, care-i era și prieten. Sau îi fusese, în zilele băjeniei lor.

Ce Dumnezeu urmărea Henric, cu această învinuire de crimă asupra unui nevinovat? Pruncul domnișoarei Juliette d'Amboise, o fetiță, un boț de carne cu buzele pline ca ale lui

Juliette și ochii albaștri ai lui Henric, era teafără și nevătămată la ultima vizită a lui Rand. Stătuse de strajă în turnul fortificat al castelului, în vreme ce micuța Madeleine, după cum o botezase Juliette, părăsea Braesford Hall împreună cu mama sa. Henric însuși trimisese ostași care să-i însoțească ibovnica spre locul unde urma să se retragă, așa că era cu neputință să nu știe că pruncul nu fusese vătămat.

Henric era un om tăinuit, lucru lesne de înțeles. Pe când nu împlinise bine patru ani, fusese luat de lângă mama lui și pus sub patronajul unui om al ducelui de York. Nu era neobișnuit pentru un vlăstar nobil să crească în alt cămin decât al părinților săi, fiindcă se credea că astfel tânărul avea să deprindă să fie independent și să se școlească în arta războiului, fără moliciunea născută din prea multă îngăduință, însă, de data aceasta, era vorba de casa dușmanului. Henric scăpase de acea temniță când nevolnicul său văr, Henric al VI-lea, recâștigase vremelnic tronul de la yorkiștii lui Eduard al IV-lea, dar fusese pus pe fugă de uciderea bătrânului rege. Împreună cu unchiul său, Jasper Tudor, abia izbutise să ajungă pe coastă și să se urce pe-o corabie ce pleca spre Franța, pe urmele lor gonind soldații lui Eduard, care cu siguranță i-ar fi ucis.

Pierzând drumul, corabia îi dusese pe Henric și pe Jasper pe țărmurile Bretaniei, unde rămaseră să-și aștepte soarta, cât se hotăra ducele de Bretania dacă ar fi avut mai mult de câștigat primindu-i ca oaspeți sau dându-i pe mâna dușmanilor lor. În următorii paisprezece ani, făcuse jocul acesta de-a șoarecele și pisica, la el luând uneori parte și regele Ludovic al XI-lea, înainte să se stingă și el. Henric fusese auzit spunând că-și petrecuse aproape toată viața fie în captivitate, fie fugind de aceasta. Să mai mire pe cineva că ajunsese la fel de prefăcut ca oamenii care-l înconjurau?

Înțelegerea acestui lucru nu-l putea face pe Rand să treacă cu vederea amestecul deloc bine-venit în viața și în nunta lui. Se răzvrătea împotriva lui, blestemând alegerea momentului și amenințarea ce se ghicea în el. Bănuia că Henric se răzgândise în privința planului de a-i oferi mâna lui Lady Isabel. Se prea putea ca regele să-i fi găsit un soț mai vrednic, unul care să aducă mai multe servicii Coroanei.

Era de neîngăduit. Mai mult, Rand se împotrivea cu îndârjire ideii de-a fi spânzurat, pentru ca Lady Isabel să fie liberă să ia pe altcineva. Îşi pusese în minte şi să se păzească de accidente ce-ar fi putut duce, în chip atât de fericit pentru rege, la pieirea sa. Ţinuse morţiş ca oamenii lui să se alăture soldaţilor regelui şi oamenilor lui Graydon, pe drumul acesta spre Londra.

Acum, călare pe Surul, calul lui, se cufundase într-o tăcere prevestitoare de rău. Avându-l de-o parte pe scutier, David, un tânăr viteaz, cu părul blond şi ochi albaştri, iar de cealaltă, soldaţii ce-abia mai puteau fi ţinuţi în frâu, o privea pe Lady Isabel, care tocmai ieşea din turn. La lumina torţelor, chipul ei se arăta palid, dar hotărât, acoperit pe jumătate de gluga mantiei de călătorie. Rand băgă de seamă că purta mănuşi, pielea din care fuseseră lucrate acestea fiind tăiată şi lăsând liber degetul rănit al mâinii stângi. Mica lui atelă încă-l mai ţinea nemişcat. Văzând-o, fu cuprins de-un ciudat sentiment de mulţumire.

Isabel nu dorise să se mărite. Fusese obligată în cel mai brutal mod cu putinţă să accepte această partidă, să călătorească în nord, la Braesford, pentru nuntă. Ar fi trebuit să ştie şi el asta. La urma urmei, era fiică de lord. De ce să-i fie dată de nevastă unui cavaler bastard? Era o nesocotire a drepturilor ei din naştere, înscrise în Magna Carta. Ar fi trebuit să i se îngăduie să refuze şi poate chiar ar fi spus nu, dacă n-ar fi fost supusă ameninţărilor fratelui vitreg. Era „un nimeni", după cum îl numise ea.

Şi nu se înşela. Cu toate acestea, Rand fierbea de mânie, amintindu-şi această sentinţă dată cu glasul ei limpede şi puternic. Acum câştigase mai multă importanţă decât i-ar fi îngăduit naşterea, dobândise pământ şi onoruri prin muncă grea. Şi îşi dorea mai mult. Când visurile i se vor fi îndeplinit, îi va aşterne totul la picioare, va aştepta s-o audă cerându-i iertare şi recunoscându-i meritele, cedându-i în sfârşit.

A, nu. De fapt se va putea socoti norocos dacă va ieşi viu din toată tărăşenia asta. Orice putea obţine de la această doamnă trebuia luat cât mai curând. Altfel, n-avea să se mai aleagă cu nimic.

Auzi o potcoavă lovind în piatră, în vreme ce lângă el se ivi călare William McConnell, fratele lui vitreg.

– O mireasă aleasă, rosti el tărăgănat, urmărind privirea aprinsă a lui Rand. Mai că reuşiseşi s-o şi ai.

– Dacă ai fi îngăduit ca plecarea să aibă loc în zori, aş fi putut s-o cunosc mai bine.

– În sensul biblic, adică fără să mai rămână vreo taină? Mare păcat de prilejul acesta irosit, însă am primit porunci.

– Şi nu ai nimic împotrivă să le îndeplineşti.

Deşi ştiau amândoi, treceau sub tăcere faptul că William o dorise pe Isabel pentru sine. Oftase după ea c-o iarnă înainte, blestemând faptul că nu era în graţiile lui Henric, pentru a îndrăzni să-i ceară mâna şi averea. De asemenea, bine-cunoscută era şi amărăciunea născută din faptul că bogăţiile lui încăpuseră pe mâna lui Rand. Războiul întorsese soarta, astfel că fiul legiuit sărăcise, iar cel din flori se îmbogăţise, împrejurări ce nu mai puteau fi schimbate altfel decât tot printr-o răsturnare neaşteptată.

– În locul meu, tu te-ai împotrivi? întrebă William cu glasul încărcat de fiere.

– Probabil că nu, însă nici nu te preţuiesc mai mult pentru asta. Ba chiar am să te previn să nu încerci să profiţi de tărăşenia asta. În primul rând pentru că Henric pare dornic mai degrabă să păstreze pentru sine Braesford şi veniturile aduse de el, şi nu să ţi le înapoieze ţie. Şi în al doilea, că voi răspunde dinaintea regelui pentru soarta domnişoarei d'Amboise, însă nici nu mă gândesc să răspund cu capul. Când se vor mai linişti apele, o să dau de urma celui care-a pus la cale ticăloşia. Iar acesta va răspunde în faţa mea.

– Sunt încredinţat că te vei ţine de cuvânt, zise McConnell ridicând dintr-un umăr acoperit cu cămaşa de zale.

– Cât timp ne înţelegem, e bine.

McConnell ridică pumnul în aer şi-şi izbi pieptul în semn de salut, apoi se îndepărtă. Rand îl privi preţ de câteva clipe lungi înainte de-a se întoarce să-şi vadă mireasa urcând în şa. Ar fi putut s-o ajute, însă nu avea încredere s-o atingă de faţă cu alţii, mai ales în starea în care se găsea. O altfel de încălecare îşi dorise să vadă la ora asta, dar cineva se îngrijise ca dorinţele să-i fie zădărnicite. Întoarse privirea, iar buzele i se subţiară la gândul că, din nou, bănuia cine era acela. Da, bănuia şi motivul.

Își continuară cu îndârjire drumul cât fu noaptea de lungă, galopând pe drumuri întunecate, luna abia având putere să le lumineze calea, și înecându-se în praful ridicat de copitele cailor. Nimeni nu îi întrebă încotro goneau. Trecură ca vântul prin sate și gospodării răzlețite, unde câinii lătrau și obloanele se ridicau grăbite, stăpânii caselor aplecându-se curioși să vadă cine era. Văzând că stindardul regelui se afla în fruntea grupului de călăreți, curiozitatea li se potolea repede și dispăreau în dosul obloanelor trântite cu zgomot. Se iviră zorii, dar drumeții nu-și domoliră goana. Rand se întoarse în șa și privi îndărăt, căutând din ochi silueta lui Isabel alături de servitoarea ce tresălta în spinarea catârului. Mireasa lui călărea cu chipul împietrit și faldurile mantiei fluturând, însă nu mai stătea în șa la fel de dreaptă ca la plecare. Rand se întoarse iarăși cu fața la drum și dădu pinteni calului ca să apropie de căpitanul gărzii lui, căruia îi șopti ceva.

Ajunși la următoarea așezare, se opriră să schimbe caii. De undeva apăru o lectică îngustă, atârnată între doi catâri. La început, Rand crezu că doamna nu se va învoi să fie purtată în felul acela, în loc să călărească, că va respinge luxul pernelor umplute cu pene, al perdelelor din pânză de cânepă care țineau departe razele arzătoare ale soarelui. Chibzuința învinse în lupta cu mândria, așa că doamna dispăru în interior.

Călătoria le fu îngreunată de această adăugire, însă era mai bine decât să fie întârziați de-o boală pricinuită doamnei de oboseală. Doar făcuse tot acest drum istovitor, numai ca să fie întoarsă și obligată să-l mai parcurgă o dată.

După-amiază târziu, Rand rămase mai în urmă și potrivi pasul calului după cel al lecticii. Fără să ridice glasul, zise:

– Lady Isabel, ai dori puțin marțipan?

Doamna era fie hămesită, fie căzuse pradă unei plictiseli de nedescris, fiindcă dădu de îndată la o parte perdeaua lecticii. Sprijinită într-un cot, răspunse:

– Ai cumva?

Așa cum stătea între pernele lecticii, cu șnurul corsajului desfăcut, pentru a-i fi mai comod, și cu părul bălai scăpat din strânsura vălului, mai că aducea cu o femeie dedată plăcerilor. Junghiul pe care-l simți în vintre fu atât de puternic încât îi trebui o clipă să-și

revină și să se aplece să-i întindă punguța legată la gură cu un șiret, în care se aflau dulciurile scoase din desaga șeii. Privind-o cu un zâmbet trist cum desface grăbită punguța și scoate o bucățică de marțipan vopsită în verde și trandafiriu, își regăsi cu greu glasul.

– Te simți în largul tău în lectică?

– Pe deplin. Dacă a fost ideea ta, îți mulțumesc.

– Nu-i o povară să mă asigur de confortul tău. De fapt, vina pentru această schimbare de plan îmi aparține.

Isabel înghiți bucățica de marțipan, ocolindu-i privirea și căutând prin punguța cu dulciuri.

– Curioasă treabă. Asupra ta plutește o acuzație îngrozitoare, însă ești lăsat să călătorești liber, oriunde pofțești. Aș fi crezut că te vor pune în lanțuri.

– Poate că așa ar fi stat lucrurile, dar am jurat să nu încerc să fug, ci să mă supun vrerii regelui. William a avut bunătatea de-a accepta.

– Un aranjament foarte bun.

– Nu mă întrebi dacă sunt vinovat.

– Dacă ai fi, mi-ai spune? Dacă tot ce voi obține sunt jurămintele tale că ești nevinovat, atunci la ce bun?

Era greu să lupți cu logica aceasta, dar ar fi fost plăcut dacă ar fi dat de înțeles că-i pasă de era vinovat sau nu. Așteptările lui fuseseră prea mari. Și descoperi că, dacă nu se uita la ea multă vreme, putea să fie mai atent la ce spunea decât la felul în care-l făcea să se simtă.

– Și dacă nu sunt? întrebă el după o vreme.

– Atunci se va dovedi asta și lucrurile vor fi iar cum au fost, nu?

Fiece speranță a lui, fiece plan atârna de asta.

– După cum spui.

Isabel își ridică privirea, de parcă ceva din vocea lui îi atrăsese atenția.

– Te îndoiești de dreptatea regelui?

Nu de dreptatea, ci de motivele lui, deși ar fi fost o neghiobie să spună asta. Sentimentul se putea preface într-o armă în mâinile ei, iar lui îi era peste putință să ghicească cum o va folosi.

– Va fi precum va voi Dumnezeu.

– Sau precum va voi regele, i-o tăie ea, ceea ce ar trebui să fie una şi aceeaşi, căci regele e unsul lui Dumnezeu. Mi-ar plăcea tare mult să ştiu de ce nu mi s-a spus nimic de această acuzaţie, de ce n-am bănuit măcar că eşti implicat într-o asemenea crimă.

Pe buzele lui juca un zâmbet sumbru.

– Răspunsul e la îndemână. Nu a fost nici o crimă.

– Atunci, la mijloc e o greşeală.

Înclină uşor capul la gândul pruncului neajutorat pe care-l ajutase să vină pe lume.

– Mă rog să fie aşa.

– Cine să te fi acuzat? Nu bănuieşti măcar?

– Nu.

– Dar la mijloc a fost un copil?

Rand nu răspunse. Jurase să păstreze tăcerea. Nu trecu peste cuvântul dat.

– La scurt timp după ce Henric Tudor s-a întors de la Bosworth, anul trecut, remarcă doamna privindu-l atent, umblau zvonuri că, împreună cu el, acostase în Ţara Galilor şi-o franţuzoaică, venită cu încărcătura de bagaje. Nu s-a arătat niciodată oficial la Curte, poate din pricina logodnei lui neîntârziate cu Elisabeta de York. Henric n-ar fi vrut în ruptul capului să stea ceva în calea căsătoriei lui cu fiica lui Eduard al IV-lea, fiindcă asta l-ar fi ajutat să dobândească tronul... Se opri şi-i adresă o privire încruntată şi iritată. Nu mai fi atât de speriat, nu ne aude nimeni!

– Nu de gâtul tău delicat se va agăţa ştreangul dacă Henric se mânie, i-o taie el scurt, deşi poate că va fi totuşi în pericol, de continui în felul ăsta. Sau poate ţi se va oferi privilegiul cuvenit nobililor, acela de-a muri de securea călăului.

Isabel nu luă în seamă ultimele cuvinte.

– În ce alt fel aş putea să vorbesc? Spun numai adevărul.

– Adevărul e acela pe care-l proclamă regele.

– Cinic mai eşti. Nu ştiam că te-ai molipsit, în scurtul timp petrecut la Curte.

Rand aruncă o privire către fruntea grupului de călăreţi, acolo unde oamenii se apropiaseră de un punct de trecere al unui pârâiaş. În pajiştea din spatele lor, o ciocârlie intonă un tril, iar vântul cald legănă lanurile de grâu în aşteptarea secerii, care se unduiră

precum o mare de aur. Aromele grâului copt pluteau împrejurul lor, amestecându-se cu praful ridicat de copitele cailor şi-un miros de fructe de pădure coapte, aflate într-un tufiş îndepărtat. Deocamdată nimic nu tulbura liniştea grupului de călători.

– M-am numărat printre curtenii lui Henric cu mult timp înainte să ajungă pe aceste ţărmuri, răspunse el în cele din urmă. Mi-a fost de ajuns.

– Atunci, ai plecat din proprie voinţă. Poate că de aceea a dat poruncă să fii adus înapoi. Cei pe-a căror frunte stă o coroană devin adesea bănuitori când oamenii se retrag din augusta lor prezenţă.

– Aşadar, e periculos şi să rămâi, dar şi să pleci. Ce cale să mai apuce un om paşnic?

Isabel îl privi îndelung, înainte să-i răspundă.

– Nu prea te dai în vânt după viaţa de la Curte.

– Prefer viaţa de la Braesford, unde truda mea dă roade, unde e vreme să priveşti răsăritul soarelui, ploaia ce se scurge pe povârnişurile munţilor şi mieii graşi care adastă pe pajişti.

– Un adevărat om al naturii, murmură ea aproape ca pentru sine, dar o clipă mai târziu îşi ridică spre el privirea încruntată. Braesford e un loc minunat în care să te ascunzi, căci e ferit de lume. De asemenea, regele n-ar fi prea fericit să afle nevasta că are o amantă pe undeva, printr-un cotlon de ţară. E însărcinată, ştii bine. De regină vorbesc.

– A ajuns şi la mine vestea.

– Sorocul e peste câteva luni, destul de repede dacă ne gândim că nunta abia a fost în ianuarie. Regele, din ce umblă vorba, e îngrijorat, fiindcă Elisabeta n-a fost niciodată o femeie puternică. Ar fi poate dispus să facă multe pentru a-i ascunde că are o amantă care, la rândul ei, e însărcinată. Asta, firesţe, dacă doamna franţuzoaică în cauză era oaspetele tău când s-a petrecut moartea copilului.

Ar fi trebuit să ştie că o femeie bună cunoscătoare a intrigilor de Curte putea cu uşurinţă să pună lucrurile cap la cap. Cu toate acestea, nu era dispus să-i adeverească bănuielile.

– Nu s-a petrecut nici o crimă.

– În ciuda celor spuse de tine, cineva tot s-a descotorosit de copil. Nu mă miră, cred, dat fiind că numeroşi moştenitori au murit în împrejurări nelămurite: cei doi fii ai lui Eduard al IV-lea, ţinuţi prizonieri în Turnul Alb, fiul lui Richard al III-lea şi mulţi ca ei. Dacă pruncul era băiat, chiar şi nelegitim...

– Nu era...

Rand se opri brusc, înjurând în şoaptă înainte să-şi pună zălog la gură.

– O fiică, atunci, fiica lui Henric, continuă ea, sprijinindu-se mulţumită de perne. Tot mai e loc de presupuneri.

Rand coborî de pe cal, azvârlind hăţurile scutierului, care se ţinuse destul de aproape pentru a le prinde din zbor. Din câţiva paşi mari, prinse din urmă lectica, se urcă şi el şi trase perdelele, închizându-se înăuntru cu Lady Isabel.

Ea scăpă punguţa cu dulciuri şi se trase spre panoul din faţă a lecticii. Trăgându-şi genunchii la piept, îşi acoperi gleznele cu poalele rochiei.

– Ce... ce faci?

– Cum să te conving de primejdia care te pândeşte dacă vorbeşti ce nu se cuvine? o întrebă el ritos, aplecându-se spre ea şi sprijinindu-şi un braţ de genunchii ridicaţi. Poate gândeşti că eşti în siguranţă, fiindcă regele îţi zâmbeşte din când în când şi fiindcă eşti prietena consoartei lui. Însă Elisabeta nu a fost încă încoronată regină şi nici nu va fi până nu va naşte un moştenitor al tronului. Ca fiică a Casei de York, e mai degrabă tolerată la Curte, aşadar puterea ei de-a te scăpa de mânia lui Henric nu e fără de margini. Ba mai mult, trebuie ea însăşi să-şi ţină limba în frâu dacă vrea să se pună la adăpost de iscoadele trimise de mama reginei.

– De Lady Margaret? N-ar face rău nici unei muşte.

– O femeie care uneltşte zeci de ani, care se mărită numai ca să pună mâna pe banii ce i-ar îngădui să ridice o oaste destul de puternică pentru a-i urca fiul pe tron, e în stare de orice. Şi ai face bine să nu uitaţi asta. Lady Margaret are un singur gând: acela de-a obţine tot ce-i mai bun pentru Henric. De-o mânii, de-i pari vreodată a fi o ameninţare, s-a zis cu tine.

– Şi ce-ţi pasă? îl întrebă ea c-o voce atât de joasă, că trebui să ciulească urechea. De ce mă pui în gardă?

– Pentru că sunt un ticălos la fel de mare ca ei, răspunse el, ajuns la capătul răbdării. Şi am şi eu un singur gând, care n-are nimic de-a face cu regii şi reginele.

– Care ar fi acela?

N-ar fi trebuit să întrebe. Pentru că era scuza de care avea nevoie. Se întinse şi o trase în braţele lui atât de repede, că lectica se clătină.

– Să-ţi arăt că buzele unei doamne au şi alt folos, mai ales limba ei mică, ascuţită şi plină de pete verzi-trandafirii.

Sprijinită de genunchiul lui ridicat, Isabel îl privi lung. Ochii aveau culoarea dealurilor nordului, acoperământul şi vălul îi căzuseră, lăsându-i părul să se reverse în valuri de foc mătăsos peste genunchiul lui. Apoi pleoapele ei fluturară şi se închiseră când buzele lui îi acoperiră gura.

Avea gust de marţipan şi de femeie dulce şi caldă, o aromă mai îmbătătoare decât cea mai rafinată băutură. Ameţit, fascinat de moliciunea buzelor ei, Rand se bucură de fiecare clipă, de interiorul umed al gurii ei, de marginile ascuţite ale dinţilor. Răsuflarea ei flutură uşor pe obrazul lui. Era lipită strâns de el, ademenitoare în nemişcarea ei. El îi eliberă braţul, îşi strecură degetele pe sub corset şi nu se opri până ce palma nu-i cuprinse sânul. Sfârcul era ca un mic fruct de pădure întărit pe sub ţesătura de lână fină. Pe măsură ce devenea tot mai tare, el continuă să-l mângâie cu degetul mare, cuprins de-o adevărată frenezie.

Un sunet jos – în parte geamăt, în parte revoltă – scăpă de pe buzele ei. El îl auzi, dar nu-l mai putea lua în seamă, adâncindu-şi în schimb sărutul. Retragerea limbii ei îl ademenea şi mai tare, căci gustul ei îl vrăjise cu totul. Nevoia de a gusta mai mult din ea îi pulsa în cap, în piept, în vintrele înfierbântate. Dulceaţa ei umedă era Graalul său, pe care-l căuta cu ardoare, lăsându-şi mâna să alunece de-a lungul şoldului şi să se strecoare pe sub tivul rochiei. Palma îi atinse pulpa, coapsa şi se urcă mai sus, spre locul acela lipsit de apărare în faţa asaltului degetelor lacome.

Ea se zvârcoli, gemând la atingerea lui, la invazia intimităţii ei. Mintea lui încinsă plăsmuia deja imaginea uşurinţei cu care ar fi putut s-o tragă sub el şi să alunece în adâncurile ei fierbinţi şi umede, stăpânind-o chiar acolo, în lectica acoperită

ce se legăna păzită de gărzile ce galopau în față și-n spate. Dar uitase de vadul pârâului.

Lectica se smuci înainte, în vreme ce grupul cobora malul abrupt. Apa stropi perdelele și năvăli în interior. Rand inspiră adânc, revenindu-și în simțiri. Încremeni o clipă, luptând să-și recapete stăpânirea de sine. Apoi îi netezi rochia lui Lady Isabel, și-o așeză departe de el. Cum nu avea încredere să scoată vreo vorbă și chiar mai puțin să privească spre femeia pe care-o asaltase fără pic de respect față de împrejurările în care se găseau, așteptă până ce lectica se smuci înapoi, semn că atelajul ieșise din vad. Dădu la o parte perdelele și coborî, trăgându-le la loc în urma lui.

Peste câteva minute, după ce încălecase din nou pe armăsarul sur și se alăturase, la trap ușor, călăreților din fruntea grupului, apăru și fratele lui.

– Ei bine? întrebă acesta rânjind ușor.

– Ei bine, ce?

Cuvintele aduceau mai degrabă a mârâit, deși Rand nu-și dorise asta.

– Ea cum se simte?

– Confortabil, răspunse Rand și simți o arsură în ceafă.

– Nu mă îndoiesc. Dar a fost, este dispusă să te mulțumească?

Rand îi aruncă lui McConnell o privire tăioasă.

– Habar n-am. Dar nu merită să fie siluită, când jumătate din bărbații din două comitate stau cu urechile ciulite, vânând orice oftat.

– E trist că s-a irosit un prilej atât de bun, mai ales că aveai și-o scuză fără cusur.

– Nici nu merită să împartă așternutul cu un bărbat a cărui viață s-ar putea sfârși odată cu acest drum. Va avea mai mult noroc să-și găsească alt soț dacă nu are pe cap un copil.

Din câte își dăduse seama, acesta fusese temeiul pentru care părăsise lectica lui Isabel. Se hotărâse din senin și lucrase împotriva planurilor pe care le urzise până atunci, așa că nu avusese prea mult timp să gândească limpede.

Mai erau, firește, bărbați care s-ar fi învoit să ia de nevastă o femeie însărcinată, fiindcă starea ei dovedea că e în stare să aibă copii. Cei mai mulți însă preferau virginele, sau barem o logodnă

îndelungată care să arate limpede că viitoarea mireasă nu era grea. Oricum ar fi fost, șansele ca Henric al VII-lea să ofere mâna surorii vitrege a contelui de Graydon unui om acuzat de crimă erau atât de îndepărtate, că nu mai puteau fi luate în serios.

– Foarte nobil din partea ta, dar nu-ți va ține de cald când vei zace în temniță. Ca să nu mai vorbim că, dacă ar fi rămas grea cu tine, ar fi moștenit Braesford, de-ai fi fost spânzurat.

– Și astfel să te împiedice să pui tu mâna pe el? Foarte ademenitor gând, recunosc, răspunse Rand fără vreo intonație în glas, privind în urmă la locul unde pâlcul de copaci prin care tocmai trecuseră se întâlnea cu cotitura pârâului.

– Sau aș putea s-o ajut să-l convingă pe Henric că are nevoie de-un soț nou, în locul bastardului de frate-meu. Cine știe? Poate că s-ar învoi, în amintirea ta.

– Poate, însă eu nu m-aș bizui pe asta. Unde mai pui că nici n-am de gând să ajung o amintire.

Rand își îndemnă calul s-o pornească la trap mărunt, lăsându-l pe McConnell învăluit într-un nor de praf. Ah, numai de și-ar fi putut lăsa în urmă și grijile, și îndoielile cu aceeași ușurință.

Isabel zăcea încă în locul unde-o lăsase Braesford, privind petele de lumină născute din jocul razelor de soare ce se strecurau printre crengile copacilor și cădeau pe coviltirul lecticii. Ar fi trebuit să fie mânioasă. În schimb însă, căzuse pe gânduri. De ce se oprise?

Era greu de crezut că puțină apă rece pe față fusese pricina. Oare asta îl făcuse să-și vină în fire, după cum se părea, sau fusese numai un semn care-i amintise de temeiuri mai adânci? Oare chiar voise s-o învețe cum să-și folosească limba cum se cuvine, sau poate ceva mai mult? Voise să-i arate ce urma să se petreacă după ce se uneau prin taina căsătoriei, sau doar să-i dovedească faptul că putea să cadă pradă pasiunii pentru un nimeni?

Așadar, asta e pasiunea – dorința aceasta care ți se strecoară în sânge și te împinge să te predai, indiferent de prețul ce urmează a fi plătit. Ce ciudat. Căci îl ura și îi era puțin teamă de bărbatul care-o trezise. Mai auzise femei oftând după vreun cavaler chipeș, admirând cu mare avânt umerii acestuia, coapsele ascunse

de pantalonii strâmți, sau ce se ascundea în spatele prohabului împodobit cu măiestrie. Crezuse că prea se întreceau cu gluma sau că se purtau dinadins ca niște neghioabe. Doar toți bărbații sunt dăruiți cu aceleași lucruri, nu?

Acum îi era limpede că greșise. Unii bărbați răspândeau un aer mult mai bărbătesc decât ceilalți. Trupurile lor erau mai bine legate, cu mușchi ce se unduiesc pe sub piele precum mătasea. Atingerea lor poate stârni focul. Sunt o amenințare pentru liniștea femeilor. Ba chiar primejdioși, cu zâmbetul acela al lor. Nici nu și-ar fi putut închipui că chipul unui bărbat se poate schimba atât de repede de la severitate rece la căldură ademenitoare, doar printr-un joc al mușchilor feței. Totul începea cu ochii, își spuse ea, acea bruscă și nestăpânită veselie pe care căuta s-o vadă poate cu prea multă ardoare.

Trebuia să fie cu mare băgare de seamă până ajungeau la Londra. Blestemul surorilor Graydon o eliberase de măritișul grăbit cu Braesford, și ar fi fost o neghiobie să cadă în plasa mângâierilor lui, tocmai acum. Ultimul lucru de care avea nevoie era consumarea unei căsnicii pe care și-ar fi dorit s-o vadă anulată. Mai mult, n-ar mai fi putut spune că se teme de soțul ei, când ar fi fost martori care să jure că se culcase cu el. Asta, bineînțeles, dacă avea să se ajungă până acolo. Cine știe, poate c-o izbăvea călăul de atare necazuri.

O clipă, îi trecu prin minte că acesta ar putea fi scopul urmărit de rege, când o dăduse de nevastă unui om de rang modest – știa c-o va lua înapoi. Dar, chiar așa stând lucrurile, care ar fi fost temeiul unui asemenea joc crud de-a șoarecele și pisica? Nu vedea nici unul care să stea în picioare.

Firește, nu știa aproape nimic despre Randall Braesford. Poate că în trecutul lui se ascundeau tot felul de motive care să dea naștere unei dușmănii ascunse. Curtea era un adevărat bârlog de uneltiri pizmașe și de răzbunări mărunte. Oricine ar fi putut fi în spatele acestei farse ticăloase jucate unui cavaler fără rang, dar cu mândrie nemăsurată și curaj de neclintit.

Sau poate că farsa i se juca ei. Îndepărtase nu mai puțin de-o duzină de pețitori, adăpostindu-se sub scutul blestemului.

La douăzeci și trei de ani, era aproape o fată bătrână. Cine știe, poate că un binevoitor dorise să-i arate că nu era nici ea ferită de soarta tuturor femeilor, aceea de-a fi date în căsătorie fără consimțământ și numai pentru ce-i putea aduce viitorului soț. Dacă Braesford știa de blestem și hotărâse să-l înfrunte, atunci el devenea cea mai bună alegere. Cu siguranță că Isabel avea să fie îngrozită de măritișul cu un om de rând, ale cărui pământuri se învecinau cu Marea Nordului. Iar dacă urmau să-l spânzure ca s-o ia pe ea înapoi, ce-avea să fie? Doar omul era un nimeni.

Cei care ticluiseră un asemenea plan nu-l cunoșteau, se vede treaba, pe Sir Randall Braesford. De acest lucru trebuia să se țină seamă, deși lui Isabel nu-i pica tocmai bine să recunoască. Chiar dacă se născuse într-o casă umilă, bărbatul avea în vine sânge nobil. Nu ajunsese atât de sus purtându-se ca un neghiob sau fără băgare de seamă.

Ridicându-se în capul oaselor, culese punguța cu marțipan și-o ascunse sub o pernă, nu înainte de-a o lega la gură. Scutură apa ce mai stăruia în perdele, se șterse cu tivul rochiei de stropii ce-i săriseră pe brat și puse la loc vălul ce se rătăcise, nu se știe cum, departe de părul ei. Încă-și mai îndesa sub acoperământ șuvițele neastâmpărate, când auzi zgomot de copite apropiindu-se.

– Lady Isabel? Sunteți teafără?

Glasul era al vicontelui Henley, care sigur avea să facă tărăboi dacă nu-i răspundea. Trase perdeaua și-i aruncă o privire ușor întrebătoare.

– După cum bine vedeți, domnule. De ce nu aș fi?

– Mă întrebam și eu... zise, dar se opri, fața lată și plină de cicatrici înroșindu-se ca para focului. Adică, ați fost foarte tăcută.

– Mă străduiam să ațipesc puțin, dacă țineți să știți.

Deși era o minciună, era totuși mai bună decât să încerce să-l lămurească în legătură cu lucrurile ce-o frământau.

– Iertare, milady. Pot să vă aduc ceva, aveți nevoie de ceva?

Omul era campion al întrecerilor cavalerești și tare mândru de asta uneori. Cel mai mare dintre fiii unui conte, pierduse toată averea cu trei ani în urmă, când tatăl lui fusese judecat pentru trădare de Richard al III-lea, după ce-l sprijinise pe moștenitorul lui Eduard al IV-lea, foarte tânărul Eduard al V-lea, căruia i

se pierduse urma în Turn. Acum, era nobil mai mult cu numele. Bruma de avere ce-o avea o strânsese de pe urma turnirurilor ținute de regii și nobilii de pe continent, ca și din răscumpărările cerute pentru prizonierii luați pe câmpul de luptă. Deși lipsit de proprietățile ce l-ar fi făcut un soț acceptabil, nu se lăsa descurajat cu una, cu două, luându-și obiceiul de-a o pândi prin colțuri ferite. Graydon, chiar dacă prieten cu Henley, îl descurajase întotdeauna, căci nu era deloc bucuros să-i lase averea, ca soț al surorii lui. În împrejurarea asta, Isabel îi fusese recunoscătoare, fiindcă o salvase de la obligația de a-l respinge chiar ea. Așa stând lucrurile, îi dădea mâna să fie îndatoritoare cu Henley.

Dar asta fusese înainte ca Henric să-i poruncească să se mărite.

– Nu chiar acum. Poate mai târziu.

– Prea bine, doamnă. Aștept chemarea voastră.

„Da, firește că vei aștepta", își zise ea oftând și lăsând perdeaua să cadă la loc. Dar nu avea de gând să-l cheme în ajutor, decât la mare nevoie. Nu voia să-i ceară nimic acestui om.

Astfel își continuară călătoria spre sud, spre Londra și dincolo de ea, pe vechiul drum construit de romani prin orășele și sate mici și mari, până ce copitele cailor făcură să răsune Calea Regelui. Drumul acesta, înțesat de cai și căruțe, vânzători de mărunțișuri, cerșetori și oameni înstăriți ieșiți la plimbare, îi scoase dinaintea străvechilor porți ce dădeau spre Westminster. Strecurându-se pe străduțele strâmte și urât mirositoare, ajunseră la puzderia de clădiri și curți din piatră pătată de funingine, cunoscută drept palatul Westminster.

Capitolul 4

Isabel abia avu răgazul să-și scoată acoperământul și vălul, înainte ca ușa odăii ei, una dintre multele ce găzduiau oaspeții mai puțin importanți de la Curte, să zboare în lături. Un vârtej de fuste și văluri învolburate vesti apariția celor două surori ale ei, cu care împărțise micul iatac înainte de plecarea ei spre măritiș,

și cu care avea să-l împartă din nou, pentru o vreme. Prima care puse piciorul dincolo de prag fu Catherine, cu trei ani mai tânără decât ea și cunoscută de toți drept Cate, urmată îndeaproape de Marguerite, cea mai tânără, de doar șaisprezece ani. Necontenind să râdă și să exclame, o îmbrățișară de bun venit și-o potopiră cu întrebări nerăbdătoare.

– De ce te-ai întors atât de curând, scumpă soră? Nu că asta nu ne-ar bucura, se înțelege, dar te crezusem plecată pentru luni bune, dacă nu chiar ani.

– Ce s-a întâmplat? Nu i-ai plăcut celui mai credincios om al lui Henric? L-ai convins pe Graydon să facă iute cale-ntoarsă?

– Să se fi dovedit blestemul nostru mai puternic decât porunca regelui? Spune-ne de îndată, dacă nu vrei să ne pierdem mințile de curiozitate!

– Nu, nu și da, răspunse Isabel înghițindu-și lacrimile și îmbrățișându-și surorile.

Ce dragi îi erau și cât de mult îi lipsiseră. Îi fusese dor de pălăvrăgeala lor, de zâmbete și de supunerea ce-i arătau.

– Ticăloaso! Asta-i tot ce ai să ne spui? se răsti Cate. Haide, spune tot. Fiindcă altfel nu vei mai avea o clipă de tihnă.

Isabel le făcu pe plac atât cât îi stătea în puteri, cele două cuibărindu-se fiecare pe câte un pat dintre cele care ocupau aproape întreg spațiul camerei ce aducea izbitor cu o chilie. În vreme ce continua să povestească, își azvârli cât colo straiele murdare de pe drum și se spălă în grabă cu apa rece din lighenaș.

– Am știut eu! sări Cate după ce isprăvi de istorisit. Tu crezi că blestemul e o prostie, dar te înșeli. Cum altfel se explică sosirea oamenilor regelui, în ultima clipă? Recunoaște. Ești și tu încredințată că suntem sub puterea lui.

Isabel îi răspunse cu un zâmbet palid. Cate era mereu gata să vadă numai partea bună în orice. Și în oricine.

– Chiar dacă eu însămi l-am născocit?

– Chiar și așa!

– E greu să nu fiu de acord, recunosc.

– Mereu se pot întâmpla minuni, zise Marguerite, așa ne spun preoții. Nu trebuie decât să credem. Ești protejată, dragă Isabel, până în clipa în care vei găsi un soț care te va iubi din toată inima.

– Da, firește, se învoi ea, aplecându-se și îmbrățișându-și scurt sora.

În copilărie, Marguerite își dorise să se călugărească și aproape că devenise novice, în timpul cât învățaseră la școala găzduită de mânăstirea de lângă Graydon Hall. Străbătuse adesea coridoarele lungi ale mânăstirii, cu părul prins sub un văl de călugăriță și purtând în mână o carte de rugăciuni, așa cum făcea mama regelui, Lady Margaret.

Avântul se topise odată cu prima dragoste, care se întâmplase să fie un ostaș francez aflat în slujba fratelui lor vitreg. Fusese o iubire arzătoare, dar care durase numai până ce Marguerite descoperise că tânărului îi mirosea gura de la un dinte stricat. Rămăsese tot pioasă, tăcută și întunecată, mai puțin atunci când se vorbea despre bărbați. Atunci nu mai era la fel de respectuoasă, deși înclina să creadă că orice bărbat în armură strălucitoare era dăruit și cu însușiri nobile.

Cele trei – Isabel, Cate și Marguerite – erau foarte asemănătoare ca înfățișare, toate cu păr auriu, un pic mai deschis la Cate și un pic mai închis la Marguerite. Cate era cu un deget mai înaltă decât Isabel, iar Marguerite, tot cu atât mai scundă. În vreme ce ochii lui Isabel străluceau în nuanțe de verde, ai lui Cate împrumutaseră bogăția de albastru a unui cer de toamnă, iar ai lui Marguerite furaseră din culoarea brună a berii englezești. Trăsăturile celor trei surori erau bine proporționate, chiar dacă ochii lui Cate semănau cu aceia ai unei pisici, iar sprâncenele întunecate și drepte ale lui Marguerite îi preschimbau cea mai ușoară încruntare într-o expresie de mânie.

Deși Isabel și Cate erau zvelte, Marguerite încă nu-și pierduse cu totul rotunjimea copilăriei. Totuși, încă mai încăpeau în dulapul cu armuri de la Graydon, locul tainic în care, pe când erau copile, se ascundeau de mânia tatălui vitreg. Știau asta fiindcă, uneori, fuseseră nevoite să se ascundă și din calea furiei fratelui vitreg. Tratate ca niște poveri supărătoare, în ciuda moștenirii bogate ce cuprindea pământuri lăsate de tatăl lor bun, prețuite mai puțin decât câinii de vânătoare și șoimii lui Graydon, se legaseră de mici una de alta, spre a se apăra și a se sprijini la nevoie.

Călătoria de nuntă a lui Isabel fusese singurul prilej când stătuseră despărțite mai mult de câteva ceasuri.

Zilele și le petrecuseră retrase la Graydon Hall și în împrejurimile sale. Până în clipa în care pe tron se urcase Henric al VII-lea. Curând, regele trimisese poruncă să se înfățișeze la Curte, alături de numeroase alte domnițe asemenea lor. Războiul sleise vistieria regală, și aceasta trebuia reumplută de îndată. Mai mult, Henric avea nevoie de titluri și moșii prin care să-și atragă loialitatea celor din jurul lui. Luându-le pe tinerele și văduvele din regat sub tutela sa, regele alesese cea mai înțeleaptă cale. Prin ele, intra în stăpânirea veniturilor aduse de moșiile lor. Le putea aranja măritișuri în schimbul unei sume plătite ca preț pentru mireasă sau, dacă dorea, putea accepta el însuși o plată pentru a le ierta de măritiș.

Lui Isabel nu i se îngăduise o asemenea alegere. Putea numai să bănuiască motivul, anume că partea ei de avere din moștenirea lăsată de părinte era văzută de Henric drept o răsplată nimerită pentru tovarășul său de arme. Pe cine socotea demn să intre în stăpânirea zestrei lui Cate și a lui Marguerite, rămânea de văzut. Îi așteptau hotărârea, punându-și nădejdea în blestem.

– Graydon s-a întors cu tine? întrebă Cate, continuând la semnul din cap al lui Isabel. Probabil că-și râde-n barbă de întorsătura pe care au luat-o lucrurile.

– Precum spui. Era vesel nevoie mare pe drumul de întoarcere. Ba chiar mi s-a părut că-l aud cântând.

– Poate că-i va vorbi regelui, spuse Marguerite, îi va șopti că e prea primejdios să ne dea de neveste cuiva.

Fratele lor vitreg, care crescuse încredințat că întinsele moșii primite de Isabel și surorile ei îi aparțineau, se înfuriase la gândul că avea să le piardă. Umblase valvârtej pe coridoarele de la Graydon Hall și blestemase legile cosangvinității, care-l împiedicau să o ia pe una dintre ele de nevastă, păstrând astfel măcar o parte din avere. Fiindcă erau surorile lui vitrege, Biserica nu le îngăduia căsătoria, așa cum s-ar fi întâmplat și dacă i-ar fi fost surori bune. Decât să rămână la Graydon în vreme ce ele se distrau la Curte, le însoțise ca să le țină mai bine în frâu. Însă pe măsură ce treceau săptămânile și lunile, păruse să se împace tot

mai mult cu ideea măritișului lor. Ba chiar fusese auzit spunând că renunțarea la această tutelă era un gest de loialitate față de Coroană, care se va dovedi în folosul său. Înhăitându-se cu un grup de răzvrătiți, își petrecea vremea la vânătoare și jucând jocuri de noroc, bând și umblând după femei.

Isabel nu putea decât să se bucure că nu-și irosea energia pe ocupații mai primejdioase, de pildă urzind comploturi.

– Mereu speri la o cale de a ieși din greutăți, își tachină ea sora, privind-o veselă și ridicându-și părul pentru a-și șterge ceafa cu o cârpă umedă. Bănuiesc că nu ai fi niciodată de acord că putem să întoarcem lucrurile după placul nostru, așa e?

– Cât despre asta, ai izbutit de nenumărate ori și spre binele nostru, dragă Isabel. De pildă, felul în care l-ai convins pe Graydon ca ar fi bine să fim date la școală la mănăstire, o minunată cale de evadare, zise Marguerite, rozându-și un colț al vălului, obicei rămas din copilărie. Dar să fie și acum la fel? Adică, a fost și asta o minunată cale de evadare?

– Da. Cum ți s-a părut acest Braesford, ca soț? întrebă Cate. Ce fire are?

– Ți-a părut bine sau rău să fii răpită înainte de nuntă? adăugă și Marguerite. Vrem să știm tot!

Isabel își plimbă privirea de la una la cealaltă, încercând să găsească un răspuns nimerit. Nu știa bine de ce, însă era foarte important să fie corectă.

– E un bărbat interesant. Și puternic, spuse ea în cele din urmă. Nu e greu să înțelegi de ce Henric a ajuns să-l răsplătească pentru serviciile aduse Coroanei.

Se întoarse și porni să caute niște schimburi curate prin cufărul așezat la piciorul patului.

– Asta e lăudabil, dar cum arată? întrebă Marguerite cam răstit.

– E chipeș? S-ar ridica la înălțimea portretului ce ți-a fost făcut înainte de plecare? E întruchiparea cavalerilor din povești?

– Nu fi prostuță.

– Nu, însă cu siguranță poți găsi și altceva de spus, decât că e puternic și credincios! se răzvrăti Cate.

Isabel rămase tăcută când în încăpere năvăli servitoarea, aducând cu ea o rochie de catifea aurie pe care o luase în iatacul ei,

să-i îndrepte cutele. Gwynne, care se îngrijea de ele încă din copilărie, precum se îngrijise și de mama lor înainte de moartea acesteia, fu întâmpinată cu aproape la fel de multe îmbrățișări și exclamații ca și Isabel. Când se mai potoliră puțin, iar Gwynne lega șireturile rochiei peste cămășuța din pânză purtată pe dedesubt de Isabel, Cate îi aruncă slujnicei o privire obraznică.

– L-ai văzut tu oare, dragă Gwynne, pe mirele surorii noastre?

– L-am văzut.

Femeia trase mai zdravăn de șireturi, iar Isabel icni.

– Și ce gândești despre el?

– Aici nu se cuvine să gândesc.

– Dar sigur ai băgat ceva de seamă la el.

– Un domn de ispravă, puternic. Voinic.

– Voinic? întrebă Cate, întorcându-și ochii scăpărători spre Isabel.

– Bine legat, atunci, zise ea prefăcându-se exasperată. E înalt și bine legat, puternic cum se cuvine să fie un bărbat care a izbândit în turniruri și bătălii. Vorbește frumos, așa cum îi șade bine cuiva care i-a fost alături lui Henric, în anii petrecuți în Bretania. Vă previn că vorbește franțuzește la fel de bine ca regele, deci să nu încercați să șușotiți, crezând că nu vă înțelege. O să vă convingeți singure. S-a întors și el cu mine, sau mai degrabă eu cu el.

Le mai povesti câte ceva despre călătoria până la Westminster, trecând sub tăcere clipele stânjenitoare petrecute de Braesford în lectică. Marguerite oftă.

– Dacă Braesford e aici, atunci blestemul nu s-a dovedit salvarea sperată. E nevoie de mai multă strădanie.

Buzele lui Isabel se strâmbară ușor.

– Cu puțin noroc, va fi închis ani buni în Turn.

– O, nu, nu vorbi așa!

Dintre cele trei surori, Marguerite avea inima cea mai simțitoare. Culegea pui de pasăre și îi așeza la loc în cuib, salva pisoi rămași prin tufișuri, oblojea genunchii zdreliți ai micilor vagabonzi care se adunau grămadă la ușa din spate, așteptând să primească resturile pe care le aducea de la bucătărie. Abia mai putea ieși din castel, fără să nu se trezească înconjurată de o jumătate de duzină de copilași nespălați, agățându-se de fustele ei și strigând că e îngerul lor.

Fără îndoială că avea să ajungă soția unui mare nobil, îngrijindu-se de soarta sătenilor, ajutându-i pe cei bolnavi și pe bătrâni și intervenind pe lângă stăpân pentru a le despovăra viețile.

– Nu m-ar bucura deloc asta, o liniști Isabel fără să mintă, fiindcă era ceva în felul de-a fi al lui Braesford care făcea greu de îndurat gândul la o atare împrejurare. N-aș dori o asemenea soartă nici unui om, doar că...

– Doar că nu vrei să te măriți cu el, sfârși Cate, mila față de sora ei întunecându-i ochii albaștri.

Marguerite nu scoase nici o vorbă, stând cu mâinile încleștate în poală și cu o expresie chinuită pe chip.

– Nici cu el, nici cu altul, răspunse Isabel pe loc.

– Crezi că e vinovat? A fost oare în stare să ucidă un prunc, din porunca regelui?

Isabel îi aruncă lui Cate o privire aspră. Întrebarea o muncise și pe ea deseori în ultimele zile.

– De ce crezi asta? Ai auzit ceva în lipsa mea?

– Nu tocmai, însă Henric își face mari griji pentru sănătatea reginei. Am auzit-o pe una dintre doamnele de onoare spunând că regele și mama lui sunt îngrijorați în legătură cu sarcina ei. Se dau de ceasul morții dacă iese la plimbare, dacă stă numai în casă, dacă mănâncă prea mult, dacă mănâncă prea puțin. Are o sănătate șubredă, zice lumea, iar regele contează pe ea să-i nască un moștenitor.

Isabel nu răspunse. Știau cu toatele că datoria unei regine era să nască mici prinți care să moștenească tronul și mici prințese prin care să se întărească legăturile cu alte Curți și alte țări. Ba încă unii spuneau că aceasta e singura ei datorie.

– Nu i-ar fi deloc pe plac dacă s-ar întâmpla ceva care să-i zădărnicească așteptările, continuă Cate. L-ar bate chiar gândul să înăbușe orice șoaptă despre un copil al unei ibovnice, ce s-ar putea auzi atât de aproape de sorocul reginei, o atare faptă fiind în interesul Coroanei.

Gwynne, care aranja faldurile de catifea ale rochiei, murmură ca pentru sine:

– Ghicitorii în stele, după cum tocmai mi-a ajuns la ureche, i-au făgăduit regelui că pruncul va fi băiat.

– Da, am auzit și eu, întări Marguerite.

– Așa este.

Cate ridică ușor din umeri, ca și când asta ar fi lămurit lucrurile pe deplin.

Și poate că așa era, își spuse Isabel. Bărbații își doresc să aibă un fiu care să le ducă mai departe numele și familia. Pentru un rege, însemnătatea unui fiu era înzecită. Mai mult, pietatea și superstiția mergeau mână-n mână pretutindeni, dar parcă mai cu seamă la Curte – să petreci un ceas rugându-te în genunchi și apoi să mergi la cititorul în stele nu era deloc ceva de mirare. Henric credea cu la fel de mare ușurință în faptul că era unsul lui Dumnezeu, dar și că sexul unui copil putea fi ghicit în aștri. Dacă ar fi avut cea mai mică bănuială că moștenitorul tronului era în primejdie, nu s-ar fi dat în lături de la nimic pentru a-l pune la adăpost.

Dar, dacă așa ar fi stat lucrurile, la ce bun îl mai târâse pe Braesford la Curte, spre a da seamă pentru învinuirea de crimă? Nu cumva era o mascaradă, o cale de-a închide gurile celor care șopteau că vinovatul trebuie pedepsit? Sau poate Henric chiar plănuia să-l spânzure, după ce el îndeplinise un ordin dat de însuși regele? Isabel nu putea susține o explicație sau alta, mai ales dacă asta însemna să fie logodită cu un om învinuit că ucisese un nou-născut.

În clipa aceea, se auzi o bătaie ușoară la ușă. Gwynne, ținându-se foarte dreaptă, se duse să deschidă. În prag aștepta Braesford. Bărbatul făcu o plecăciune spre Isabel, care venise alături de Gwynne.

– Iertare, Lady Isabel, începu el cu glas măsurat și adânc. Nu mi-aș îngădui să vă tulbur odihna, însă amândoi am fost chemați la rege, împreună. Ne așteaptă în Sala Stelelor.

Rand își dădea prea bine seama că nu avuseseră, nici unul, nici celălalt, răgazul să mănânce, înainte de audiența la Henric. Se considera de-a dreptul norocos că avusese timp să se spele și să-și schimbe straiele. Dacă ar fi fost singur, i s-ar fi poruncit să meargă neîntârziat la rege, așa ostenit, flămând și duhnind

a sudoare şi cai, cum se găsea după o călătorie îndelungată. Henric nu era vestit pentru răbdarea de care dădea dovadă.

Rand trimisese vorbă ca Lady Isabel să fie iertată de porunca regelui. Nu doar pentru că îşi făcea griji pentru sănătatea ei, ci şi pentru că nu-i îngăduia mândria s-o aibă de martoră la umilirea şi pedeapsa ce s-ar fi putut abate asupră-i. Mai mult, ar fi ajuns ea însăşi părtaşă la întâmplări şi împrejurări ce i-ar fi putut pune viaţa în primejdie. În privinţa uneltirilor de la Curte, Isabel se dovedea o biată novice.

Rugămintea îi fusese refuzată. Henric poftea să-i vadă pe amândoi. Astfel că, umăr la umăr, străbătură nesfârşitele porţi, curţi străjuite de arcade şi odăi de legătură ce duceau către încăperile regelui. Palma ei se odihnea pe încheietura lui. Trăsăturile ei erau liniştite, însă degetele îl frigeau de parcă ar fi fost lucrate din fier încins.

Aşa-numita Sală a Stelelor era o încăpere lungă, ai cărei pereţi erau împodobiţi cu lambriuri şi, ici-colo, cu tapiserii înfăţişând scene biblice. Tavanul înalt şi boltit era zugrăvit în albastru-închis şi stele de aur. Aici îşi poftea Henric sfetnicii de încredere, pentru a împărţi dreptatea în chestiuni mai tăinuite. Când intrară, îl găsiră pe rege în dreptul unei ferestre – un bărbat înalt, cu o faţă îngustă, buze subţiri, dar senzuale, şi-o expresie distantă. Purta straie din mătase cenuşie, peste o cămaşă tot din mătase, dar albă, pantaloni negri şi cizme din piele neagră. În ton cu natura tainică a întrevederii, părul lung şi bălai al regelui nu era împodobit cu nelipsita coroană. Se mulţumise cu o pălărie din lână cenuşie, cu borul prins într-o broşă de aur.

Când îi fură anunţaţi oaspeţii, regele îi părăsi pe cei doi bărbaţi şi pe femeia cu care tăifăsuise până atunci. Străbătu încăperea cu paşi mari, întovărăşit de-un ogar cenuşiu, şi se aşeză pe scaunul masiv – tapiţat şi umbrit de-un baldachin în culorile regale, verde şi alb – aflat pe-o treaptă scundă din piatră, la capătul cel mai îndepărtat al sălii. Întinzându-se în voie, cu câinele la picioare, Henric aşteptă până ajunseră dinaintea lui.

– Ne bucurăm să vedem că, în sfârşit, aţi ajuns, spuse în vreme ce le accepta plecăciunile, făcându-le semn cu mâna că se pot simţi în largul lor. Nădăjduim că nu s-a dovedit o călătorie obositoare.

– Dacă a fost, Maiestatea Voastră, pricina e numai graba cu care am alergat la porunca voastră, răspunse Rand.

Nu se putea obişnui cu faptul că, după atâta amar de vreme în surghiun, când Henric vorbise mai liber, regele folosea acum pluralul seniorial. Deseori se mira cum de trecuse cu asemenea uşurinţă la noile obiceiuri.

– De care suntem încredinţat că nu aveţi a vă teme.

Încruntat, Rand observă că regele avea de gând să n-o mai ia pe ocolite. Un sfârşit prea grabnic nu era deloc de bun augur.

– Câtuşi de puţin.

Urmă un scurt răgaz de tăcere. Rand aruncă o privire celor care veniseră să li se alăture, aşezându-se de-o parte şi de alta a tronului improvizat. Doamna era mama lui Henric, Margaret Beaufort, ducesă de Richmond şi Derby, o siluetă firavă şi mai degrabă severă, îmbrăcată în obişnuitul ei veşmânt negru, ca de călugăriţă, cu acoperământul ce-i încadra faţa cu două fâşii albe de pânză. Salutul pe care i-l adresă era o răsplată a lungilor ani în care lucraseră împreună pentru binele lui Henric. Alături de ea se afla silueta îndesată a lui John Morton, odinioară episcop de Ely, acum cancelar al Angliei. În spatele lui se aşezase Reginald Bray, un normand aflat în slujba ducesei, care de curând fusese numit cancelar al ducatului Lancaster. Nici unul dintre aceştia nu zâmbea.

– Nu am a mă teme de nimic, repetă Rand ferm, neştiind ce învinuiri îmi sunt aduse.

Henric strânse o clipă din buze, apoi făcu un mic semn cu mâna.

– De curând, ai avut un oaspete, trimis la dumneata pentru siguranţă şi ajutor în vremea în care trebuia să dea naştere unui copil. Ni s-a adus la cunoştinţă că acest oaspete nu se mai găseşte în casa dumitale. Ai vreo cunoştinţă despre această doamnă, pe care doreşti să ne-o împărtăşeşti şi nouă?

La auzul cuvintelor regelui, o spaimă groaznică se strecură în sufletul lui Rand. Simţi cum Isabel se mişcă neliniştită lângă el, însă nu avea vreme să se gândească la părerea ei despre o atare învinuire.

– Din nefericire, nu am, Sire, răspunse pe cât de liniştit putea. Doamna a rămas sub acoperişul meu timp de şapte săptămâni

și a născut copilul la vreme. Când am văzut-o ultima dată, era sănătoasă, plină de viață și pe drum spre voi.

– Spre noi?

– Sub paza oștenilor voștri, trimiși s-o însoțească la o casă parohială despre care se spunea că este răsplata pentru osteneala ei.

Regele se încruntă.

– Fii cu băgare de seamă la ce spui, Braesford. Nu am trimis nici un ostaș.

Alături, Isabel respiră șuierător. O înțelegea prea bine, căci și el însuși se simțea ca și cum un berbece l-ar fi lovit în pântec. Privind în jos, îi întâlni ochii mari și-i văzu buzele roșii întredeschise. Pe dată însă, Isabel își schimbă expresia, care redeveni indiferentă.

Rand băgă de seamă că în seara aceea Isabel se purta ca o adevărată aristocrată, arătând lumii o mândrie de regină și-o rochie de catifea aurie în ton cu părul ei, ce lăsa să se întrevadă o cămașă brodată cu aur la gât și pe marginile mânecilor lungi. La fel erau și acoperământul și marginile vălului ce-i ajungea până la coate. Simți cum i se umflă pieptul de mândrie, fie și numai pe jumătate, văzând-o acolo, lângă el.

– Aveți cuvântul meu de onoare, Sire, că o trupă de soldați a venit s-o ia pe doamnă, răspunse el în cele din urmă.

– Și pruncul?

– A plecat în brațele mamei sale, firește. V-aș fi trimis vorbă de plecarea lor, dar mesajul adus de căpitanul gărzii voastre interzicea aceasta, de dragul discreției. În plus, credeam că știți deja.

– Da. Înțelegem ce dorești dumneata să spui. Cu toate acestea, un supus ce veghează asupra părții de nord a regatului nostru ne-a povestit altceva. Această poveste se adaugă la un zvon venit dintr-o a doua sursă.

Regele făcu o pauză. Era imposibil de ghicit la ce se gândea. Rand, întâlnindu-i ochii albastru-deschis, cercetându-i chipul prelung, cu fălci colțuroase, cu o aluniță mică și roșie în colțul gurii, simți că-i bubuie inima în piept.

– Dacă mi se îngăduie, spuse el după o pauză parcă fără de sfârșit, aș dori să știu care este zvonul.

Henric se aplecă înainte, sprijinindu-și coatele de brațele scaunului.

– În noaptea în care i-a venit sorocul, doamna a suferit niște necazuri. Dumneata ai trimis după o moașă bună cunoscătoare a acestor necazuri. Până aici e adevărat?

– Adevărat, Sire.

– Moașa a sosit, iar copilul s-a născut, în vreme ce dumneata ai rămas pe-aproape, îngrijindu-te ca totul să fie bine. Ba mai mult, te-ai aflat în aceeași încăpere. Nu este așa?

Rand încuviință tăcut din cap, chiar dacă teama de direcția în care bătea Henric îi atârna în pântec precum o bucată de plumb.

– Moașa, o femeie de vârstă mijlocie, dar care nu are nici un beteșug la ochi, se jură că doamnei i s-a născut o copilă, la timpul cuvenit. Copila era întreagă și nevătămată, și-a plâns zgomotos când a venit pe lume. Moașa mai jură și că dumneata, Sir Randall Braesford, ai luat neîntârziat pruncul și ai plecat din încăpere, trecând alături și închizând ușa. Femeia mai spune și că în timpul îndelungat cât s-a îngrijit ca tânăra mamă să nu ducă lipsă de nimic și a curățat urmele nașterii, copila n-a mai fost auzită plângând.

– Mica Madeleine, după cum a fost botezată de mama ei, s-a liniștit când am luat-o în brațe, începu Rand, dar fu oprit de-un gest al regelui care cerea liniște.

– Încă nu am isprăvit, îl lămuri Henric scurt. Se pare că moașei nu i-a fost îngăduit să rămână împreună cu doamna, ci i s-a oferit o răsplată bogată și-a fost grăbită să plece cât mai curând după ce-și îndeplinise menirea. Și spune această femeie că, pe drumul de plecare, a simțit duhoare de carne arsă răzbind din cămările pe care tocmai le părăsise.

Lui Isabel îi scăpă un mic strigăt și-și duse mâna la gură. Mama regelui se îngălbenise, în vreme ce pe fețele lui Morton și Bray se așternuse o expresie întunecată de condamnare. Rand își înghiți fierea, apoi vorbi:

– Nu! De o mie de ori nu!

– Tăgăduiești învinuirea.

– Pe onoarea mea că nu am ars nici un copil, insistă el. Nu pot spune dacă moașa minte sau doar a înțeles greșit ce-a văzut

și-a auzit, însă copila domnișoarei d'Amboise dormea în brațele mele când moașa a plecat călare, cu omul meu. O clipă mai târziu, pruncul sugea la sânul mamei sale. Era sănătoasă și cu siguranță în viață la plecarea lor din Braesford. Jur asta pe cuvântul sfânt al Domnului și pe aripile tuturor îngerilor Săi.

– Cu toate acestea, n-am mai primit nici o veste de la domnișoara Juliette, din clipa în care dumneata ne-ai trimis veste c-a zămislit o fiică. N-a mai fost văzută în locul ei obișnuit, n-a mai fost văzută deloc de când a intrat pe porțile castelului Braesford. Unde, atunci, încheie regele cu simplitate și liniște, este doamna acum?

Era o întrebare foarte nimerită. Iar Rand își dorea să știe răspunsul. Înghiți și făcu un gest neputincios din mână.

– Nici nu pot să bănuiesc, Sire. Tot ce pot spune este că un grup de oșteni a venit și a luat-o.

– La poruncă, presupunem. Doar nu le-ai încredințat doamna și copilul fără o poruncă scrisă.

– Mi s-a înfățișat un pergament cu semnătura și sigiliul vostru, răspunse el, înclinând scurt din cap.

– Îl cunoșteai pe căpitanul gărzii?

– Nu, nu-l cunoșteam. Dar după cum știți prea bine, Sire, am petrecut mulți ani departe de țărmurile Angliei și doar puține luni departe de Curte. Nu-mi sunt cunoscuți toți căpitanii și soldații Maiestății Voastre.

– Nici nouă, spuse Henric sec. Însă de ce-ar plănui cineva o șaradă atât de complicată și de misterioasă?

Rand deschise gura să răspundă, dar vorba-i fu luată de mama regelui.

– Pare limpede că gândul a fost unul întunecat, spuse ea, tonul blând și măsurat contrazicând asprimea cuvintelor. Gândul a fost să atragă Coroana într-un scandal ce miroase a povestea prinților ce-au murit în Turn.

– Da, încuviință Henric cu chipul întunecat.

Nu era o explicație de lepădat. Date fiind începutul șubred al domniei lui Henric și temeiurile sale și mai șubrede pentru a pretinde tronul, orice l-ar fi indicat drept ucigașul fiilor lui Eduard al IV-lea ar fi putut da naștere unui val de nemulțumire care avea sorți să se transforme în opoziție. În mâinile potrivite, ar fi putut

chiar să îndreptățească bănuiala că tot el era vinovat de crima comisă cu trei ani înainte, dacă într-adevăr crimă fusese. Deși la vremea aceea se găsea dincolo de hotarele țării, membrii facțiunii sale, inclusiv personajele de căpetenie aflate atunci în încăpere, erau în Anglia. Ei puteau fi învinuiți de-a fi dus fapta la bun sfârșit, în numele lui.

– Un alt scop ar fi să existe un prizonier, pentru vremuri de nevoie, spuse Isabel răspicat.

Rand întoarse brusc capul, surprins că Isabel vorbise în apărarea lui. Tânăra îi întâlni curajoasă privirea, chiar dacă în obraji îi apăruse o ușoară roșeață. Încrederea ce se citea în adâncurile de un cenușiu-verzui ale ochilor ei îi făcu inima să tresalte. Întorcându-se, vorbi în continuarea gândului ei:

– Anumite puteri din Europa ar fi bucuroase de un atare avantaj, în cazul în care ar avea nevoie de aliați în războiul din regiune.

– Sau, mai simplu, poate că se urmărește o răscumpărare, spuse cancelarul Angliei, frecându-și bărbia dublă ce-i atârna sub fălci.

În tăcerea care se lăsă, se auziră în depărtare clopotele bătând. Soarele stătea să apună. În ciuda apusului de vară ce stăruia dincolo de ferestrele înalte ale sălii, întunericul pătrunsese deja între pereții castelului. O lumânare tremură pe sfeșnicul ei, iar Rand adulmecă brusc mirosul amestecat de ceară de albine, parfum și sudoare care îmbiba straiele preoțești bogate în care era înveșmântat Morton. În așteptarea hotărârii regelui, abia dacă mai respira.

– Nu trebuie să ne grăbim, spuse regele în cele din urmă. Vom trimite oameni să caute locuri unde-ar putea fi ținută prizonieră Mademoiselle Juliette. De va fi găsită, iar copilul este cu ea...

– Vă conjur să-mi acordați privilegiul de-a însoți căutarea, se oferi Rand, reușind să vorbească în ciuda ușurării care-l gâtuia. Nimeni nu are temei să caute mai mult și mai bine decât mine.

– Avântul și zelul dumitale îți fac cinste, însă nu putem îngădui una ca asta.

– Am jurat și nu-mi voi călca jurământul. Nici nu vă voi trăda încrederea, Sire.

– Știm asta. Însă chestiunea e una delicată. Să spunem că ai dreptate și doamna este reținută împotriva voinței sale. Ce-i va

împiedica pe răpitorii ei să nu-i pună capăt vieții, în clipa în care te vor zări? Pentru noi va fi moartă, și nu va putea să jure că povestea dumitale e adevărată, și ai fi numai bun să iei vina asupra dumitale. Zvonul de care-ți vorbeam este deja în floare la Curte, astfel că am fost obligați să te învinuim și să te aducem dinaintea noastră spre a-ți pune întrebări. Ne-au mai ajuns la urechi și zvonuri precum că ai putea fi ucis într-o ambuscadă, ca să nu mai poți tăgădui învinuirea. Această ultimă posibilitate ne-a împins să trimitem grabnic după Lady Isabel, poruncind ca amândoi să fiți aduși în prezența noastră. Nu, clătină Henric din cap, vei rămâne în preajma noastră, Sir Rand. În plus, nu s-ar cuveni ca un proaspăt soț să fie văzut căutând în gaură de șarpe o femeie care nu-i e nevastă.

– Sire!

Împotrivirea venise de la Isabel, care-i tăiase lui Rand năvala cuvintelor de recunoștință pentru rege. Când Henric își întoarse privirea rece spre ea, își plecă genele.

– M-a luat gura pe dinainte, iertare. De vină a fost... surpriza.

– Surpriză, când știai de câteva săptămâni că vei fi soția lui Braesford?

– Tărășenia cu copilul, spuse ea în șoaptă. Toată lumea vorbea că... Adică, ni s-a spus că e o crimă ce ar putea fi pedepsită cu ștreangul.

– Așa s-ar putea sfârși dacă doamna nu este găsită. În astă vreme, am aranjat ca dumneata să ai parte de o nuntă cum se cuvine, și asta trebuie să se afle. Frumoasa noastră regină așteaptă cu nerăbdare această zi de sărbătoare, de întreceri cavalerești, ospețe, muzică și dans, ca o ultimă desfătare înainte să ne părăsească. În curând se va retrage pentru patruzeci de zile, spre a da naștere moștenitorului nostru, așa încât înțelegeți că nu mai e vreme de zăbavă. Chiar mâine vă puteți spune jurămintele, socotim noi. Așa este, cancelare? întrebă întorcându-se către fostul episcop de Ely.

– Mâine e o zi foarte nimerită, fu imediat de acord Morton.

– Dar... dar anunțul căsătoriei, Sire?

– Anunțurile pot fi evitate în împrejurări cu totul deosebite, Lady Isabel, fii pe pace. Deci, ne-am înțeles. Veți semna hârtiile

de căsătorie imediat ce plecați de aici. Apoi, nu ne mai rămâne decât slujba.

– Cum poruncițiți, Sire, spuse Isabel cu o mică plecăciune. Totuși, cât de bine a picat totul, adăugă ea în șoaptă.

Rand își dădu seama că numai el fusese destul de aproape ca să audă mirarea tinerei. N-o învinuia deloc pentru această mică zeflemea. Dacă Henric se hotărâse că putea trece peste anunțurile oficiale din biserică, atunci existau solide temeiuri politice la mijloc.

Pe Rand îl neliniștea mai cu seamă ce se ascundea în spatele acestor pregătiri făcute de rege pentru nuntă. Era un semn al îngăduinței sale, sau un paravan pentru altceva?

– Excelent, spuse Henric mulțumit. Atunci, pe mâine.

Ce mai puteau riposta în aceste condiții? Rand simți șovăiala lui Isabel și, întru câtva, i-o împărtăși. Voise s-o cruțe de rușinea de-a fi măritată cu un om bănuit de crimă. Oare va trece mult până ce va ajunge văduva lui, numai bună pentru încă un măritiș pus la cale de Henric? Porunca de-a se prezenta în fața altarului, fără pic de considerație pentru consecințe, era o intruziune neplăcută în viețile lor.

Oricum ar fi fost, privind-o pe Isabel înclinând capul și făcând o nouă plecăciune dinaintea voinței suveranului, Rand se bucură că luase altcineva hotărârea în locul lui. Propria reverență fu un semn de supunere. Și singurul chip în care-și putea ascunde furtuna de nerăbdare ce-i străbătea trupul și sufletul, la gândul nopții ce avea să urmeze.

Capitolul 5

Stând alături de Braesford, Isabel își dorea din toată inima să se împotrivească cu glas tare acestei nunți, să-i spună nu, în față, lui Henric. Dar nimănui nu-i e dat să-l înfrunte pe rege, oricât de multă mânie ar trezi poruncile lui.

Se gândi că fusese anume chemată spre a i se aduce la cunoștință porunca de-a se mărita. Alt motiv pentru prezența ei în

audiență nu putea exista. Sau poate Henric nu dorise decât ca ea să audă toate amănuntele despre învinuirea ce i se aducea lui Braesford. O mireasă trebuie să înțeleagă de ce soțul ar putea fi luat de lângă ea și dat pe mâna călăului.

Împrejurările păreau fără ieșire. Cineva aranjase, cu siguranță, ca domnișoara d'Amboise să primească o escortă și măsluise hârtiile înmânate lui Braesford. Persoana aceasta avea cunoștință despre treburile de la Curte, despre semnătura și sigiliile lui Henric. Sau influență asupra celor care știau mersul lucrurilor.

Prin asta, presupunea că viitorul ei soț nu mințise. Nu aveau decât cuvântul lui în privința celor petrecute. Firește, câțiva dintre ostașii lui ar fi putut întări cele povestite de el. Dar, după cum putuse vedea în drumul lor către sud, oamenii îi erau credincioși lui Braesford, ceea ce ar fi putut să arunce o umbră asupra mărturiei lor.

Cât despre moașă și bănuielile ei, era de-a dreptul ciudat că o asemenea bârfă ajunsese la urechile regelui. De obicei, o poveste ca aceasta ar fi rămas cunoscută numai de vecinii femeii. Mai mult, din ce mărturisise ea însăși, nu văzuse nimic cu adevărat acuzator. Doar bănuise că se petrecuse o crimă. În alte împrejurări, regele nici n-ar fi luat în seamă aceste năzăriri.

Oricum ar fi stat lucrurile, un fapt rămânea sigur: dispariția domnișoarei și a copilului ei. Unde se găseau ele acum, dacă mai erau tefere? Da, și de ce oare această Mademoiselle Juliette nu trimisese vorbă regelui despre locurile pe unde se afla? Poate că fusese încredințată că Henric știa deja, deoarece însuși suveranul aranjase detaliile captivității. Doar prizonierii nu trimit mesaje temnicerului, cerșind ajutor.

Atâtea prilejuri de trădare. Pe Isabel o durea capul numai gândindu-se la ele. Nu întrezărea nici o cale să înțeleagă adevărul, fiindcă abia de-l cunoștea pe omul acesta care urma să-i devină soț.

Nu-l cunoștea, însă aveau să fie curând uniți pentru veșnicie.

În clipa aceea, mama regelui făcu un pas înainte, cerând astfel ca persoanele prezente să-i acorde atenție, deși i se adresă numai lui Rand. Scoțându-și mâinile din mânecile largi ale veșmântului, arătă spre două pachete aflate la picioarele tronului.

– Regele împreună cu mine ne rugăm ca necazul ce te-a adus dinaintea noastră să fie alungat în curând, bunul și credinciosul nostru cavaler, și într-un chip cât mai mulțumitor pentru toți, spuse ea cu glas răspicat și domol. Ca semn al credinței noastre în acest deznodământ, și în cinstea nunții dumitale, vă oferim aceste daruri. Un slujitor le va duce de îndată în încăperile voastre. Este dorința noastră cea mai scumpă să le purtați cu bucurie, și ca unirea voastră să primească toate binecuvântările Cerului.

Rand spuse toate cele cuvenite, iar Isabel își arătă și ea recunoștința. Peste câteva clipe, li se permise să se retragă. Printre genele plecate, în vreme ce se retrăgea cu fața la rege, Isabel izbuti să arunce o privire la daruri. Păreau înfășurate în mătase, iar înăuntru se ghicea ceva delicat. Se întâmpla adesea ca regele să le dăruiască haine favoriților și celor care-l slujeau, mai ales de Crăciun, nunți, botezuri și alte asemenea împrejurări. Era încredințată că asta se afla în cele două legături. Și nu se înșela.

După ce se întoarse în camera ei și primi partea ei din darul regelui, Isabel șovăi să-l desfacă. Pentru nuntă poruncise să i se coasă o rochie roșie, de culoarea sângelui, pe care o dusese cu ea în nord și pe care o adusese înapoi, la întoarcere. Noul veșmânt părea, cel puțin pentru ea, o încercare de a-i cumpăra bunăvoința. Dacă primea, ar fi fost ultimul semn că se supune voinței regelui. Dacă refuza, gestul ar fi trădat o sfidare copilărească. Cine ar fi avut de suferit, în afară de ea? Cu degetele țepene, trase de șiretul care ținea laolaltă pachetul.

Înăuntru se găsea o rochie de mătase bogat ornamentată, în culorile lui Henric, alb și verde. Broderia era minunat lucrată, cu un model cu frunze de ferigă și vițe aurite întinse pe un fundal de mătase albă, din loc în loc presărat cu boabe de rouă închipuite de perle. Mânecile, prinse de umeri, erau la rândul lor brodate și atât de largi și de pline de podoabe la manșete, încât atârnau până aproape de podea. În legătură se mai afla și-o cingătoare lucrată din aur și împodobită cu smaralde, și-o bentiță țesută din fir de aur să-i țină părul, care, în această unică împrejurare a vieții sale, avea să fie lăsat neacoperit.

Trebuia să încerce numaidecât rochia și cingătoarea, pentru ca Gwynne să poată face schimbările cuvenite. Rochia îi venea

însă ca turnată – așa spunea întruna Gwynne –, deși Isabel nu prea reușea să vadă mare lucru în bucata rotundă de oțel lustruit ținută dinaintea ei de servitoare.

– O minunăție de rochie, domniță! Demnă de-o prințesă! Nicicând n-am văzut mătase așa de fină și de frumoasă, spunea Gwynne, întinzând mânecile pentru a se așeza mai bine, apoi dându-se un pas îndărăt și admirându-și lucrarea, cu capul ușor înclinat. Regele ți-a făcut cu adevărat o mare cinste.

– Da. Mă întreb de ce.

– Ești protejata lui și e datoria lui să se îngrijească de veșmintele pentru nuntă. Ar trebui să aibă alte temeiuri?

– Mi-e teamă că, de obicei, are.

– Crezi că e o răsplată? Dar pentru ce crezi? Doar dacă nu cumva...

– E vorba despre chinul de-a fi dată după un om care nu-i de rangul meu.

– Dar cavalerul ăsta poate ține piept oricui.

Adevărat. Cuvintele lui Gwynne o făcură să simtă o greutate ciudată, fierbinte, pe sub cingătoarea de aur. Cât durase audiența la rege, stătuse mândru și curajos, arătându-i lui Henric respectul cuvenit, dar nu umilință. Văzuse oameni de vază purtându-se cu mai puțină demnitate dinaintea încruntării regelui. Asemenea gânduri o tulburau adânc. Dinadins, își spuse:

– Dar nu e decât un cavaler.

Gwynne ridică dintr-o sprânceană.

– Vei primi pe viață o treime din Braesford, de vei fi văduva lui. Ce altceva mai lipsește?

– Știi prea bine.

– Un conte sau un duce de soț, în locul lui Braesford? Și să cred c-ai lua un moșneag cu titlu, în locul mândreții ăsteia de bărbat? Crede-mă, domniță, c-ar fi un târg tare prost.

Isabel îi aruncă o privire dușmănoasă.

– Mereu ți-au umblat ochii după niște umeri vânjoși. Un bărbat trebuie să aibă și alte calități.

– A, deci i-ai văzut umerii? Și picioarele. Puternice ca niște stejari. Cât despre ce-i între ele...

– Nu despre asta vorbeam!

– Dar n-ai să spui nici că-i lipsit de importanță.

Nu, asta n-ar fi putut spune, deși se străduia să nu stăruiască prea mult cu gândul la acea parte anatomică a lui Rand sau la ce se va petrece în noaptea nunții. În zadar, însă. Mai mult, se sucise și se învârtise în lectică, după plecarea lui, încercând să-i uite brațele puternice, mâinile, felul în care părea să umple spațiul pe care-l ocupaseră împreună. Da, și mica aluzie la cum ar fi dacă i-ar simți greutatea deasupra ei și forța înăuntrul ei.

La Braesford, palmele lui îi ținuseră cu gingășie degetul rănit, înainte să-i smucească cu cruzime capetele osului rupt, așezându-le cum trebuia. Oare se va dovedi la fel și-n purtarea din spatele perdelelor patului nupțial – blând, dar necruțător? Scutură scurt din cap spre a alunga gândurile ce nu-i dădeau pace și amețeala ce le însoțea. Apoi, spuse:

– Bogăția poate fi și un semn că alianța cu Henric e prețioasă.

– În ce fel? întrebă Gwynne încruntându-se.

– Pricina e serviciul făcut lui de Braesford acum câteva săptămâni, și care n-a ieșit tocmai bine.

Și începu să-i explice, fără să se sfiască să vorbească despre asta cu slujnica. Gwynne se străduise din răsputeri să le protejeze pe fete și pe mama lor, în timpul celei de-a doua căsătorii, mințind, căutând scuze, aducându-le apă și hrană atunci când erau închise drept pedeapsă pentru vreo greșeală. Nutrise numai dispreț pentru contele de Graydon și-l învinovățea pentru moartea stăpânei. Se bucurase să-l vadă mort. Și nu-l avea la inimă nici pe fiul și moștenitorul lui, fratele vitreg al surorilor.

– Da, mi-a ajuns la urechi povestea asta, în odăile servitorilor de la Braesford. Tot ce știau e că doamna era ibovnica regelui, și că au venit niște oameni și-au luat-o.

– Și copilul? o întrebă Isabel repede.

– La plecare, doamna purta cu sine o bocceluță. Sau cel puțin asta s-a spus după ce s-a strigat în gura mare că se comisese o crimă, în noaptea aceea. Unii jurau c-au zărit pruncul, chiar dacă nimeni n-a intrat și n-a ieșit din iatacul doamnei, în afară de servitoarea pe care-o avea cu ea.

Oare trebuia să afle şi regele povestea asta? Isabel se întrebă dacă ar pleca urechea. Poate că, având atâtea iscoade în toate colţurile regatului, aflase deja.

– Regele a pomenit de nişte zvonuri ce s-ar fi împrăştiat pe-aici.

– Am auzit o şoaptă, două, deşi nici una nu mi-a spus mare lucru. Oamenii se tem să-mi vorbească deschis, când tu şi Braesford sunteţi în graţiile regelui.

– Aşa să fie oare? se miră Isabel, c-un hohot scurt şi trist.

Gwynne ridică din umeri.

– Poate-ai să te luminezi privind straiele primite în dar de Braesford, de la rege.

Avea şi ea dreptate, cugetă Isabel. Straiele, dacă erau la fel de scumpe ca ale ei, ar fi vădit prietenia deosebită ce-i arăta regele. Pe de altă parte, ar mai fi putut însemna şi că Henric dorea să-l trimită la eşafod cât mai bine îmbrăcat. Dar n-ar fi putut spune de ce acest ultim gând o îngrozea. Abia de-l cunoştea pe acest om. Moartea lui n-ar fi avut nici o însemnătate pentru ea. Nici una.

Surorile lui Isabel se aflau pe undeva, prin palat. Cu toate că tare i-ar fi plăcut să le arate rochia cea nouă, nu era răgaz pentru asta. Vremea cinei se apropia cu paşi repezi. Ar fi primit cu dragă inimă să cineze numai cu puţină pâine şi vin şi-apoi să se retragă în dormitor, dar nu era cale de scăpare. Până la revărsatul zorilor, veştile despre apropiata nuntă aveau să fie pe buzele tuturor. Dacă ar fi căutat să se ascundă, le-ar fi dat motiv să creadă că-i e ruşine sau, Doamne fereşte, teamă de nuntă. Mândria e un mare păcat, dar nu îndura gândul c-ar fi putut fi bănuită de ruşine sau teamă. Aşadar, îi îngădui lui Gwynne să-i scoată rochia de mătase albă şi se îmbrăcă din nou în cea din catifea aurie.

Sala cea mare era o încăpere uriaşă, în care răsuna ecoul, cel mai mare spaţiu nesprijinit de vreo coloană, din întreaga lume cunoscută, cu ziduri din piatră albă de-a lungul cărora se înşirau galerii, şi încheiate cu ferestre înalte, străjuite de tâmplăria masivă a consolelor. Deocamdată, fusese decorată pentru a găzdui cina – mese lungi aşternute cu feţe bogate, talere şi cupe în

capul mesei mari, umbrite de-un baldachin aurit, şi pahare şi platouri din lemn, pe care avea să fie aşezată mai târziu mâncarea, pe mesele joase.

Misiunea era una deosebit de grea, bucătăriile de la Westminster hrănind câteva sute de oameni, în fiecare seară. Mulţimea care cerşea la poarta din spate a palatului primea resturile rămase de la oaspeţi, împărţite de-un slujbaş al regelui. Servitorii roiau de colo-colo prin marea sală, purtând carafe cu vin decantat în pivniţe şi aşezându-le pe mese înşirate pe margine. Coşuri pline ochi cu pâini calde şi mirosind îmbietor fuseseră deja înşirate pe mesele de pe margine. Curteni şi doamnele lor, diplomaţi dintr-o jumătate de duzină de ţări, membri ai gărzii regelui, nobili, familii din provincii şi gură-cască de tot soiul erau risipiţi în toate colţurile încăperii. Vorbeau şi râdeau în hohote, jucau cărţi şi zaruri, se împiedicau de picioarele servitorilor care se grăbeau de colo-colo.

Prin mulţime, Isabel zări capetele surorilor ei. Mişcându-se cu eleganţă, făcând câte-un semn din cap şi vorbind cu vreun cunoscut, îşi croi drum până în locul unde Cate şi Marguerite şedeau pe o banchetă tapiţată.

Alături de ele se afla un domn, cu piciorul sprijinit de banchetă şi-o lăută proptită de genunchiul ridicat. Degetele lui mângâiau strunele, cântând o melodie în surdină, în vreme ce smulgea hohote de râs c-o observaţia aruncată la iuţeală.

Chiar în acea clipă, Cate îşi luă ochii de la trubadur. Chipul i se lumină şi îi făcu surorii ei un semn cu mâna. Domnul, urmărindu-i privirea, se uită peste umăr. Când Isabel se apropie de ei, se îndreptă de-ndată.

– *Mademoiselle,* exclamă el, primind-o c-o plecăciune adâncă, ce bucurie să te văd în mijlocul nostru! Te crezusem pierdută pentru luni întregi, poate pentru totdeauna, dar iată-te. Voi compune un madrigal în cinstea fericitei întâmplări, unul care să-i încânte pe oaspeţi şi care să-ţi bucure inima feciorelnică.

Omul era Leon, Maestrul de Ceremonii al lui Henric, domnul care, cu atâta mărinimie, împărtăşise povestea Blestemului Celor Trei Graţii. Un francez de-un şarm neţărmurit, era în mod firesc atras către cele mai frumoase doamne din sala de ospeţe.

Isabel, ca şi surorile ei, se dădea în vânt după aiurelile lui extravagante, dar nu făcea niciodată greşeala de-a le da crezare. Uneori avea impresia că acesta era motivul pentru care Leon le căuta tovărăşia atât de des.

– Nu te osteni în zadar, domnule, îi răspunse ea ironic. Întoarcerea mea va fi, fără îndoială, una foarte scurtă. Şi-atunci, ce-o să faci? Rămâi c-o minunăţie de cântec şi fără ocazii să-l cânţi.

– Un zâmbet de pe buzele dumitale mi-ar răsplăti toate eforturile.

Privirea lui Leon era încărcată de tandreţe. Nu era de mirare că atât de multe doamne cădeau pradă linguşirilor lui. Cu vâlvoiul de bucle închise la culoare din jurul capului şi ochii atât de negri încât pupilele aproape că se confundau cu pielea de culoarea măslinelor, uşor îmbujorată în dreptul obrajilor, Leon ar fi trebuit să pară efeminat. Dar semăna mai mult cu un arhanghel pictat de vreun maestru iconar, întruchiparea frumuseţii bărbăteşti. Ştia şi el asta, dar lua totul în glumă, astfel că numai cu mare greutate putea fi învinuit de vanitate. Ca întotdeauna, şi-n seara aceasta îşi pusese straie ce luau ochii: o haină strânsă pe corp, din catifea stacojie, peste o pereche de pantaloni cu dungi aurii, şi-o pălărie galben-cafenie ce-i acoperea buclele, în care înfipsese o pană de fazan. Lăuta, ale cărei corzi începuse iarăşi să le ciupească, era de forma unei smochine şi frumos lucrată, împodobită cu intarsii din nenumărate feluri de lemn, după moda italienească.

– Tristeţea mea n-are margini, Leon, spuse Cate, prefăcându-se adânc mâhnită. Credeam că buzele mele te-au inspirat să compui un poem, în care le asemuiai cu un apus de soare.

– Nu te-ai înşelat, scumpa mea, mi-e încă în minte. Cu o asemenea muză, nu voi avea mult de trudit la el, deci va fi gata într-o clipită.

– Numai după ce te achiţi de îndatoriri mai însemnate, nu? Ticălos mai eşti.

– Mă răneşti, frumoasa mea, se plânse Leon, chipul lui arătos întunecându-se într-o mască sumbră.

– Lasă asta, îi spuse Marguerite, săgetându-l cu ochii săi căprui. Ne povestea despre planurile pentru o viitoare seară de

reprezentaţii cu măşti. O să fie o piesă foarte frumoasă, cu multe urlete, gemete şi foc, adăugă, întorcându-se spre Isabel.

– Foarte amuzantă, sunt convinsă, răspunse ea sec.

– Doamne, apără-ne, un critic, gemu Leon. Trebuie să mă retrag şi să muncesc din greu la o nouă piesă, zise şi, după un moment de gândire, îşi reluă cântecul. Sau poate voi renunţa la aplauzele viitoare, de dragul tovărăşiei prezente.

– Nu renunţa la nimic din pricina mea, îl sfătui Isabel c-un gest uşor al mâinii, ştiind prea bine că n-avea de gând să le părăsească.

Dar, chiar în timp ce vorbea, îşi dădu seama că larma din încăpere scăzuse, peste ea întinzându-se o şoaptă precum şuierul vântului. Aruncând o privire în jur, văzu că mulţimea se desparte în două, lăsând cale liberă unei siluete maiestuoase. Era regina, însoţită de-un şir dublu de doamne de onoare şi de bufonul ei, o femeie micuţă, nu mai înaltă de-un metru.

Isabel se întoarse cu faţa, îşi trase rochia în spate şi se aplecă adânc. Surorile ei făcură la fel, iar Leon îşi scoase pălăria c-o mişcare plină de eleganţă.

– Nici din pricina mea, Monsieur Leon, să nu vă neglijaţi truda, spuse şi Elisabeta de York, alăturându-se micului grup cu mişcările greoaie şi lente ale unei femeie însărcinate. Rezultatul e întotdeauna încântător, oricâtă bătaie de cap s-ar dovedi pentru dumneata.

– Maiestatea Voastră! exclamă Leon încântat, îngenunchind la picioarele reginei lui Henric, însufleţit de cea mai profundă recunoştinţă pentru complimentul primit. O lucrare în slujba voastră nu-i nicicând o trudă. Este şi va fi întotdeauna o nespusă plăcere.

– Ridică-te, Sir Pramatie, îl îndemnă regina cu glasul său uşor şi melodios. Şi mai spune-ne niscai linguşeli. N-au cum să mă atingă, căci, după cum bine vezi, am o uriaşă pavăză. Se întoarse spre Isabel şi schiţă un gest, îngăduindu-le, ei şi surorilor ei, să se ridice. Mi s-a spus că aţi revenit printre noi, Lady Isabel. Mă bucur să văd că sunteţi bine, sănătoasă.

– Asemenea, doamnă, răspunse Isabel cu sinceritate.

Elisabeta era iubită de toţi, mai mult chiar decât Henric, care nu avea purtarea ei degajată sau, la drept vorbind, aerul ei regal. Lucru deloc de mirare, fiindcă Elisabeta fusese crescută încă din

copilărie să fie soția unui rege, deși la o Curte străină. Unii șopteau că Henric ar ține-o departe de lume, de teamă să nu fie prea îndrăgită de popor. Ca fiica cea mai mare a lui Eduard al IV-lea, dreptul ei la tron era chiar mai îndreptățit decât al lui. Deși trecuseră secole de când Anglia fusese condusă de o femeie, nimic din legile țării n-o împiedica pe Elisabeta să domnească singură.

De-o frumusețe nepământeană, moștenită din neamul Plantageneților, Elisabeta era însăși întruparea idealului vremii sale: păr blond, piele fină și oase delicate. Rochia ei din damasc albastru – deși simplu croită și împodobită cu perle numai în jurul decolteului – îi scotea în evidență ochii în chip desăvârșit. Micul cerc de aur pe care-l purta drept coroană era lăsat mai jos pe frunte, ținându-i în loc vălul alb fin care-i acoperea părul. De cingătoare, în locul cheilor de castelană, atârna o bijuterie de cărticică, într-un săculeț împletit din fir de argint. Pe coperta din lemn minunat pictată se vedeau titlul și autorul – povestea de dragoste și mântuire a lui De Lorris, *Romanul trandafirului*. Aflată în ultimele luni de sarcină, Elisabeta părea oglindirea acestui titlu, parcă în ciuda temerilor lui Henric că nu va reuși să ducă sarcina la bun sfârșit.

– Dar cum se face că te vedem din nou în mijlocul nostru? întrebă Elisabeta, trăsăturile ei fine exprimând curiozitate. Am fost încredințată că ai pornit spre nord, în călătorie de măritiș, deși acum Maiestatea Sa pune la cale alte planuri. Împrejurări neprevăzute au împiedicat nunta?

Lui Isabel i se reamintea, în cazul în care uitase, că regina nu bănuia nimic în legătură cu învinuirile aduse lui Braesford. Nu trebuia cu nici un chip să afle, cum nu trebuia să știe nici de legătura lui Henric cu Mademoiselle Juliette d'Amboise, deși, din experiența lui Isabel, astfel de povești ieșeau întotdeauna la lumină. O glumă grosolană ici, un comentariu însoțit de chicote colo, și curând doamnele de onoare vor ajunge să șoptească la urechea reginei. Dacă o femeie inteligentă se apăra prefăcându-se a nu ști nimic – iar Elisabeta era o femeie inteligentă, deoarece încă din copilărie studiase asiduu cu un profesor, iar acum se întâmpla adesea să traducă documente latinești pentru folosul augustului său soț –, asta era cu totul altceva.

– A fost porunca regelui, răspunse Isabel. În ce privește motivul, cine poate ști? Poate o toană l-a împins să-și dorească să fie oaspete la nuntă.

– Așa este, nu știe nimeni ce se petrece în mintea regelui, spuse Elisabeta de York ironic. Oricum, mă voi bucura să te văd măritată. Sir Rand e un favorit al regelui, un tovarăș plăcut și credincios în anii lui de restriște și-un brat puternic pe câmpul de luptă. Și mi-a arătat bunătate, adăugă ea cu un zâmbet mai dulce, când am sosit întâia oară la Curte, și puțini au fost aceia care m-au primit astfel. Nici c-ai fi putut primi un soț mai bun.

Isabel nu prea știa cum să răspundă acestei laude, așa că nici nu încercă.

– Eu și Braesford am fi onorați de prezența voastră. Cred că în curând veți părăsi Curtea. Încotro vă veți îndrepta, dacă-mi este îngăduit să întreb?

– La câteva zile după ce vă veți rosti jurămintele, dacă nu mă înșel. Și-atâta zarvă s-a stârnit din pricina asta. Voi pleca la mănăstirea Sfântului Swithin, în Winchester, cea ctitorită, spune legenda, de însuși regele Arthur. O poveste frumoasă, nu?

Isabel, întâlnind privirea caldă a reginei, îi răspunse cu un zâmbet înțelegător.

– Iar pruncul, de va fi băiat, se va numi Arthur?

– Ai auzit, bănuiesc, că asta ar fi dorința Maiestății Sale. M-am învoit, deși toți regii casei de Lancaster s-au numit, până-n ziua de azi, Henric. E numai vina lui Caxton, pricepi? El a tipărit *Moartea lui Arthur*, în anul ce-a trecut, una dintre cele mai încântătoarea cărți aduse la lumină în acest regat, spuse regina atingându-și ușor pântecul, ca într-o mângâiere. Și să ferească Cerul să nu fie un fiu și moștenitor. Henric a primit promisiunea unui clarvăzător că va fi băiat. Nu aș îndrăzni să-l dezamăgesc.

Elisabeta rosti cuvintele aproape în șoaptă, dar pentru Isabel sunară foarte serios. Elisabeta de York, în ciuda coroanei pe care-o purta pe frunte, nu era mai stăpână pe soarta ei decât doamnele care-i stăteau în preajmă. Măritișul reginei fusese o alianță dinastică, o unire cu un bărbat pe care familia ei îi socotise mult timp dușman, care era cu zece ani mai în vârstă decât ea și pe care, până-n ziua logodnei, nu-l întâlnise niciodată. Venise în patul ei

cu dreptul stăpânului, scopul fiind ca trupul ei să-i nască un moştenitor. Oare cum o fi, se întrebă Isabel, şi cum o fi să poarte copilul unui bărbat care n-o iubea şi pe care nu-l iubea?

Poate că nu va dura mult şi va afla pe pielea ei. Gândul îi făcea genunchii să se înmoaie.

– Ni se alătură şi regele, în seara asta? întrebă ea ca să abată vorba, de dragul Elisabetei şi de dragul ei înseşi.

– Foarte probabil, deşi încă nu ne-a înştiinţat de voinţa sa. Dar nu trebuie să mai zăbovesc, spuse zâmbindu-le tuturor. Scumpa mea soacră mă aşteaptă s-o ajut să ţesă o păturică pentru viitorul prinţ. La bună vedere.

O privirăcum se îndepărta, mergând încet-încet spre încăperile regale şi iatacul său, cu aceeaşi graţie cu care îşi făcuse apariţia. Isabel se încruntă puţin, gândindu-se la absenţa de mai-nainte a reginei din Sala Stelelor. Exista un motiv pentru asta, firesc, însă mama regelui fusese de faţă parcă în virtutea unui drept natural. Se părea că Lady Margaret avea mai multă trecere la Henric decât soţia lui. Cum de înghiţea una ca asta, ea, fiică de rege?

– O doamnă cu adevărat nobilă, spuse Leon oftând adânc.

– Ar trebui să-i scrii povestea şi s-o pui pe note, observă Cate privindu-l cu seriozitate.

– Poate că asta am să şi fac, murmură el. Da, da.

Isabel se întoarse prima cu spatele, simţind că nu mai poate îndura.

– Aşa, spuse cu forţe noi şi-o căutătură aruncată lui Leon, cu ce plănuieşti să ne încânţi în seara aceasta?

– Un grup de actori ţigani care a jucat dinaintea regilor de la apus de Rin, şi printre care, nu din întâmplare, se află un dansator de-o rară măiestrie, un jongler care înghite flăcări şi, *bien entendu*[1], frumosul cântec de întâmpinare dedicat dumitale, pe care chiar acum îl cânt în minte.

– Nu ultimul, te implor.

– Deloc, dacă nu v-a fost pe plac, răspunse el de-ndată. Dar, din când în când, am nevoie de inspiraţie proaspătă. Altfel, Henric se

[1] Bineînţeles (în fr. în orig.)

va plictisi curând de cântecele auzite a mia oară şi mă va trimite la plimbare.

– Niciodată! exclamă Marguerite.

– Revolta şi plânsetele doamnelor ar fi de neîndurat, declară Cate cu o privire răutăcioasă strecurată pe sub sprâncene.

– Una ca asta nu se poate, deci voi compune ceva nou cât de curând. Deocamdată, zise el înclinând capul către Isabel, ar trebui să mă aplec asupra unui număr grandios pentru ospăţul de nuntă. Va fi curând?

– Chiar mâine, mi-e teamă.

– Teamă? *Le diable!*[1] Atunci, să ne distrăm şi să alungăm gândul la ce va fi în noaptea nunţii. Ce-ar ajuta? Un cor de menestreli cântând despre binecuvântările căsniciei? O demonstraţie cavalerească a artei turnirului sau alt soi de jocuri cu sânge şi grozăvii?

– Nici una, nici cealaltă, rogu-te, se strâmbă Isabel. În plus, nu este vreme.

– Atunci, ne vom mulţumi numai cu spectacolul deja plănuit de mine, doar cu foc, tunet şi maşinării mişcătoare.

– Doar?

– Vă va plăcea nespus, sunt încredinţat.

Fără îndoială, îşi spuse ea în vreme ce zâmbea de emoţiile surorilor ei (sau încercările de-a părea emoţionate), la gândul desfătării ce urma. Maestrul de Ceremonii se pricepea ca nimeni altul să alcătuiască maşinării în stare de isprăvi ciudate şi să ofere spectacole care să amuze şi să uimească. Îşi făcuse ucenicia în Italia, la un maestru mai puţin cunoscut, pe care-l numea Leonardo cel Delăsător. Dar, în loc să-şi folosească invenţiile în scopuri practice, Leon le punea în slujba distracţiei nobilimii şi a capetelor încoronate.

Cum ajunsese el la Curtea lui Henric era un mister, nu fiindcă Leon nu ar fi dat lămuriri, ci pentru că acestea erau atât de diferite între ele, încât era imposibil să-ţi dai seama care era cea adevărată. Era nepotul unui rege scăpătat, pretindea el, obligat de împrejurări să-şi croiască singur drum în viaţă. Sau era mezinul familiei, îndrăgostit nebuneşte de soţia unui nobil,

[1] Drace! (în fr. în orig.)

pe care-o convinsese să fugă cu el, dar care pierise într-o furtună pe mare. Ucisese un om de vază într-un duel şi se văzuse nevoit să fugă din ţara de baştină pentru a rătăci prin lume. Sau era un preot ce odinioară iubise cu pasiune o tânără novice, dar nu pentru multă vreme. Iar astea erau doar poveştile pe care şi le mai amintea Isabel.

– Voi aştepta cu nerăbdare spectacolul, deşi mi-e greu să cred că vei izbuti să ne înfăţişezi ceva cu adevărat măreţ.

– O, dar trudesc la el de ceva vreme. Îmi va bucura nespus inima să-l prezint într-o împrejurare atât de vrednică.

Cate îşi propti mâinile în şold, luând un aer ofensat.

– Vezi, Isabel? Ne aruncă momeli şi ne stârneşte, dar nu ne spune lămurit despre ce e vorba. Da, şi munceşte de zor într-un şopron, dincolo de zidurile palatului, în care nu-i e nimănui îngăduit să intre.

Isabel îşi înclină uşor capul.

– Atunci, va fi o onoare că rodul muncii lui va fi dezvăluit pentru mine.

Chiar pe când vorbea, tânăra ei soră, Marguerite, îi atinse braţul şi-o făcu atentă la ceva în spatele ei. Fiind prevenită, tresări numai puţin la auzul vocii adânci, încărcate de ironie şi ameninţare:

– Onoarea va fi şi-a mea, bărbatul ce-i va sta alături când va privi spectacolul.

Leon, uitându-se în spatele ei, se albi în jurul gurii, iar chipul îi fu străbătut de-o umbră rece şi dură. Isabel se roti într-o volbură de catifea şi se trezi faţă-n faţă cu Braesford. În acelaşi timp îi ajunseră la urechi şoaptele ce se stârniră în jur, lumea dându-şi coate, strâmbându-se şi foindu-se în vreme ce căuta să se îndepărteze. Leon se dezmetici primul şi chipul i se înseninã, de parcă acceptarea în cercul lor a unui om învinuit de crimă era o nimica toată.

– Şi norocul e de partea dumitale, dacă-mi îngădui, fiindcă vei avea cel mai bun loc din sală – în afară de tronul regelui, firește – alături de frumoasa Isabel.

– Iertare, dar umilul meu loc e peste cel mai înalt.

– Bine-ai grăit! exclamă aprobator Maestrul de Ceremonii. S-ar putea chiar să fii demn de Lady Isabel, dar asta nu ne va împiedica să-i plângem plecarea în robia conjugală. Of...

– Dar noi vom rămâne, zise Cate luându-se de braţ cu Marguerite şi aruncându-i lui Isabel o privire cu subînţeles.

Isabel prinse înţelesul din zbor şi-şi prezentă surorile viitorului mire. Erau cu toţii numai zâmbete şi ochi cercetători în vreme ce făceau plecăciunile cuvenite. Cate îşi dădu aprobarea printr-o scurtă privire strecurată lui Isabel. Nu că ar fi avut vreo însemnătate deosebită. Sora ei mai tânără iubea bărbaţii puternici. În plus, orice femeie dată de nevastă unui domn ce-avea încă păr pe cap şi dinţi în gură trebuia neapărat felicitată, indiferent de împrejurări.

Braesford le salută pe Marguerite şi Cate, întrebându-le de sănătate, apoi se întoarse spre Isabel.

– Regret să te răpesc acestei încântătoare companii, dar trebuie să vorbim neîntârziat.

– Acum?

– Dacă binevoieşti.

Cuvintele erau mai mult din politeţe. În felul în care îi întinse braţul însă, se ghicea o poruncă, îşi spuse Isabel. Putea refuza să meargă cu el, dar n-ar fi fost înţelept. Mai mult, dată fiind duşmănia voalată a celor din jur, era dispusă să părăsească grabnic încăperea. Îşi aşeză palma pe mâneca lui, îşi luă rămas-bun şi o porni alături de Braesford.

Curtea palatului, scăldată de lumina apusului, vuia de zgomot şi agitaţie: paji alergând, mesageri, ostaşi beţi, cai ce erau conduşi către grajduri pentru noapte, preoţi cu tonsuri scoase în evidenţă de luciul selenar al scalpului. Bărbaţii înjurau, câinii lătrau, din taverna de peste drum, Capul de Mistreţ, se auzea un menestrel cântând un cântec deocheat, peste toate ridicându-se strigătele servitoarelor aplecate peste pervazul ferestrelor ce dădeau către aleile înguste din preajma palatului.

Isabel şi Rand ocoliră spaţiul deschis, croindu-şi drum pe lângă bucătăria din lemn, trecând printr-o poartă grea încadrată de coloane de piatră şi ajungând într-o grădină dosnică, lângă

bucătărie. Aici, zarva ajunsese un murmur înăbuşit. Totul era scăldat în căldura ce încă mai persista, în zumzetul adormit al albinelor şi-n cântecul păsărilor. Aerul era parfumat de aromele mentei, salviei şi cimbrului ce creşteau pe marginea potecii pe care păşeau. O mierlă speriată, care tot căuta ceva prin răzorul cu verze, zbură înaintea lor şi scăpă un strigăt de alarmă. Poposi în vârful unui măr ce creştea lângă zidul de piatră, de unde le urmări, c-un ochi bănuitor, mişcările.

– Îmi pare că Maestrul de Ceremonii ţi-e bine cunoscut, îi spuse Rand după ce făcură câţiva paşi.

Isabel aşteptase clipa asta. Faptul că vorbele îi fuseseră mai subtile decât crezuse nu însemna că erau mai puţin supărătoare. Luându-şi mâna de pe braţul lui, o folosi pentru a-şi proteja degetul rănit.

– E o companie agreabilă şi s-a dovedit un prieten bun.

– Cred că fratele tău te-a prevenit deja împotriva unor asemenea prietenii.

– Dacă asta crezi, atunci nu-l cunoşti pe Graydon. Nu dă doi bani pe soarta unei surori vitrege. Eu, Cate şi Marguerite am fost lăsate să ne găsim singure drumul la Curte. Dar, dacă vrei să insinuezi că Leon ar profita de vreuna dintre noi, îl nedreptăţeşti.

– În împrejurări favorabile, orice bărbat profită.

Cu ochii minţii văzu interiorul lecticii şi pe ei doi, gândul îmbujorându-i obrajii. Printre buzele strânse, zise:

– Avertismentul nu-i mai de trebuinţă acum decât a fost înainte. Ştiu foarte bine ce purtare se cuvine să aibă o nevastă.

Braesford înclină scurt din cap şi-şi continuară plimbarea în tăcere. Isabel se uită întâi la el, apoi la potecă.

Cât de impunător arăta, prin comparaţie cu Leon. Nu doar că Rand era mai înalt şi mai lat în umeri, dar părea şi mai viril. Trebuia să recunoască şi că era foarte atrăgător, într-un chip mai aspru. Nu doar Cate fusese impresionată. Isabel zărise şi alte doamne întorcând capul după ei, când părăsiseră sala de petreceri.

Braesford nu le luase în seamă. Printre păcatele lui nu se număra şi vanitatea, deşi poate că pricina fusese dorinţa de-a o îndepărta cât mai repede de Leon. Privind un pisoi cenuşiu care-şi spăla un picioruş întins, undeva pe marginea potecii, Isabel cântări

posibilitatea ca viitorul ei soţ să fi fost gelos. Dar alungă gândul de îndată, fiindcă nu vedea nici un motiv de gelozie. În fond, nu ţinea deloc la ea. Nu?

– E târziu să întreb, însă până acum nu m-am gândit la asta, zise el după o pauză. Inima nu ţi-e prizonieră prin alte locuri, nu-i aşa?

Isabel se încruntă uşor.

– Tot la Maestrul de Ceremonii ţi-e mintea? Dacă da, poţi să dormi liniştit. Leon preferă văduvele şi doamnele măritate, dar cu gust de aventură.

– Înţelept din partea lui, comentă Braesford ironic, deşi, din felul în care vorbeşti, s-ar zice c-a făcut cohorte de cuceriri. Dumnezeu are toane, de-i face pe unii bărbaţi mai atrăgători decât pe alţii.

– Poate că Leon însuşi se face pe sine atrăgător.

Îşi opri din nou ochii asupra ei pentr-o clipă, încruntându-se uşor, dar n-o contrazise.

– În fapt, gândul meu era dacă există vreun iubit de-un alt fel, poate un nobil cunoscut de tine aici, la Westminster.

– Nu am pe nimeni, nu am avut pe nimeni, în afară de iubirile neroade ale unei fete. Astfel de legături nu sunt încurajate, fiindcă, aşa cum ne încredinţează bunele măicuţe, duc numai la dezamăgiri.

– Inima îţi aparţine, atunci.

– Da, poţi spune şi-aşa.

– E de mirare că nimeni n-a încercat să se apropie de tine.

– De vină-i blestemul, dacă-ţi aminteşti.

– Chiar şi aşa, zise el ridicând nepăsător dintr-un umăr.

Asemenea complimente ascunse nu cereau un răspuns, cu atât mai mult cu cât Isabel nu înţelegea unde bătea. Îşi continuară plimbarea, trecând pe lângă pisoi, până ajunseră la umbra unui copac invadat de o tufă de trandafiri ale cărei flori îşi împrăştiau dulceaţa în aerul serii. Alături era un răzor de pătrunjel, lucind în verde viu. În sfârşit, Isabel întrebă:

– Despre asta voiai să vorbim, despre sentimentele mele?

– În parte.

În vocea lui nu se citea nimic, dar îi aruncă o scurtă privire.

– Te ţii de mână. Te mai doare degetul?

– Nu mai mult decât ar fi de aşteptat.

Îşi lăsă imediat jos mâna rănită. Se obişnuise atât de mult s-o ferească, încât nici nu băgase de seamă ce făcea. Grija pe care părea că i-o poartă Braesford îi trezea un ciudat sentiment de mulţumire, pe care însă nu ţinea să-l cerceteze mai îndeaproape.

El se opri şi întinse mâna.

– Îmi dai voie?

Isabel se opri lângă el. Ca împinsă de la spate, îi întinse degetul. Atingerea îi era la fel de blândă ca atunci când îi pusese la loc oasele rupte, la fel de rece. Dar chiar şi aşa, inima ei începu să-i bubuie în piept. Complet nemişcată, îl urmări cum îi cercetează bandajul, întorcându-i mâna pe toate părţile şi-apoi strângând puţin nodul care ţinea atela. Lumina palidă îi cădea pieziş pe chip, îndulcindu-i trăsăturile aspre, scoţând în evidenţă arcuirea buzelor şi lăsându-i ochii în umbră.

Cu privirea aţintită la ce făcea, Braesford spuse:

– Voiam să întreb dacă ţi-ai schimbat părerea despre învinuirea ce mi se aduce. După întrevederea cu regele.

– Ce importanţă are? spuse ea cu greutate. Ne... ne vom căsători, oricum.

– Păreai... Aş vrea să ştiu ce gândeşti.

Iată o purtare pe care n-o mai întâlnise. Nici tatăl ei vitreg şi nici Graydon nu-i ceruseră vreodată părerea. Temându-se de recunoştinţa şi dulceaţa caldă ce-o simţea născându-se în ea, răspunse cu băgare de seamă:

– Nu văd de ce-ai fi vrut să faci rău copilului care s-a născut la Braesford Hall.

– Îţi sunt recunoscător pentru asta măcar, îi spuse el c-o uşoară răguşeală în glas. Şi, restul?

Isabel înghiţi în sec şi-şi feri privirea.

– Probabil că într-adevăr au venit nişte ostaşi şi-au luat-o pe nobila doamnă, căci prea mulţi se jură c-aşa a fost. Cât despre cel care i-a trimis, pare imposibil să fi venit altfel decât la porunca lui Henric.

– Dar l-ai auzit tăgăduind. Te îndoieşti de cuvântul regelui? Îl crezi în stare să-şi ucidă propriul copil? întrebă el şi-o încruntare îi întunecă ochii.

– Ce-ar face omul cu mâna lui şi ce le-ar porunci altora să facă sunt lucruri diferite.

– Crezi că m-aş coborî până-ntr-acolo?

– Mulţi s-au coborât şi mai jos, doar pentru a rămâne în graţiile regelui.

– Eu, nu, zise el c-un glas tăios ca oţelul călit.

Lui Isabel i-ar fi plăcut să-l creadă, dar cum ar fi putut? După multele trădări din ultimii ani, nu mai avea încredere în jurământul nici unui bărbat. Uneori, părea că onoarea şi cavalerismul muriseră în luptele aprige dintre familiile York şi Lancaster. Nici nu dorea să ia calea cea mai uşoară, spunându-i ceva ce nu credea. Dacă dorea ca ea să aibă o părere bună, atunci să-şi dovedească nevinovăţia. Cu toate astea, prezenţa lui, atât de aproape în lumina apusului, era atât de puternică, încât părea de necrezut că nişte ostaşi ar putea veni să-l ducă la eşafod. La gândul morţii lui, un gol uriaş se căscă în sufletul ei.

– Vorbeşti fără ocolişuri şi asta-mi place nespus, zise el o clipă mai târziu, deşi din voce s-ar fi putut crede altceva. Dar aş dori să-ţi mai spun ceva. Regele ne-a oferit un iatac, nu departe de încăperile sale. E mai mare decât cele în care locuim acum, dar vom fi sub nasul gărzilor regelui. Am putea, dacă binevoieşti, să locuim dincolo de zidurile palatului, unde nu ne va deranja nimeni şi nu vom fi la cheremul suveranului nostru. Însă Henric ar putea să vadă în asta un afront. Ar mai putea şi să insiste să primesc această locuinţă, ca o formă de arest.

– Şi ce e de vorbit despre asta? întrebă ea, încruntându-se nedumerită. Se pare că te-ai gândit la toate.

– Aş vrea să ştiu care e dorinţa ta, şi-o voi comunica regelui, oricare ar fi.

Iată încă o noutate: să fie întrebată unde doreşte să locuiască. Nu era sigură că-i făcea plăcere, de vreme ce de hotărârea asta atârna o mare responsabilitate.

– Cred că mi-aş dori o locuinţă mai ferită de ochii lumii, zise ea în cele din urmă. Dar pare o nerozie să refuzăm mărinimia regelui.

– Atunci, să primesc în numele amândurora?

– Dacă asta doreşti.

Lui Braesford îi scăpă un râs scurt.

– Ce-aş dori eu e să plecăm spre Braesford cât mai curând după ce ne rostim jurămintele, să-i lăsăm în urmă pe rege, Curtea lui şi ospăţul. Sau, şi mai bine, să nu fi plecat deloc.

– Dar nu poţi. Nu putem.

– Nu.

Îi ţinu mâna într-ale sale o clipă mai mult decât ar fi fost necesar, apoi se aplecă şi-şi lipi buzele de palma ei, într-un salut ce-o înfioră.

– În care caz, zise eliberându-i mâna, nu mai contează unde ne vom culca mâine-noapte, cât timp suntem împreună.

Acesta era un lucru de mare însemnătate, care stăruise în mintea amândurora cât tăifăsuiseră despre iatacuri şi dorinţa regelui. Auzind cuvintele rostite cu glas tare, gândul devenea realitate. I se strânse stomacul şi simţi teamă. Dar şi o undă supărătoare de vie curiozitate – cum ar putea fi să stea întinsă, goală-goluţă, în braţele acestui om, la cheremul voinţei lui, al atingerilor şi al pasiunii lui?

Isabel îşi dorea să nu-l fi auzit vorbind cu voce tare despre cum aveau să împartă patul. Tare mult îşi dorea asta.

Capitolul 6

Un zâmbet se întinse pe chipul lui Rand când o văzu pe Isabel apropiindu-se de el, un zâmbet în care se amestecau uşurarea că venise, sentimentul că-i aparţinea şi, se temea el, o nerăbdare necuviincioasă. Isabel părea întruchiparea desăvârşită a nobilei frumoase şi mândre, îmbrăcată cum era în delicata rochie de nuntă albă şi verde, cusută cu fir de aur şi împodobită cu smaralde. Şi, în curând, avea să fie a lui. Stând acolo, în straiele din mătăsuri scumpe, aproape că se simţea la înălţimea ei. Aproape, dar nu chiar.

Din mărinimia Maiestăţii Sale, jurămintele lor aveau să fie rostite la Sfântul Ştefan, capela privată a regelui, după cum le poruncise Henric cu o seară înainte. Aranjamentul putea fi un semn de

înaltă preţuire, sau o cale de a fi sigur că jurămintele vor fi rostite, aşa cum poruncise. Capela maiestuoasă şi slab luminată era aurită şi zugrăvită în stacojiu, împodobită cu ferestre decorate cu rubine, safire şi smaralde. Însăşi piatra din care era construită era pătrunsă de mirosul de fum stătut, praf, tămâie şi sfinţenie.

Mâna lui Isabel era rece şi tremura uşor când o aşeză într-a lui. Rand i-o susţinu ferm şi se întoarseră amândoi către episcopul Morton, pentru începerea ceremoniei. În spatele lor se găseau puţini martori – regele şi regina, mama regelui, cele două surori ale lui Isabel, Catherine şi Marguerite, fratele ei vitreg, Graydon, şi fratele lui vitreg, William McConnell. Chiar prea mulţi, îşi spuse Rand.

Nimic nu îi împiedică să-şi rostească jurămintele – oşteni care să năvălească pe uşă, un semn de la Dumnezeu, vreo manifestare a celebrului blestem. Rand nu se aşteptase la ceva, dar se simţi uşurat când slujba se termină.

Apoi păşi alături de mireasa lui prin galeria care ducea din capelă în palat, respirând aerul proaspăt ca un bărbat însurat. Şi nu-şi mai putea lua ochii de la soţia lui, observându-i trăsăturile liniştite, chipul palid, sânii care se ridicau şi se lăsau sub straturile de mătase delicată, părul desfăcut care-l îndemna să-şi îngroape faţa în valurile lui strălucitoare. Nu-şi putea reţine exaltarea care clocotea în el la gândul nopţii ce va urma, în ciuda temerii că viitorul îi era nesigur.

Henric ar fi trebuit să adauge şi unul dintre noile prohaburi, la darul de nuntă pe care i-l făcuse, îşi zise Rand. Deşi un obiect de îmbrăcăminte cam ciudat în opinia lui, falsa erecţie l-ar fi ajutat s-o ascundă pe cea adevărată care acum îl stânjenea.

– Ce se petrece? întrebă Isabel vorbind încet pentru a nu fi auzită de rege, regină şi episcop, care mergeau chiar în faţa lor, sau de rude, care păşeau în spate. Am murdărie pe obraz, de mă priveşti astfel?

– Eşti întruchiparea perfecţiunii, după cum bine ştii, îi răspunse el încercând să glumească. Nu făceam decât să-mi admir mireasa. Şi, ei bine, încercam să mă gândesc la o cale de-ai cere favorul.

– Favorul, repetă ea deschizând larg ochii şi îmbujorându-se.

Pe buzele lui se ivi un zâmbet strâmb, iar pe spinare îl trecu un fior de nerăbdare.

– Nu din acela, deşi îl voi primi cu bucurie şi oriunde binevoieşti. Nu, aş vrea un obiect de-al tău, pe care să-l port în turnirul poruncit de rege. O bătălie, de fapt.

– Bătălie? se miră ea agățându-se de subiectul ce-i dădea prilejul de-a abate vorba de la sugestia lui. Astfel de încleştări pe vreme de pace nu-s oare în afara legii?

– Regele a poruncit o bătălie, ca un eveniment cu totul deosebit. N-ai văzut pregătirile ce se fac în curțile palatului?

– Am crezut că-s pentru vreo expediție militară, pe care regele o trimite în țară.

– Recunosc că deosebirile nu-s prea însemnate.

Isabel se întoarse spre el, mânecile largi ce atârnau până la pământ prinzând o pală uşoară de vânt:

– Nu poți să nu participi? Cu siguranță un proaspăt mire e scutit.

– Mi s-a poruncit să merg pe câmpul de bătaie, răspunse el calm. Henric, după cum văd eu lucrurile, consideră asta un fel de judecată prin ordalie.

Pentru Rand, încăierarea era de fapt o cale de-a grăbi lunga zi de sărbătoare. Astfel, noaptea venea mai curând.

– Doar nu vrei să spui că...

Un colț al gurii lui se ridică uşor, un semn trist că-i înțelegea uimirea.

– Dacă sunt ucis sau rănit grav, atunci sunt cu siguranță vinovat. Dacă trăiesc, va fi un semn de la Dumnezeu că sunt nevinovat. Însă victoria nu va înlătura probabilitatea unui proces la Curtea regală, ceva mai târziu.

– Ce barbarie!

– Aşa e tradiția, deşi poate că-mi dau o însemnătate necuvenită, dorința regelui fiind numai să distreze mulțimea ce se va îmbulzi pe margine. Henric tocmai deprinde foloasele ceremoniilor publice, înțelegi? Nimic nu încredințează norodul de măreția regelui său precum o încleştare între cei mai buni dintre cavalerii lui.

– Sau straiele din mătăsuri şi satin dăruite celor pe care-i ține la loc de cinste, adăugă Isabel, arătând spre veşmântul lui

de nuntă care, ca şi rochia ei, era un omagiu închinat culorilor regale – alb şi verde.

– Suntem o pereche nemaipomenită, nu găseşti? Ca două efigii de mormânt gemene.

Isabel chicoti. Auzind-o, Henric, care mergea înainte, sprijinind brațul reginei, întoarse capul. Isabel îşi reluă imediat expresia solemnă, dar regele nu se lăsă amăgit. Zâmbi binevoitor, fără îndoială mulțumit de înțelegerea ce părea a domni între cei doi.

Rand era şi el fericit să vadă că mireasa lui nu mai era la fel de încordată. Cât ținuse slujba, mâinile ei fuseseră ca de gheață. Acum, atingerea pe care o simțea prin mâneca de mătase era mai caldă, poate prea caldă pentru liniştea lui sufletească şi trupească, iar obrajii lui Isabel, palizi ca de moarte cu doar puțin timp în urmă, prinseseră o culoare delicată.

Mai făcură câțiva paşi. Veselia se topi de pe buzele lui Isabel, care acum privea drept înainte. Trase puțin aer în piept şi, după o clipă, îi vorbi fără să se uite la el:

– Unele perechi proaspăt căsătorite respectă, din ce mi s-a spus, obiceiul Nopții lui Tobias.

– La țară, poate.

Rand nădăjduia că Graydon şi McConnell, care rămăseseră mai în urmă împreună cu surorile lui Isabel, nu trăgeau cu urechea la vorbele lor. N-ar fi lipsit mult ca ele să se împrăştie peste tot la Curte, ca o glumă grosolană. Noaptea lui Tobias era un ritual străvechi ținut uneori de cei foarte credincioşi. Pe lângă rugile înflăcărate, în genunchi, pe podele din piatră, mai însemna şi abținerea de la relații intime în noaptea nunții, în cinstea Sfântului Tobias, cunoscut pentru celibatul lui strict. Gândul nu-i surâdea deloc.

– Îmi pare civilizat să ajungem să ne obişnuim unul cu celălalt, la adăpostul acestui obicei, continuă ea.

– Mie îmi pare un chin, dacă obiceiul cere să împărțim acelaşi iatac, acelaşi pat, fără să ne atingem.

– Astfel de încercări fac bine sufletului.

– Şi-al cui suflet ar fi acela, al meu sau al tău? Al tău îndrăznesc să spun că nu are trebuință de curățire, iar blasfemia pe care aş

comite-o l-ar înnegri, cu siguranță, pe-al meu. Mai mult, regele a poruncit și consumarea căsătoriei, nu doar oficierea ei.

Privirea ei ar fi pârlit părul de pe spinarea unui mistreț, deși o undă de spaimă păru să îi străbată trupul.

– Și-i vei îndeplini porunca, în ciuda faptului că vei lăsa în urmă un copil, de vei fi găsit vinovat de crimă?

– Sau poate tocmai din pricina asta. Dacă din căsătoria noastră se va naște un copil, Braesford îți va rămâne ție, și am ajuns să cred că vei fi în stare să te ocupi singură de castel.

Pentru scurtă vreme, îl bătuse gândul s-o apere în privința asta, însă poruncile lui Henric erau altele. Acum tânjea s-o vadă însărcinată cu copilul lui, frumoasă ca Fecioara însăși.

Dacă Isabel aprecia încrederea de care se bucura sau dacă știa care era visul lui Rand, nu dădu nici un semn care să arate asta.

– Așadar, nu te învoiești.

– Nu.

Vorbele erau molcome, deși, dacă ar fi vrut, ar fi putut să le rostească mai apăsat.

– Atunci nu cred că voi putea să îți ofer ceva de-al meu, să-l porți la turnir.

Isabel se gândise să-și rețină favorul public, pentru eventualitatea în care el ar fi refuzat să renunțe la cel privat, acordat prin puterea jurămintelor. Mânia stârnită de amenințare îi încingea ceafa, făcându-i sângele să fiarbă și pricinuindu-i o durere ciudată.

Ei nu-i aducea nici un câștig să-i nesocotească dorința, și nici lui. Rand își dădu seama că poate Isabel se temea de noaptea nunții, dar el cu siguranță nu era o brută care să ceară să fie satisfăcut fără să ofere, la rândul lui, plăcere. Așteptase mai mult decât voise pentru ca ea să-i devină soție. Oare nu știa că ar fi putut s-o oblige să fie a lui, c-o noapte înainte, în răzorul din grădina palatului? Amânase clipa de dragul ei, fiindcă se gândise că ar prefera confortul, intimitatea și sfințenia. Nu avea intenția să aștepte mai mult decât era necesar. Nu-și făcuse prea bine socotelile, dacă se gândise să-i ascundă ceva. Într-un fel sau altul, îi va acorda toate favorurile ei, chiar astăzi.

Isabel fierbea de mânie fără să scoată o vorbă, așezată la locul de onoare de la masa așternută pentru micul dejun nupțial. Disprețuia din toată inima faptul că era un biet pion în jocul regelui, mutată de colo-colo și sacrificată la ordinul lui regal. Măritată după obicei și dusă în pat.

Chiar acestea fuseseră cuvintele regelui în ziua audienței din Sala Stelelor, vorbe ce-i dădeau puteri nemăsurate lui Braesford în noaptea nunții. Căsnicia trebuia consumată, așa suna porunca regelui. Și așa cerea obiceiul, firește. Femeile trebuiau să se arate supuse în astfel de împrejurări, dându-și trupurile soților fără urmă de împotrivire sau de nemulțumire. Fapt de-a dreptul de neîndurat.

Cu toate acestea, trebuia să îndure. Ce altceva ar fi putut face? Nu putea să fugă, căci o femeie singură pe străzi era la mila oricărui bărbat întâlnit în cale. Dacă ar fi cerut să fie apărată, orice domn destul de puternic pentru a o răpi din brațele noului soț se putea dovedi mai rău decât Braesford. Să-l implore pe rege n-ar fi adus nici un folos, dat fiind că el îi poruncise să se supună.

Nu se putea bizui decât pe sine însăși. Cine știe, poate avea să descopere o cale de-a evita ceea ce avea să urmeze. Iar de nu, măcar va avea grijă să nu sufere singură.

– Vin? o întrebă soțul ei, oferindu-i pocalul de aur pe care-l împărțeau ca oaspeți de onoare.

– Nu, mulțumesc, răspunse ea scurt.

Nu reușea în ruptul capului să se atingă de mâncare, și nu voia să bea pe stomacul gol. Trebuia să-și păstreze mintea limpede.

– N-ai luat nici măcar o înghițitură. O să te îmbolnăvești.

– Mă mișcă grija ta, deși mi-o acorzi cu întârziere.

Zâmbetul lui fu la fel de rece ca și vorbele ei.

– Sănătatea ta e foarte prețioasă pentru mine. Nu vreau o mireasă care stă să leșine.

– Atunci, poate-ți cauți în altă parte o tovarășă de pat.

– Sau pun mai mult suflet în încercările de-a te readuce la viață. Mă întreb de ce-ar mai fi nevoie, în afară de-un sărut. Aș putea, de pildă, să-ți dezgolesc un sân și să-mi plimb limba către...

Spaima, și ceva mai puternic, o făcu să se înfioare.

– Te rog! O să te audă cineva.

– Care nu va regreta deloc, te asigur. Dar ce contează? Doar suntem cununați.

– Nu e nevoie să-mi aminteşti, zise cu glas tăios.

– Nu sunt de acord. Cred că trebuie să ți se amintească des. Având binecuvântarea lui Henric, voi fi bucuros să-ți amintesc chiar eu, noapte şi zi, în zori şi la amiază. Vino cu mine şi-ți voi arăta...

– Nimic! Nu-mi vei arăta nimic, fiindcă ziua e abia la început şi mai e mult până trebuie să...

– Nu-i aşa, o corectă el cu chipul întunecat. Nu e vreun ceas anume hotărât. Iar tu eşti cea care o vede ca pe o obligație, pentru mine e o plăcere. Vreau asta. Tânjesc după asta. Aşteptarea mă omoară.

Nu din pricina căldurii din acea dimineață târzie de august simți Isabel că se sufocă.

– Nu vorbi nerozii.

– Tu dai dovadă de nerozie lipsindu-ne pe amândoi de aceste plăceri. Însă nu pentru multă vreme. Nu eşti deloc curioasă? Nu jinduieşti să guşti puțin din ele, înainte de ospățul de la miezul nopții?

Strecurându-şi brațul pe sub marginea feței de masă, îi aşează o mână fermă şi caldă pe coapsă. Muşchiul piciorului tresări ca străfulgerat. Isabel îşi strecură şi ea mâna pe sub fața de masă şi-l înşfăcă de încheietură.

– Eu... mă mulțumesc să aştept.

– De ce, dacă nu te sileşte nimic?

Degetele mâinii lui se mişcau cu neînchipuită îndemânare, prinzând cutele rochiei şi trăgându-le tot mai sus.

– Încetează, spuse ea c-o şoaptă şuierată şi disperată.

– Dă-mi un gaj şi poate c-o să încetez, sugeră el, provocarea lucindu-i în ochi precum o lamă de oțel. Un sărut ar fi un gaj mulțumitor.

– E cumva o amenințare?

– Ar trebui să recunoşti jocul.

Aşa şi era, însă asta nu făcea împrejurările mai suportabile. Degetele lui ajunseseră la tivul rochiei, fiindcă deja le simțea mişcându-se pe pielea de pe interiorul coapsei. O străbătu un

fior fierbinte, dar şi un soi de spaimă. Dădu să-i apuce degetele, însă el se feri, înaintând încet spre locul unde se întâlneau coapsele ei. Părea că toți oaspeții erau cu ochii pe ei, rânjind puțin, de parcă ar fi ghicit ce se petrecea la masa mirilor. Însă nu vedeau prea bine, din pricina feței de masă grele care atârna pe partea dinspre ei. Cel puțin aşa spera Isabel.

– Încetează de-ndată! spuse ea rămasă fără suflare. Te implor.

– Sărută-mă, îi şopti el, privind-o în ochi.

Nu voia. Nu putea. Era prea umilitor. Dar degetele lui continuau să mângâie partea sensibilă dintre coapsele ei şi trunchi, explorând în direcția cârlionților descoperiți în arşița verii, trecând peste vârful moviliței din care răsăreau aceştia. Cuprinsă de deznădejde, Isabel îşi făcu mâna gheară şi-şi înfipse unghiile în pielea lui.

Rand zâmbi.

– Aşadar, ai obiceiul să zgârii când eşti cuprinsă de pasiune. Muşti?

Mai că bănuia ce voia de fapt să întrebe, însă lipsa de experiență nu-i îngăduia să fie sigură.

– Nu, n-aş putea...

– Sărută-mă, îi şopti el şi ochii i se întunecară când îşi afundă mai adânc degetele în mica despicătură pe care-o descoperise, apăsând pliurile moi cu un gest insinuant.

Isabel trase aer în piept şi-şi înfipse mai adânc unghiile. Braesford părea să nu simtă nici o durere. Îngrozită de valul de pasiune ce-o cuprinsese, de simțământul ciudat că oasele i se prefac în scrum, Isabel căută să-i zărească fața. Pe frunte îi luceau broboane de sudoare, iar pieptul i se ridica şi cobora odată cu răsuflarea grea. Nu-l lăsa rece explorarea de sub masă. O neînsemnată consolare, se gândea ea.

Rand nu-şi plecă ochii, ci exploră mai departe cu un singur deget, chiar acolo, sub nasul distinşilor oaspeți, la un pas de rege şi regină. Isabel nu mai putea îndura. Închise ochii şi-şi luă inima în dinți. Cu un mic sunet, ceva între o rugăciune şi un blestem, se aplecă şi-şi lipi buzele de ale lui.

El deschise gura, îi linse buzele şi îşi strecură limba printre dinţii ei. Iar cotropirea aceasta oglindea micile gesturi febrile din miezul trupului ei. Ea gemu şi se cutremură, simţind că pielea îi era străbătută de-un val de foc. O clipă mai târziu, senzaţia se adună undeva în vintre, scăldată în dogoarea palmei lui.

Braesford încremenise, muşchii din umărul de care se sprijinea Isabel fiind tari ca piatra. Preţ de câteva secunde nu se mişcă. Apoi Isabel îi simţi oftatul pe obraz. Mâna lui se retrase încetişor şi-i netezi rochia, aşezând-o aşa cum fusese. Isabel se trase înapoi, ferindu-şi privirea în dosul genelor plecate.

În chiar acea clipă, la urechi îi ajunse murmurul surd, străbătut de chicoteli. O cuprinse o ruşine fără margini. Ar fi dat orice să poată sări în picioare şi să poată părăsi podiumul unde se găsea masa, să-şi facă pierdută urma şi să dispară în iatacul ei, acela pe care-l împărţea cu surorile în neîntinată linişte, să nu se mai gândească în veci la măritiş sau la un soţ.

Dar nu se putea una ca asta. Unele lucruri trebuiau îndurate, indiferent de preţ. Îşi ridică bărbia şi îşi îndreptă spatele, aruncând priviri mânioase direct în ochii de culoarea oţelului ai soţului ei şi obligându-şi buzele să alcătuiască un surâs.

– Tocmai ţi-ai primit gajul, domnul meu, şi fie ca el să te mulţumească.

– Nici pe departe, zise el cu un zâmbet leneş. Mi-e teamă că pofta mea abia s-a deschis cum se cuvine. Şi-am dat peste o bucăţică atât de dulce, încât abia aştept s-o gust întreagă.

– Domnule!

– Aş crede că, după ce tocmai s-a petrecut, ai putea să-mi spui Rand.

De jurămintele schimbate în capelă vorbea, despre nimic altceva. Cât despre ce dorea să guste, doar nu vorbea de... Nu, cu siguranţă nu! Căuta doar s-o facă să-şi piardă cumpătul.

Nu-i putea îngădui o asemenea victorie. Sau măcar să nu ştie că învinsese deja. Stăpânindu-şi imaginaţia printr-un efort uriaş, se întoarse şi luă o bucăţică de plăcintă cu carne, aflată pe platoul din faţa ei. Muşcă, hotărâtă să pară nepăsătoare,

chiar cu preţul vieţii. Poate chiar acesta va fi preţul, îşi spuse ea în gând, mestecând şi înghiţind în ciuda nodului din gât. Nu-şi dădea seama din ce era umplutura. Parcă nu avea nici un gust, în afară de acela de cenuşă şi fiere.

Turnirul în cinstea nunţii se ţinea pe Tothill Fields, un câmp deschis presărat ici-colo de pâlcuri de copaci, ce se întindea dincolo de zidurile oraşelului Westminster, şi unde, pe lângă iarmarocul de trei zile ţinut în fiecare an, mai aveau loc lupte între câini şi urşi, lupte de cocoşi şi, din când în când, câte-o spânzurătoare. Un pavilion, deasupra căruia se întindea un baldachin care să-l ferească de soarele de august, fusese înălţat pentru rege şi regină, pentru alaiul lor şi pentru preacinstiţii oaspeţi, printre care, astăzi, se numărau Isabel şi surorile ei. Dincolo de el se întindeau corturile albe fluturând în briza uşoară, unde cavalerii şi caii lor urmau să fie echipaţi pentru întreceri. Restul de privitori se înşirau de-a valma de-o parte şi de alta a câmpului, călare pe cai sau căţăraţi pe caprele căruţelor. Unii, mai grijulii cu confortul lor, îşi aduseseră covoraşe arăbeşti, scăunele şi coşuri cu mâncare, dar şi slujitori cu evantaie care să alunge căldura şi muştele. În spatele acestor personaje de vază, târgoveţii se adunaseră într-o grămadă zgomotoasă. Vânzătorii de vin şi bere englezească se plimbau prin mulţime, dimpreună cu fraţii lor ce vindeau prăjituri, plăcinte şi fructe sălbatice, dar şi cu nelipsiţii hoţi de buzunare şi femeile uşoare.

După cum prevăzuse Braesford, nu era vorba despre un turnir civilizat, în care cavalerii în armuri strălucitoare se împungeau unul pe altul cu lăncile, ci despre o bătălie în toată puterea cuvântului, din acelea interzise nobililor. Ca pavăză, luptătorii nu aveau decât o armură uşoară din zale de oţel, care nu le stingherea mişcările. În focul luptei, mulţi se alegeau cu răni, iar duşmăniile se năşteau la tot pasul. Din porunca suveranului, astfel de întreceri nu se ţineau decât spre încântarea regilor Angliei şi ai altor ţări europene.

În această imitaţie de bătălie, la un capăt şi la celălalt al câmpului se afla câte un şir de cavaleri. La un semn, porneau unul

către celălalt, ciocnindu-se violent la mijlocul drumului. Singurele arme îngăduite erau săbiile boante, dimpreună cu scuturile care protejau de lovituri. Cavalerul care fugea din încleştare putea fi urmărit şi prins, iar pentru el se putea cere o răscumpărare. Cel mai viteaz, mai puternic şi mai viclean dintre luptători primea premiul regelui. Iar dacă nimeni nu se alegea cu vreo rană din care să ţâşnească sânge sau cu altă vătămare trupească, mulţimea se arăta cumplit de dezamăgită.

Soarele dogorea, praful se ridica de sub copitele cailor, iar mulţimea zumzăia precum un stup de albine stârnite. Nici o suflare de vânt nu se simţea sub baldachinul unde şedea Isabel, care era oaspetele de onoare. Agita încoace şi-ncolo o foaie de pergament, dar tot nu se răcorea. Cea mai fierbinte dorinţa a sa era să se găsească în altă parte. Nu mai văzuse niciodată o bătălie, dar auzise de ele. Nu ardea de nerăbdare să vadă cine avea să fie scos din luptă în huiduieli, din pricina laşităţii sau a neîndemânării, cine-avea să fie crestat de tăişul bont al vreunei săbii, trântit la pământ şi călcat în picioare de cai, schilodit sau mai rău. Poate că porunca regelui ca o astfel de încăierare să cinstească nunta ei cu Braesford era o onoare, însă ar fi renunţat la ea cu bucurie.

Părea inevitabil ca proaspătul ei soţ şi Graydon să fie trimişi în tabere opuse. Matahala de viconte Henley se vedea de la o poştă alături de fratele ei vitreg, în vreme ce fratele vitreg al lui Braesford, William McConnell, părea să fi fost trimis în acelaşi grup cu Rand. Mai recunoscu vreo câţiva luptători, după culorile pe care le purtau şi după steguleţele împodobite cu simboluri şi desene – mistreţul lui Graydon, ursul vicontelui, corbul lui Braesford – dar nu le ştia numele tuturor. În parte, motivul era că nu stăteau niciodată locului, ci călăreau de colo-colo, ca să-şi încălzească muşchii, să-şi verifice echipamentul şi să-şi liniştească armăsarii.

Dar nu pierdea din ochi flamura lui Braesford alb-albastră, împodobită cu imaginea unui corb cu aripile desfăcute. Împreună cu scutierul lui, David, părea să cerceteze cu mare atenţie locul unde urmau să se ciocnească grupurile. Călărea cu ochii la pământul acoperit cu iarbă, legănându-se înainte şi-napoi, deşi Isabel nu pricepea foarte bine ce spera să găsească. Poate voia numai să se

ferească de surprizele neplăcute ale unui teren accidentat sau presărat cu vizuini de iepuri.

În sfârşit păru mulţumit, şi o clipă mai târziu îşi întoarse calul şi galopă încet în direcţia pavilionului. Regele Henric încă nu se aşezase bine pe tron, că Braesford îl şi salută, făcând o reverenţă din şa. Apoi se răsuci spre ea.

– Doamnă Braesford, strigă el tare, salutând-o cu pumnul strâns ridicat în dreptul inimii şi plecând capul acoperit cu gluga de zale, dar fără coif. Mii de plecăciuni, doamna mea, în această zi a nunţii noastre! Eu, un sărman cavaler, gata să intru în întrecere, vă cer un favor care să mă îmbărbăteze şi să mă apere în luptă. Mi-l acordaţi?

Îi spusese deja că nu, dar de data asta cererea se făcea în faţa tuturor. Rămase uitându-se la el cu buzele strânse şi ochii scăpărând de indignare. Braesford părea neafectat – nu, chiar neînfricat, aşa precum suna şi mottoul său. Aştepta liniştit, nespus de chipeş în cămaşa de zale strălucitoare ce-i venea ca o mănuşă pe trupul puternic şi peste care îmbrăcase o tunică albă ca neaua, împodobită cu blazonul lui. O provoca să-l refuze, să-l facă de râs, dovedind că mireasa lui nu voia să-i acorde favorul şi binecuvântarea.

Ar fi trebuit să refuze. Braesford ar fi meritat asta din plin, pentru încăpăţânarea cu care-i respinsese rugămintea legată de noaptea nunţii, şi mai ales pentru felul mişelesc în care profitase de ea la masă. Şi-apoi, se îndoia că avea într-adevăr nevoie de ajutor. Să se descurce fără el.

Dar mai aştepta şi regele, cu o încruntare ce îngheţase pe chipul lui aprig. Elisabeta de York părea stânjenită. Una dintre doamnele de onoare se plecă să şoptească la urechea vecinei, acoperindu-şi gura cu palma, în vreme ce Cate şi Marguerite, cu frunţile apropiate, murmurau şi ele. La capătul îndepărtat al pavilionului, Leon, Maestrul de Ceremonii, ciupea corzile lăutei şi pe buze îi flutura o umbră de zâmbet. Firește că nimeni nu putea ghici dacă-l amuza dilema lui Isabel sau nerozia omenirii.

În clipa aceasta de mare încordare, un băieţel ţâşni pe câmpul de întreceri. De cel mult trei ani, dolofan şi cu părul bălai, se porni să râdă încântat nevoie mare de isprava sa, picioruşele

de heruvim lipăind de zor pe sub cămăşuţa scurtă, iar cârlionţii de păr fin lucind în soare. Privi peste umăr, în spatele lui, de unde venea o femeie urlând ascuţit, şi nu fu deloc atent pe unde păşeşte. Trecu în goană pe lângă Braesford, se feri de-un scutier care ducea de căpăstru un cal pe jumătate orbit de armură şi ţâşni în calea unui cavaler care se apropia în galop.

De pretutindeni izbucniră gemete şi ţipete. Isabel se ridică în picioare, acoperindu-şi gura cu palma. Regele slobozi o poruncă şi vreo şase oameni săriră să i-o îndeplinească. Prea târziu, însă. Mult prea târziu.

Doar că Braesford se pusese deja în mişcare, trăgând de hăţurile armăsarului sur şi aruncându-se pe urmele copilului. Se aplecă din şa, întinzând braţul îmbrăcat în zale. Degetele înşfăcară cămăşuţa băiatului şi-l traseră în sus, sus, sus, până ce i se cuibări la piept, chiar în clipa în care armăsarul se izbea de cavalerul aflat în plin avânt.

Isabel crezu că Braesford fusese dărâmat din şa, că bărbatul şi copilul fuseseră trântiţi la pământ şi zdrobiţi sub copitele cailor. Însă nu se întâmplă nimic din toate acestea.

Rand îşi lăsă calul liber, se aşeză mai bine în şa şi, după ce merse puţin la trap, îşi opri armăsarul. Îi vorbi băieţelului agăţat de el, care plângea cu obrazul îngropat în tunica lui, aplecându-se să-i audă răspunsul. Copilul se linişti, privind ţintă la Braesford în vreme ce pe feţişoara lui se ivea o expresie de mirare nespusă amestecată cu puţină teamă.

Un sentiment ciudat, un nod se ridică în gâtul lui Isabel. Îşi înghiţi lacrimile, aşezându-se la loc pe scaun şi strângându-şi mâinile atât de tare în poală, încât degetul rănit zvâcnea de durere. Mai că nu-l luă în seamă, nici nu observă că Marguerite şi Cate o strângeau în braţe. Cu ochi arzători, îl urmărea pe Braesford, care se îndrepta încet către marginea câmpului şi-l depunea pe micul fugar în braţele femeii. Aceasta dăduse fuga cu braţele întinse şi cu obrajii scăldaţi în lacrimi.

De jur împrejurul lui Isabel, pavilionul regal răsună de aplauze, strigăte de bucurie, de uimire şi de aprobare. O mulţime de femei începură să-şi smulgă vălurile de pe acoperământele

de cap ţuguiate, batistele din mânecile lungi şi panglicile de la decolteul rochiilor.

- Luaţi asta, Sir Rand! strigau ele. Favorul meu! Favorul meu! Să vă poarte noroc, cavalere! Să vă aducă noroc!

Isabel aruncă o privire la rochia ei de nuntă. Nu avea nici batistă, nici panglici. Părul îi era descoperit, fără văl. Nu avea decât mânecile lungi, prinse de umeri cu legături. Trăgând de bucata de mătase albă brodată, o desprinse şi sări din nou în picioare. Răsucind-o în aer deasupra capului, strigă laolaltă cu celelalte:

- Braesford! La mine, Braesford!

Rand nu se uită spre ea, după cum nu lua în seamă nici restul femeilor care ţipau. Îi mai spuse ceva băieţelului pe care-l aşezase în braţele mamei, apoi îşi întoarse calul.

- Braesford!

Parcă nici n-o auzea. Se îndepărta în direcţia grupului său, care se aduna în formaţie de luptă în capătul câmpului de întreceri. Fără favorul ei, fără protecţie. Îi acceptase refuzul.

- Rand! strigă ea cu glasul rugător şi încărcat de părere de rău.

El încremeni, apoi se întoarse în şa. Ochii i se luminară de-un zâmbet la vederea mânecii pe care-o flutura. O porni la trap către pavilion, trăgându-se cât mai aproape de balustrada din lemn. În jurul lor, zarva glasurilor ascuţite se domoli, la fel şi murmurul de admiraţie.

Când li se întâlniră privirile, pe buzele lui Isabel se ivi un zâmbet şovăitor. Ochii lui negri erau ca tăişul unei săbii şi nu şi-i luă de la ea până ce nu isprăvi să-i lege mâneca deasupra cotului. Apoi sări şi-i cuprinse talia cu braţul, trăgând-o la pieptul lui. Plasa de oţel a armurii îi presă mijlocul cu toată forţa îmbrăţişării, iar sânii îi fură striviţi de cămaşa de zale de sub tunică, ce-i apăra pieptul. În vreme ce el o sprijinea cu braţul, Isabel simţi dogoarea oţelului şi trupul înfierbântat aflat sub el. Apoi gura lui – arzătoare, posesivă şi necrezut de dulce – o luă în stăpânire pe-a ei, prădând-o ca un adevărat cuceritor, cerând supunerea ce i se cuvenea.

Preţ de-o clipă, Isabel se supuse, lipindu-se de el şi împletindu-şi limba cu a lui. Larma din jurul lor se stinse.

O ceață roșie îi apăru în spatele pleoapelor închise. Sub asaltul dorinței celei mai pure și-a unui dor numai pe jumătate recunoscut, Isabel uitase să mai răsufle.

Cu o smucitură, Rand o puse la loc pe picioare și-o ajută să-și recapete echilibrul. Armăsarul sur se cambră ușor, apoi se trase înapoi. Lovindu-și pieptul cu pumnul, în dreptul inimii, Rand o privi adânc în ochi vreme de-o clipă ce parcă nu se mai sfârșea, după care se întoarse și galopă îndărăt, deasupra cotului fluturându-i mâneca albă, ca o flamură numai a lui.

Privindu-l cum se îndepărtează, Isabel se temu că favorul ei nu era de ajuns pentru a-l proteja și a-l ajuta să scape întreg și nevătămat. Poate că nu-l va apăra nici de Blestemul Celor Trei Grații.

Capitolul 7

Bătălia fu un vârtej cumplit de lovituri, care izbeau scuturile ce zăngăneau, un amalgam de praf și sudoare, țipete, cai nechezând, strigăte de agonie și țipete de furie și disperare. Clipe îndelungate, în mijlocul luptei, Rand fu copleșit de fierbințeala nemăsurată a furiei luptei și de convingerea de nezdruncinat că se afla din nou la Bosworth Field, că totul depindea de puterea de a ucide înainte de a fi ucis.

Ceea ce îl făcu să se scuture de această convingere fu gândul la Isabel, aflată în pavilionul regelui. Ea urmărea lupta și, cu siguranță, nu aprecia priveliștea mulțimii de trupuri căzute la pământ. Purta favorul și trebuia să-l poarte cu cinste, onoare și curtoazie.

Se răzgândise. De ce o făcuse? De ce? Mai că nu-i venea să creadă când îl strigase, atât de sigur fusese că disprețuia să fie legată de cineva de rang inferior asemenea lui, că îl ura pentru insistența de a-și primi drepturile de soț. Își schimbase părerea despre el? Acesta era felul ei de a spune că aștepta cu nerăbdare noaptea ce avea să vină?

Părea puțin probabil. Atunci ce o înduioșase? Porunca lui Henric, neliniștea reginei, gândul că mulțimea îi privea? Nu avea

inima de piatră pe care dorea să o afișeze. Totodată, era posibil să fi șovăit să-l refuze cu dispreț în public.

Sau poate că schimbarea ei de atitudine se datora copilului care intrase pe câmpul de bătaie și efortului său de a-l salva. Nu o făcuse pentru a dobândi aprobarea ei, ci doar pentru că se aflase la locul potrivit. Totuși, poate că ea își dăduse seama că prețuia viețile celor lipsiți de apărare.

Sau poate că o mânase gelozia, refuzul de a-i permite proaspătului ei mire să poarte favorul unei alte femei. Nu că ar fi intenționat să accepte darul alteia în afară de soția sa. Nu ar fi dezonorat-o astfel în fața Curții, indiferent care i-ar fi fost purtarea față de el. Era o chestiune de principiu.

Principiile înalte erau călăuza lui. Îi ceruse favorul deoarece era dreptul său să-l aibă și datoria ei să i-l ofere. Nu avea nici o însemnătate aparte, nici o putere ieșită din comun, neavând nici o importanță ca talisman. Mătasea care îi flutura la braț nu-i înviora spiritul și nici nu-i umplea inima de mândrie. Nu, câtuși de puțin.

Tropotul copitelor din spatele lui îi readuseră atenția la turnirul în desfășurare. Își întoarse calul sur și masiv de luptă, Surul, pentru a întâmpina atacul. Graydon și Henley se apropiară de el, câte unul de fiecare parte. Săbiile lor șuierară în dreptul capului său și văzu lucirea vârfului spadei lui Graydon, dându-și seama cu o resemnare îndârjită că lama nu era boantă.

Apărându-se cu scutul de atacul lui Graydon, nu putu să evite lovitura lui Henley, care se izbi de coiful lui de oțel, presându-i craniul. Evită a doua lovitură a lui Graydon, parând-o și pe următoarea. Henley, care era un veteran voinic, încercat în turniruri, dădu pinteni calului, care se lipi de surul lui Rand, în vreme ce acesta era ocupat cu Graydon. Totuși, în loc să-l taie cu lama grea, se întinse în șa, întinzând mâna acoperită de mănușă și încercând să smulgă însemnul lui Isabel.

Ferocitatea aprigă a războiului îl cuprinse din nou pe Rand. Își învârti sabia cu o iscusință fatală, mânat de un șuvoi de forță de nestăvilit. Mușchii lui funcționau cu precizia mecanismului bine uns al uneia dintre mașinăriile infernale ale lui Leon. Sabia lui se izbi de cea a lui Henley cu o asemenea putere, încât părea că

amândoi se vor prăvăli în urma coliziunii. Undeva în dreapta lui, era conștient că fratele lui vitreg galopa spre ei, pentru a intra în lupta inegală. Nu avu timp să se gândească la acesta, simțind doar o vagă uimire, când McConnell se apropie într-un nor de praf orbitor, apoi schimbă direcția, îndepărtându-se.

În clipa următoare, o lovitură cu dosul palmei îl doborî pe Graydon, care se prăbuși urlând din șa. Calul se trase înapoi, prinzând piciorul călărețului în harnașament, astfel că fratele vitreg al lui Isabel se bălăbănea greoi, cu capul în jos, în goana animalului. Blestemând, Henley, se retrase, pornind la galop după prietenul său, pentru a opri calul înainte ca Graydon să fie târât și ucis.

Iar Rand, cu o furie clocotitoare care îi învolbura sângele, continuă să lupte. Atacă, spintecând aerul cu sabia în stânga și în dreapta, făcându-și oponenții să bată în retragere, până când, deodată, ajunse împreună cu trupa sa la capătul îndepărtat al câmpului de luptă, iar răcnetele mulțimii pătrunseră, în cele din urmă, în mintea lui însetată de sânge.

Aclamările, strigătele aprobatoare și țipetele victorioase – nici una dintre acestea nu însemna nimic. Urechile lui Rand țiuiau, își simțea pielea arsă sub cămașa de zale încinsă de soare și îl durea fiecare mușchi din trup. Abia dacă îi recunoștea pe bărbații din jurul său. Fratele său vitreg urmărea un cavaler rătăcit din tabăra opusă, care se îndrepta spre un crâng de stejari, hotărât să-l doboare. Cu sudoarea scurgându-i-se în ochi, se întoarse către corturile cavalerilor aflate la marginea îndepărtată a câmpului.

Înainte de a ajunge la jumătatea drumului, răsună un cor de trompete. Vestitorul regelui făcu un pas înainte, strigându-i numele. Trebuia să se întoarcă pentru a-și primi premiul, în calitate de câștigător al turnirului.

Rand făcu ce i se cerea, deși onoarea nu însemna nimic. Primise deja singurul premiu pe care îl prețuia. O luase pe Isabel de soție și avea să fie a lui, chiar de-ar fi fost să încerce să-l împiedice însuși diavolul.

Premiul era un inel de aur, în care era încastrată o piatră de cornalină, pe care Henric și-l scoase de pe propria mână. Rand rămase privindu-l clipe îndelungate. Avea să fie un dar potrivit

pentru fiul său într-o zi, laolaltă cu povestea dobândirii acestuia, luptând pe viață și pe moarte, împotriva fratelui soției sale. Oare soția sa îi dorise moartea? Era ceva ce trebuia să descopere.

Între timp, obiceiul spunea că orice premiu dobândit în turnir trebuia dus dinaintea doamnei al cărei însemn îl purta învingătorul. Pe chip îi înflori un zâmbet fugar. Sărută inelul și i-l înmână soției sale, cu cea mai adâncă plecăciune de care era capabil. Apoi, dând pinteni calului, ieși de pe câmpul de luptă.

Cel care îl găsi, ceva mai târziu, fu scutierul său, David, care îl văzu rătăcind pe jumătate orb din pricina unei dureri de cap, printre combatanții zgomotoși care, pentru a sărbători, desfăcuseră un butoi de bere. Flăcăul îl conduse către Westminster și duse calul la grajduri. Acolo îl ajută pe Rand să-și scoată cămașa de zale, descoperind că lovitura primită în coif fusese atât de puternică, deformându-l atât de tare, încât nu mai putea fi scos. Un fierar era singura lor scăpare și se îndreptară către acesta. Matahala stângace aproape că îl surzi cu ciocanul lui, lovind metalul până ce acesta redeveni rotund, în vreme ce Rand stătea îngenuncheat cu capul pe nicovală, într-o postură prea asemănătoare cu decapitarea pentru a fi reconfortantă.

Apoi, David, ducând coiful sub braț, îl conduse către noua reședință desemnată pentru el și mireasa lui. Acolo o descoperiră pe Isabel, care îi aștepta mânioasă și nerăbdătoare, cu chipul palid.

– Unde ai... începu ea, apoi se opri, cu ochii la tâmpla lui. Ești rănit. Mă temeam că așa va fi.

– Te temeai? întrebă el prostește, din pricina surprizei, dar și a durerii sfâșietoare care îi făcea capul să pulseze.

– Când am văzut că te atacă Graydon. A fost un tertip mârșav, să sară amândoi asupra ta, pe la spate.

– Totul e permis într-o încăierare, spuse el și, atingându-și capul cu degetele, văzu că erau pătate de sânge.

– A fost un atac mișelesc, doi împotriva unuia, nedemn de un cavaler sau un nobil.

– Dar unul pe care n-aș fi crezut că te deranjează să-l privești.

Îl privi țintă un moment îndelungat, în vreme ce verdele ochilor i se învolbură, asemenea norilor ce anunță furtuna.

– Cum poți spune așa ceva?

Fusese neliniștită din cauza lui. Era o idee uluitoare, mai ales când el aproape că se temuse ca atacul să nu fi fost pus la cale la cererea ei. Simți că durerea agonizantă din cap începea să cedeze.

Cât de detașată părea, acolo în liniștea odăii lor, atât de departe de violența de la Tothill, încât aproape că i se părea un vis că ea fusese acolo. Servitoarea ei îndepărtase mâneca de mătase albă care rămăsese după ce i-o dăduse lui pe cealaltă, înlocuindu-le pe amândouă cu unele noi, din mătase groasă, de un verde pal, în care erau țesute fire de aur. Nu se potriveau perfect, dar erau pe aproape.

Era clar că Isabel îi poruncise femeii să se retragă, căci nu se afla în încăpere. Asta dacă nu cumva se ascundea după draperiile patului.

Draperiile patului din încăperea care le fusese desemnată la porunca lui Henric erau din lână albastru-închis, brodate cu flori de câmp. Patul era atât de mare, încât ocupa o treime bună din spațiu. Privirea lui se îndepărtă de obiectul de mobilier, dar se întoarse împotriva voinței lui. Isabel nu era atentă la confuzia lui. Întorcându-se către David, se încruntă la el.

– De ce stai acolo? Adu apă caldă și bandaje imediat.

Înfățișarea cu trăsături ferme, regulate, a flăcăului fu traversată de un zâmbet, fără îndoială deoarece grija deghizată în iritare îi era mai familiară decât solicitudinea. Abandonat la poarta unei mănăstiri de maici în ziua în care se sărbătorea Sfântul David, cam cu două decenii în urmă, crescut de rezidentele cu limbă ascuțită ale acesteia, era ceva cu care fusese obișnuit mai toată copilăria. Lăsându-și genele să-i acopere ochii albaștri, ca și când ar fi fost hotărât să nu jignească, își plecă creștetul bălai și plecă să împlinească porunca lui Isabel.

Rand nu făcu greșeala de a crede că neliniștea ei în ceea ce îl privea era personală, indiferent de tonul ei. Era soțul ei și fusese rănit în timp ce-i purta favorul. Era datoria ei să-l îngrijească și avea să o facă. Nu era decât ceea ce se cuvenea a fi făcut.

Dar ajutorul impersonal nu-i era de mare folos. Lucrul după care tânjea, deodată, era compasiunea ei, blândețea ei femeiască, sprijinul ei feminin, în cea mai simplă formă. Cauza acelei dorințe arzătoare era, o știa, furia bătăliei. Toți bărbații, după ce lupta

se încheia și descopereau că erau încă în viață, cereau acea afirmare absolută a vieții. Dacă ar fi luat-o acum, ar fi fost o împerechere turbată, sălbatică.

Merita mai mult. Avea nevoie de o inițiere blândă și cât se poate de atentă în intimitatea patului conjugal. Faptul că știa acest lucru nu-l împiedică să se îndrepte clătinându-se către ea, împuns de un instinct atât de puternic, încât reprimarea acestuia îi aduse lacrimi usturătoare în colțul ochilor.

– Așază-te înainte să te prăbușești, spuse ea, luându-i brațul și conducându-l spre un taburet.

Stând în fața lui, atât de aproape că putea întinde brațul să-i cuprindă trupul catifelat, dacă ar fi îndrăznit, ea ridică o mână, trecându-și degetele prin părul lui turtit de sudoare.

Era atât de bine, încât el scoase un început de geamăt. Închise ochii, pentru a savura mai bine momentul.

– Te-am rănit? spuse ea, retrăgându-și mâna. Îmi pare rău, dar trebuie făcut ceva. Tăietura de la cap sângerează.

– Nu, spuse el, protestând răgușit pentru atingerea întreruptă.

Tânjea după ea, deși nu fusese o mângâiere.

- Nu o poți lăsa așa.

Ba putea, desigur, o făcuse deseori după un turnir. Picăturile care se scurgeau încet, erau mai mult o bătaie de cap decât un pericol.

– Se poate îngriji David de ea mai târziu.

– Mă îndoiesc că scutierul tău se pricepe să țină un ac în mână și cred că folosirea acestuia este necesară.

– Ai fi surprinsă de priceperea lui.

David cel bălai și iute de minte devenise indispensabil din diverse puncte de vedere de când Rand îl salvase de niște bătăuși care voiau să-l ciomăgească, în urmă cu o iarnă. Deși Rand îl numise scutierul său, flăcăul avea prea puțină ambiție pentru a deveni cavaler, considerându-se în schimb doar servitor. Lui Rand îi era limpede că nu avea să rămână mereu așa. Din acest motiv, îl învățase pe David tot ce știa despre maniere, curtoazie și purtarea aleasă, pe lângă destoinicia practică în mânuirea sabiei și a lăncii, de care putea să aibă nevoie pentru a rămâne în viață.

– Trebuie să mergi la ospăț și la spectacol înainte de-a te putea odihni, insistă ea. Trebuie să îmbraci din nou veșmântul de nuntă, și nu poți să murdărești mătasea de sânge.

– Nu, spuse el oftând.

Cămașa și vesta din lână subțire pe care le purtase pe sub cămașa de zale în timpul turnirului, ca și căptușeala de sub încălțări, erau veșminte simple, mai curând potrivite unui țăran decât unui gentilom, deși fuseseră foarte necesare în acele împrejurării. Trăsneau a metal încins, seu de oaie, a armăsar și-a bărbat în călduri, dar nu avea ce face până la întoarcerea lui David. Trebuia ca ea să suporte toate acestea, la fel cum avea să suporte și alte lucruri în căsătoria lor.

– Îmi pare rău.

– Pentru ce? Nu e vina ta că ești plin de sânge. Nu înțeleg ce voia să facă Graydon. Nu are nevoie de răscumpărare.

– Mă îndoiesc că acela a fost scopul lui, spuse Rand cu un zâmbet ironic pe buze.

– Dar care atunci?

– S-ar putea ca Henley să fi dorit să mă vadă înfrânt sau mort.

Ea strânse din buze în cea mai seducătoare expresie, iar pielea i se îmbujoră de deasupra sânilor în sus. Începu să tragă de nodul care ținea prinsă mâneca ei de mătase, plină de murdărie, de brațul lui, unde îl rugase pe David să o lege după ce îi scosese cămașa de zale.

– Nu i-ar fi de mare folos, având în vedere că regele își arogă dreptul de a-mi alege soțul.

– Sau poate că Graydon se vedea punând mâna pe Braesford și pe veniturile cetății în numele tău.

Îi prinse încheietura după ce ea dezlegă mâneca de mătase, vrând să o arunce deoparte. I-o luă din mână și o îndoi cu grijă, ținând-o în pumn.

Ea abia se uită la ce făcea el.

– S-ar putea ca fratele meu să-ți poarte pică pentru că la Braesford l-ai pedepsit pentru degetul meu rupt. Nu este un bărbat complicat.

Ceea ce voia să însemne că nu așa stăteau lucrurile și cu alții. Se număra și el printre aceștia, în opinia ei? se întrebă el. Era încurajator să gândească astfel.

– Pe de altă parte, nu se poate spune că fratele meu vitreg ar putea fi considerat un om simplu, spuse Rand cu grijă. Mă îndoiesc că ar întreprinde o acțiune atât de fățiș, încercând să mă trimită la spânzurătoare. Cu toate acestea, ne-ar fi de folos să descoperim dacă el și Graydon sunt prieteni.

– Crezi că...

– Mi s-ar fi putut alătura în contracararea atacului lui Graydon și Henley. Dar nu a făcut-o.

– S-ar putea să se fi gândit că ești capabil să te descurci singur cu ei, spuse ea încruntându-se.

Era adevărat.

– Poate.

– Trebuie să fie invidios văzându-te în locul lui.

– Nu e locul lui, ci al meu acum, răspunse el.

Sânii ei erau atât de aproape, încât formele lor gingașe, deasupra corsajului, erau mai ademenitoare decât miedul cu miere. Privi oarecum amuzat cum mâna i se ridică de la sine, prinzându-i sânul în căuș și atingându-l cu pielea aspră a degetului mare în locul unde credea că trebuia să se ascundă sfârcul. Simți o satisfacție irațională când, sub țesătură, se contură limpede și ferm mica protuberanță.

Ea inspiră încet printre buzele întredeschise. Ochii i se încețoșară de dorință, întâlnindu-i pe ai lui. Părea să se aplece spre el, abandonându-se îmbrățișării lui. Când pe coridorul de afară se auziră pași ușori și iuți. Genele îi acoperiră ochii și se retrase din brațele lui.

– Nu.

El își lăsă mâna să cadă.

– Se pare că trebuie să mă supun dorințelor tale încă o dată, spuse el încet, în timp ce David deschidea ușa cu cotul, intrând în încăpere cu două urcioare de apă fierbinte, aduse din cazanele de la bucătărie. Dar nu va fi astfel mereu.

Îl lăsă pe mâinile lui David, exact cum se așteptase, și cum își dorise totodată, dat fiind că era atât de vulnerabil în apropierea

ei. Deși nu avea cum să fie sigur că va veni momentul când avea să prindă puteri. Scutierul său de nădejde îi făcu trei cusături în frunte, fără prea multe fasoane, ca și când și-ar fi cusut pantalonii găuriți, distrăgându-l mult mai puțin decât ea, în timp ce-și îndeplinea sarcina. Apoi, flăcăul aduse o infuzie de scoarță de salcie pentru durerea de cap și o halbă de bere să-și clătească amăreala din gâtlej, după care îl înveșmântă în hainele curate de mire. În clipa în care trompetele anunțară prânzul, Rand era gata să-și ia locul la masa cea mare, în sala lui Henric.

David îi servi, asigurându-se că el și Isabel aveau apă proaspătă, înmiresmată cu mentă și nucșoară, în care să-și spele mâinile, și ștergare curate cu care să și le usuce, turnându-le vinul îndoit cu apă și aromat cu mirodenii și aducându-le platouri cu cărnuri și delicatese. Mâncară pe rând țipar afumat, carne de vită friptă cu fiertură, vânat în vin roșu, zeamă cu ciolane de porc și găluște, cocor umplut, cu penajul pe el, plăcinte de fluierar, salată de condurul doamnei și mazăre gătită cu miere și șofran. Între timp, corul de băieți de la abație cântă a cappella, urmat de un jongler, care își făcu numărul cu o grămadă de portocale scumpe. Un egiptean le interpretă muzică exotică la vielă, iar în spatele său se învârteau și săltau dansatori. Primiră marțipan și nuga, laolaltă cu pere sălbatice, brânzeturi moi, nuci și, din nou, vin cu mirodenii.

Pe la mijlocul mesei, Rand îl observă pe Henley printre nobilii mai mărunți, așezat la una dintre mesele lăturalnice, aproape de locul în care surorile lui Isabel împărțeau o cupă și un talger. Graydon nu se vedea nicăieri, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere că David le transmisese că acesta zăcea în pat, de pe urma rănilor căpătate în turnir. McConnell părea a fi atât de departe, încât se pierdea printre ceilalți meseni, căci nu-l zări nicăieri. Rand simți o undă de regret, căci fratele său vitreg trebuia să se afle printre nobili. Cu toate acestea, nu putea face nimic pentru a schimba lucrurile.

Îndestulați în cele din urmă, el și Isabel se spălară din nou pe mâini cu apă înmiresmată cu ierburi, pe care le-o turnă David, se folosiră de ștergarul primit, iar apoi se așezară din nou, în așteptarea spectacolului. Personajele mascate care interpretau

o piesă alegorică oarecare și alte fleacuri comice aveau să fie, fără îndoială, ultimul eveniment al serii. Îi mulțumeau Cerului pentru această măruntă îndurare.

Leon, Maestrul de Ceremonii, le prezentă darul ticluit de el însuși, apărând dinaintea lor cu grație și încredere, într-un costum alb-negru, pe care erau cusute briliante. Pe marginea tunicii de mătase a acestuia și pe cusăturile mânecilor atârnau clopoței. Se înclină adânc în fața regelui și a lui Lady Margaret, mama lui Henric, dar și mai adânc în fața reginei, Elisabeta de York. Vocea lui sonoră se auzi limpede, reverberând până în colțurile îndepărtate ale sălii și ajungând la urechile tuturor mesenilor, cărora le cerea atenția. Crease un *tableau,* o piesă specială pentru această ocazie, care era populară la vesela Curte a tânărului Charles al VIII-lea al Franței, aflată sub regența surorii sale, Anne. Fusese oarecum îmbunătățit, dar nu avusese suficient răgaz pentru pregătiri. Îi rugă să fie indulgenți cu imperfecțiunile acestuia. Întorcându-se către capătul sălii, unde intrarea și ieșirea către cămările și bucătăria de lemn de dincolo erau acoperite de o cortină, arătă cu mâna în direcția aceea, însoțit de clinchetul discordant al clopoțeilor.

– Maiestățile Voastre, nobili gentilomi și încântătoare doamne, anunță el sonor, vă ofer *La danse macabre!*

Cortina se ridică, trasă de mâini nevăzute. Dincolo de ea apăru un grup de bărbați și femei, luminat din spate de lumânări de seu, așezate în sfeșnice înalte. Erau îmbrăcați cu toții în alb și negru și purtau mantii cu glugă, care le acopereau capul ca un giulgiu. Unul era îmbrăcat precum papa, altul întruchipa un rege. Unii erau înveșmântați precum nobilii, alții precum niște negustori, iar alții întruchipau oameni liberi sau țărani. Unii aveau răni înfricoșătoare, alții păreau măcinați de boală. Erau bătrâni și tineri, chiar și copii. Toți aveau chipul văruit cu alb, iar ovalul ochilor era vopsit în negru, iar în locul gurii aveau un cerc sugerând durerea.

– Morții...

Șoapta ieși din mai multe piepturi, printre care și cel al lui Isabel. Aruncându-i o privire, Rand văzu că fața ei era la fel de palidă ca și aceea a figurilor menite să-i delecteze. Urmând direcția

ochilor ei mari, înțelese cauza. Una dintre femei era o mamă care abia născuse. Era identificată cu ajutorul păpușii de cârpe pe care o ținea în brațe, care atârna asemenea unui prunc născut mort. Privind dincolo de Isabel, înspre regină, Rand își dădu seama că Elisabeta de York sesizase implicațiile obiectului. Își duse mâna la gură ca și când ar fi protestat sau i s-ar fi făcut rău, iar degetele ei lungi, nobile tremurau ușor. În capătul îndepărtat, Lady Margaret stătea cu un aer de suferință austeră, cu buzele strânse într-o mască disprețuitoare.

Ochii lui Henric se îngustară, întorcându-se către Maestrul său de Ceremonii. Se lăsă pe spătarul larg al tronului, bătând darabana cu degetul, într-un ritm lent și ferm.

Acum, înfricoșătorul *tableau* se mișca, formând o linie, care se legăna în cadența egală a unei tobe. O treime din membrii grupului înaintară încet printre rândurile de mese, cu pânzele boțite fluturând în urma lor, în vreme ce câțiva dintre cei mai zdraveni trăgeau și se opinteau cu o drăcovenie asemănătoare unui cufăr, care se rostogolea huruind și scârțâind înfundat. După ce o puseră în mișcare, urmându-i pe ceilalți, apărură și ultimele personaje.

Nu se crease nici pe departe atmosfera de veselie rezervată de obicei unei nunți. Rand simți că i se ridică părul de pe ceafă. Încruntându-se, se îndreptă în scaun cu toți nervii în alertă.

Lăuta, harfa și psalterionul înlocuiră ritmul mohorât al tobei, cu vaierul unei melodii într-o gamă minoră. Figurile morbide începură să salte, să se îmbrățișeze și să dănțuiască într-o parodie lentă și lasciv. Unii se prefăceau că se desfată, plescăind din buze. Unii mimau că fac dragoste. Unii se înjunghiau în mod repetat. Un bărbat aflat în spate păru că-și smulge capul, vârându-l sub braț.

La una dintre mesele de jos, se auzi geamătul unei femei. Sora lui Isabel, Cate, o strânse pe mezină de mână atât de tare, încât articulațiile acesteia se albiră. Undeva dincolo de ele, un bărbat mormăi un comentariu deșănțat, iar cel care ședea alături râse nervos.

Personajele se apropiară de masa cea mare, împiedicându-se și aproape prăbușindu-se în timp ce făceau plecăciuni și reverențe,

încât omagiul exagerat adus regelui și reginei nu fu altceva decât o parodie. Gura lui Henric se strânse și încetă să mai bată darabana.

Rand ghici motivul. Regele fusese considerat lipsit de umor în trecut și nu se ostenea să le dea dovada că nu era așa. Dacă membrii casei regale a Franței găseau vreo urmă de delectare în acest spectacol dezgustător, atunci disprețul lui Henric față de acesta ar fi fost considerat suspect, punându-se mai curând pe seama firii lui ursuze decât pe seama lipsei de umor a piesei. Pe deasupra, piesa se putea preschimba la mijlocul spectacolului într-o satiră fără sare și piper, însă amuzantă, despre fericirea conjugală.

În ceea ce-l privea, Rand nu vedea nimic comic. Cu toate acestea, părea a avea o semnificație. Toți erau egali în această mascaradă a morții. Tineri sau bătrâni, bogați sau săraci, nimeni nu scăpa de coasa morții, nimeni nu găsea viața eternă. Acesta era sentimentul care i se înfiripa în suflet, deși nu i se părea potrivit pentru un ospăț de nuntă. Și nici pentru a fi prezentat în fața unui rege a cărui domnie era incertă, căci nu-și putea dovedi descendența dintr-un strămoș cu sânge regesc legitim.

Ar fi fost ușor să vadă o intrigă yorkistă în piesă sau cel puțin una pe care simpatizanții yorkiști o puteau exploata. Aplecându-se ușor către Isabel, Rand o întrebă ușor:

– Ce crezi?

– De prost gust, răspunse ea atât de încet, încât doar el o putu auzi, și îngrozitoare. Nu-mi dau seama ce vrea să pună la cale Leon cu asta.

– Ar trebui să i se pună capăt, dar nu-l văd pe Maestrul de Ceremonii.

Ea scrută personajele, mesele și dincolo de acestea.

– Se pare că a plecat. Cred... cred că Henric ar trebui să o ducă pe Elisabeta de aici.

– Sugerează-i asta, spuse Rand, cu o șoaptă aspră.

Ea făcu întocmai, întinzându-și degetele și oprindu-le deasupra mâinii încordate a regelui, abia atingând-o pentru a-i atrage atenția și șoptindu-i la ureche după ce primi permisiunea de a vorbi. O clipă mai târziu, Henric făcu un gest către mama sa, care se ridică, îndepărtându-se fără a mai arunca o privire în urmă. Apoi se ridică și el și îi oferi brațul reginei. Se pregătiră să plece.

Personajele ajunseseră în zona amplă din fața mesei celei mari, răsfirându-se astfel încât cufărul cel mare care se rostogolea cu scrâșnete și zăngănituri ajunsese în fața tronului. Când regele întoarse capul pentru a privi, unul dintre zdrahonii care împingeau cufărul făcu un pas înainte și dădu în lături ușile acestuia.

Din vatra improvizată izbucniră flăcări lungi și vâjâitoare. Regele se dădu înapoi, trăgând-o pe regină după sine, deși părea hipnotizat de măruntaiele incandescente ale drăcoveniei. Răsucindu-și capul, Rand văzu că în flăcări se zăreau mici figurine metalice – bărbați, femei și copii. Mecanismul duduitor le făcea să se contorsioneze, ca și când ar fi fost în agonie, torturate de căldura nimicitoare.

Cufărul era un iad în miniatură, iar flăcările sale creșteau de la o clipă la alta.

– Plecați, Sire! strigă Rand la Henric. Acum!

Henric făcu un pas mare în spate, apoi încă unul. Se întoarse, îndemnând-o pe regină să o ia înaintea lui, către pasajul ce ducea spre încăperile lor. În timp ce acesta se mișca, Rand o apucă pe Isabel de braț, ridicând-o în picioare și întorcând-o în direcția în care o apucase cuplul regal. Privind în spate, îl văzu pe David îndemnându-le pe surorile lui Isabel să se îndepărteze de masa cea mare.

Cutia de foc explodă cu o detunătură puternică și înfundată. Flăcările izbucniră, întinzându-se către masa cea mare. Rand lovi scândura grea cu piciorul. În timp ce aceasta se dărâma, o prinse pe Isabel și o trase după el, aruncându-se la podea, la adăpost, după tăblia masivă.

Se auziră țipete de durere, urlete îngrozite și gemete din toate părțile. Sub tavanul înalt răsunară strigăte, blesteme și rugăciuni disperate. Băncile se răsturnau, iar mesele se dărâmau. Bufniturile surde ale picioarelor alcătuiau un vuiet înfundat, sub care trosneau flăcările.

Rand sări în picioare, aruncând o singură privire pentru a vedea că regele și regina dispăruseră în pasajul ce ducea înapoi spre palat, iar Isabel era năucă, dar nevătămată.

– Opriți-vă! strigă el către mulțimea panicată. Nu alergați! Luați pânzele de pe mese să înăbușim focul. Aduceți butoaiele de

vin și de apă. Stingeți cu piciorul jăraticul de pe covorul de rogoz. Dați-i drumul! Faceți-o acum, sau palatul va lua foc!

Câțiva bărbați se opriră, încercând să se întoarcă. Nu era destul. Ridicând-o pe Isabel în picioare, îi porunci să îi urmeze pe rege și pe regină și o văzu luând-o în direcția aceea. Strigă la David, care le sprijinise pe Cate și pe Marguerite de zid, unde erau în siguranță, poruncindu-i să-i sară în ajutor. Aplecându-se, apucă fața de masă regală, ridicând-o de unde căzuse. Sări de pe podium și începu să se lupte cu vâlvătăile tot mai mari ale iadului.

Capitolul 8

Totul era pregătit. Cada de stejar, căptușită pe margine cu pânză, era umplută cu apă fierbinte. Paravanul menit să-l protejeze pe cel care se îmbăia de curent era în apropiere. Săpunul, parfumat cu lemn de santal prețios, era gata. Pe masa de lângă pat aștepta o carafă plină cu vin îndoit cu apă. Cearșafuri mari și curate erau drapate în jurul focului pentru a îndepărta orice urmă de umezeală. Nu lipsea decât cel pentru care se făcuseră toate aceste pregătiri.

Isabel îi spusese lui Gwynne să plece după ce servitoarea o ajutase să facă pregătirile pentru îmbăiere, apoi îi scosese veșmintele, pregătind-o pentru culcare. Și David primise învoire să se retragă. Avea să se îngrijească de Sir Rand singură.

Nu se dădea în vânt după rolul de slujnică, dar era obligația ei ca soție. Mai mult de-atât, îi datora lui Rand o mică recompensă pentru că o salvase de văpăile flăcărilor nimicitoare, iar ea își plătea datoriile. Petrecuse o zi lungă, istovitoare, într-o bătălie înscenată, alegându-se cu cel puțin o rană de care avea cunoștință, poate mai multe, iar apoi îi protejase de unul singur pe Henric, pe regină și pe pruncul lor nenăscut, de vătămare sau chiar moarte. Salvase până și mărețele ziduri ale palatului Westminster de flăcările mistuitoare. Ea putea măcar să se asigure că va spăla fumul și funinginea de pe trupul lui, că-i va alina rănile

căpătate în urma bătăliei și a incendiului, și că nu va duce lipsă nici de vin, nici de tihnă. Nu voia să se gândească cum ar putea el să prefere să fie alinat în seara nunții lor.

Nu-l văzuse de ceasuri bune. După ce focul fusese înăbușit, iar servitorilor li se poruncise să aranjeze sala cum se cuvine, fusese chemat la un sfat de taină de rege. Ce se întâmplase acolo nu putea spune nimeni, deși Isabel presupunea că Henric își exprimase recunoștința în vreun fel. Apoi, Rand participase la căutarea Maestrului de Ceremonii, care era deja în desfășurare, trecând dincolo de zidurile palatului, pe străzile din Westminster și pe malul râului, ba chiar până la porțile Londrei.

Cel puțin așa o încredințase David, vestind-o totodată că surorile ei erau nevătămate și în siguranță, în paturile lor. Nu primise nici o veste de la soțul ei, nimic care să-i arate că își amintea că acum avea o soție.

Se îmbăiase mai devreme, spălându-și mirosul greu de fum și metal încins din păr și de pe trup. Îmbrăcată în veșminte lejere, cu mâneci lungi și largi, cu un guler rotunjit, după cum se cuvenea în intimitatea iatacului, se plimba de colo-colo, în vreme ce în minte îi umblau o sumedenie de gânduri.

De ce ticluise Leon un spectacol atât de înfiorător? Avea oare vreo legătură cu acuzația care îi fusese adusă lui Rand? Era semnul unei crime prin incendiere? Precum și răzbunarea acesteia? Intenționase Leon ca mașinăria sa să explodeze, sau fusese o întâmplare? Și de ce? Care era logica în toate acestea?

Maestrul de Ceremonii era cel care le aducea vorbe de duh și cântece, un trubadur care se muta dintr-un loc în altul, după voia protectorilor săi sau a bunului său plac. Era prea puțin interesat de coroane, dinastii sau putere. Regele înscăunat în momentul de față nu avea nici o însemnătate pentru el, lăsând la o parte faptul că îi mijlocea dobândirea unui adăpost, hrană, oferindu-i ocazional generozitatea sa, în schimbul delectării. Nu exista nici un motiv ca Leon să facă rău cuiva, se gândi Isabel. Suprimarea lui Henric ar fi însemnat să se lipsească de sursa traiului său zilnic și nu putea să creadă că ar fi vătămat-o în mod deliberat pe Elisabeta de York.

Totuși, dacă explozia fusese un accident, de ce nu era de găsit? De ce nu se prezentase pentru a-și explica greșeala, implorând iertarea? Singura explicație la care se putea gândi Isabel era că se temea să nu fie acuzat, chiar de era nevinovat, că se temea să nu fie trimis la spânzurătoare fără preget, pentru nerozia de a-l fi pus în pericol pe rege.

Era posibil să aibă un temei. Zvonurile despre posibilitatea de a atârna în ștreang se răspândeau cu prea mare ușurință în vremurile acelea. Judecățile grăbite de toate felurile erau la ordinea zilei. De pildă, turnirul din acea dimineață. Henric îl poruncise ca pe o ordalie prin luptă. Sperase ca Rand să fie ucis, punând capăt în mod convenabil dubiilor legate de vinovăția sau inocența sa?

Nu se întâmplase. În schimb, Rand câștigase turnirul prin iscusința și curajul său.

Destoinicia soțului ei pe câmpul de luptă – puterea neclintită a brațului său, forța tacticii lui, felul în care își stăpânea calul de luptă și ostașii care dădeau bir cu fugiții din calea lui – părea întipărită în mintea lui Isabel. Îl văzuse ca pe un războinic de prima dată când dăduse cu ochii de el. Și bănuiala ei fusese confirmată. Era ceva ce nu avea să uite prea curând.

Nu că și-ar fi pierdut mințile de încântare la vederea unui cavaler fără egal, ai cărui adversari o luau la goană când apărea pe câmpul de luptă, dar trebuia să-i recunoască meritele. Așa era cinstit.

Scârțâitul ușor al ușii o făcu să tresară, smulgând-o din reverie. Se întoarse iute, cu pânza veșmântului învârtejindu-se în jurul ei, și îl văzu pe Rand intrând în încăpere. El se opri cu mâna pe mâner, privirea alunecându-i de la părul despletit care i se revărsa pe un umăr, peste haine, până la picioarele încălțate în papuci de mătase cu fir de aur, brodați cu mărgele. Istovirea și suferința îi erau gravate pe chip, iar sub ochi avea cearcăne întunecate. Veșmintele lui alese erau boțite și pătate de grăsime și funingine. În ciuda acestor lucruri, sau poate tocmai din pricina lor, nu păruse nicicând atât de puternic, o legătură compactă de mușchi și tendoane.

Ea deschise gura, dar nu-i ieși nici un sunet din gâtul uscat.

– De ce nu te-ai culcat? întrebă el, cu glasul răgușit de surpriză. Mă așteptam să te găsesc în pat.

Ea înghiți în sec, găsindu-și cuvintele.

– Cum aș putea dormi cu atâta tulburare în jur? Ce a zis regele? Te-a... te-a iertat?

– Pentru că l-am avertizat prin câteva cuvinte, vrei să spui? Nu.

Închise ușa, înaintând și scoțând o punguță din cureaua care-i încingea mijlocul.

– Mi-a oferit asta pentru eforturile mele.

Desfăcând punguța, lăsă să-i cadă un lanț de aur în palmă. Lucea în lumina lumânării, care scotea la vedere medalioanele în formă de trandafir, placate cu alb și roșu și așezate la distanțe egale, aducând laolaltă simbolurile caselor de York și Lancaster. Cântărindu-l cu ambele mâini, se apropie de ea și îi trecu lanțul pe după gât, așezându-i zalele grele de aur pe umeri, astfel încât acesta luă forma conturului sânilor ei.

– Ți se potrivește mai bine, spuse el, un zâmbet înflorindu-i în colțul gurii.

Ea luă un medalion din lanț și se încruntă spre el.

– Dar nu e...?

– Ordinul Jartierei meșteșugit după modelul lui Henric? Așa este, deși încă nu mi-a fost acordat oficial. Și nici nu-mi va fi, dacă Mademoiselle Juliette și pruncul ei nu apar în curând.

– Probabil că Henric se așteaptă să se întâmple asta, rosti ea aproape pentru sine.

– Tot ce se poate, deși cu el e imposibil să fii sigur. Poate fi totodată un hatâr care nu-l va costa nimic, dacă voi fi găsit vinovat.

– Nu spune asta!

Protestul ei fu instinctiv. El râse scurt.

– Ai grăit ca o adevărată nevastă. Dacă asta ai vrut într-adevăr să spui.

Ea nu avu nici un răspuns. Întoarse capul, căutând în minte ceva pentru a schimba vorba.

– Au fost mulți vătămați de foc? întrebă ea în cele din urmă.

– În jur de doisprezece oameni au suferit arsuri, cei aflați în apropierea drăcoveniei, deși ar trebui să-i mulțumească lui Dumnezeu că sunt în viață. Prin mila Sa, nimeni nu a fost ucis.

– Da, am fost cruțați, rosti ea, reamintindu-și limpede izbucnirea focului și vuietul flăcărilor. Îndepărtă imaginile cu greu.

Vino, apa pentru îmbăiere este pregătită. Îngăduie-mi să te ajut să te dezbraci.

El îi studie chipul pentru o clipă, fără să trădeze vreo expresie. Privind în jur, scrută încăperea.

– Unde este David?

– În cămăruța lui, spuse ea scurt.

Întinzând mâna către centura care îi încingea mijlocul, peste vestă, o desfăcu, lăsând-o să cadă.

– Ce păcat că darul regelui e irosit.

– Este?

Vorbise fără să gândească, din pricina tulburării prin care trecuse. Costumul verde și alb îi venea atât de bine lui Rand, după cum descoperise pe parcursul zilei, conferindu-i o înfățișare mai rafinată, astfel că fermierul-cavaler se vedea ceva mai estompat sub ținuta de curtean.

– Având în vedere prețul, vreau să spun, adăugă ea în grabă.

– Așa e, prețul.

O privea oarecum amuzat. Căutătura lui o făcea să fie stângace, astfel că dădu drumul centurii prea repede, punând-o deoparte. Alunecă de pe scaunul pe care intenționase să o așeze, dar o lăsă acolo. Întorcându-se, începu să tragă de cheutorile vestei lui.

– Recunosc că ești o slujnică mai plăcută decât David, dar doresc să știu care este motivul pentru toate astea, spuse el, cu o inflexiune aspră în glas.

Ea îi aruncă o privire scurtă.

– Nu e cu nimic mai mult decât datoria pe care o voi avea față de oaspeții tăi după ce voi deveni stăpâna casei la Braesford.

– Cine spune asta?

– Mama, înainte de a muri, ca și călugărițele care m-au învățat care-mi sunt îndatoririle.

– Dar nu purtând tot atât de puține veșminte, nădăjduiesc.

– Nu.

– Bine.

Îi prinse mâinile, punând capăt eforturilor ei. Desfăcând iute cheutorile, își scutură vesta de pe umeri. O aruncă peste centură, apoi se îndreptă către taburetul de lângă cadă. Fără să se oprească, se lăsă pe el și întinse un picior. Aștepta cu o lucire

provocatoare în adâncurile cenușii ale ochilor. Voia să vadă dacă avea să-i desfacă nasturii pantalonilor strânși, își dădu seama Isabel. Erau prinși în cheutorile de la brâul cămășii, astfel că se aflau în curbura dintre trupul și coapsele lui musculoase. Singurul mod în care putea ajunge acolo era să îngenuncheze.

Ea începuse acest joc, așa că trebuia să-l continue. Cu nervii oțeliți, se lăsă pe vine în fața lui. El o trase iute între coapsele lui desfăcute, apucând-o de coate. O aduse mai aproape, încât se clătină stânjenită în genunchi, cu lanțul greu de aur mișcându-se între sâni.

Era captivă, împresurată de miresma deloc neplăcută în care se amesteca fumul, mătasea caldă și izul bărbătesc de mosc. În mod bizar, se simțea sprijinită, nu amenințată. Totuși, nu trebuia să zăbovească. Cea mai bună cale de scăpare era să-și ducă sarcina la bun sfârșit. Prin urmare, începu să desfacă nasturii pantalonilor.

În încăpere nu străbătea nici un sunet, în afară de pâlpâitul unui muc de lumânare și, undeva, dincolo de ziduri, tropotul copitelor ostașilor călare care îndeplineau treburile regelui și cântecul unui bețiv dintr-una din nenumăratele cârciumi care împânzeau orașul. Inima îi bătea atât de tare, încât trupul i se cutremura, iar degetele ei bâjbâiau, încercând să-și îndeplinească sarcina. Coatele i se atingeau de musculatura oțelită a coapselor lui învelite de pantaloni. Le simțea fierbințeala chiar și prin veșminte. De câți nasturi era nevoie pentru a susține pantalonii unui bărbat? Părea că sunt o mie.

Întinzând mâna cu un gest firesc, Rand își trecu buricul degetului peste sfârcul ei, care se ițea prin pânza moale a veșmintelor ei.

– Așadar, asta este doar pentru desfătarea mea.

Trupul o trădă, încordându-se sub mâna lui, căci sfârcul se transformă într-un nod mic și tare. Amărăciunea ei, provocată de reacția involuntară, se revărsă în răspunsul pe care i-l dădu:

– Câtuși de puțin. E normal să scapi de veșmintele ce prisosesc, în intimitatea încăperii.

El își retrase mâna, iar expresia amuzată îi dispăru de pe chip.

– Nu cred că vreau să împart atenția pe care mi-o acorzi în calitate de soție. E destul să trimit o servitoare să se ocupe de oaspeții mei.

– Nu ar fi în siguranță, iar un oaspete nu ar dezonora-o pe soția gazdei sale.

– Voi trimite o servitoare bătrână și slută, spuse el.

Avea să se supună bucuroasă. Gândul că ar trebui să se îngrijească de feluriți bărbați nu o încânta deloc.

– După cum dorești.

– În clipa asta, miros ca un porc rumenit pe jar. Încă nu ai terminat?

Știa foarte bine că mai avea de desfăcut nasturii de la spate. Cu fălcile strânse, ea întinse mâna să-i desfacă, în timp ce el se ridică de pe scaun. Apoi îi scoase cracii strâmți ai pantalonilor, întorcându-i pe dos, ca și când ar fi jupuit un animal, și se lăsă înapoi pe călcâie.

El zâmbi cu un licăr ștrengăresc în ochi, studiindu-i chipul invadat de roșeață. O clipă mai târziu, își încrucișă brațele, trăgându-și cămașa peste cap.

Deodată, era aproape gol, dacă nu punea la socoteală lenjeria intimă, care abia îl acoperea, lăsându-i șoldurile dezvelite. Ea era aproape, atât de aproape. Curbura tare a pieptului lui se ridica precum un zid în fața ei și, sub ea, suprafața abdomenului, cu burta plată și formele sculpturale ale picioarelor lui la doar câteva degete distanță. O cuprinse amețeala. Nu trebuia decât să dea drumul pantalonilor și să-și pună mâinile...

– Mă arde o sete de parc-aș veni din iad, spuse el, cu voce aspră. E vin în carafa de colo?

Fu cuprinsă de ușurare la gândul că va putea să se îndepărteze de el. Punându-și mâinile pe coapsele lui, se pregăti să-și facă vânt în sus, atât de bucuroasă că scăpase, încât abia observă de ce se sprijinise.

El scoase o respirație șuierătoare. Ea îi întâlni privirea, cu ochii mari, de teamă că îl rănise. Părea chinuit. Fălcile i se încordaseră, iar deasupra buzei de sus îi apăruseră broboane de sudoare. Tăietura de pe frunte părea umflată, traversând vena care îi zvâcnea pe tâmplă. Își lăsă privirea în jos. Ea îi urmă direcția privirii, ajungând în locul în care degetele ei atingeau partea din față a lenjeriei, unde i se împreunau coapsele. Se înroși din cap până în picioare, recunoscând întăritura care se

ghicea sub pânză și dându-și seama că degetele ei mari o încadrau de o parte și de cealaltă.

Înfigându-se în călcâie, se repuse pe picioare. Se întoarse iute și o luă către tava cu vinul. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât carafa se izbea cu clinchete ușoare de marginea cupei de argint, în timp ce turna.

Avea nevoie de ceva, de orice, ca să scape de stânjeneala gesturilor ce tocmai se întâmplaseră între ei.

– L-ai găsit pe Leon? întrebă ea fără a-l privi pe Rand. A spus ce s-a întâmplat?

Trecu o clipă înainte ca el să răspundă. Iar când vorbi, cuvintele fură rostite pe un ton plat, fără nici o inflexiune.

– Ce te face să crezi că s-a întâmplat ceva?

Ea puse carafa jos, apucând cupa plină.

– Mi-e imposibil să cred că lucrurile ar sta altfel. Nu i-ar face niciodată rău reginei.

– Așa a spus și Maiestatea Sa, regina. Henric nu este convins.

Când se întoarse cu vinul, văzu că își scosese lenjeria și tocmai intra în cadă. Cupa i se clătină în mână, înainte să o echilibreze. Respiră adânc, o dată, de două ori. Ce era cu ea? Nu ar trebui ca vederea unui bărbat gol să o tulbure câtuși de puțin. Alte femei răbdau privelișteа fără a se zăpăci până la idiotenie.

O, dar goliciunea lui era magnifică, perfecțiunea formelor lui întrecând-o pe aceea a oricărei statui a vreunui sfânt martir, cu trupul la fel de tare precum acelea sculptate în lemn. Și era la fel de marcat de suferință ca acei sfinți. O dungă albă care îi traversa brațul în diagonală arata ca o veche tăietură de sabie, iar picioarele îi erau acoperite de numeroase cicatrici. Pe spate avea o vânătaie urâtă cât un scut, sub care se zăreau o mulțime de linii albe în zigzag, care nu ar fi putut fi făcute decât de lovituri de bici.

Isabel fu cuprinsă de o senzație puternică și ciudată la vederea urmelor bătăliilor trecute, a durerilor îndurate și a greutăților suferite. Era atât de diferit de tovărășia femeilor cu care era atât de obișnuită – a surorilor ei și a călugărițelor care o învățaseră latina, să socotească și să scrie, să brodeze, ca și arta păstrării merindelor. Era mai masiv, mai greu, cu oase lungi, care

trebuiau să fie făcute din oțel de nu se rupseseră ca urmare a rănilor suferite. Era ascuțit și tare unde ea era rotundă și catifelată. Era capabil de o concentrare nemăsurată, dacă împrejurările o cereau, luptând cu o voință brutală și cu fiecare picătură din puterea lui considerabilă. Trăia după un cod strict, care făcea puține concesii slăbiciunilor umane.

Deoarece își dăduse cuvântul, păși în temnița palatului Westminster și s-ar fi supus voinței regelui său, dacă i s-ar fi cerut, predându-se în mâinile nemiloase ale călăului. Ar fi murit fără să protesteze, căci își pusese în joc onoarea de cavaler.

Contempla cu groază gândul că ar trebui să moară fără nici un alt temei decât acela de a salva regatul pentru cel cu care împărtășise exilul. Căci acesta era țelul pentru care se afla în Londra, Isabel era aproape sigură de aceasta. Urma să fie țapul ispășitor, dacă se descoperea că franțuzoaica și copilul ei ar fi fost uciși. Rand avea să fie condamnat pentru crimă, astfel încât asupra lui Henric al VII-lea să nu cadă nici o vină. Nedreptatea situației depășea orice se cădea să se ceară vreunui om. Părea, în momentul acela, mai mult decât putea ea îndura.

Rand se cufundă în cadă, deși picioarele lui erau atât de lungi, încât ieșeau deasupra apei. Își săpuni părul, îl clăti împroșcând apă din belșug și își dădu pe spate șuvițele lungi cu degetele, lăsând în urmă brazde negre și lucioase. Cu privirea mijită și apa care amenința să-i intre în ochi șiroindu-i pe față, întinse mâna după vinul pe care ea îl ținea în mână.

– Nu ar fi trebuit să-ți uzi cusăturile, spuse ea, punându-i cupa în mână.

În timp ce bea, ea luă ștergarul și tamponă rana și părul din jurul acesteia.

– Mă îndoiesc că va conta.

– Pentru că... se opri ea, incapabilă să-și găsească vorbele.

– Pentru că nu-i decât o tăietură neînsemnată și mă vindec repede, spuse el.

– Credeai că am vrut să spun altceva?

– Ai fi putut, spuse ea defensiv.

Se gândise că voia să spună că o tăietură nu conta, dacă viața i se încheia în ștreang.

Dădu pe gât ultima gură de vin și îi înmână cupa, apoi se rezemă din nou de marginea căzii. Își așeză brațele pe marginile drapate în pânză, închizând ochii.

– Nu mi-am pierdut credința că Mademoiselle Juliette va fi găsită. Și aș avea și mai multă dacă mi s-ar permite să iau parte la căutare.

Era, fără îndoială, o nebunie, dar Isabel își dorea cu ardoare ca afurisita aceea de femeie să apară.

– Ai vreo idee unde să o cauți?

– La țară. Prezența ei ar fi ușor remarcată la oraș, cred. Ar fi putut trezi suspiciunea vreunei servitoare, a vreunui ostaș aflat de pază, și vestea ar ajunge la palat. Se opri, privind către cârpa din mâna ei. Dacă tot o ai la îndemână și ești îndatoritoare, ai putea să o folosești.

Îi dădea permisiunea să îl îmbăieze sau poate că îi cerea să o facă. Nu prea avea cum să protesteze, având în vedere că se cuvenea să îndeplinească această sarcină. Totuși, ceva din tonul lui, o undă abia sesizabilă de nerăbdare, o făcu să-și dea seama cu o limpezime de netăgăduit, de intimitatea implicită. Ignorând-o cât de bine putea, se lăsă pe un genunchi și înmuie cârpa în apa caldă. O săpuni bine, gândindu-se de unde să înceapă.

– Să nu-ți uzi atela, spuse el încet și prevenitor.

O privea cu ochii mijiți, iar colțul gurii i se arcui în ceea ce era periculos de aproape de un zâmbet strengăresc. Știa cum se simțea ea, era sigură. Trăgând aer în piept cu putere, îi puse cârpa pe mijlocul pieptului și începu să frece apăsat în cercuri.

El gemu, cu pielea făcându-i-se deodată de găină, până pe umeri și de-a lungul brațelor. Cu toate acestea, nu protestă. Genele îi tremurau, deasupra ochilor complet închiși. Respira profund, iar pieptul îi urca și cobora. După o clipă, pielea de găină dispăru. Mușchii începură să i se relaxeze.

Se desfăta sub mâinile ei care îl slujeau sau așa părea. Ceea ce o încântă într-o manieră caraghioasă. Mișcările ei încetiniră. Apăsarea se preschimbă într-o alunecare blândă. După o clipă, își strecură mâna în interiorul cârpei, lăsând-o să alunece de-a

lungul musculaturii ferme, săpunindu-i părul de pe piept. Sfârcurile lui se întăriră sub atingere, la fel și ale ei, după cum descoperi, deși culoarea lor era precum pielea tăbăcită.

În vreme ce el moțăia, ea îi studie trăsăturile mai îndeaproape decât o făcuse până atunci, ferită de privirea lui. Ce gene lungi avea și cât de ferme erau contururile gurii lui! În ciuda forței considerabile pe care o emana, chipul lui nu era sălbatic, căci prin el se întrevedea sensibilitatea și o inteligență pătrunzătoare. O cicatrice subțire îi împărțea o sprânceană în două, traversându-i unul din pomeți, însă avea și răni mai proaspete. Părul de pe partea dreaptă a capului era pârjolit la vârfuri, iar de pe falcă, de-a lungul gâtului, până la claviculă era plin de arsuri de un roșu viu. Depigmentarea de deasupra coastelor se întinsese între timp până la partea de sus a spatelui.

Împingându-l cu blândețe în față cu mâna vătămată, începu să spele zona dintre omoplați, cu o și mai mare grijă în porțiunea aceea.

– Vânătaia aceasta mare e de pe urma atacului lui Graydon, nu-i așa?

– Probabil, abia mormăi el cuvântul.

– Îmi pare rău.

– Și lui, sunt convins, căci sigur are și el o mulțime de vânătăi. Nu m-aș mira să-și fi rupt piciorul.

– Și l-a scrântit doar, iar genunchiul e răsucit, după spusele lui David, răspunse ea, nu că nu ar fi meritat s-o pățească mai rău. Ea continuă, văzând că nu răspundea și părea pe jumătate adormit. Și aceste cicatrici, ce e cu ele?

– Cicatrici? arcui el o sprânceană, fără a deschide ochii.

– Exact aici, spuse ea, trecând cârpa peste rețeaua de linii fine.

Umărul lui Rand tresări.

– O nimica toată.

– Nu mi se pare că așa ar fi.

Privea urmele, frecându-le ușor.

– Trebuie că le ai de vreme îndelungată. Sunt aproape netede.

– De la zece ani.

– Zece! Cine ar face așa ceva unui copil?

Nu putu să-și ascundă iritarea din glas. El râse fără veselie, privind-o în cele din urmă în grabă peste umăr.

– Întâmplarea face să fie vorba de un frate vitreg, nu cu mult mai mare. William avea treisprezece ani și nu era câtuși de puțin fericit că tata mă educa să devin viitorul intendent al moșiei. Până atunci locuisem cu bunica și unchiul în coliba de pe bucățica de pământ pe care o aveau, dar muriseră de febră. McConnell – William – s-a gândit să mă pună la respect, așa că a pus doi țărani să mă țină, în vreme ce el mă croia cu biciușca de călărie.

– Era gelos, spuse ea.

– Poate, deși nu era nevoie. El era fiul legitim, la urma urmelor. În orice caz, a fost o greșeală, după cum avea să se dovedească în curând. Tata l-a prins în timp ce mă altoia. Pentru a-i arăta că greșise purtându-se astfel, m-a luat în casă, permițându-mi să împart privilegiile de care se bucura el, și, de asemenea, pe profesorul său. Nu și numele McConnell, desigur.

– L-ai luat oricum, spuse ea, înțelegând cum stăteau lucrurile. Sau cel puțin ai adoptat numele moșiei tatălui tău.

– Așa părea a se cuveni.

Primise darul lui Henric care îi oferea pământurile confiscate ale tatălui său și titlul Braesford ce venea odată cu acestea. Totuși, prefera să fie strigat pe numele de botez, după cum o dovedise clar în ziua aceea. Oare pentru că așa se vedea pe sine chiar și acum?

– Pare că te descurci bine cu McConnell acum, spuse ea pe un ton ezitant.

– A învățat să mă tolereze, căci bunăvoința tatălui meu depindea de asta. Ba chiar am devenit într-un fel tovarăși, când am fost adăpostiți amândoi la Pembroke.

– Unde a fost ținut prizonier Henric, după ce unchiului său i-a fost luată averea, cred. Acolo l-ai cunoscut?

– Întocmai. Am legat prietenie, eu și Henric. Când a plecat în exil, m-a rugat să îl însoțesc ca scutier.

– Nu și pe fratele tău?

– William a rămas cu oamenii mamei sale. După o vreme s-a împăcat cu oamenii lui Eduard.

– Chiar dacă Eduard al IV-lea l-a executat pe tatăl tău?

– Și pe al lui, încuviință Rand, înclinând capul, nu că McConnell l-ar fi iertat. Dar ca mulți fii de nobili în ultimii ani, s-a împăcat

cu propria conștiință. S-a alăturat armatei lui Eduard ca să-și croiască drum în viață și în speranța că va dobândi o favoare.

– Returnarea dreptului asupra cetății Braesford, de pildă.

– Întocmai. Îl respecta pe fratele mai mic al lui Eduard, Richard de Gloucester, ca general, și i-a slujit bucuros. După ce Eduard a murit, nu s-a împăcat deloc cu faptul că Richard a înhățat coroana. A așteptat vremea potrivită, apoi a schimbat din nou roza albă de York cu cea roșie a casei de Lancaster. S-a gândit că Henric îi va fi suficient de recunoscător pentru sprijinul oferit, încât să-l facă stăpân la Braesford. Ce a uitat să ia în considerare a fost întoarcerea mea împreună cu Henric.

– Dar nu ca scutier.

Rand scutură ușor din cap.

– Cât am fost surghiuniți împreună în Bretania, mai mult de un deceniu, am reușit să câștig prietenia lui Henric, ca și o poziție mai înaltă în slujba sa. Timpul petrecut la Curțile străine, cu puține de făcut în afară de a mă antrena în mânuirea sabiei și a lăncii, sau de a lua parte la turnee, a fost îndeajuns de îndelungat pentru a transforma scutierul în soldat.

Ea se opri, rostind neîncrezătoare:

– Ești sigur că doar pentru asta ai avut timp?

– Aproape, dacă trebuie să știi. Pufni în râs, amuzat. Nu am dus o viață de călugări, gazdele noastre fiind un nobil breton, iar mai târziu un rege francez, amândoi cunoscuți pentru luxul Curților lor. Am avut parte de vin și dansuri, de lecții de franceză și italiană, de lăută și harfă, de asemenea de expediții în țară, în compania unor doamne nobile și mai puțin nobile. Cu toate acestea, Henric era pe-atunci, și este și acum, un bărbat cucernic, cu chestiuni grele în minte. Acordam mai mult timp rugăciunilor și manevrelor politice decât desfrânării.

În mod destul de bizar, îl crezu. Și mai ciudat, se descoperi încântată de imaginea pe care o zugrăvise despre exilul lui împreună cu Henric.

– Așadar, ai fost numit cavaler pe câmpul de bătălie de la Bosworth și ți-a fost oferit Braesford Hall. Trebuie că asta a născut resentimente în sufletul fratelui tău vitreg față de tine.

– Și față de Henric, pentru că mi l-a oferit. Acum probabil că simte același lucru și față de mireasa pe care am dobândit-o.

Ea se opri, în timp ce-i turna apă pe umeri, privind-o cum se scurge într-un șuvoi, pe albia lungă și netedă care-i încadra șira spinării.

– Cum?

– I-ai căzut cu tronc lui William anul trecut când ai venit întâia oară la Curte și așa a rămas până în ziua de azi. Nu ai băgat de seamă?

Dorea să fi putut vedea chipul lui Rand, dar tot ce zărea erau frânghiile groase și țepene ale mușchilor de pe dosul gâtului său puternic.

– Nu.

– Așa e. Am văzut cum te privea atunci, ca și la Braesford și în dimineața asta. Îl mănâncă de viu invidia și certitudinea că ar fi fost un mire mai demn de tine.

– Nu a pomenit nimic despre asta, insistă ea.

El râse încet, apoi oftă.

– Poate că mă înșel. Poate că am resentimente față de el pentru că e fiul legitim și a avut întâietate când venea vorba de afecțiunea tatei. Poate că îmi venea în ajutor astăzi pe câmpul de luptă, în loc să se alăture atacului lui Graydon.

– Cum poți să crezi așa ceva?

– Cu ușurință, dacă mă gândesc că orice atac personal era interzis, dar eu m-am confruntat oricum cu unul.

Ea trecu cârpa de-a lungul vânătăii mari, care era umbrită de nuanțe mov-albăstrui și avea în mijloc o lungă linie roșie. Probabil că singurul lucru care îl salvase de la o rană mai gravă, după primirea acelei lovituri din spate, era cămașa de zale.

– L-ai învins pe Graydon și l-ai fi putut doborî, cerând răscumpărare, spuse ea pe un ton meditativ. Da, și pe Henley, presupun. De ce nu ai făcut-o?

El ridică dintr-un umăr.

– Mă temeam ca nu cumva să-i ucid, în loc să-i capturez. Am preferat să nu-mi sporesc păcatele de pe câmpul de luptă.

– Păcatele de pe câmpul de luptă?

– Uciderile de la Bosworth, spuse el încet și cu caznă. Bărbații devin – eu devin – un animal în toiul luptei, o fiară incapabilă să

mai gândească dincolo de moment. Cavalerul unui rege, al cărui țel sunt poruncile acestuia și nevoia de a rămâne în viață, indiferent de costurile față de alți oameni.

Ea netezi iar vânătaia, adânc tulburată de ura de sine pe care o auzi în glasul lui.

– Cu toate astea, ai avut prezența de spirit de a nu-l ucide pe Graydon.

– Asta a fost altceva.

Ea cântări încrâncenarea din tonul lui, rostind cu toate acestea:

– Cum așa?

– Lupta a fost relativ nesângeroasă în comparație cu... Se opri, apoi rosti din nou după un moment: A fost altceva.

– Sau nu ești atât de animal pe cât crezi.

– Cel mai probabil unul mai calculat. Dar nu contează. Spune-mi cât de îndatoritoare intenționezi să fii ca soție, în noaptea nunții noastre?

Nu-i păsa de schimbarea voită a subiectului când nu-și dorise decât să-i ușureze inutila învinovățire de sine. Tonul batjocoritor care însoțise întrebarea și licărul din ochii lui când o privi scurt peste umăr, nu-i cădeau nici ele bine. Aruncând cârpa din mână în apa cu clăbuci de săpun, se sprijini cu mâna sănătoasă de cadă și dădu să se ridice.

El o apucă de încheietură, întinzând cealaltă mână pentru a-i cuprinde mijlocul. Ea scoase un strigăt sugrumat de indignare, pierzându-și echilibrul. Apa împroșcă în picături strălucitoare, iar ea ateriză în cadă cu picioarele atârnând deasupra marginii și fundul apăsat cu putere în menghina coapselor lui.

– Ce faci? întrebă ea. Mi se udă cămașa de noapte. N-o să mai am ce purta mâine.

– S-ar putea să nu mai ai nevoie de nimic, spuse el, punându-i mâna pe abdomen ca să o țină, în vreme ce ea se lupta să se ridice.

Cu celălalt braț, o cuprinse și o ținu strâns, luându-i cupa sânului în căușul palmei. Ea își reluă efortul, îndoit, mișcându-se și dând din picioare pentru a-și lua avânt.

– Mi se udă și părul. Lasă-mă să mă ridic.

– Încerc să-l feresc de apă, dar îmi îngreunezi sarcina – și nu numai... rosti el, vorbind lângă tâmpla ei, cu o undă de

amuzament abia reținut în voce. Dacă nu te potolești, s-ar putea să te iau chiar aici, în cadă.

I se încordară toți mușchii, simțind împunsătura cărnii întărite sub rotunjimile posteriorului. Inima îi bubuia, izbindu-se de coaste. Pieptul îi urca și cobora în ritmul grăbit al respirației.

– Ce... începu ea, înainte să-i rămână cuvintele în gât. Înghițind cu greu, încercă din nou. Ce vrei?

– O, Isabel, cum poți să întrebi? Clătină din cap, continuând să o țină cu cotul, în timp ce-și scufunda mâna în apă, mângâindu-i, apucându-i și strângându-i formele cu degetele lui lungi. Deși ceea ce vreau cu adevărat în clipa aceasta este să găsesc cârpa pe care ai aruncat-o în mine...

– Nu-i adevărat! protestă ea.

– Pe care mi-ai aruncat-o, continuă el implacabil, ca să te slujesc așa cum m-ai slujit tu.

– M-am îmbăiat, mulțumesc.

Făcu un mic salt încercând să scape, dar cedă imediat, căci el se mișcă odată cu ea, cuibărindu-se și mai adânc în spațiul dintre coapsele lui.

– Spre regretul meu.

– Nu trebuie să mă îmbăiezi. Nu e cuviincios.

– Sunt soțul tău, iar tu ești soția mea. Să ne slujim unul pe celălalt în feluríte și mărunte feluri înainte de a ne bucura unul pe altul, cu voie bună, este exact ceea ce se cuvine.

– Cu voie bună, repetă ea, poticnindu-se.

– Întocmai.

Găsind cârpa, o scoase șiroind de apă, apoi o strânse în pumn, astfel că șuvoiul se revărsă, udând țesătura de deasupra sânilor ei. Areolele roz-trandafirii înfloriră sub pânza udă, iar sfârcurile i se umflară ca afinele coapte. Plecându-și capul, el supse țesătura udă de deasupra unuia și carnea de sub acesta.

Icnetul ei se transformă într-un geamăt de satisfacție buimacă. Fără să vrea câtuși de puțin, ea ridică o mână spre părul lui umed. Își trecu degetele prin el, ținându-i capul, în timp ce el o scălda, o gusta, simțindu-i respirația fierbinte pe piele, încercuindu-i sfârcul întărit ca piatra cu limba, înainte de a i-l lua iarăși în gură. Uită că voia să iasă din cadă, uită de teama pe care

i-o provoca intenția lui. Nu mai știa decât de forța neclintită a brațului lui care o susținea, de pieptul lui tare pe care i se odihnea umărul, de apa caldă în care i se scufunda partea de jos a trupului și de beția care îi făcea sângele să clocotească în vene.

Rand ridică fruntea, luându-i gura cu aceeași posesivitate ca și sânul. Îi întâlni limba, lăsând-o să alunece, să o exploreze avântată pe a ei, frecându-se de ea. Gustul lui o îndemnă să exploreze la rândul ei. Acceptă ispita, trecându-și gura peste conturul buzelor lui, pe suprafața lor netedă unde i se simțea pulsul, apoi pătrunse printre ele, simțind că o primește cu blândețe.

Își strecură mâna sub cămașa ei de noapte, înainte ca ea să-și dea seama, lăsând-o să alunece între picioarele ei, strângând și apucând. Fiorul o traversă din cap până în picioare la această atingere intimă și își ținu suflarea o clipă, slobozind aerul în gura lui, în timp ce scoase fără voie un mic sunet de plăcere. Din ea curgea o căldură lichidă, mai caldă decât apa care se răcea împrejurul lor.

El gemu, îi dădu drumul gurii și o repuse pe picioare, ridicând-o pe marginea căzii, până când putu să stea dreaptă. Săltându-se în picioare, o trase spre el, scoțându-i cămașa de noapte udă și lăsând-o să cadă. Apoi o ridică în brațe și ieși din cadă. Lăsând în urmă o dâră umedă pe rogojinile de pe dușumea, o duse către pat și se prăbuși cu ea pe salteaua de puf.

Se întoarse către el, în vreme ce el se întinse lângă ea, deasupra ei, îngropând-o pe jumătate în puful moale. Tremurând, arzând de nevoia de a-l simți lipit de pielea ei, se încleștă de el și aproape că lăsă să-i scape un strigăt când se desprinse de ea. Dar el nu făcu decât să o rostogolească din nou pe spate, îngropându-și fața între sânii ei, îndepărtând lanțul greu de aur pe care îl primise drept răsplată, înainte de a o coborî cu gura, sărutând-o, ajungând până la ombilic, până la cârlionții ei umezi. Își croi drum cu limba printre ei, găsindu-i mugurele sensibil și ascuns. În vreme ce ea se zbătea, mișcându-și capul într-o parte și în cealaltă pe așternuturi, el o gusta ca pe o pară suculentă de august, sorbindu-i dulceața. Iar când începu să icnească, uitând de ea, simțind o nevoie aproape disperată, el se ridică, desfăcându-i coapsele pentru a face loc șoldurilor sale tari, pătrunzând-o, dintr-o singură mișcare fluidă.

Bariera dinăuntrul ei fu găsită și doborâtă atât de iute, încât nu avu timp să reziste. Ardea, o durere înțepătoare, care se ostoi aproape înainte să înceapă.

El rămase nemișcat, cu toți mușchii încleștați. Crezu că mușchii fălcilor îi trosniră ușor când deschise gura să-i șoptească în păr:

– Ți-e bine?

Ea încuviință scurt. Era tot ce putea face, în vreme ce el o umplu atât de tare, încât fu aproape mai mult decât putea cuprinde. El se retrase puțin, iar ea inspiră, ca și când i-ar fi făcut loc să respire. Totuși, îl voia înapoi și întinse mâna cu degetele desfăcute pentru a ajunge la linia fermă a feselor lui. Apucând carnea tare, îl trase încă o dată spre ea, lăsându-se desfătată de frecarea fierbinte și lentă.

El o pătrunse mai adânc, alunecând în ea cu mușchi arzători și puternici, apoi se mișcă într-un ritm care o făcu să-și înăbușe un geamăt ce-i reverberă până în măduva oaselor. Îi ieși în întâmpinare, mișcându-se în tandem, îngemănându-și picioarele cu ale lui în semn de îndemn și ridicându-și genunchii pentru a-l lăsa să pătrundă mai adânc. Întreaga ei ființă se deschise în fața lui, încleștându-se în jurul lui, copleșită de adânci contracții interne. Orice urmă de conștiință cu privire la cine și ce era se evaporă. Nu voia nimic mai mult decât asta, ecoul nesfârșit al trupului și al minții, legătura aceasta strânsă și elementară.

Finalul urcă de undeva din adâncurile ei – înflorind, urcând, împrăștiindu-se – până când nu mai rămase nimic altceva în univers, în afară de splendoarea fierbinte, arzătoare și bărbatul care o ținea. Gâtul i se înecă de lacrimi, care îi țâșniră din ochi, scurgându-i-se în păr.

– Rand, spuse ea, cu un mic strigăt de uimire, amestecat cu o tristețe primară.

El deschise ochii, o privi țintă, în vreme ce chipul i se contorsionă cu o expresie ca de durere agonizantă. Îi simți pulsul în adâncurile ei și forța crescândă a primei lui eliberări explozive. Atunci închise ochii, îngropându-și fața în umărul lui, incapabilă să îndure gândul a ceea ce li s-ar putea întâmpla, nedorind să fie martor la abandonul lui final.

Capitolul 9

Rand se trezi cu toate simțurile dintr-odată vii. Nu se mișcă, ci rămase întins în spatele draperiilor patului, în lumina puțină a zorilor. După o clipă se relaxă, zâmbind în sinea lui, în vreme ce gusta senzația brațelor pline şi calde, a rotunjimilor femeiești lipite de el. Era mulțumit. Și de ce n-ar fi fost? Se bucurase de mireasa lui nu o dată sau de două ori, ci de nenumărate ori între lăsarea nopții şi zori, ultima dată la cântatul cocoşilor.

Numai la gândul nopții trecute, trupul lui era din nou gata. Se părea că foamea de femeia aceasta nu putea fi potolită. Îi răspundea atât de bine, în felul ei, încât îi stârnea dorința dincolo de orice închipuire. Cine-ar fi visat măcar că asemenea izvoare de pasiune zăceau sub purtarea ei rece şi distantă? Va fi plăcerea lui să le elibereze unul câte unul, până când se va simți în largul ei şi-l va privi în față în clipa micii morți a apogeului dragostei, *la petite mort*.

Dacă, firește, va mai trăi să poată face asta. Teama că va muri îl îndemnase s-o folosească până la epuizare. Fiind virgină, nu era obişnuită cu rigorile acestui sport. Ar fi trebuit să aibă mai multă grijă, ar fi trebuit să-i lase timp să-l deprindă. Nenorocirea era că timpul le lipsea.

Trupul lui era precum al unui berbec în călduri. Un singur gând la moliciunea ei caldă şi umedă, şi se trezea la viață, căutând-o febril. Ar fi fost mai înțelept să coboare din pat, înainte să facă o faptă necugetată, cum ar fi s-o folosească din nou, în ciuda durerii ce-i pricinuise. Mai bine să-i îngăduie puțin timp de odihnă, măcar până se lăsa iarăşi noaptea.

Strecurându-se către marginea patului, dădu să iasă de sub acoperământul ce-l împărțise cu Isabel. Pe la jumătatea drumului, se opri. Isabel se întorcea, întinzându-se ademenitor, cu o mână parcă în căutarea căldurii lui ca pavăză împotriva răcorii dimineții. Doamne sfinte, era atât de frumoasă! O imagine divină, cu părul răsfirat pe pernă, cu genele odihnindu-se ca

nişte pene mătăsoase pe umbrele uşoare de sub ochi, cu rotunjimea albă ca laptele a unui sân, cu vârful de culoarea piersicilor coapte, ieşind de sub pătură.

Simţi ghearele unei dorinţe fierbinţi. Înjurând în şoaptă, sări din pat şi trase perdelele la loc. Gol, dar departe de-a se fi răcorit, se îndreptă cu paşi mari spre ferestruica din zidul de piatră al iatacului. Îngenunche pe polița de piatră, deschise obloanele grele din lemn şi se aplecă, trăgând în piept aerul proaspăt.

Era vrăjit. Altă explicaţie nu exista. Picase în mrejele uneia dintre blestematele de Trei Graţii de Graydon. Însă nu-şi dorea ca vraja să se rupă. Nu, deloc.

Isabel îl iertase pentru rana pricinuită fratelui ei vitreg. Asta însemna că văzuse în el un om, nu un distrugător fără minte, precum una dintre maşinăriile diavoleşti ale lui Leon? Sau însemna doar că-l disprețuia pe Graydon mai mult decât îl displăcea pe el? Oricare ar fi fost adevărul, era mai recunoscător pentru uşurarea pe care i-o adusese această iertare decât ar fi vrut să ştie ea. Îi respecta impulsurile lăuntrice, aşa cum o respecta ca soţie. Soţia lui. În sfârşit.

Închise ochii şi se rugă în şoaptă ca minunea aceasta să ţină o veşnicie. Sau măcar trei zile.

Mirosurile dimineţii ajunseră la el pe aripile unui vânticel uşor: cai şi fân, pâine coaptă, carne friptă, hamei fermentând, balegă şi omenire... profund umană. Readus cu picioarele pe pământ, văzu că ferestruica dădea spre grajduri şi, dincolo de ele, către adăpostul pentru şoimii de vânătoare ai regelui. Vrăbiile ciripeau şi cântau, rânduite pe marginea acoperişului de la grajdul învecinat sau scurmând prin fânul împrăştiat ce umpluse despicăturile dintre pietrele cu care era pavată curtea. O pisică pândea de pe poarta grajdului, iar păsările îşi luară zborul de parcă ar fi fost frunze purtate de furtună. Una se avântă mai sus decât suratele sale, bătu o clipă din aripi pe lângă obrazul lui Rand şi se lăsă pe pervazul din faţa lui.

– Bună dimineaţa şi dumitale, o salută el cu un glas ca un tunet înfundat. Cred că v-a hrănit cineva cu niscai coji de pâine.

Vrăbiuţa înclină căpşorul şi ciuguli câteva fărâmituri închipuite. Rand întinse mâna, aşteptându-se ca vietatea să-şi ia zborul. Dar pasărea îi sări pe deget şi rămase acolo, parcă aşteptând ceva.

El chicoti, încântat împotriva voinţei sale. În clipa aceea începură să bată clopotele mănăstirii. Vrăbiuţa nu le luă în seamă. Mica lui prietenă înaripată fie întâmpinase deja zorile cu inima plină de recunoştinţă, fie era deprinsă cu hărmălaia ce chema la rugăciunile de dimineaţă pe cei mai puţin binecuvântaţi.

Din încăpere se auzi o şoaptă. Rand întoarse capul spre pat. Isabel trăsese perdelele şi, întinsă, îl urmărea cu privirea. Buzele i se arcuiau într-un zâmbet uşor ce-i încălzea ochii, făcându-i de culoarea frunzelor în miezul verii. Simţi ceva ciudat în piept – că i se strânsese inima foarte tare şi parcă nu mai bătea la fel.

Înainte să poată rosti vreun cuvânt, cineva bătu la uşă. Rand îşi închipuia cine este, dar strigă oricum, cu glas întrebător şi fără să-şi ia ochii de pe chipul lui Isabel.

– Sunt eu, domnule, David. Cu pâine şi vin pentru micul dejun.

Isabel trase perdelele patului, închizându-se pentru a nu fi văzută. Rand se asigură că erau trase bine, apoi se îndreptă spre uşă. Când o deschise, David pătrunse în încăpere, ţinând în mâini o tavă încărcată. Aruncă o singură privire către pat, puse tava pe masă şi, cu multă atenţie, porni să rânduiască pocalul de argint, carafa cu vin şi coşul cu pâine. După ce isprăvi, încărcă la loc tava cu carafa pe jumătate goală şi pocalul cu urme de vin, rămase de cu o seară înainte. Lăsă la locul lor brânza încă neatinsă, nucile şi merele.

– Excelent, spuse Rand. Întoarce-te peste un ceas.

David înclină din capul său bălai.

– La porunca dumneavoastră, deşi poate că ar fi bine să auziţi ce se petrece.

– Ei bine, ce se petrece?

– Regina a părăsit palatul, la revărsatul zorilor. Cu ea călătoresc mama şi surorile Domniei Sale, mama regelui, ducesa de Richmond şi Derby, dimpreună cu o gardă de o mie de ostaşi. Anunţul oficial spune că sunt în drum spre Winchester, unde regina va rămâne vreme de patruzeci de zile, înainte de a naşte. Însă zvonurile de la Curte spun că regele aproape şi-a ieşit din minţi de grijă

pentru binele ei şi al moştenitorului nenăscut. Crede că *Dansul macabru* de azi-noapte a fost o încercare de a-i lua viaţa.

– Şi se teme că făptaşii vor lovi din nou.

– Precum spuneţi.

Rand îşi frecă obrajii aspri, în vreme ce mintea îi era străbătută de gânduri cu viteza argintului-viu.

– Şi Maestrul de Ceremonii?

– Încă-l mai caută pretutindeni. Parcă l-a înghiţit pământul.

– Păcat, se încruntă Rand. Bănuiala mea este că Leon are multe să ne povestească.

Zâmbetul lui David era unul întunecat.

– La fel bănuieşte şi regele. Dacă se arată la faţă, n-o să-i fie prea moale.

– Un bun motiv să se ascundă în gaură de şarpe.

– De-i vinovat sau nu, îi ţinu hangul David.

De după perdelele patului se auzi un foşnet. Îl auziră amândoi, Rand era sigur, deşi fiecare se prefăcu că nu.

– Unde să se fi dus? întrebă cu glas tare. Pe cine cunoaşte el la Curte, care ar fi dispus să-l ascundă?

– Cine poate spune? zise David. Cunoaşte pe toată lumea, e foarte iubit de doamne, însă nu are mulţi prieteni.

– De dispărut, n-a dispărut. Poate c-a luat-o spre coastă, unde o corabie sprintenă îl poate duce pe continent.

– Nu-i imposibil.

Parcă fără să se gândească, David se apropie de cada încă plină cu apa şi săpunul rămase de c-o noapte înainte. Aplecându-se, ridică pantalonii lui Rand, cămaşa şi tunica, aranjându-le pe braţ.

– Nu, spuse Rand, însă cât de probabil este? Ar lăsa în părăsire tot ce are aici?

Gândul lui Rand era la oamenii pe care-i cunoştea trubadurul, mai ales la Isabel. În locul Maestrului de Ceremonii, n-ar fi părăsit-o fără să încerce măcar să-şi spele reputaţia.

– Credeţi c-a încercat să-l ucidă pe rege? întrebă David, înclinând capul şi privindu-l astfel din colţul ochilor.

– Numai bunul Dumnezeu ştie. Oricine de la masa de onoare ar fi putut să fie victima vânată de asasini.

– Sau poate toţi.

Rand nu răspunse. Nici nu era nevoie, fiindcă scutierul spusese adevărul.

– Aşadar, ne vom petrece ziua cercetând împreună cu ceilalţi?

– Aş vrea să pot, dar regele nu îngăduie. Poate voi conduce un grup de căutători, din palat. Altceva nu ştiu ce aş putea face.

Scutierul ridică iute cămaşa lui Isabel de lângă piciorul patului, unde căzuse în noaptea de dinainte. O scutură, o ţinu o clipă în aer, după care şi-o aşeză pe braţ. Rand bănui că urma s-o dea servitoarei s-o spele, însă nu întrebă.

– Sunteţi sigur că vă simţiţi în stare? zise flăcăul, atent la ce făcea.

Fără să vrea, ochii lui Rand zburară spre pat.

– Sunt sigur.

– Mă gândeam la izbitura suferită în timpul încăierării, şi la arsuri.

– Fireşte, mârâi Rand îndreptându-se spre uşă şi deschizând-o. Să nu te mai întorci, dar să vii neîntârziat la grajduri. Te aştept acolo. Poţi s-o trimiţi încoace pe slujnica soţiei mele, însă nu acum. Peste un ceas va fi foarte bine. Poate chiar peste două.

– Da, zise David, pe-a cărui faţă nu se putea citi nimic, deşi în adâncurile ochilor albaştri licărea o urmă de amuzament.

Rand trânti uşa în urma scutierului. Se întoarse şi-şi turnă nişte vin, adăugă apă, luă coşul cu pâine abia coaptă şi se apropie de pat. Perdelele se desfăcură şi Isabel întinse o mână după vin. Cu cealaltă îl apucă de încheietură şi-l trase alături de ea.

Mesajul ajunse la Isabel puţin înaintea prânzului, multe ceasuri după ce Rand plecase. Îl citi cu oarece neîncredere. Leon o ruga să-l întâlnească la biserică, unde avea să-i aştepte sosirea.

Putea să ghicească de ce alesese lăcaşul sfânt. Dacă era găsit, acolo putea cere protecţie, aşa cum făcuseră mulţi în anii din urmă, mai cu seamă regina şi copiii lui Eduard al IV-lea, în zilele în care Richard al III-lea se urcase pe tron. Isabel se întrebă dacă fostul Maestru de Ceremonii îşi mai amintea că, imediat după victoria de la Bosworth Field, oamenii lui Henric nesocotiseră protecţia acordată celor care se refugiau în locuri sfinte. Şi, la nevoie, poate aveau s-o facă din nou.

N-ar trebui să meargă. De va fi găsită lângă un bărbat căutat de oamenii regelui, va fi pusă într-o postură stânjenitoare, dacă nu chiar în pericol.

Totuşi, Leon îi era prieten. În spatele palavrelor de cuceritor, bătea o inimă bună. Datorită lui, ea şi surorile ei fuseseră întru câtva în siguranţă la Curte, căci Leon se purtase ca o pavăză împotriva ticăloşilor lacomi, cu mult înainte ca Isabel să fie promisă lui Rand. Nu putea să creadă c-ar fi fost în stare să vatăme pe cineva, mai cu seamă pe ea sau pe Elisabeta. Leon iubea femeile şi le preţuia mai mult decât alţi bărbaţi. De asemenea, le apăra. Faptul că-i trimisese vorbă nu însemna decât că se află la mare ananghie. Şi cum să fie altfel, când toţi se întorseseră împotriva lui? Acum mai mult ca niciodată avea nevoie de prieteni credincioşi.

Pe lângă asta, ţinea cu tot dinadinsul să audă ce credea despre explozie. Dacă afla de la el ce anume o pricinuise, cine o pusese la cale şi de ce, oare asta n-ar fi fost în folosul tuturor?

Rand părea înclinat să creadă că explozia fusese îndreptată către toţi cei de la masă. Ea nu-i dădea dreptate. Fusese un accident nefericit. Atâta tot. Dacă i s-ar fi oferit prilejul, Leon ar fi lămurit pe loc întâmplarea şi lumea ar fi răsuflat uşurată.

Pentru ea, Maestrul de Ceremonii nu era o primejdie. De-o va vedea cineva alături de el, îi va explica lui Rand împrejurarea. Proaspătul soţ nu avea nici un temei să se îndoiască de credinţa ei. Cu siguranţă ştia că alt bărbat nu-i trebuia. Firește, era vorba numai de atracţia pe care-o simţea faţă de trupul lui vânjos, însă nu mai avea putere să treacă şi la altul.

Cât despre simţămintele lui Rand, nu se încumeta să ghicească. O dorea, părea amorezat de sărutările şi atingerea ei, dar bărbaţii sunt un mister în privinţa asta. Iau ce vor şi-apoi merg în treaba lor, de parcă nimic nu s-ar fi petrecut. Poate că nici Rand nu dădea doi bani pe asta, aşa încât poate că nu avea să-i pese că se întâlnea cu Leon.

Se ruga să aibă dreptate. Îi văzuse mânia în luptă şi nu dorea câtuşi de puţin să fie ţinta ei. Dar cu siguranţă n-o va vedea nimeni împreună cu Leon. Nu trebuia să afle nimeni, niciodată, că vorbise cu el.

Biserica era pustie când intră, oamenii pregătindu-se de prânzul ce se apropia. Vitraliile de la ferestre luceau în lumina puţină. Lumânările pâlpâiau, abia luptând cu întunericul, fumul lor ridicându-se într-un nor albastru-cenuşiu ce stăruia sub tavanul uriaş. Isabel se plecă, apoi îngenunche pentru rugăciune, după care se aşeză pe bancă şi rămase gânditoare.

N-o aştepta nimeni. Nimeni nu veni s-o caute. Privi lung imaginea Fecioarei, în vreme ce gândurile îi zburară la slujba de nuntă din capela regelui. Ce mult părea că trecuse de-atunci, îşi spuse, deşi numai ieri ce se petrecuse. Multe se întâmplaseră de atunci. Cu obrajii în flăcări, îşi aminti de împreunările cu Rand, în spatele perdelelor patului, dar alungă astfel de gânduri nepotrivite cu sfinţenia locului în care se găsea.

Se întrebă dacă regina se simţea îndeajuns de în putere pentru călătoria poruncită de rege. Se temea de naşterea ce avea să vină? Regreta despărţirea de Henric, acum că se apropia sorocul, sau se simţea uşurată că scăpase de prezenţa lui solemnă şi poruncitoare?

Cu siguranţă că femeile din anturajul ei vor trimite vorbă regelui, odată cu începerea durerilor. Oare Henric va alerga să-i fie alături, să-i ofere mângâiere femeii cu care se căsătorise din datorie şi din nevoia de a-şi întări domnia? Sau va aştepta să primească veşti că regina îi născuse moştenitorul mult dorit?

Copilul adus de ea pe lume avea să fie moştenitorul lui Henric, însă şi al mamei sale, Elisabeta de York. Oare regele se gândise vreodată, se întrebă Isabel, că îi uzurpase tronul femeii care acum îi va naşte copilul? Se gândise vreodată că fiul lui, dacă într-adevăr se va împlini promisiunea unui fiu, va fi singurul pretendent legitim la tron, pe linie bărbătească directă? Dacă gândul acesta îi venise vreodată în minte blândei, fragilei Elisabeta, regina nu suflase o vorbă.

Nu ştia cât timp stătuse în biserica tăcută, dar destul cât să simtă scaunul tare. La un moment dat trecuse un preot, care-o binecuvântase cu un zâmbet, apoi dispăruse. Intră şi o bătrână, se rugă şi plecă şi ea. Veniră şi două călugăriţe să-şi facă rugăciunile rânduite, între care nu încetau cu şuşotelile.

Leon nu se arătă. Se răzgândise sau fusese împiedicat să vină. Isabel se ridică să plece, îndreptându-se către uşile impunătoare. Mai avea câţiva paşi, când, trecând pe lângă un colţ întunecat, o voce îi vorbi din umbre:

– Bine te-am găsit, doamnă. Rămâi unde te afli şi ascultă. Nu! Nu te întoarce.

Ar fi putut să jure că glasul acela nu era al Maestrului de Ceremonii. Ciuli urechea, însă vocea nu era mai mult decât o şoaptă aspră. Nici vorbă de glasul profund şi melodios al lui Leon.

– Cine eşti? întrebă Isabel, privind drept înainte aşa cum i se poruncise. Ce vrei?

– Aduc un mesaj. Dacă tânjeşti să te eliberezi de măritişul nedorit, trebuie să treci la fapte. Cineva îţi va spune ce este de trebuinţă. Fii cu băgare de seamă. Aşteaptă sosirea persoanei. Va veni curând.

Omul din umbră nu întârzie pentru a primi răspunsul ei. Zgomotul paşilor repezi se pierdu în depărtare. Deşi se întoarse repede la auzul ecoului lor, nu reuşi să zărească decât o siluetă pierind în beznă. O uşă laterală scârţâi şi apoi se închise cu o bufnitură. Biserica se cufundă iarăşi în tăcere.

Isabel se cutremură ca de-un vânt îngheţat de iarnă. Făcu un pas, apoi încă unul. Din senin, începu să alerge. Nu se opri până nu ieşi pe uşile bisericii, în lumina soarelui de după-amiază târzie.

– Pe Sfânta Ecaterina, Isabel! Pe unde ai umblat? Arăţi de parcă-ai fi întâlnit o stafie.

Cate era cea care striga după ea, apropiindu-se în goană pe coridorul ce ducea la palat, cu Marguerite pe urme. O prinse iute pe Isabel de mâna teafără, ţinând-o într-ale sale. Marguerite trecu de partea cealaltă, petrecându-i un braţ în jurul mijlocului.

– Ce ţi s-a întâmplat? întrebă şi mezina. Nu te-am zărit la cină, nici Braesford n-a fost de găsit. Ne întrebam dacă nu cumva te ţine captivă.

Gândul acesta, atât de îndepărtat de adevăr, o făcu pe Isabel să bufnească într-un râs nervos.

– Nu, nu, n-ar face o asemenea ticăloşie.

Dar se întrebă cum de putea fi atât de sigură. Nu ştia, însă era foarte sigură.

– N-ar fi nevoie să se ostenească, din ce-mi văd ochii, zise Marguerite cu un glas trist. A rupt blestemul, deci nu are de ce se teme. Nici el, nici altul.

Isabel o luă de mijloc pe Marguerite şi, trăgând-o şi pe Cate lângă ea, o porni spre palat.

– Ceva s-a petrecut, cu siguranţă. Doar nu cumva v-au aranjat măritişurile atât de curând?

– Nu, dar e aproape la fel de rău, se văicări Marguerite. Suntem asaltate, îţi jur. Am primit şase invitaţii să împart locul la masă. Nicicând n-am fost atât de fericită să am o soră pe care s-o ofer drept scuză pentru un refuz.

– Două balade şi-un cântec mi-au fost deja închinate, şi-am auzit cum patru domni spuneau că vor să-i vorbească lui Graydon.

Cate clătină din cap.

– Suntem pierdute, continuă Marguerite gemând, punându-şi capul pe umărul lui Isabel şi închizând ochii.

Isabel îşi aşeză obrazul pe capul surorii ei, odihnindu-şi pentru o clipă chipul pe micul acoperământ rotund de sub văl.

– Aş vrea să-mi stea în puteri să fac ceva, dar...

– Nu ne poţi proteja toată viaţa, deşi, de când a murit mama, ne-ai vegheat cum îşi veghează oaia mieii, oftă Cate. Trebuie să mulţumim că până acum am scăpat de măritiş.

– Sau să mulţumiţi lăcomiei lui Graydon, spuse Isabel cu oarecare asprime în glas. Dar sunt încredinţată că zvonurile ce vuiesc în jurul lui Rand vă vor îndemna peţitorii să se gândească de două ori.

– Încă mai are libertatea de-a se mişca în voie prin palat, ceea ce nu aduce deloc a descurajare, se încruntă Marguerite. Doar dacă nu cumva crezi că va fi în curând dus la închisoare.

– Nu, îi tăie vorba Isabel, surprinsă de durerea ce-i pricinuia o asemenea idee.

Doar de curând îşi dorise ea însăşi să se întâmple aşa, nu?

– Ce s-a petrecut cu Braesford? întrebă Cate. A căzut la pat, cumva? Rănile au fost mai grave decât păreau? Asta ar putea să-i alunge pe ceilalţi, să ştii.

– Are o putere de vindecare uluitoare, răspunse Isabel, evitând privirile lui Cate și gândindu-se la faptul că avea dovezi pentru cele spuse.

– Sau am putea cel puțin afirma că blestemul a dus la o Noapte a lui Tobias?

Isabel clătină din cap.

– Adică... O, Isabel!

– Suntem cu adevărat căsătoriți, zise ea ridicând ușor din umeri.

– Ți-am spus că nu mai avem scăpare, zise Marguerite către Cate cu satisfacție mohorâtă.

– Nu de-a binelea, nu încă.

Și Isabel le povesti ce se petrecuse în biserică.

– Pare că bărbatul acela, oricine o fi fost el, se așteaptă să te descotorosești de Braesford, observă Cate încruntându-se. S-o fi ostenit oare să-i arunce o privire? Oare chiar crede că-i poți face vreun rău unui cavaler atât de vânjos?

– De parcă aș vrea asta!

– Asta înseamnă că nu vrei? întrebă Cate aplecându-se ca să-i cerceteze chipul. Îl placi ca soț?

– Nici vorbă, negă Isabel cu hotărâre. Numai că sunt destine și mai nenorocite decât al meu.

În minte i se strecură amintirea imaginii lui Rand deasupra ei, umerii desăvârșiți, aproape ca sculptați, violciunea ochilor negri, felul în care se concentra când făcea dragoste cu ea. Să fie lipsită de apropierea aceasta, sau de vraja căldurii lui și-a forței lui vibrând în ea, ar fi o pierdere. Firește, asta nu însemna nimic. Nu, nu, nimic.

Cate își țuguie buzele, dar rămase tăcută.

– Dar ce legătură are mesajul acesta ciudat cu Leon? întrebă Marguerite. Oare o avea vreuna?

– Nu prea cred să aibă.

– Sunt de aceeași părere, căci la ce i-ar folosi Maestrului de Ceremonii dacă Braesford ar fi înlăturat? Regele nu ți-ar îngădui în veci să te măriți c-un biet trubadur.

– Nici Leon nu s-ar aștepta la una ca asta, ceea ce mă împinge să cred că mesajul a fost trimis de altcineva, în numele lui.

Continuând să meargă, Isabel strânse mijlocul mlădios al surorii ei. Deși cea mai tânără dintre ele, Marguerite dădea adesea dovadă de o mare limpezime a minții în privința oamenilor și a motivelor ce-i mânau.

– Într-adevăr. Cineva care a băgat de seamă că suntem prieteni.

– Poate că Leon și-a zis că-ți face o favoare, lăsându-te văduvă, sugeră Cate.

O încruntare străbătu chipul lui Isabel, însă alungă de îndată un asemenea gând.

– Nici una din voi nu l-a văzut?

– Parcă a intrat în pământ, zise Cate. E pricină de îngrijorare.

– Eu cred c-a fost întemnițat, spuse răspicat Marguerite.

– Ei, nu.

Isabel căută întrebătoare către sora mai tânără, apoi se întoarse către mezină.

– De către Henric, adică?

– Sau de către cineva care acționează sub autoritatea lui. E la mintea cocoșului, nu credeți? Leon poate fi împiedicat să povestească ce s-a petrecut cu mașinăria lui și cine ar fi putut să meșterească la ea. Se poate aranja ca el să pară a fi în slujba yorkiștilor, care vor să-i ia tronul lui Henric. Și ar fi pus la păstrare, pentru moment, în caz că va fi nevoie mai târziu de-un sacrificiu.

Un sacrificiu, un țap ispășitor. Întocmai ce gândise și ea despre Rand, își aminti Isabel. Dar dacă într-acolo se îndreptau lucrurile, atunci nu însemna oare că explozia și dispariția domnișoarei Juliette erau într-un fel legate între ele? Ce legătură să existe? Da, și ce rost ar avea să existe doi țapi ispășitori?

Cele trei surori ajunseseră într-o anticameră din care se deschideau mai multe cămăruțe locuite de curteni, printre care și aceea în care Isabel stătea acum, împreună cu Rand. Într-acolo își aruncă ochii.

Soțul ei stătea în cadrul ușii deschise, cu spatele la toc și cu brațele încrucișate pe piept. Ochii lui erau ațintiți asupra ei, iar pe chip îi stăruia un nor negru.

– O, Doamne, șopti Marguerite. Nu arată prea mulțumit.

Cate ridică dintr-o sprânceană.

– Aş zice că pare înfometat, de parcă n-ar fi apucat să mănânce de cină şi se aşteaptă să îl saturi tu, într-un fel sau altul.

– Cate! murmură Isabel un protest, deşi n-o putea contrazice.

O străbătu un fior de neliniște. Sau, poate unul de nerăbdare?

– Oricare i-ar fi scopul, cred că noi i-am sta în cale, spuse Cate făcând o mică plecăciune în direcția lui Rand. Eu și Marguerite te părăsim şi sperăm să te vedem diseară în sala cea mare.

– Dacă nu te mănâncă până atunci, adăugă mezina.

Isabel scoase un mic sunet gâtuit, amintirea gurii lui Rand trimițând un val de sânge fierbinte şi învolburat în vinele ei şi făcându-i sânii să se umfle pe sub corsaj. Surorile se uitară la ea întrebătoare, însă Isabel nu le luă în seamă.

– Voi veni şi eu de îndată, dar... dar nu e nevoie să plecați.

– A, ba eu cred că da, spuse grăbită Cate, în timp ce Rand se îndrepta de spate.

– Cerul să te aibă în pază, şopti Marguerite.

Surorile o îmbrățișară grăbit şi se întoarseră de unde veniseră. Isabel se apropie singură de uşă. Când ajunse lângă Rand, acesta o întrebă c-un glas ca două pietre ciocnite între ele:

– Ai fost să-ți faci rugăciunile?

– Ce te face să crezi asta?

Isabel păşi cu oarecare teamă în încăpere, trecând pe lângă Rand, care se dăduse la o parte. O urmă şi el şi închise uşa.

– Te-a zărit cineva la biserică.

Oare va da el crezare poveştii că mersese pentru a-l întâlni pe Leon, un bărbat despre care ştia că era unul dintre admiratorii ei, împinsă de cea mai curată prietenie şi grijă? Vai, şi cum să-i spună că-i fusese promisă libertatea, fără ca el să întrebe dacă îi va căuta moartea pentru a şi-o câştiga?

Nu putea face nici una, nici alta. Mânia bărbaților trebuia evitată cu orice preț. Deprinsese lecția aceasta cu mult timp în urmă. Scoțându-şi acoperământul şi vălul, frecându-şi locul unde greutatea lor îi chinuise scalpul, rosti o jumătate de adevăr, vorbind peste umăr:

– Am pierdut slujba, fiindcă am întârziat atâta în pat.

– Trag nădejde că nu ai rostit o rugăciune spre a fi apărată de atențiile soțului tău.

Îi auzea vocea foarte aproape, fiindcă se ținea lângă ea. Îşi aşeză mâinile pe talia ei, oprindu-i orice mişcare şi trăgând-o spre el. Răspunsul lui Isabel se auzi ca un oftat:

– Nu. De ce-aş face una ca asta?

– Pentru că e menită să rămână fără răspuns, îi murmură el, iar Isabel îi simți pe gât răsuflarea caldă.

Tremurând din pricina asta şi poate din cauza remuşcării, se întoarse în brațele lui, îşi înălță brațele de-a lungul zidului reprezentat de pieptul lui şi îşi împreună mâinile în jurul gâtului său. El o trase mai aproape şi-şi lipi gura de-a ei, coborându-şi mâinile de-a lungul coapselor lui Isabel, pentru a o aşeza peste tăria înfierbântată – fier înfăşurat în catifea – aflată între coloanele picioarelor lui, ascunsă pe sub tunică.

În lunga seară ce urmă, nici unul din ei nu merse la cina din sala cea mare, lucru ce nu îi împiedică să se înfrupte pe săturate.

Capitolul 10

Curtea nu mai era aceeaşi fără Elisabeta de York, îşi spuse Rand, aplecându-se să ridice o lăută pe care-o găsise părăsită pe-o banchetă din sala cea mare şi ciupindu-i încetişor strunele. Deşi o fire blândă şi reținută, prezența ei avusese un efect binefăcător asupra tuturor. În lipsa ei, regele era posac şi iute la mânie. Curtenii schimbau vorbe aspre în privința unor chestiuni de procedură sau întâietate. Servitorii îşi făceau treaba în silă şi se ciorovăiau între ei. Bucătăriile nu mai găteau ca înainte, nici pentru mai-marii Curții, nici pentru slujbaşi, iar stratul de argint şi aur ce acoperea cuferele din sala cea mare îşi pierduse strălucirea, înnegrindu-se de la praf şi urme de degete. Dacă se punea la socoteală şi lipsa Maestrului de Ceremonii, care să mai înveselească atmosfera, tabloul era complet.

Rand nu-l învinuia câtuşi de puțin pe Henric pentru plecarea grabnică a reginei. Oricum era pe picior de plecare, şi cine ştie ce poveste i s-ar mai fi şoptit la ureche, dacă mai întârzia...

Cândva, în viitor, regele avea să-i dezvăluie poate o versiune mai simplă a misterului unui copilul dispărut, însă acum nu era momentul. Unii afirmau că aflarea unei astfel de veşti rele putea să lase urme asupra unui copil nenăscut. Şi asta fără spaima pricinuită de explozia din timpul spectacolului.

Peste palat plutea un fel de aşteptare încordată. Toată suflarea aştepta, firește, veşti dinspre Winchester – va avea Henric un moştenitor, sau va fi obligat să-şi dea osteneala de-a încerca din nou? Dar mai era ceva. Leon nu fusese găsit, în ciuda faptului că puzderie de soldați înțesase târgul şi regiunile dimprejur, căutând şi-n gaură de şarpe. Nimeni nu aflase cum şi de ce maşinăria lui infernală scuipase foc şi fum, sau cine trebuia să fie victima. Nimeni nu adusese nimănui vreo învinuire, prieten sau duşman. Zvonuri despre comploturi care să-l răstoarne pe rege pluteau mereu în atmosfera de la Curte, dar nu ieşise la iveală nici o dovadă.

Cu cât Rand se gândea mai mult la asta, cu atât îi plăcea mai puțin. Maşinăria fusese o cale foarte nătângă şi nesigură de a-l ucide pe rege. Francezul avusese la îndemână metode mai cumplite de a-l asasina pe Henric, dacă într-adevăr asta voise. Otrava, de pildă, o armă preferată la Curtea Franței. O lovitură de cuțit bine plasată era altă metodă. Un foc de archebuză tras dintr-un turn, o viperă strecurată în patul regal, o săgeată rătăcită la o partidă de vânătoare – oricare dintre aceste căi i-ar fi înlesnit cuiva îndeplinirea planului, dacă omul nu ținea la propria siguranță. Folosindu-le, Maestrul de Ceremonii ar fi scăpat de orice încercare de învinuire, în vreme ce *Dansul macabru* îl dădea de gol fără putință de tăgadă.

Pe de altă parte, cineva care ar fi dorit să scape de Henric ar fi văzut potențialul oferit de spectacol şi s-ar fi folosit de el. Leon, un om de-o inteligență ascuțită, ghicise probabil complotul, chiar pe când acesta era în desfăşurare, şi se făcuse nevăzut pentru a scăpa de spânzurătoare.

Din cum vedea Rand lucrurile, mai exista şi o a treia posibilitate. Dansul morții dansat de micile suflete în măruntaiele fierbinți de oțel şi rotițe născuse o imagine neplăcut de asemănătoare cu moartea în flăcări a pruncului pe care el era învinuit

că-l ucisese. Oare aceasta să fi fost intenția lui Leon? Să-l tortureze – şi prin el, pe rege – cu o amintire a acelei presupuse pieiri? Oare Leon, francez el însuşi, o cunoscuse pe domnişoara Juliette d'Amboise atât de bine încât să-i pese de soarta ei şi-a copilului?

Rand, încruntându-se din pricina unei secvențe melodice complicate pe care-o interpreta chiar atunci, cugeta cum să procedeze pentru a afla mai lesne răspunsurile la aceste întrebări. Şi trebuia să le găsească, altfel avea să-l coste viața. Henric îşi amânase porunca atâtea zile, din prietenia veche ce-i purta şi din recunoştință, însă asta nu avea să dureze o veşnicie. Dacă domnişoara Juliette şi copila ei nu apăreau curând, regele era obligat să ia măsuri.

Deveni brusc conştient de apropierea cuiva şi i se zbârli părul pe ceafă. Îşi ridică privirea şi-o zări pe Isabel, care tocmai traversa sala cea mare în tovărăşia surorilor ei. Când ochii li se întâlniră, ea îl salută înclinând capul, dar nu zâmbi. În ciuda aparențelor, nu era o insultă, ci numai o recunoaştere a etichetei de la Curte, care-i interzicea unei doamne să-i acorde favoruri soțului, în public. Nici el nu zâmbi, deşi îi fu greu să-şi înfrâneze o arcuire a colțului gurii născută din mulțumirea tainică la vederea lui Isabel, pe care-o admiră din creştet până-n tălpi, zăbovind asupra fiecărei forme.

Chiar în acea dimineață îi admirase rochia, stând întins în pat în vreme ce Gwynne o îmbrăca într-o rochie din mătase grea, verde ca marea şi țesută cu aur şi argint, peste o cămăşuță din pânză cu dantele la gât. El însuşi alesese mânecile de culoarea cerului de toamnă şi panglicile albastre şi verzi ce se prindeau de rochie. Albastru pentru fidelitate, o alegere ce-i pricinuise o plăcere tainică şi orgolioasă.

Mai ştia şi ce purta Isabel pe dedesubtul acestei splendori neprihănite – adică, nimic. Ştia, fiindcă o trimisese la plimbare pe bătrâna slujnică şi profitase de acest amănunt, neostenindu-se decât să-i ridice fustele lui Isabel şi să-i sprijine genunchii pe brațele lui, în vreme ce ea stătea întinsă pe pat. Făcuse perdelele patului să fâlfâie ca-n bătaia vântului, şi încă mai simțea strânsoarea

picioarelor ei zvelte, în jurul mijlocului. Soția lui era mai puternică decât părea.

Doamne sfinte, dar oare când se va sătura de ea?

Nu credea că prea curând. Și doar asta îl ținea să nu se ridice, odată cu mădularul lui neastâmpărat, și să n-o ducă de îndată în iatacul lor, aruncând cât colo lăuta.

Îl fascina. Era în stare s-o privească ceasuri întregi, vrăjit de felul în care se mișca, de arcuirea delicată a gâtului ei, de grația cu care sorbea vinul sau își dădea vălul la o parte. Lucirea pielii ei, asemenea unui perle, îl uimea peste măsură. Rotunjimile ei dulci, dar ferme, adâncurile ei calde și umede îl atrăgeau prin legături nevăzute. Mintea ei era o taină pe care tânjea s-o dezlege. Rezervată și adâncită în gânduri numai de ea știute, lăsa impresia unei ființe reci, mândre și înclinate să-și calculeze fiecare pas. În sinea ei însă, era caldă și iubitoare, gata să ia asupra ei durerea altora, dreaptă și inteligentă în judecățile făcute. Nu avea nici urmă de răutate și nici nu vorbea de rău pe nimeni.

Își respecta jurămintele de nuntă, și în vorbă, și în faptă, venind în patul lui fără să protesteze sau să se sfiască. Și-odată ajunsă acolo, îi răspundea cu o dulceață de neînchipuit, ce izvora dintr-un șuvoi de plăcere senzuală atât de adânc și de lat, încât încă nu-i aflase limitele.

Îl căutase. Dumnezeu știa că îl căutase și, cu voia Lui, îl va mai căuta în curând.

Fără să se gândească, degetele lui găsiră acordurile unei balade de amor franțuzești, despre un flăcău și-o fetișcană care, într-o zi de vară, pleacă la cules de fragi și mure, despre toate căile prin care s-au bucurat de fructele culese, despre toate locurile pe care le pătaseră cu sucul lor, în vreme ce se odihneau la umbră. Pe chipul lui Rand se ivi un rânjet larg când zări roșeața din obrajii lui Isabel și fulgerul, verde ca iarba, din ochii ei, înainte să se întoarcă și să plece.

Se întrebă dacă n-or fi niscai fragi și mure și prin cămările palatului. Apoi observă că sora lui Isabel, Cate, se apleacă și-i șoptește ceva la ureche, în vreme ce se plimbau. Aflată de cealaltă parte, Marguerite își înăbuși un chicotit. Traversară iute încăperea, însă Rand băgă de seamă că pașii lor erau pe ritmul notelor

care-i izvorau din degete. Ajungând în pragul ușii ce ducea spre încăperile reginei, unde doamnele de la Curte încă mai brodau pătura pentru mult așteptatul prinț moștenitor, Isabel se opri. Cu o mână pe tocul ușii, se întoarse, privi spre el și-i zâmbi.

Rand mai că se ridică de pe banchetă, s-o urmeze. Poate că asta ar fi făcut, poate că i-ar fi luat brațul și ar fi condus-o către iatacul lor, dar din spate se auzi un glas poticnit:

– Mare noroc pe capu' tău, ticălosule, fiin'că nici n-o meriți.

Rand se întoarse și dădu peste vicontele Henley, care se uita cu ochi sticloși către locul unde stătuse Isabel. Ridică o halbă de bere la buzele întredeschise. La subrat i se zăreau urme rotunde de transpirație, tunica pe care-o purta era plină de pete de mâncare de la mai multe mese, iar duhoarea acră, de animal, vădea fie faptul că era beat de zile întregi, fie lipsa de dragoste pentru apă și săpun.

În vinele lui Rand fierbea mânia. Se îndreptă de spate și făcu un pas către viconte. Henley se întoarse spre el și se trase iute înapoi. Se împiedică de-o bancă și căzu în fund c-o asemenea bufnitură, că-i sări bere din halbă, direct în poală. Din senin, părea că-i pe cale să izbucnească în plâns.

Furia lui Rand se potoli când se gândi la soarta unui om beat. La început, voise să-i găurească namilei pielea cu câteva împunsături de spadă. Însă din postura soțului lui Lady Isabel, își îngăduia să fie mărinimos.

Pe deasupra, pe Henley rar îl vedeai altfel decât în tovărășia lui Graydon. Acum umbla de unul singur, fiindcă Graydon zăcea în pat din pricina rănilor dobândite în turnir. Era de capul lui și numai bun să împărtășească altora din necazurile sale de beție.

– Sunt de acord că n-o merit pe doamna, spuse Rand politicos. Nici eu, nici alt bărbat, căci doamna este fără de pereche.

– Ar fi fost a mea, de nu și-ar fi băgat Henric coada.

Vorbele vicontelui erau încărcate de o furie neputincioasă.

– Așa, deci?

Henley clătină din capul lui uriaș.

– Graydon bătuse palma cu mine. Era totul pus la cale. Apoi...

Cuvintele i se pierdură în berea pe care-o sorbea din halbă.

– Nu ai semnat nici un contract, nu?

Proptindu-şi un picior pe banchetă, lângă tovarăşul lui Graydon, Rand flutură într-o parte favorul lui Isabel, pe care încă-l mai purta legat la braţ, şi începu din nou să cânte cântecul cu fragii şi murele. Chiar dacă ciupea strunele lăutei, asculta cu mare atenţie, fiindcă un contract de căsătorie avea putere absolută, anulând o ceremonie oficiată după semnarea lui.

– N-a fost timp să-l scriem, aşa mi-a zis. Chiar de pe-atunci vorbea cu Henric, pe la spate.

Rand răsuflă uşurat.

– Dar aţi rămas tovarăşi nedespărţiţi. Ai venit cu Graydon până la Braesford şi i-ai stat alături şi la turnir. Eşti într-adevăr un spirit nobil.

Henley părea o bufniţă înţeleaptă. Buzele i se mişcară o clipă, înainte să-şi găsească vorbele.

– Graydon mi-a zis că nu trebuie decât să aştept. C-o să te răpună blestemul Graţiilor şi-apoi va fi rândul meu.

– Rândul tău să fii răpus? Nu-i cine ştie ce onoare, comentă Rand pe cât de politicos putea.

– Rândul meu să pun mâna pe Lady Isabel. Dar blestemul încă nu ţi-a venit de hac, naiba să te ia. Poate că l-ai învins.

Henley râse – un zgomot aspru, batjocoritor –, şi arătă cu degetul către mâneca lui Isabel, legată de braţul lui Rand.

– Sau nu. Încă mai porţi favorul soţiei tale. Poate că a aruncat o vrajă asupra ta şi tu habar n-ai. Poate c-ai să mori uşor-uşor.

Henley se aşeză legănându-se. Rand se opri din cântat şi-l cuprinse de umeri, vrând să-l ajute.

– N-am să neg că s-ar putea să-i fi picat în mreje, spuse el c-o sinceritate deplină. Dacă e adevărat, atunci mă rog să nu mai ies niciodată. Şi că nimeni nu va da o mână de ajutor blestemului.

– A, da, mai bine să fii cu ochii-n patru, îi făcu Henley cu ochiul, părând o clipă saşiu, apoi începu iar să râdă.

Rand lăsă deoparte lăuta.

– Deci Graydon a pus la cale căsătoria mea cu Lady Isabel. N-a fost ideea lui Henric.

– N-aş merge până-acolo. A fost voia regelui, de asta poţi fi încredinţat. Henley tăcu o clipă, pierdut în gânduri adânci.

Însă lui Graydon i-a surâs. Vezi tu, avea mai mult de câştigat din veniturile domeniului Braesford decât de pe urma moştenirii ei.

Singura cale prin care Graydon putea să pună mâna pe veniturile aduse de domeniile lui Rand era ca Isabel să rămână văduvă şi cu un copil. Fiind cea mai apropiată rudă de parte bărbătească şi cap al familiei lui Isabel, Graydon ar fi administrat averea lăsată de răposatul soţ, cel puţin până când sora lui s-ar fi recăsătorit. Dacă i-o dădea lui Henley imediat, era puţin probabil ca vicontele să-i conteste dreptul de folosire a veniturilor, mai ales câtă vreme le-ar fi împărţit.

Iar dacă ar fi rămas văduvă fără să aibă copii, tot ar fi moştenit o parte din domeniul Braesford, chiar dacă ar fi trebuit să se întoarcă la Graydon Hall şi la o nouă căsătorie aranjată de fratele ei vitreg. Braesford Hall şi cea mai însemnată parte a pământurilor ce ţineau de el ar fi fost moştenite de familia lui Rand. Cum singura rudă era fratele lui vitreg, ce şanse erau ca William să primească şi marele premiu, şi mâna domniţei odată cu el?

Gândurile acestea nu erau noi, însă îl deranjau mai mult acum, că o dusese pe Isabel în patul lui.

O văduvă fără rude de parte bărbătească se bucura de mai multă libertate. Dacă regele nu ridica vreo pretenţie, îşi strângea singură veniturile şi putea investi în negoţ sau în alte asemenea afaceri. Dacă tot avea să atârne în ştreang, îşi spuse Rand, atunci măcar să fie pentru o moarte pe care-o pricinuise. Poate că, înainte să fie executat, n-ar fi stricat s-o lipsească pe Isabel de-un frate vitreg.

– E puţin probabil ca Graydon să se bucure de banii la care tânjeşte, spuse el. Poţi să-i transmiţi asta, din partea mea.

– Da, şi asta am făcut. I-am spus că Blestemul Celor Trei Graţii e o poveste de adormit pruncii, născocită chiar de surorile lui. Nu i-a plăcut ce-a auzit.

– Nu cumva, întrebă Rand cât de mieros putea, s-a întâmplat când i-a rupt degetul lui Lady Isabel?

– A făcut el asta? se încruntă Henley.

– Da, şi chiar cu plăcere. Aşa a obligat-o să se mărite.

– N-ar fi trebuit.

Henley vru să-şi golească halba, dar descoperi că ajunsese deja la fund. Rămase holbându-se în ea câteva clipe, apoi, scuturând din cap şi mormăind ceva despre încă nişte bere, se ridică de pe banchetă şi o porni împleticindu-se.

Rand nu încercă să-l împiedice, deşi privi cu atenţie silueta care se îndepărta. Poate că făcuse mai mult rău decât bine dezvăluindu-i aceste taine. Însă, orice se va întâmpla, consecinţele lor n-aveau s-o atingă pe Isabel. Se va îngriji el de asta.

Dimineaţa se scurse cu o lentoare chinuitoare. Pe Rand îl supăra lipsa forţată de activitate. Mai bine l-ar fi închis în temniţa din Turn, decât să taie frunză la câini prin palat. Tânjea să urce-n şa, să călărească alături de ostaşii care încă mai scotoceau pajiştile şi mlaştinile, dealurile şi văile, în căutarea domnişoarei Juliette şi-a lui Leon. Părea că însuşi instinctul l-ar conduce la unul dintre ei, dacă i s-ar îngădui să se alăture vânătorii.

Sosi amiaza, vestită de clopotele bisericii. De-acum nu mai era mult până la cină. O porni către camera lui şi-a lui Isabel, în parte pentru a se asigura că mâinile îi erau curate înainte să împartă cu ea mâncarea şi băutura, în parte fiindcă spera ca şi ea să facă la fel, şi poate-i fura un sărut. Sau, poate chiar mai mult, dacă voia şi ea.

Mergea fluierând acelaşi cântec ca mai devreme. Îi rămăsese în minte, înnebunindu-l cu vioiciunea lui şi cu imaginile de amor pe care i le sugera. Iar îi zburase mintea la ce-ar fi putut face cu fragii şi murele, când se pomeni în anticamera care ducea în iatac.

Un bărbat, o siluetă îmbrăcată sobru în negru şi alb, se îndreptă de spate şi ieşi din umbrele în care pândise, la capătul cel mai îndepărtat al încăperii lungi. Cu ajutorul evantaiului din pene de lebădă îşi potrivi pălăria cu boruri largi, înclinând-o astfel încât să-i acopere aproape întreaga faţă. La pas agale, se îndreptă către altă uşă care dădea spre labirintul de coridoare şi puzderia de cămăruţe din tainiţele vechiului palat.

Mersul acela îi era cunoscut. Rand se încruntă nehotărât. Nu, era cu neputinţă. Leon nu putea fi chiar aici, în palat, când jumătate din oştenii lui Henric răsturnau munţii în căutarea lui. Oare el să fie?

Rand se întoarse şi se luă după silueta bărbatului. Omul cu pălărie iuţi pasul, ajunse la uşă şi dispăru în spatele ei. Rand o luă

la goană. O clipă mai târziu, auzi paşi alergând în faţa lui. Dând năvală pe uşa întredeschisă, aruncă o privire în dreapta şi-n stânga, prinse sunetul îndepărtat al unor clopoţei şi zări un fulger în alb şi negru care cobora treptele scârţâitoare ale unei scări de serviciu. Continuă să urmărească umbra.

Precum pisica şi un şoarece drăcesc de agil, Rand şi umbra din faţa lui goneau pe coridoare, traversau încăperi împodobite cu tapiserii şi covoare arăbeşti, răscoleau cămări şi depozite de lemne. Alunecară într-o curte mânjită cu apă şi spumă de săpun vechi, răvăşiră rufe puse la uscat şi cotiră pe-o alee îngustă. Ieşind într-o curte transformată în abator, alergară printre servitorii înarmaţi cu satâre, îşi dădură târcoale în jurul vanelor unde se aruncau capetele porcilor şi săriră cu grijă într-un colţ îndepărtat, unde se goleau găinile de măruntaie. Un fluturat de aripi vesti că Maestrul de Ceremonii trecuse pe lângă un porumbar.

Peste câteva clipe, silueta înveşmântată în alb şi negru căută umbra prăfuită a unui grajd, unde şiruri de cai obişnuiţi, armăsari de luptă şi buiestraşi îşi ridicară capetele curioase pe deasupra uşilor. Aici, Rand era ca la el acasă. O coti către uşile din capăt ale clădirii lungi. Se opri şi se lipi cu spatele de poarta în formă de potcoavă. Când Leon ţâşni prin ea, îl prinse zdravăn de tunică şi-l izbi de peretele de lângă el, o bufnitură înfundată vestind că trupul omului se lovise de piatră. Apoi îl trânti la pământ.

Gâfâiau amândoi precum foalele unui fierar. Sudoarea li se prelingea pe obraji şi le încleia părul. Leon părea pe jumătate mort, iar pe frunte i se ridica o gâlmă cât oul de porumbel. Din nas îi curgea un firicel de sânge. Ochii îi erau sticloşi, iar tenul măsliniu căpătase o paloare vinеţie.

Încălţările lui Rand erau pline de sânge de porc, pe mâneci i se prinseseră pene de găină, iar în suflet nu-i mai rămăsese strop de milă. Aplecat deasupra fugarului, cu un genunchi proptit în pieptul lui, trase cuţitul din teacă şi-i apăsă vârful pe gâtul lui Leon.

– Ce puneai la cale în preajma iatacului doamnei mele? se răsti el. Ai la dispoziţie o clipită ca să răspunzi, altfel îţi mai crestez o gaură prin care să răsufli.

– Nimic, ju... jur.

Rand apăsă mai tare lama cuţitului.

– Atunci?

– Doamna e milostivă... bună.

– Cât de milostivă? întrebă, în urechi bubuindu-i bătăile inimii.

– Vorbește... înțelege... Nu se consideră mai presus de mine. Am crezut că...

Nu părea să fi fost vorba de-o întâlnire amoroasă. Rand slăbi puțin apăsarea genunchiului pe pieptul lui Leon, dar și a vârfului de cuțit pe gâtul lui.

– Ce-ai crezut?

– Că mi-ar putea spu... spune ce-ați făcut dumneata și regele cu Juliette a mea.

Rand se lăsă pe călcâie. La orice s-ar fi așteptat, numai la asta nu.

– Juliette a dumitale?

– A mea, confirmă Leon cu vocea gâtuită. A mea, înainte ca Henric să-i sucească mintea cu giuvaere și haine scumpe, înainte să creadă că-i poate fi ibovnică sau chiar regină. A mea, chiar când îi încălzea patul și inima rece.

Un act de lezmaiestate, într-adevăr, să te culci cu ibovnica unui rege.

– Ai putea fi spânzurat pentru vorbele astea, sau ai putea să dispari fără urmă.

– Nu-mi pasă. Nu mi-a păsat niciodată. Juliette avea... alte gânduri.

– Îmi închipui. Spre deosebire de sarazini, un rege al Angliei nu-și coase amanta într-un sac și n-o aruncă de pe-o stâncă în mare, însă nici prea blând nu este.

– A, nu pentru ea s-a temut.

– Atunci, pentru dumneata?

Leon izbuti să dea din cap și să schițeze un zâmbet în același timp palid și straniu.

– Pentru tatăl copilului ei.

Fățărnicia surâzătoare a femeilor întrecea orice închipuire, își zicea Rand. Îi fusese gazdă domnișoarei Juliette vreme de mai bine de o lună, stătuse cu ea la masă, vorbise cu ea în serile lungi în care ea cosea la hainuțe. Fusese lângă ea când începuseră durerile și-i rămăsese alături când născuse copila.

Niciodată, în tot acest răstimp, nu suflase un cuvințel despre faptul că pruncul ar fi fost al altcuiva decât al regelui.

– Gândești că Henric a descoperit înșelăciunea și s-a descotorosit de ea?

– Nu știu. Nu reușesc să aflu, nu reușesc s-o găsesc pe ea, iar asta mă scoate din minți.

Era de înțeles. Rand își imagina cum s-ar simți el dacă Isabel ar fi cea care... Nu-și duse însă gândul până la capăt.

– La ce vă așteptați, tu și Juliette? întrebă el parcă fără răbdare. La un stipendiu călduț, ca să vă continuați viața împreună? Sau trebuia să vii și s-o iei cu dumneata?

– Ce șansă aș fi avut să fac asta? Sau ca dumneata s-o lași să plece, altfel decât la porunca lui Henric?

– S-a dus cu atâta voie bună, când a venit garda, de parcă ar fi așteptat-o.

– Nu am plănuit nimic, nu aveam bani pentru asta, insistă trubadurul, glasul lui fiind acum mai liniștit, după ce-și recăpătase suflul. O fi crezut că, odată ajunsă la Westminster, va putea scăpa de sub paza lui Henric și să vină la mine.

Era posibil. Oamenii sunt în stare să se convingă pe ei înșiși de aproape orice. Numai că Juliette nu ajunsese niciodată la palat.

– În spectacolul de azi-noapte, *Dansul macabru,* zise Rand, femeia cu copilul mort trebuia sa fie Juliette, nu regina.

– Am vrut să-l pun pe gânduri pe Henric. Dacă într-adevăr o ține prizonieră undeva. Cât despre regină, n-ar fi trebuit s-o tulbure mai mult decât orice predică despre flăcările iadului, rostită de un preot. Dar mă rog să nu-i fi pricinuit vreun necaz.

– Chiar dacă e vorba de copilul lui Henric? Căci Elisabeta poartă într-adevăr copilul regelui.

– Crezi că îi vreau răul?

Rand îl privi în ochi. Acum câteva clipe, fusese el însuși însuflețit de-o ură criminală, născută din gelozie. Nici nu-și putea închipui cum e să suferi o asemenea tortură, luni de-a rândul.

– Nu-i așa?

– Am vrut să le dau o lecție de modestie, să-i arăt regelui că viața e fragilă, iar moartea, atotputernică. Morții mei care dansau

trebuiau să spună tuturor: „Cum sunteți acum, am fost și noi odată. Cum suntem noi, veți fi și voi".

Rand mormăi a încuviințare, apoi continuă:

– Așadar, ți-ai asumat rolul doamnei cu coasa?

– Niciodată! Mașinăria nu trebuia să explodeze. Trebuia numai să treacă pe dinaintea mesei regelui, spre a-i aminti ce spun zvonurile despre soarta copilei lui Juliette. Cineva a umblat la mecanism.

– Poate cineva care a dorit ca regele să deprindă o lecție mai clară. Cine să fi fost? Cine putea intra în atelierul dumitale?

Leon închise ochii și scutură din cap. De disperare sau din reținerea de-a face speculații, greu de spus.

– Ești sigur? N-a trecut nimeni pe la dumneata, în timp de lucrai la drăcia aia, cineva care să fi pus mai multe întrebări decât de obicei?

– Mulți erau curioși, dar, din ce-mi amintesc, nici unul în mod deosebit. Iar eu n-am fost acolo tot timpul.

– N-aveai un motiv mai important să dorești moartea regelui și a reginei? Sau, dacă nu asta, n-ai fi putut să-i previi că se pune la cale ceva?

Maestrul de Ceremonii își ridică privirea spre a se uita drept în ochii lui Rand, în timp ce în propriii ochi, de culoarea alunelor, nu se putea citi nimic.

– Ce întrebi, de fapt? Vrei să afli dacă nu sunt cumva trimisul unui guvern străin, un instrument în slujba sa? Sunt destui diplomați la Curte, care să îndeplinească acest rol.

Asta era adevărat. Rand dădu scurt din cap.

– Îmi fac griji pentru fiica mea, care-i numai un prunc neajutorat, și pentru mama ei, care e dragostea mea. Nu-mi voi afla odihna până ce nu voi ști ce-a făcut regele cu ele.

– Și dacă nu a făcut nimic? Dacă nu știe nici el mai mult decât dumneata? Dacă se teme și el la fel de mult pentru soarta unui copil pe care-l crede al lui?

– Atunci, voi descoperi cine le-a luat și unde le-a dus. Dacă le-a fost pricinuit vreun rău, dacă nu mai sunt în viață, atunci nu voi avea odihnă până ce nu voi răsplăti durerea cu durere și moartea cu moarte.

Rand înțelegea prea bine acest jurământ.

– De se va dovedi că spui adevărul, zise el, te poți bizui pe ajutorul meu.

– Te primesc cu bucurie ca aliat, răspunse Maestrul de Ceremonii, cu privirea mai limpede acum.

Rand se ridică în picioare și întinse mâna pentru a-l ajuta și pe celălalt să se ridice. Leon îl apucă de încheietură, fără șovăire. Apoi prinse a se trage în sus.

Dar, din senin, îl smuci pe Rand și-l azvârli de peretele grajdului. Într-o clipită, se făcu nevăzut, o umbră în alb și negru care gonea ca vântul, topindu-se în păienjenișul de clădiri ce constituiau dependințele palatului.

Rand rămase uitându-se în urma lui, fără a încerca să-l oprească. Avea atâtea la care să se gândească, atâtea de făcut pentru a afla adevărul despre povestea pe care tocmai o auzise. O să fie destul timp să-l înhațe pe Maestrul de Ceremonii, dacă se va dovedi c-a mințit.

Deocamdată, simțea o nevoie mai puternică, una care-i chinuia mintea și-i ardea inima în piept, deși nu voia să fugă de ea. Trebuia neapărat să afle ce știa soția lui despre tărășenia asta, ce îi ascunsese până acum.

Capitolul 11

Isabel se trezi dintr-un vis zbuciumat, simțind o mângâiere delicioasă pe vârful sânului. Într-atât de sensibilă ajunsese în ultima vreme la asemenea lucruri, încât fu pe loc cuprinsă de dorință. Scoase un sunet ușor din adâncul gâtului și încercă să se întoarcă spre mângâiere, dar nu izbuti. Rand stătea lângă ea pe saltea, proptit într-un cot, cu un genunchi greu așezat peste ai ei, așa că era prinsă între brațul și picioarele lui.

Ca majoritatea, vara Isabel dormea fără haine. Iar Rand trăsese mai jos cearșaful, dezgolindu-i sânii. Acum o dezmierda numai

cu palma bătătorită de mânerul sabiei, trecând în cercuri mici pe deasupra sfârcului tare şi delicat, abia atingându-l.

Încă pe jumătate adormită, îşi ridică treptat genele şi văzu chipul serios şi adâncit în gânduri al soţului ei. Urmărea cu atenţie ce făcea şi reacţiile ei, de parcă nimic nu-i păruse vreodată mai fascinant. O atingere atât de atentă era mai răscolitoare decât orice mângâiere.

– În noaptea asta ai întârziat, spuse ea c-un început de zâmbet.

– Am avut ceva lucruri de făcut.

– Adevărat? întrebă Isabel, puţin curioasă.

În adâncurile ochilor lui mocnea un foc pe care învăţase să-l recunoască. Nu avea de gând să doarmă, îşi spuse, odată ce venise lângă ea, pe salteaua din puf. Îşi aruncase hainele şi era gol-goluţ.

– Trebuie să mă duc la cules de fructe de pădure.

O uşoară încruntare îi încreţi pielea dintre sprâncene. Oare auzise bine?

– Fructe de pădure?

– Da, astea.

Îşi luă palma de pe sân şi se întinse după un mic vas de lut aflat lângă umărul ei. În vas era zmeură. Parfumul dulce şi delicat pluti până la ea. Amintindu-şi ce cântase Rand mai devreme, parcă începea să înţeleagă ce voia, iar asta o emoţiona. Totuşi, nu-i prea venea să creadă.

– Nu-i o îndeletnicire demnă de-un cavaler, zise ea c-un glas uşor răguşit.

– O, dar nu le-am cules eu însumi, doar le-am căutat prin oraş.

Vârî mâna în vas şi scoase un pumn de zmeură. Privind cu mare atenţie, aşeză fructele ca pe nişte mici rubine, unul câte unul, de la un umăr al ei la celălalt, linia arcuindu-se puţin deasupra sfârcurilor. Câteva boabe se încăpăţânau să nu stea la locul lor, pe deluşoarele albe ca laptele, rostogolindu-se mereu în valea dintre ele. Se aplecă şi culese fugarele cu buzele şi limba, zdrobindu-le între dinţii albi.

Isabel se foi puţin sub el.

– Rand...

– Şşş, făcu el, iar Isabel îi simţi pe piele respiraţia caldă.

– Ce faci?

– Alcătuiesc un colier care să înlocuiască Ordinul Jartierei pe care l-ai scos.

Alte două boabe de zmeură căzură de la locul lor, iar Rand se luă după ele, lăsând o dâră de sărutări în urma lor.

– Nu e nevoie, se împotrivi ea înfiorată. Dă-mi voie să mă ridic şi...

– Rogu-te, nu mă alunga. M-am gândit numai la asta, cât a fost ziua de lungă.

– Aşa ai făcut?

Îşi simţea pielea cuprinsă de flăcări. În vine îi clocoteau valuri de căldură. Inima i se zbuciuma în piept, făcând şi mai grea misiunea de-a o împodobi cu giuvaerele numai bune de mâncat.

El înclină solemn din cap în semn de încuviinţare şi, lăsând în plata Domnului colierul de zmeură, începu să înalţe o piramidă de fructe în valea unde se adunaseră fugarele.

– De când te-am zărit în sala cea mare, mi-a lăsat gura apă după zmeură şi după tine.

Ce femeie nu s-ar fi lăsat cucerită de-o asemenea spovedanie, ca să nu mai vorbim de gura lui, care prinsese o zmeură şi, totodată, un sfârc de-al ei? Isabel închise ochii, în timp ce prin vine îi curgea o beţie dulce, iar adâncurile trupului ei erau cuprinse de o căldură tot mai dogoritoare. Deşi unul din braţe îi era prins între trupurile lor, celălalt îi era încă liber, şi-şi trecu degetele prin părul lui.

Rand gemu de plăcere, sau aşa i se păru. O clipă mai târziu, Isabel îl simţi mişcându-se, întinzându-se după ceva, poate nişte zmeură.

Ce simţi apoi pe piele era cu totul diferit – parcă era împroşcată cu ceva uşor ca fulgii de nea. Printre genele întredeschise văzu zahărul de culoarea aurului alb, care se scurgea printre degetele lui şi cădea peste fructele aşezate pe pielea ei. Probabil că muncise mult să piseze zahărul atât de fin, îşi spuse ea, cu gândurile răvăşite. Sau poate că i se încredinţase lui David corvoada asta. Se rugă ca tânărul să nu fi bănuit ce gânduri avea stăpânul lui cu zahărul.

– Or să păteze. Fructele, zise ea cu înţelepciunea celui păţit. Ce-o să creadă Gwynne?

– Nu-mi pasă. Dacă se plânge, trimite-o la mine.

Rand continuă să vorbească pe acelaşi ton gânditor, cu privirea pierdută, în vreme ce mai luă nişte zahăr între degete şi îl privi cum se scurge pe pielea ei.

– Astăzi m-am întâlnit c-un prieten de-al tău.

– Chiar... aşa? întrebă ea oftând, căci Rand începuse, cu mare gingăşie, să zdrobească zmeura cu vârful degetului şi s-o amestece cu zahărul.

– Cu Leon, Maestrul de Ceremonii.

Isabel făcu ochii mari.

– Adevărat?

– Părea bine, sănătos. Ştiai că se găseşte încă la palat?

Buzele lui îi atingeau pielea în timp ce vorbea. Apoi Isabel simţi căldura catifelată a limbii lui, care luă un strop de suc dulce de zmeură de pe sfârcul ei.

– De... de unde să ştiu? şopti ea răguşit.

– L-am găsit nu departe de-aici. Mă bătea gândul că poate aşteptai o vizită.

Isabel clătină uşor din cap.

– Nici nu bănuiam că e prin apropiere.

Rand împinse încă o boabă de zmeură către sfârcul trandafiriu care-i răpise toată atenţia.

– Voia să-ţi vorbească, simţea că-l vei înţelege. Părea... să şovăie în a mă lua pe mine drept confident, în locul tău, dar am reuşit în cele din urmă să-l conving.

Auzul lui Isabel începuse să se limpezească, ajutat şi de tăişul de oţel pe care-l simţise în glasul liniştit al lui Rand. Străduindu-se să nu ia în seamă zvâcnirile dintre coapse, îl întrebă:

– V-aţi luptat?

– Cum să-ţi treacă prin minte una ca asta? Leon al tău a vorbit de bunăvoie, fiindcă, la rândul lui, avea câte ceva să mă întrebe. Vezi tu, voia să afle dacă l-ai putea îndruma s-o găsească pe Mademoiselle Juliette.

– Mademoiselle... Dar de ce?

El ridică ochii, umbriţi de-o privire aspră.

– Credeam că ştii. Şi-a făcut griji pentru sănătatea şi binele ei. Ceea ce e de înţeles, dat fiind că e iubitul ei şi tatăl copilului.

– Nu, şopti ea, în vreme ce-i cerceta chipul cu ochii mari.

Era cu neputinţă. Era sigură de asta.

– Mi-a dat cuvântul de onoare.

– Dar asta ar însemna...

– Că ţi-a fost necredincios.

– Câtuşi de puţin, strigă ea disperată. Dacă Leon voia ca Rand să creadă o poveste ca aceea, atunci cu siguranţă avea un motiv. Înainte să mai deschidă gura, era înţelept să afle despre ce era vorba. Ţi-am mai spus că nu ne leagă decât o prietenie. La rege mă gândeam, la ce va simţi, auzind de-o asemenea trădare.

– Şi ce-ar fi dacă, întrebă el căzut pe gânduri, dacă Henric ar fi auzit deja?

Se ridică în capul oaselor, împingându-l atât de brusc pe Rand, încât acesta fu azvârlit până la jumătatea saltelei. Cu o încordare a muşchilor tari ca piatra, acesta izbuti să se îndrepte din nou.

– Atunci, poate că într-adevăr el a trimis oamenii după Mademoiselle Juliette, spuse ea. Poate c-o ţine închisă undeva, până se încredinţează cine este cu adevărat tatăl copilului.

– Sau poate vrea s-o împiedice să ceară bani din vistieria regală, pentru micuţa bastardă.

– Şi toate astea, în timp ce tu eşti învinuit de crimă. Ce josnicie!

În loc de răspuns, Rand se sprijini iarăşi într-un cot şi întinse un deget pentru a urmări dâra de suc şi bucăţelele dulci de zmeură, care se prelingeau dintre sânii lui Isabel către buric. Întinse sucul pe pântecele ei şi pe triunghiul de păr mătăsos şi auriu dintre coapsele ei strânse. Cu un sunet uşor de dezaprobare, îi spuse:

– Ia uite ce-ai făcut.

– N-am făcut nimic!

Isabel se opri fără suflare, în timp ce el căuta printre fructele căzute, c-o luare aminte insinuantă. Rand ridică degetul şi-l linse, gemând de plăcere cu ochii închişi.

– Rand? spuse ea cu un glas încărcat de mângâieri.

O cuprinse o căldură puternică, arzând-o, precum umezeala fierbinte şi dulce care i se scurgea printre coapse. Uitase să mai gândească, ba chiar să şi răsufle.

– Ce e?

El se întinse după micul vas cu zmeură, dar fără să-şi ia ochii de la ea. Găsindu-l, îl goli în mica deschizătură în formă de V, unde picioarele ei se împreunau.

– Nu înţeleg... începu ea cam şovăitor.

– Eu, da, însă nu contează. Avem lucruri mai importante de făcut.

Se aplecă din nou spre cârlionţii împodobiţi cu bucăţele de zmeură dulce şi le gustă.

– Vrei să spui că...

Rand oftă ca împins de-o îndelungată suferinţă şi-şi mută greutatea până o sili să-i dea voie să se strecoare între picioarele ei. Sprijinindu-se pe coate, mai oftă o dată, suflând aerul cald pe pielea ei, spre însuşi miezul trupului ei.

– Se pare că trebuie să plec iarăşi la cules, mormăi el.

Isabel se trezi chiar când Rand se ridică din patul lor, la ivirea zorilor. Îl urmări pe furiş cum se mişca prin umbrele întunecoase ale iatacului, spălându-se cu apă rece, îmbrăcându-se, fără ajutorul lui David, în straiele aruncate c-o noapte înainte. Vânătăile dobândite cu prilejul turnirului păliseră, observă ea, în timp ce Rand îşi trăgea pantalonii, iar tăietura de pe frunte aproape că se vindecase. Ieri, ameninţase că-şi scoate copcile cu vârful cuţitului, înduplecându-se numai când ea îi spusese că va rămâne c-o cicatrice urâtă.

Se întinse după cămaşă, pe care-o întoarse pe faţă. Isabel admiră muşchii care-i jucau sub pielea spatelui şi pe laturile corpului, în vreme ce-şi trăgea veşmântul pe el. Aproape că-i simţea mişcându-se sub vârfurile degetelor ei, între coapsele ei. În minte îi năvăliră amintiri din noaptea de dinainte, valuri de căldură traversându-i corpul din tălpi până-n creştet. Oare chiar făcuse toate lucrurile acelea, scosese sunetele acelea, implorase mânată de-o nevoie atât de abjectă?

Probabil că da. Pielea îi era lipicioasă din pricina zahărului, a sucului de zmeură şi-a altor lichide pe care nu dorea să le numească. Avea pe trup locuri neînchipuit de sensibile, acolo unde atenţia lui se oprise stăruitor. Iar sub un şold era sigură că simţea înţepătura unei seminţe de zmeură.

Doamne sfinte din ceruri, oare toţi iubiţii erau pe cât de tandri, pe-atât de nesăţioşi, pe cât de pretenţioşi, pe-atât de grijulii? Nu prea-i venea a crede. Soţii, din ce auzise ea, cu siguranţă nu erau.

Doar gândul la felul în care o gusta, în care o umplea, împlântându-se în ea în ritmul nebunesc al inimii ei, era de-ajuns pentru a-i da fiori. Aproape că-l chemă la ea, aproape că întinse mâna după el.

Se înfrână cu mare greutate. Nu trebuia să se agaţe de el. Dorinţa care-l însufleţise azi-noapte părea uitată în dimineaţa aceasta. Nici n-o atinsese înainte să coboare din pat, nu-i arunca, acum, nici o privire. Cu mintea aplecată asupra misiunii pe care-o avea de îndeplinit, părăsi încăperea fără să se uite înapoi.

Sau, cine ştie, poate că voia să-i îngăduie să se odihnească, să fie pregătită pentru când o va dori din nou, îşi spuse ea oftând. Părea foarte posibil.

În loc să adoarmă, se ridică de-ndată din pat. Cu mişcări iuţi, acoperi petele de zmeură cu cearşafurile, apoi, cu apa rece rămasă de la Rand, îşi curăţă pielea de urmele de suc. Odată ce termină, se întoarse la cufărul cu haine, sperând să plece înainte ca Gwynne să aducă pâinea şi vinul îndoit cu apă, înainte ca slujnica să descopere cum îşi petrecuse ea o parte din noapte. Nu îi păsa foarte tare de ce gândea Gwynne, dar nu se simţea în stare să-i asculte dojenile.

Însă nu se dovedi îndeajuns de iute. Încă era îngenunchiată dinaintea cufărului, căutând ceva de îmbrăcat, când Gwynne intră cu tava în mână. Nu-i mai rămânea decât să se înfăşoare într-o pelerină, pentru a se apăra de frigul dimineţii, şi să se aşeze cuminte pe-un scaun, pentru a fi servită cu micul dejun.

În vreme ce Isabel mânca, Gwynne îşi făcu de lucru prin încăpere. Culese hainele aruncate de Rand şi azvârli apa în care făcuseră baie. Scoase schimburi curate şi-o rochie de mătase de culoarea prunei, tivită c-o broderie grea, trandafirie, dar şi-un acoperământ pe care Isabel să-l poarte împreună cu vălul.

– Părul meu, începu Isabel pe când Gwynne se întorcea spre pat, însă era prea târziu.

Slujnica azvârli cearşafurile pe care Isabel le trăsese peste petele de zmeură, şi rămase uitându-se lung. În cele din urmă, se întoarse către stăpână.

– Ai avut sângerările lunare chiar înainte de nuntă, milady. Eşti cumva rănită? Te pot ajuta cu ceva?

Isabel simţi că ia foc, însă fu cuprinsă şi de-o poftă nebună să râdă în hohote.

– Nu e sânge.

– Dar, milady...

– Sir Rand a poftit la zmeură şi a adus-o cu el, în pat. S-a... vărsat.

– Ah.

Gwynne se întoarse spre pat, însă nu înainte ca pe chip să i se citească o expresie fulgerătoare de înţelegere.

– Nu aţi observat şi v-aţi aşezat pe zmeură. Fără îndoială că eraţi ocupaţi cu altceva.

– Întocmai, spuse Isabel, apoi, după o scurtă pauză, adăugă: Toţi bărbaţii se dau în vânt după ce se petrece în aşternut?

– Eu cred că nu se prea mai gândesc la altceva.

– Dar fac...?

– Ce fac în privinţa asta depinde de fiecare bărbat şi de soţia lui, veni răspunsul practic al slujnicei.

Isabel nu luă în seamă cugetarea cam seacă a femeii, mulţumindu-se să privească cum Gwynne îndepărta cearşafurile murdare de pe salteaua din puf, pentru ca apoi s-o acopere din nou cu unele curate, abia călcate. Încercă să se gândească la vreun bărbat, dintre cei pe care-i cunoştea, care ar fi acordat atât de multă atenţie dragostei ca Rand, însă nu-i venea nimic în minte. De cele mai multe ori, aceştia căutau propria plăcere, inclusiv în dormitor. Doar Leon părea să considere momentul drept unul de nesfârşită plăcere împărtăşită. Dar, cu toată tandreţea şi inventivitatea de care putea da dovadă, nu părea să aibă tăria şi rezistenţa lui Rand.

Era un mister cum de un om ce nu putea în nici un chip pretinde că e un domn vădea toate însuşirile unui cavaler de la Curte.

– Ce crezi tu, Gwynne? întrebă Isabel după o clipă de tăcere. Oare dragostea unui cavaler pentru domniţa lui, aşa cum ne spun cântecele trubadurilor, este curată precum pretind acestea? Oare

într-adevăr un cavaler nu împărţea niciodată patul cu doamna căreia îi era devotat?

– Pe naiba! răspunse femeia cu dispreţ, înfoind o pernă. De parcă numai atâta le-ar fi de-ajuns. Nu, nu, serviciile pe care un cavaler i le oferă domniţei nu se opresc la o mantie aruncată pe jos, pentru ca delicatele picioruşe să nu se murdărească de noroi, sau la viaţa cavalerului depusă ca ofrandă. E şi domniţa întinsă în pat, ascultă la mine, şi-apoi orice poruncă de-a ei ajunge lege.

Porunca ei. Un gând foarte ademenitor. Care-ar fi porunca ei pentru Rand?

Pe toţi sfinţii, ce-o apucase? Nu voia nimic de la el. Nu o interesau câtuşi de puţin serviciile soţului ei, nu dorea să-i fie oferite şi nici ca acestea să continue.

Faptul că cineva părea să vrea cu tot dinadinsul s-o descotorosească de el ar fi trebuit să reprezinte o bucurie tainică pentru ea. Ar trebui să răspândească vestea bună pretutindeni, înălţând în slăvi puterea blestemului şi prevăzând triumful lui. Blestemul Celor Trei Graţii n-o mai salvase de la măritiş, ca înainte, însă, la drept vorbind, nici nu existase o asemenea promisiune. Blestemul numai prezisese că se va abate năpasta asupra celui care lua de mireasă o Graydon, fără s-o iubească, şi asta se întâmplase întocmai. Rezultatul acestei întâmplări putea să-i ofere libertatea.

Libertatea. Tânjea după libertate. Voia să fie stăpână pe viaţa ei, să vină şi să plece fără a da socoteală vreunui bărbat. Tânjea după o viaţă în care să nu-şi facă griji în legătură cu ce cred alţii, în care să nu trebuiască să dea seamă de locurile unde umbla sau ce făcea acolo, pe ce-şi cheltuia banii sau cum avea să folosească lucrurile cumpărate. Da, visa să fie liberă.

În acelaşi timp, ducea dorul unui loc unde să simtă că e dreptul ei să rămână, unde să se simtă în siguranţă, apărată şi preţuită. Le-ar fi putut avea pe amândouă? Puţin probabil.

Dar se simţea în siguranţă când Rand era prin preajmă. Mai mult, pasiunea pe care-o găsise în braţele lui nu înceta s-o uimească. Încă îi mai explora adâncurile. După cum nu înceta s-o uimească goliciunea lui, în baie sau în pat. Nu se plictisise încă să-l atingă, să-l primească înăuntrul ei. Deşi ranchiuna născută

din obligația de-a se mărita nu trecuse pe de-a-ntregul, Isabel nu putea să îndure gândul că pe Rand îl aștepta spânzurătoarea. Nici nu credea că moartea lui îi va aduce eliberarea, fiindcă ar fi urmat să se întoarcă în mâinile lui Graydon.

Nu-și mai văzuse fratele vitreg din ziua în care se măritase. Gândul la el îi amintea că Graydon avea o explicație de dat pentru atacul asupra lui Rand, și, de asemenea, unele răspunsuri. Poate chiar în dimineața aceasta.

Când sosi, îl găsi pe Graydon în dormitor, mâncând pâine cu vin. La dorința ei de a-i vorbi, transmisă prin servitor, Graydon ieși în anticamera. Își trăsese o tunică peste cămașă și pantaloni, însă nu se ostenise mai mult. Arăta de parcă nu se mai spălase, nu se mai bărbierise și nu se mai pieptănase de zile întregi. Mergea cu ajutorul unui baston, iar piciorul stâng îi era desculț. Gemând și scăpând o înjurătură, se lăsă pe banchetă lângă ea.

– Cum te mai simți? întrebă Isabel, privind cu atenție petele purpurii-galbene care încă-i mai împodobeau obrazul, ca și coaja ce se formase peste rana de la frunte. Te-ai mai înzdrăvenit după turnir?

– Destul, da, răspunse el cu sarcasm. Nu s-ar zice că te-ai grăbit să vii încoace să afli.

Avea dreptate. Nu-i trecuse prin minte că Graydon s-ar fi putut aștepta la mai mult decât simplă politețe. Fusese întotdeauna fratele mai mare, dur, fără vreo înclinație să-și petreacă vremea în iatacul femeilor, alături de ea și surorile ei, chiar și atunci când împărțeau aceeași casă. Vânătoarea și luptele erau marile sale iubiri. Din ce știa ea, și singurele.

– Cate și Marguerite te-au vizitat, dacă nu mă înșel, iar eu am trimis-o pe Gwynne cu mâncare, să te întremezi.

– Piftie de vițel și supă de pui. Ce bine să-mi facă asemenea lături?

– Nu prea mult, fiindcă i le-ai aruncat în cap.

– Bătrâna vrăjitoare ticăloasă. Mai repede-ar otrăvi un bărbat, decât să-l oblojească. Te-ai îngrijit mai bine de-un bolnav când erai de numai doisprezece ani. Mi-amintesc foarte bine, din vremea când zăceam cu capul spart de-o bâtă.

Adevărat. Mama o trimisese la el c-o băutură din lapte cald amestecat cu mirodenii și vin. Îi arătase goliciunea și râsese în hohote când Isabel o luase la fugă.

– Acum, sunt aici, spuse ea cu glas liniștit. Ai dureri? Crezi că piciorul va rămâne beteag?

– O să-mi treacă în vreo două zile, dar nu mulțumită lui Braesford. Sunt încredințat că vrea să mă omoare.

Isabel îi înfruntă privirea fără să tresară.

– Din locul unde stăteam eu, părea că tu și Henley ați dat prima lovitură, și-aceea din spate. Nu cred că te-ar fi întristat dacă ar fi murit.

– A scăpat ca prin urechile acului.

– Deci atacul a fost pus la cale.

– A fost o încăierare, ripostă el, încruntându-se la vârful bastonului. Soțul tău era în tabăra adversă. Deși recunosc că-mi pusesem în gând să-i mai retez nasul c-o lovitură, două.

Până ajungea cât al lui? se întrebă ea. În clipa aceea, soțul ei îi părea un adevărat om de onoare.

– Asta e tot?

– Ce altceva să mai fie?

Ochii lui Graydon se îngustară pe sub sprâncenele stufoase, iar pe chip îi apăru o expresie de neliniște.

– Din spusele scutierului David, cămașa de zale a lui Rand arată că sabia ta nu era boantă.

Gwynne îi adusese vestea, după ce auzise asta chiar din gura lui David, în vreme ce lucrau împreună.

– Se mai întâmplă.

– Mai ales când în spate e un plan.

Isabel șovăi o clipă, apoi continuă, străduindu-se să nu pară că ține partea cuiva:

– Tu ai aranjat totul, Graydon? Sau ți-a sugerat altcineva că ar fi o pedeapsă foarte nimerită dacă lui Braesford i s-ar întâmpla ceva în timpul întrecerii?

– Crezi că am nevoie să gândească altul pentru mine? întrebă el, mârâind cu dispreț.

– Ce cred eu este că ți-ai arătat limpede ura față de Braesford. Unora poate li s-a părut un prilej fericit.

– Şi asta te supără? Ai trecut de partea duşmanului, zise el rânjind cu răutate. Poţi să-ţi pui viaţa zălog că o femeie o să-i ia partea bărbatului care-i intră pe sub fuste.

Isabel se îmbujoră. Îşi încleştă mâinile în poală, ca să nu-i tragă o palmă.

– Nu merit asta, mai ales că tu m-ai silit să mă mărit.

– Şi-am făcut o afacere tare proastă să-ţi încropesc o zestre, când trebuia să iau eu tot. Dar o să-mi recuperez paguba, ai să vezi.

– Ce tot spui? întrebă ea, simţindu-se inundată de un val de spaimă.

– Lucrurile astea nu le poate pricepe o femeie. Mai bine încălzeşte-i patul lui Braesford şi lasă daraverile astea în seama bărbaţilor.

– Vrei să spui că Braesford va muri în curând, iar tu te vei bucura de moştenirea ce-mi va rămâne de la el.

– Nu mă bizui pe asta, însă nu voi tăgădui că mi-ar pica tare bine.

– Ce veşti mai ai despre acuzaţiile ce i se aduc? Ce se mai aude prin oraş sau printre ostaşi?

– Mai nimic, ridică el din umeri. Toţi aşteaptă hotărârea regelui.

Iar regele ce mai aştepta? Mai întâi fusese nunta, îşi spuse ea, şi poate cele întâmplate după turnir. Dar acum?

Poate că Henric va amâna totul până după naşterea mult doritului fiu. În sărbătoarea ce va urma, aducând făgăduinţa siguranţei regatului în persoana unui copil cu sângele caselor de York şi Lancaster în vine, va simţi poate că dispariţia unui biet cavaler va trece neobservată. Şi poate că nu greşea, îşi zise Isabel cu adâncă tristeţe.

Nu ţinea prea mult la căsnicia ei, dar un asemenea sfârşit nu i se părea cinstit. Fireşte că numai asta o îngrijora, nedreptatea.

– Ai auzit ceva de ibovnica dispărută sau...

Se opri, gândindu-se cât ar fi fost nimerit să spună. Dar Graydon fusese de faţă când se rostiseră învinuirile aduse lui Rand, astfel că ştia prea bine că i se puneau în spate şi dispariţia mamei, şi dispariţia copilului.

– Sau despre micuţa bastardă a regelui? Nici o vorbă. Sunt gata să pun rămăşag că femeia ştia că zilele ei ca târfă a lui Henric

erau numărate, şi şi-a găsit pe altul s-o încalece, fie el de viţă nobilă sau nu.

„S-o încalece." Ce cuvinte grăitoare, îşi spuse Isabel, ce s-ar fi putut, tot aşa de bine, să se refere la un animal. Dar şi nespus de vulgare, un aspect pe care alese să nu-l ia în seamă, simţindu-se mult prea uşurată. Micuţa bastardă a lui Henric, aşa o numise Graydon, nu a lui Leon. Posibilitatea aceasta, oricât de îndepărtată – şi avea temeiuri solide s-o considere falsă – nu ajunsese încă la urechile tuturor.

– Dar, în cazul ăsta, poate că Braesford a trimis-o el însuşi pe femeie undeva, continuă fratele ei vitreg, cu o privire şireată în ochi. Poate că se strecoară în fiecare zi într-acolo, să se înfrupte din ce-a mai lăsat regele.

Isabel se uită la el cu nespus dispreţ.

– Cu riscul de-a atârna în ştreang? Mă îndoiesc.

– Poate crede că merită riscul, dat fiind că-i aşa dornic să placă doamnelor. Am auzit că i se dusese buhul pentru asemenea *plaisance,* când era dincolo de Canal.

Isabel rămase fără aer, de parcă o funie i-ar fi strâns brusc pieptul. Se strădui să alunge din minte imaginea lui Rand împreună cu doamnele nobile şi sofisticate de la curţi străine. Dar asta ar explica atenţia lipsită de grabă ce-o dădea plăcerii ei. *Plaisance,* un cuvânt ce însemna plăcere... lumească, trupească. Nu şedea tocmai bine pe limba lui Graydon – „a încăleca" părea mai aproape de vorbirea lui. Fratele ei vitreg ştia puţină franceză, şi-i era silă să folosească şi ce ştia. Îi ajungea şi engleza, după cum spunea el însuşi, iar dacă se întâmpla să aibă trebuinţă de cuvinte simandicoase, ei bine, pentru asta existau scribi. Cineva îi pusese vorba în gură, acelaşi care îi şoptise zvonurile despre isprăvile lui Rand, în vremea exilului lui Henric.

Asta nu însemna că persoana în cauză greşea.

– Cine ţi-a spus asta? întrebă Isabel c-o oarecare asprime în glas. Cine vrea să scape de Braesford?

– Nu te necăji, scumpă soră vitregă, îi răspunse el disprețuitor. Unele lucruri e mai bine să-ţi rămână ascunse. Întoarce-te la broderiile tale şi la îndatoririle de nevastă. Când totul se va termina şi-ţi va fi găsit alt soţ, va veni cineva să-ţi dea de veste.

Nu avea nici o noimă să se certe. Nu voia să-i mai spună nimic, sau poate nu mai avea ce-i spune. Dar greșea crezând că existau lucruri pe care nu trebuia să le știe, ca și în privința a ce trebuia să facă.

Isabel nu mai putea îndura atâtea taine, se săturase să i se poruncească împotriva voinței ei, îi era lehamite să tot hotărască alții pentru ea. Lucrurile aveau să se schimbe. Nu mai voia să stea să brodeze, în vreme ce soarta ei era hotărâtă în altă parte. Va afla tot ce era de aflat. Și-apoi, va alege ea însăși calea de urmat.

Capitolul 12

– Albastru, ca să-i rămâi credincios doamnei tale, spuse curteanul, cu accentul sâsâit al vreunei țări de dincolo de coasta Angliei, oprindu-se în fața lui Rand. Apoi vei face pe trântorul, iar ea pe matca, cu acul ei implântat în tine, în loc să-l înfigi tu în ea.

Rand ridică privirea din locul în care stătea întins pe o bancă în sala cea mare, alături de alți cinci sau șase cavaleri și ostași, vechi camarazi, care își făcuseră loc pe rogojini să-și odihnească oasele ostenite. Bărbatul îi părea cunoscut, deși nu știa de unde să-l ia. Îl văzuse cu Leon anul trecut, sau era pur și simplu unul dintre cei care pierdeau vremea la Curte? Oricare ar fi fost poziția lui, cuvintele rostite erau curată provocare, se gândea el. Să-i răspundă înainte de a descoperi motivele ar fi fost o greșeală, deși sângele i se înfierbântă în vine la auzul cuvintelor îndrăznețe.

– Dacă vorbești despre tunica mea, spuse el răspicat, culoarea e cenușie.

– Mie îmi pare albastră.

Era, de fapt, un cenușiu-albăstrui pal, ca al cerului înnorat, aleasă întocmai pentru scopul invocat de curtean. Doamna pentru care era menit mesajul nu o văzuse încă, își spuse el, și probabil nici nu avea să-l recunoască.

– Poate, dar unii bărbați nu au ochi pentru culoare, spuse Rand cu o nonșalanță nepăsătoare.

Unul dintre tovarășii săi de joc, un mercenar cărunt, veteran de război într-o jumătate de duzină de țări, pufni, aruncând o privire, cu ochiul sănătos, către cel nou-venit.

Costumul bărbatului era alcătuit dintr-o tunică ruginie, asortată cu pantaloni cu dungi verzi și negre și o pălărie galbenă de lână, de care atârna un panaș mov.

– Ți-a zis-o Braesford, milord.

Chipul curteanului se făcu și roșu, și palid în același timp. Avea o căutătură încrâncenată și ținea mâna pe mânerul cuțitului.

– Am zis că e albastru. Și zic că e un papă-lapte pe cale să devină încornorat.

Era prea mult. Rand oftă, aruncă niște monede în contul datoriei și se săltă în picioare.

– Afară, în curte, spuse el. Ce să fie, lance sau sabie?

– Stai așa, exclamă bărbatul, cu ochii mari. Ne întâlnim în zori, dar nu mai devreme.

Răspunsul veni atât de iute, încât Rand intră la bănuieli. Îl cercetă pe curtean. Nu avea o statură impresionantă, dar părea dibaci și bine clădit. Cu un amestec de sânge spaniol, maur și italian, se purta cu aroganța cuiva obișnuit cu conflictele provocate de chestiuni de onoare. Cu toate acestea, nu cuteza, sau așa părea, să se prezinte la o întâlnire neașteptată. Ceea ce vorbea de la sine.

Arborând un zâmbet nevinovat, Rand întrebă:

– Tu împreună cu cine mă veți înfrunta?

– Vrei să spui că nu va fi o luptă dreaptă?

– Ei, ce te face să crezi asta?

Îl bătu pe curtean pe umăr, apoi își trecu un braț după gâtul acestuia, conducându-l departe de martorii conversației.

– Vino, hai să bem ceva și să hotărâm cum e mai bine să rezolvăm treaba.

Cel care îl provocase încercă să se retragă, dar Rand nu-i permise. În spatele lor, jucătorii de zaruri, lipsiți de ceea ce se așteptau a fi un spectacol pe cinste, se întoarseră dezgustați la jocul lor. Alți câțiva continuară să privească totuși, neavând probabil cu ce altceva să-și alunge plictisul.

– Nu beau cu tine, spuse curteanul, înghițindu-și pe jumătate cuvintele, căci Rand îi răsucise mâna la spate.

– Nici pe mine nu mă trage inima să benchetuiesc cu tine, spuse Rand pe un ton aspru, dar pot face în așa fel încât, de va fi nevoie, să nu-ți mai alunece vreodată nici o picătură de vin pe gât. Cine te-a făcut să pui la cale teatrul ăsta? Nu, nu te deranja să minți. Întoarce-te și spune-le că nu le-a ținut. Și de vei mai rosti vreodată vreo bădărănie la adresa soției mele, îți voi reteza cuvintele odată cu capul.

Ajunseseră la un pasaj care ducea din sală înspre diverse anticamere, oprindu-se în cele din urmă în dreptul unui șir de dormitoare, aflate la o distanță considerabilă de apartamentele regelui. Cu un ghiont zdravăn între omoplați, Rand îi făcu vânt așa-zisului său adversar, care zbură cât colo, împleticindu-se pe coridorul acoperit de umbre. Omul se adună, îndreptându-și tunica, cu o smucitură. Aruncând o privire plină de pizmă peste umăr, se întoarse și o luă la picior.

Poate că fusese o greșeală să-l facă de râs pe curtean în fața celorlalți. Bărbații nu se răzbunau niciând cu mai multă ranchiună decât atunci când erau batjocoriți în prezența altora. Totuși, era greu de spus cum ar fi putut evita gestul. Ultimul lucru de care avea nevoie Rand acum era să fie obligat să ia parte la o luptă pe care nu o putea câștiga. Dacă primea o lovitură fatală, Isabel avea să rămână văduvă. Dacă își dobora adversarul în vreme ce asupra capului său plana acuzația de crimă, avea să fie de două ori condamnat.

Oare asta era intenția? Curteanul fusese trimis ca sacrificiu, în speranța că stăpânul de la Braesford va ajunge să atârne în streang? Sau era posibil să vadă complicații acolo unde nu era de fapt decât o ambuscadă menită să-i aducă o rană fatală?

– Despre ce a fost vorba? întrebă Isabel, venind în spatele lui atât de încet, încât tresări ca un scutier la primul lui turnir, înainte de a se întoarce către ea.

– Nimic, spuse el, doar un idiot cu mai multă mândrie decât bun-simț. Pentru a împiedica alte întrebări, intră în defensivă. Cum ți-ai petrecut timpul? M-am uitat în iatacul reginei, dar nu te-am văzut brodând cu surorile tale și celelalte doamne.

– Merg la ele acum. Dar nu te-ai oprit să le încânți c-o melodie franțuzească sau două? Sunt surprinsă.

Îi întorsese tactica împotriva lui. În colțul gurii îi înflori un zâmbet de apreciere.

– Păstrez cele mai bune arii pentru soția mea, spuse el nonșalant. Mă întreb dacă le apreciază.

– Știu din surse sigure că nu le trece câtuși de puțin cu vederea, răspunse ea, cu privirea la damascul cenușiu-albăstrui al tunicii lui, la fel cum îți apreciază și declarația de fidelitate. Însă totodată nu va răbda glume pe seama nici uneia dintre acestea.

– Preferă plictisul și cumpătarea ca femeie căsătorită.

Îi așteptă cu inima strânsă răspunsul. Obrajii ei se înroșiră ca para.

– Nu... în întregime. Dar unele lucruri sunt...

– Prea riscante pentru a fi menționate?

– Intime, încheie ea, aruncându-i pe sub gene o privire care amenința să-i pârjolească sufletul. Mult prea intime.

– Și necesită intimitate pentru a fi discutate pe îndelete, spuse el, cu o voce adâncă și sugestivă, aplecându-se să-i atingă curbura gâtului cu buzele și gustându-i lobul urechii cu limba.

– Mă îndoiesc că ar fi înțelept. Îi puse mâna în piept, pentru a-l împiedica să se apropie mai tare. Deși este o invitație fascinantă, naște mai mult interes decât ar fi necesar.

Așa era, într-adevăr, văzu el, aruncând o privire grăbită pe sub sprâncene. Schimbul lor de replici părea să-i captiveze pe bărbații și femeile care zăboveau în sală, reținându-le atenția la fel de mult sau mai mult decât le-o reținuse confruntarea lui cu curteanul.

Gândul îi zbură pe dată din minte. Zburdalnica lui soție îi descoperi fără șovăială sfârcul neted prin tunică și cămașă, strângându-i vârful între degete cu o pișcătură insesizabilă. Vintrele îi luară foc, de parcă ar fi fost străpunse de o archebuză. Crezu că va rămâne cu gura căscată, după ce ea îi dădu drumul și se întoarse iute să plece. Oare își unduia șoldurile mai mult decât de obicei? Ar fi jurat că da, că o făcea spre desfătarea lui, căci știa că o privește.

În piept îi vibră un hohot uimit de râs. O va lăsa să plece pentru moment, se hotărî el. Așteptarea va face ca răzbunarea de mai târziu să fie și mai dulce. Deși, fiindcă își pierdea

judecata atunci când venea vorba de soția lui, tânjea să o aibă și acum, și mai târziu.

De dimineață, fusese un chin să părăsească odaia pe care o împărțeau. Gustul ei amestecat cu aroma de zmeură îi persistase îndelung pe limbă. Era înnebunitor, un afrodiziac mai puternic decât cornul oricărui unicorn. Își adunase veșmintele împrăștiate și se îmbrăcase fără a privi înspre pat, căci vederea umărului ei gol sau a piciorului ei alb și catifelat ivit de sub așternuturi i-ar fi putut sabota bunele intenții. Cu siguranță și-ar fi aruncat hainele și ar fi năvălit asupra ei din nou. Ar fi putut să nu se ridice din pat toată ziua.

Nu putea îngădui să se lase distras în asemenea fel. Se adunau nori negri și amenințători. Le simțea apăsarea de la distanța pe care Henric o pusese între ei de la nuntă, ca și din căutăturile viclene ale celor pe lângă care trecea pe coridoare, în privirile scrutătoare ale gărzilor care îl urmăreau de câte ori intra sau ieșea din palat. Erau prezenți și acolo, în izolarea în care se preumbla. Nobilii care îi fuseseră tovarăși de arme în Franța sau pe Bosworth Field îl evitau, ca și când ar fi fost lovit de ciumă. Puțini îndrăzneau să caute prietenia unui ucigaș sau posibilitatea de a-i împărți soarta, dacă ar fi căzut într-atât în dizgrație, încât Henric să permită ca gâtul să-i atârne în ștreang.

Isabel făcea parte din soarta lui, oricare ar fi fost dorințele ei. Regreta acest fapt, dar nu avusese încotro.

Era o minciună sfruntată. Ar fi putut jura în fața episcopului Morton, care le ascultase legămintele, că nu era dispus să o ia în căsătorie. Aceasta ar fi pus capăt tărășeniei, căci biserica nu îngăduia căsătoria forțată, nici măcar la îndemnul regelui. Fusese prea copleșit de propriile dorințe pentru a face acest sacrificiu. Mai mult, ar fi trebuit să jure strâmb și să-și mărturisească păcatul mai târziu, căci nu voia nimic mai mult în viața asta decât să o ia pe Isabel de nevastă.

Pe jumătate, se așteptase să o audă pe ea spărgând tăcerea în timpul slujbei, dând glas propriului refuz. Se pregătise pentru aceasta, gândindu-se cum să o susțină, dacă Graydon ar fi încercat să o oblige să consimtă, așa cum o mai făcuse. Aproape că dorise ca ea să îndrăznească să o facă. După cum stăteau

lucrurile, nu avea idee dacă îl luase de bărbat pentru că și-o dorea cu adevărat sau pentru că se temea să refuze.

Și totuși, și totuși...

Timp de un scurt ceas luminos, la Braesford Hall, se simțise întreg. Părea că biata lui inimă rătăcitoare de copil din flori își găsise în cele din urmă locul și poziția care îi erau menite. Avea să aibă o familie în care să fie acceptat, primit cu brațele deschise, prețuit, în ciuda originii sale. Împreună cu Isabel, așa visa, aveau să construiască ceva împreună, ceva puternic și durabil.

Înainte, când primise Braesford în dar de la rege, se așteptase să exulte de bucurie că moșia devenise a lui. Crezuse că faptul că își va putea spune Sir Randall de Braesford, stăpânul unor pământuri nemărginite, îl va satisface câte zile mai avea de trăit. Onoarea se evaporase în scurt timp. Ceva lipsea. Știuse ce era acel lucru când o văzuse pe Isabel de Graydon dansând în sala cea mare de la Westminster. O privise cum zâmbea, cu chipul luminat de o bucurie nemăsurată, și tânjise imediat după ea, așa cum tânjește un om flămând după mâncare și băutură. Se gândise că ar plăti orice preț pentru a o avea, oricât de mare. Era posibil să-l coste viața... Și ce-i cu asta? Meritase, chiar și numai de dragul visului.

Bătea clopotul de Angelus, iar ziua se scursese de mult, când David îl găsi în grajdul palatului, unde se dusese să vadă ce făcea Surul și să-i dea un măr căzut din pom. Flăcăul avea obrajii îmbujorați și abia își trăgea sufletul, iar ochii lui vineții erau încercănați de grijă. Văzându-l pe Rand înăuntrul marii clădiri întunecoase și răsunând de ecouri, o luă la goană.

– Domnule! Un mesaj, a venit cu o oră în urmă. V-am căutat peste tot.

– Lady Isabel? întrebă el cu voce aspră.

– Nu, nu, îl liniști David, înțelegându-i iute îngrijorarea. Am văzut-o în iatac adineauri. M-a trimis să vă caut aici.

Cum de știuse, se întrebă Rand, decât dacă nu cumva îi cunoștea obiceiurile mai bine decât credea el, sau poate îl privise de la fereastra odăii lor? Va trebui să se gândească la asta mai târziu.

– De la Braesford, atunci?

David scutură iute din cap, iar lumina serii îi licări în șuvițele ondulate ale părului bălai. Aruncând o privire grăbită în jur pentru a se asigura că nu sunt observați, scoase un sul de pergament din tunică.

– Un șerb l-a adus în sala servitorilor.

Unui șerb – sclavul stăpânului său, însă un om liber pentru toți ceilalți – i se putea porunci să facă aproape orice, Rand o știa. Și nici nu avea să pomenească despre ce făcuse de teama de a nu fi schilodit drept pedeapsă.

– Ți l-a înmânat ție, în loc să-l aducă la mine? întrebă el, încruntându-se.

– Poate că cineva i-a spus că eu sunt scutierul Domniei Voastre. Nu l-am mai văzut până azi, jur.

Pergamentul foșni în timp ce Rand îl desfăcu. Scrisul se răzlețea pe pagină, în rânduri inegale, împodobite cu înfloriturí, tăieturi și o ortografie ingenioasă, în ciuda francezei corecte. Rand înclină pergamentul către lumină.

Cher ami...

Simți fiori de tulburare alergându-i de-a lungul șirei spinării, când dădu cu ochii de primele cuvinte. Degetele i se încleștară dureros, parcurgând primele rânduri.

Autoarea epistolei îi cerea iertare pentru mesajul trimis, dar nu știa cui altcuiva să i se adreseze. Îndrăznea să apeleze la bunătatea lui, pe care i-o arătase pe durata recentului ei travaliu, implorându-l să o ajute. Adăpostul care îi fusese prezentat drept refugiu devenise o temniță. Evadarea era imperioasă, căci se temea pentru viața ei și a odraslei sale. Îl implora din suflet să o sprijine neîntârziat. Trebuia să umble cu grijă în drum spre ea, căci dușmanii adăstau în tot locul. Îi aștepta sosirea, rugându-se cu fervoare să ajungă teafăr. Semna, cu recunoștință și afecțiune, Juliette d'Amboise.

Rand șopti o înjurătură. Epistola era asemenea doamnei, ușor dramatică, dar politicoasă și cu grijă pentru bunăstarea celorlalți. Era totodată un strigăt de groază așternut pe hârtie.

– Domnule?

Rand îi spuse scutierului ce conținea mesajul, încruntându-se.

– Nu ai primit nimic altceva, întrebă el, nici un indiciu cu privire la drum?

– Șerbul care l-a adus este la dispoziția Domniei Voastre. Mormăie în loc să vorbească, dar lasă de înțeles că vă va îndruma.

– Știe? Și oare pe cine slujește?

– Nu poartă livrea, doar veșminte de țăran, și nu mi-a dat un răspuns limpede când l-am întrebat cine îi este stăpân. David scutură din cap. Nu pare a fi de bine.

Rand încuviință fără preget. Tânjea să o găsească pe Mademoiselle Juliette, da, dar să o ia la goană în noapte, cu o călăuză pe care nu o mai văzuse până atunci, ar fi fost o prostie.

– Ar putea fi un tertip care să vă mâne să vă încălcați legământul de a nu părăsi palatul, pentru a-i da regelui un temei să vă trimită în Turn.

– Așa e, răspunse Rand, bătând cu pergamentul în degetul mare, dar dacă nu e?

Aceasta era întrebarea, una la care scutierul nu încercă să dea răspuns.

– Omul pare a fi bătut multe leghe. Ar trebui să porniți curând dacă vă hotărâți să plecați, pentru a vă întoarce în zori.

Înainte să i se simtă lipsa, intenționase să spună David. Nu avea răgaz să stea pe gânduri. Dar ce rost mai avea, dacă zarurile erau aruncate? Nu putea ignora posibilitatea ca Mademoiselle Juliette să aibă nevoie de ajutorul său.

– Se pare că nu m-ai fi putut găsi într-un loc mai potrivit, spuse el, aprobându-l sec, în timp ce-și trecu degetele prin coama Surului.

– Mergem, așadar.

– Eu merg. Tu vei rămâne. Ezită. Nu i-ai spus nimic despre toate astea lui Lady Isabel?

– Nu, nici o vorbă.

David părea jignit, ca și când loialitatea i-ar fi fost pusă la îndoială. Sau mai degrabă refuzul de a-l sluji ca scutier îl atinsese.

– Prefer să rămâi lângă doamna mea, spuse Rand, punând o mână pe umărul flăcăului. Nu pot să protejez două doamne deodată.

David oftă, apoi își îndreptă umerii.

– Cum vă e voia, domnule.

– Excelent, spuse el, pe un ton plin de îmbărbătare.

Însă, adevărul fie spus, nu era încântat deloc.

Unde era Rand?

Isabel nu-l mai văzuse de la schimbul de replici de mai devreme. De atunci, timpul se scursese cu o încetineală de melc. Se înțepase la deget de atâtea ori în timp ce broda, încât se temea că țesătura de perete la care lucrau însoțitoarele reginei avea să rămână pătată de sângele ei pentru totdeauna. Melodiile cântate la lăută și clavicord, spre delectarea lor, în timp ce lucrau, păreau false și fără sare și piper. Împărțise farfuria și cupa cu Cate în timpul cinei, dar se așteptase să ia masa cu soțul ei. Faptul că nu apăruse la lăsarea serii o îngrijora, stârnind suspiciunea că stătea departe fiindcă ea refuzase să împartă așternutul cu el după bunul lui plac.

Când apusul cețos se pierdu treptat în întunericul nopții, începu să se perpelească de nerăbdare. Unde putea fi? Din porunca regelui, nu putea să părăsească palatul și împrejurimile acestuia. Nu era nici în sala cea mare, nici în curte, nici în vreuna dintre cârciumile înghesuite prin împrejurimi, căci îl trimisese pe David să-l caute. Nu era alături de Henric, căci toată lumea știa că regele își convocase consiliul, alături de care se aflase aproape toată ziua. Ce mai rămânea?

Rand se dusese la o altă femeie, asta era sigur. Nu se îndoia că nu puține s-ar fi bucurat să-i aline mândria rănită, laolaltă cu părțile bărbătești, dar putea trece din patul ei într-al lor cu inima ușoară? Cum se putea despuia, mângâind altă femeie cu aceleași mâini, buze și limbă cu care îi făcuse inima să stea în loc, preschimbându-i oasele în ceară topită?

Nu-i păsa, bineînțeles că nu, își spunea ea, bătând odaia de la un capăt la altul. Cu toate acestea, o jignea faptul că pentru el era totuna. Crezuse că ea era ceva mai mult decât un trup pe care-l folosea pentru propria plăcere. La urma urmelor, era soția lui.

De ce nu se întorcea? Cât putea să dureze să – care era cuvântul acela? – încalece o femeiușcă dornică? Dar nu, nu avea să se

gândească la așa ceva. Putea să dureze toată noaptea, după cum aflase, spre uimirea ei. Nu era o chestiune de vlagă, ci de dăruire în actul respectiv, de porniri la care te dedai cu bună știință și de o infinită atenție, combinată cu o nevoie neostoită. Rand fusese atât de...

Nu se va gândi la asta, n-o va face.

David, fiind umbra lui Rand, cu siguranță știa de existența vreunei legături adulterine. Era improbabil ca un astfel de lucru să fie ținut secret față de el, chiar dacă stăpânul ar fi dorit-o. Dacă punea la socoteală și atenția nemăsurată pe care flăcăul i-o acordase în ultimele câteva ceasuri, ca și când ar fi vrut să compenseze lipsa soțului ei, lucrurile deveneau dureros de clare.

Peste palat se așternuse liniștea nopții, deși încă se auzeau sunetele benchetuielii din cârciumile din oraș și psalmodierile de la abație, când Isabel trimise după David. Gwynne îi deschise ușa odăii, apoi își făcu de lucru, periind un corset de catifea și schimbându-i șnururile. Isabel stătea în fața ferestrei deschise, privind țintă în noaptea furtunoasă, până fu sigură că trăsăturile îi erau netulburate. Apoi se întoarse către scutierul lui Rand.

– Unde este?

– Milady?

– Nu face pe prostovanul cu mine. Știu bine că l-ai căutat în după amiaza aceasta. L-ai găsit?

– Da, milady.

– Unde?

Îi spuse, fără să adauge alte detalii, nimic care i-ar fi putut îngădui să ghicească ce făcea soțul ei în clipa aceea sau care-i erau intențiile. Strânse din fălci când termină de vorbit, iar ochii lui albaștri se fixară undeva deasupra capului ei.

– A părăsit palatul?

Pe chipul flăcăului se citea stânjeneala, ca și când își dădea seama că, orice răspuns ar da, l-ar băga într-un bucluc mai mare.

– Nu pot să spun, milady.

– Nu poți sau nu vrei? Nu contează. De ce nu ai plecat cu el?

– A zis că trebuie să stau și să am grijă de Domnia Voastră.

– Zău așa?

Își încleștă dinții, încercând să se gândească cum să-i înfrângă devotamentul pentru a smulge informații.

– S-a dus la o altă femeie?

– Milady...

Ea îl țintui cu o căutătură neînduplecată.

– Așa e?

El strânse din buze, fără a spune nimic. Era la fel de condamnabil ca și când ar fi încuviințat.

Nu-l crezuse capabil pe Rand de așa ceva, nu cu adevărat. Își dădu seama în clipa aceea, când începu să-și facă loc durerea, împresurându-i inima. Îl crezuse statornic și cinstit, galant, loial, blând – întruchiparea însăși a tuturor virtuților cavalerești. Era devastator să constate că se înșelase. Fusese naivă. Era o greșeală pe care n-avea s-o mai repete.

Cu voce răgușită, întrebă în cele din urmă:

– Ai idee când se va întoarce?

– Nu, milady.

– Poți să pleci, spuse ea, ridicându-și bărbia și întorcându-se înainte ca scutierul lui Rand să vadă lacrimile care îi înțepau ochii, cât pe-aci să se reverse pe obraji.

– A trebuit să plece, jur, spuse David încet, dar se va întoarce, milady. Se va întoarce.

Da, sigur că da. Se va întoarce, iar ea va aștepta. Se va strecura în patul lor, întinzând mâna să o mângâie, prefăcându-se că totul e la fel ca înainte. Dar se va înșela.

Se va înșela amarnic.

Capitolul 13

Cohorte de nori de un purpuriu-cenușiu acopereau cerul în acea seară, iar aerul avea un iz umed. Întunericul tot mai adânc nu se instăpânise încă în jur, câtă vreme Rand și călăuza sa își croiseră drum prin orașul Westminster, unde fuseseră aprinse lumânări și lămpi. Licărul care străbătea din cârciumile sau casele

atât de apropiate unele de altele, încât vecinii își puteau șopti secretele de pe o parte pe cealaltă a străzilor înguste, era îndestulător pentru cât aveau ei nevoie. Însă când ajunseră în câmp deschis, unde cărări șerpuitoare se abăteau de la drumul principal, luând-o către satele împrăștiate în împrejurimi, se lăsase întunericul de-a binelea.

Vântul nopții le aducea în nări miros de grâne coapte și de pământ reavăn. O burăfină le umezea fața, deși nu se preschimbă de-a dreptul în ploaie. Se auzeau câinii lătrând și, din când în când, mugetul câte unei vaci, în vreme ce se lăsau în urmă umbrele alungite și cocoșate ale căsuțelor acoperite cu stuf. Călăriră prin pădure – ținut care aparținea domeniului vreunui nobil, iar coroanele foșnitoare ale copacilor se închideau deasupra lor, de parcă ar fi trecut printr-un tunel. Se auzi chemarea unei bufnițe și lătratul unei vulpi, apoi se lăsă liniștea iar, străpunsă doar de tropotul scos de copitele cailor. Sunetul se întorcea către ei din îngrămădeala de arbori, cu un ecou înăbușit, ca zgomotul îndepărtat al unei trupe de cavalerie. Trecu un ceas, poate mai mult, înainte de a lăsa pădurea în urmă. Apoi, drumul se întindea dinaintea lor pustiu, bătătorit, printre șiruri de gard viu, absorbind umbrele și sunetul copitelor în tina moale.

Călăuza nu vorbea. Rand se gândi la început că e obișnuitul țăran taciturn, cu mormăiturile și gesturile sale bruște. Curând își dădu seama de greșeală. Omul, abia ajuns la vârsta mijlocie, îndesat și stângaci în tunica lui cu glugă, din lână vopsită cu ierburi și încălțări peticite grosolan, nu avea limbă.

Oamenilor li se putea tăia limba pentru trădare, pentru răspândirea unor zvonuri neadevărate, pentru defăimarea vreunui vecin sau pentru că așa i se năzărise stăpânului. Tragedia era aceeași, oricare ar fi fost motivul. Rand îl compătimi pe tovarășul său, dar nu putea permite ca acest fapt să schimbe lucrurile. Ce conta era că șerbul știa încotro merge, chiar dacă nu putea rosti îndrumări.

Nu spusese încotro se îndreptau, de bună seamă. Nici nu putuse explica de ce păruse să șovăie când Rand dăduse întâi peste el într-o tavernă mică și înghesuită. Sărise, dând din mâini și scoțând sunete de protest. Părea că nu îl aștepta pe Rand

înainte de miezul nopții, când toată lumea dormea, simțind că ar fi trebuit să aștepte până atunci înainte de a pleca.

Rand nu mai avea răbdare. Mademoiselle Juliette îl rugase să vină neîntârziat. Nu avea de gând să piardă vremea, în timp ce primejdia în care se afla ea devenea tot mai amenințătoare. Pe deasupra, cu cât pleca mai repede împreună cu călăuza, cu atât mai iute se putea întoarce.

Era tulburat de gândul că își încălca legământul făcut în fața lui Henric. Nu era ceva cu care se împăca ușor – cuvântul său era sfânt, de neîncălcat. Dar nu putea nici să dezamăgească pe cineva care depindea de el. Dacă trebuia să facă penitență în fața regelui sau a preotului, atunci așa să fie.

Nu fusese ușor să părăsească palatul. Dat fiind că nu putea încăleca pe Surul să iasă călare pe poartă, fusese necesar să recurgă la un subterfugiu. Slăbise una dintre potcoavele calului drept scuză pentru a-l putea scoate din grajd. Apoi David scosese armăsarul pe porțile palatului, bombănind la fiecare pas că stăpânul era prea țanțoș pentru a aștepta ca fierarul palatului să rezolve treaba.

După plecarea flăcăului, Rand se dusese în odaia sa, unde se schimbase în cele mai întunecate și mai rezistente veșminte pe care le avea. Se gândea să o vadă pe Isabel, să-i fure poate un sărut care să-l însoțească la drum, dar ea era încă ocupată în iatac. Nemulțumit, plecase din nou, croindu-și drum prin labirintul de încăperi, pentru a ajunge la scara din dos a servitorilor. O coborâse fără a fi simțit, se strecurase prin bucătării și traversase aleea care ducea la grădina de legume. Ajutându-se de un măr bătrân, sărise pe zidul de piatră care o înconjura. Când își dăduse drumul jos, de cealaltă parte, se trezise pe străzile orașului Westminster.

Câțiva servitori îl pândiseră în timp ce evada. Majoritatea fiind femei, le făcuse cu ochiul, zâmbind, în speranța că aveau să creadă că intențiile sale erau dictate de nevoile prohabului. Dacă avea noroc, urma să se întoarcă înainte de a i se simți lipsa, astfel încât să nu fie convocați servitorii pentru a fi luați la întrebări.

David și Surul îl așteptau la grajdul lipit de cârciuma și hanul unde Rand urma să se vadă cu călăuza. Îl găsiseră afundat într-o halbă de bere. Rand stabilise cu David să se întoarcă la grajdul

bodegii în zori, în caz de nevoie. Apoi își obligase călăuza să o ia din loc fără preget.

Acum, călărind prin întuneric, Rand era la fel de agitat ca un cerb la vremea împerecherii. Blestemă lipsa luminii lunii, în vreme ce-și mijea ochii, apărându-se de umezeală și dorindu-și să aibă o torță care să le lumineze calea. Din când în când, se îndrepta, scrutând distanța pe care o lăsaseră în urmă, ciulind urechea pentru a auzi dacă sunt urmăriți.

Nimic.

Ceea ce nu însemna că putea lăsa garda jos. Nu avea nici o idee cât de departe trebuiau să călătorească și nu putu scoate vreo lămurire de la omul de alături, care stătea cocârjat în șa. Cu cât stătea mai mult departe de palat, cu atât era mai sigur că îi va fi simțită lipsa. David nu avea să tragă alarma dacă nu se întorcea înainte să se lumineze, dar se temea că Isabel ar putea-o face. Conta pe scutierul său să o împiedice, deși nu avea nici o idee cum s-ar fi putut descurca flăcăul.

Era puțin după miezul nopții, se gândi el, când părăsiră drumul principal, înaintând o bucată pe o potecă șerpuitoare, acoperită de ierburi, și se treziră în fața unei case de piatră, aflate dincolo de o poartă. Aparținea de o clădire întunecată ce-și arunca umbra deasupra ei, părând a fi un castel mai mărunt, atât de străvechi, că stătea să cadă. Avea un zid împrejmuitor, ridicat pe o movilă de pământ și un pod basculant traversa șanțul de apă, acum uscat. Nimeni nu le ieși în cale în vreme ce înaintau, nu se auzi nici o trompetă și nu apăru nici un suflet să-i salute.

Tropotul copitelor răsuna pe scândurile desprinse ale podului și se plecară să treacă pe sub poarta culisantă, cu dinți ciobiți, care părea să poată străpunge la fel de bine un prieten, ca și un dușman. Flacăra șovăielnică a unei torțe stinghere le lumină calea spre curtea interioară, cu ziduri de piatră neșlefuită. În centrul acesteia se afla un mare parapet de piatră, cu o înălțime de două caturi și firide pentru săgeți în loc de ferestre. Fiecare din colțurile frontale erau străjuite de turnuri cu acoperișuri conice, și trepte de piatră duceau către intrarea centrală. Nu se făcuse nici o încercare de a-i îmblânzi menirea de bastion de apărare, nici un gest de a-l transforma într-un loc

confortabil de locuit. Era o fortăreață, menită să țină piept tuturor celor care se apropiau, sau să-i întemnițeze pe aceia pe care stăpânul ei dorea să-i țină închiși.

Torța care arunca o lumină portocalie-gălbuie deasupra curții era înțepenită într-o toartă cu inel, lângă intrarea masivă, aruncând licăriri asupra capetelor cuielor de bronz ce se iveau din ușa lată și asupra adâncițurilor din treptele înalte de piatră, călcate de mii de cizme. Locul fusese ridicat cu peste trei sute de ani în urmă, posibil mai mult. Se putea să fi slujit drept refugiu la un moment dat, în vremea războaielor din ultimii treizeci de ani, însă satul pe care neîndoielnic îl protejase părea a fi dispărut, șters de pe fața pământului de ciumă sau foamete, astfel că acum castelul nu mai avea nici un rost.

Rand trase de frâu atât de puternic odată ajuns în curtea interioară, încât Surul se ridică pe picioarele din spate. Stăpânind armăsarul cu mână fermă, privi țintă în jur. Totul era neclintit – nici o santinelă, nici măcar un singur ostaș sau vreun șerb. Nu fâlfâia nici un fanion care să arate cine stăpânea locul, nu se zărea și nu se auzea nici un sunet de la vreun animal de orice fel.

Inima i se lovi de coaste. Toate simțurile i se încordară, cu o atenție aproape dureroasă.

Atunci îl izbi... întrebarea care zăcea pe jumătate formulată în adâncul minții, din clipa în care deschisese mesajul de la Mademoiselle Juliette. Dacă era prizonieră, încă de când părăsise Braesford cu săptămâni în urmă, cum știuse să-și îndrepte rugămintea către el, la Westminster?

– Unde-s toți? întrebă el, întorcându-se în șa pentru a primi lămurirea călăuzei.

Omul nu mai era în spatele lui. Se oprise după poartă. Întorcându-și calul, galopă înapoi către poarta culisantă, cu coatele fluturând de-o parte și de alta. Copitele armăsarului răsunară pe podul basculant, apoi se pierdură în întuneric.

Rand se liniști. Stătu privind scrutător în jur pentru o clipă sau mai mult, observând starea deplorabilă a zidurilor castelului, lemnul umflat al unei porți lăturalnice din zidul din dos, mormanele de frunze uscate, paiele mucede și balega uscată de cal, care se adunaseră la baza treptelor. Descălecând, trecu frâul peste

capul armăsarului și îl lăsă să se ducă înspre o albie pentru cai, pe jumătate plină cu apă de ploaie. Îl lăsă acolo, îndreptându-se cu grijă spre intrarea masivă și bătând la ușă.

Nu veni nimeni.

Locul era mult prea tăcut, de parcă ar fi fost părăsit de ani întregi. Cu toate acestea, torța care ardea lângă umărul lui drept, din care cădea funingine și rășină, scurgându-se pe zid, licărea ca un semnal. Toate instinctele lui Rand urlau că e o capcană. Cel mai bine ar fi fost, o știa cu certitudine, să-și ia picioarele la spinare, pe urmele călăuzei.

Nu putea să o facă. Dacă exista vreo șansă ca Mademoiselle Juliette și copila ei să fie întemnițate în această ruină mohorâtă, atunci nu putea să o părăsească.

Ușa se cutremură când bătu din nou în ea. La ultima lovitură, se dezghioacă din toc, deschizându-se câțiva centimetri. Rand șovăi, cu pumnul încă ridicat. Împingând scurt, se strecură înăuntru și se mișcă iute, lipindu-se de zidul apropiat.

Îi trebui o clipă pentru ca ochii să i se obișnuiască cu bezna. Văzu că se afla într-un soi de vestibul, lipsit de orice semn de întâmpinare, în afară de o bancă de piatră, încastrată într-unul dintre ziduri. Pe trei dintre laturi se zăreau uși deschise, cea mai mare dintre ele aflându-se exact înainte. Înaintă, lăsând urme de pași în praful de pe dușumeaua de piatră.

Torța din spatele său aruncă un licăr mut și șovăielnic prin ușa deschisă, proiectându-i umbra în bezna cavernoasă a ceea ce părea a fi sala cea mare a castelului. Ajuns înăuntru, se opri din nou, scrutând întunericul, pustiu și plin de ecouri.

Nici un sunet, cel puțin, nimic uman.

Se strecură pe lângă zona care dădea în cămară, pivniță și coridorul către bucătărie. Și aici totul era cufundat în tăcere. Nici urmă de ostași care să arunce zaruri la lumina unei lumânări de seu, nici un servitor care să sforăie la vreuna din mesele cu picioare în cruce, rămase de la ultima cină, nici un câine de vânătoare care să se scarpine de purici pe rogojinile de pe dușumea. Nu văzu decât un șoarece speriat, care o tuli, oprindu-se o singură dată pentru a căuta firimituri pe un platou crăpat de lemn. Nu exista nimic

acolo, în afară de mirosurile de cenușă stătută, rogojină mucedă, grăsime râncedă și rahat de șoareci.

Sau mai era ceva, totuși, un miros uman, cu iz de metal? Mușchii stomacului lui Rand se contractară, în timp ce mintea sa înregistră, cu întârziere, izul de sânge proaspăt. Simți gust de fiere urcându-i în gâtlej și înghiți, înjurând cu o șoaptă sălbatică.

Retrăgându-se iar către intrare, smulse torța din suportul care o ținea. Cu pumnul încleștat pe ea, refăcu drumul.

Juliette d'Amboise zăcea prăbușită la picioarele scărilor care duceau către încăperea privată a stăpânului castelului, exact în spatele podiumului din sala cea mare. În ochii ei sticlea moartea. Capul îi atârna într-un unghi nefiresc, dar nu căzuse accidental, nu murise frângându-și gâtul sau în urma unei lovituri la cap. Avea gâtul tăiat, retezat cu atât cruzime, încât capul îi era pe jumătate desprins de trup.

Părul ei părea însuflețit, cu licăriri arămii în lumina șovăielnică a torței pe care o ținea deasupra ei, iar pielea își recăpăta nuanța trandafirie. Amintindu-și de râsul ei la începutul verii, de curajul pe care-l dovedise la naștere, de bucuria și mândria ei că devenise mamă, gâtul lui Rand se contractă. Tuși, aproape înecându-se de furie și de durerea necruțătoare și neașteptată. Fusese atât de tânără, atât de veselă, în situația ei ingrată și incertă, și trăise atât de puțin, atât de puțin.

Torța luci și pe vârfurile pletelor ei, din care picura sânge, strângându-se într-o băltoacă. Și, deși pielea ei mai păstra încă o urmă slabă de căldură, nu mai avea nici un rost. Venise prea târziu.

Venise prea târziu.

Adică ajunsese prea târziu, dacă nu cumva fusese dus de nas din capul locului. Rugămintea ei de a o ajuta fusese reală, fiind strecurată în afara castelului într-un fel oarecare? Sau fusese așternută pe hârtie la îndemnul celui care o ucisese? Erau întrebări care s-ar putea să nu-și găsească răspunsul nicicând.

Rand nu putea face nimic pentru doamnă. Totuși, ar putea ajuta încă pruncul pe care îl adusese pe lume.

Ridicându-se și pășind peste cadavru, cercetă încăperea din spatele podiumului. Nu găsi nimic, dar nu disperă. Cu o răbdare îndârjită și riguroasă, parcurse celelalte încăperi ale castelului, mai

întâi pe cele de la catul inferior, apoi pe cele de sus. Nici o odaie, nici un cufăr, nici un dulap încastrat în pereții de piatră – nici cel mai mic ungher – nu scăpă necercetat. Găsi felurite veșminte mărunte, croite pe măsura unui prunc, dădu peste un leagăn rudimentar de stejar, de felul celor folosite de șerbi în căsuțele lor, dar nici un sugar, pe numele de Madeleine.

Când traversă unul din pasajele superioare, în al cărui capăt îndepărtat se vedea deschizătura pentru arcași, zări un licăr de lumină. Ajungând la deschizătură din câțiva pași mari, lăsă torța în jos, stând într-o parte și cercetând firida cu privirea.

O trupă de bărbați se îndrepta călare către așezare, iar capetele oamenilor se clătinau la unison cu torțele pe care le duceau. Flăcările aruncau licăriri cadaverice, sulfuroase, în praful care se ridica în urma lor. Purtau armuri, căci platoșele de metal căpătau reflexii arămii și aurii în lumină. Sulițele și lăncile trepidau deasupra lor, precum țepii unei fiare uriașe.

Vechiul castel era, în adevăr, o capcană, și fusese presărat din belșug cu momeli.

Rand se retrase din dreptul deschizăturii pentru arcași, lăsând pasajul în urmă și coborând treptele înguste de piatră. Săltând în sala cea mare, păși iute către intrare.

Era aproape de ușă, când auzi scâncetul firav, asemenea mieunatului unei pisoi înecat. Rogojina se mișcă și se frânse sub picioarele lui, când se opri dintr-odată. Ridicând torța, scrută împrejurimile.

De sub o masă cu picioarele în cruce se ivi o umbră palidă. Într-o clipă, fu în genunchi lângă ea, trăgând-o de sub scândurile susținute de proptele șubrede. Era o scândură mică și tare, mai lată într-un capăt decât în celălalt, legată cu pânză albă. Prins de ea, văzu un copilaș slab și nefericit.

Nu avea timp de pierdut. Scoțându-și cuțitul din teacă, reteză legăturile de pânză, desprinzându-le de pe copil și aruncându-le cât colo. Juliette trebuia să fi avut copilul în brațe, când fusese prinsă pe la spate, gândi el în timp ce lucra. Scândura de care era prinsă o protejase pe micuța Madeleine de vătămări grave, dar probabil că se speriase de moarte în urma căderii. Fie ucigașul

o trecuse cu vederea, fie o lăsase să moară, dacă nimeni nu răspundea rugii mamei sale.

Eliberând copila de învelitorile stânjenitoare, o vârî în interiorul tunicii, făcând o ușoară grimasă când simți mirosul pe care îl răspândea. Sprijinindu-i căpșorul de umăr, încheie nasturii tunicii, lăsând o mică deschizătură să poată răsufla. Poate că trupul lui cald și bătăile puternice ale inimii o alinară cumva, căci încetă să mai scâncească.

Ridicându-se în picioare cu povara sa, Rand stinse torța sub călcâi, apoi traversă sala cu câțiva pași mari, îndreptându-se către intrare. Coborî în fugă treptele de piatră, cât pe-aci să cadă în curtea interioară din pricina grabei. Surul stătea unde îl lăsase. Îl prinse de frâie, trăgându-l către poarta lăturalnică pe care o observase mai devreme în mod instinctiv, ca urmare a experienței prea multor temnițe și a prea multor bătălii împotriva unor forțe superioare.

Nu încălecă de îndată ce ieși din curtea castelului, ci își conduse armăsarul de-a lungul taluzului pe care se înălța zidul exterior. Folosindu-se de grămezile enorme de piatră pe post de scut, își tăie cale printre arbuștii și ferigile care împresurau locul, ocolind, împiedicându-se în mărăciniș, până ajunse la adăpostul pădurii. Atunci încălecă, dar rezistă dorinței de a o lua la galop. Rămânând în întunericul creat de desișul pădurii, își struni calul să meargă la pas. Abia când fu sigur că trupa de ostași ajunsese în curtea interioară și se aflau cu toții înăuntru, dădu pinteni armăsarului, îndemnându-l s-o ia la galop. Apoi, aplecându-se pe gâtul lui puternic și ținând copilul lipit de el cu un braț, se îndreptă către Londra și Westminster.

Ploaia care amenințase să cadă toată noaptea se porni când se afla la jumătatea drumului. Rand o primi cu bucurie, căci perdeaua cenușie avea să îngreuneze încercarea de a-i lua urma. Totodată o blestemă, căci îi sabota încercările de a auzi dacă era urmărit, preschimbând drumul într-un râu de nori, care îi încetinea înaintarea, udându-l până la piele, mai puțin în partea în care se afla copilul, peste care se aplecase. Iar micuța Madeleine era îndeajuns de uscată și de caldă, și asta era tot ce conta.

Ce era de făcut cu ea? Nu avea cum să se înființeze la palat cu un prunc în brațe. Plânsetele ei și nevoia unei doici care să o alăpteze ar atrage atenția, stârnind întrebări inevitabile în rândurile servitorilor. Henric ar auzi de ea înainte să se lumineze de-a binelea.

Isabel avea să prindă de veste și mai repede. Ce va crede dacă va apărea cu copilul unei alte femei? S-ar bucura să vadă dovada că nu-i făcuse de petrecanie micuței sau ar fi scandalizată de îndrăzneala de a o ruga să-l ajute să o ascundă? Ar lua-o pe micuța Madeleine în brațele ei catifelate sau ar țipa până ar veni cineva și ar lua copilul?

Desigur, putea preda pruncul lui Henric. Dar ce s-ar întâmpla dacă regele ar descoperi că era fiica lui Leon? Ce se va alege de ea atunci? Sau dacă Henric știa deja, iar moartea lui Mademoiselle Juliette fusese prețul plătit pentru trădare? Dacă Madeleine fusese lăsată să moară, ce ar fi putut împiedica repetarea acestui gest?

Nu, era nevoie de un adăpost vremelnic pentru micuță, cât mai curând. Probabil că trecuseră ceasuri de când primise lapte. Nu avea cum să mai reziste prea mult fără hrană.

Nu întrezărea decât o singură soluție, oricât încerca să găsească alta, în vreme ce leghe rămâneau în urma lui, sub copitele dudu-itoare ale armăsarului. Rand o disprețuia, simțind că o dezamăgea pe Juliette luând-o în calcul, dar cu toate acestea era mai bine decât să încredințeze copilul dușmanului.

David aștepta la grajdul de lângă cârciumă, după cum stabiliseră. Când i se ceru sfatul, flăcăul sugeră fără zăbavă mănăstirea Sfintei Teresa. Rand nu putu decât să-și desclești pentru a încuviința. Lăș cum era, depuse ghemul cald în brațele tinere ale scutierului său, apoi plecă, pentru a nu fi nevoit să o vadă încredințată maicilor.

Isabel dormea când se strecură în încăpere. Sau așa credea el, stând și ascultându-i respirația ușoară și egală, care se auzea de dincolo de perdelele patului. Oftă, recunoscător pentru acest mărunt favor. Înaintând în tăcere, se despuie de toate veșmintele, se spălă, săpunindu-se bine, își adulmecă pieptul unde se cuibărise

pruncul și se spălă iar. Își frecă trupul cu un ștergar ca să se mai dezmorțească, apoi îl aruncă și se îndreptă ușor către pat.

– Poți să te duci să dormi cu calul, căci duhniți la fel, spuse Isabel cu o furie nestăpânită. Nu e loc de un soț care preacurvește în patul meu.

Mirosea a cal? Rand își duse mâna dreaptă la nas, gândindu-se că poate n-o curățase cum trebuie. Pentru că nu simțea nici urmă de iz, bănui că mirosul provenea din veșmintele pe care le lăsase pe podea. Cu toate acestea, nu putea s-o contrazică, căci observase cu multă vreme în urmă că nasul femeilor era mult mai sensibil. Totuși, nedreptatea nu făcu decât să-l întărâte, după trădarea, durerea și hotărârea grea pe care trebuise să o ia în noaptea aceea. Indignarea îl făcu să salte dintr-un pas lângă pat și să tragă perdelele cu forță.

– Patul meu, o corectă el, și singurul pe care îl folosesc pentru a preacurvi, cu singura femeie pe care o voi avea astăzi.

Ea se ridică în capul oaselor, astfel că cearșaful de pânză care o acoperea îi alunecă în poală. Abia îi zărea forma în camera obscură, o siluetă unduioasă și caldă, care îi stârnea mâncărimi în palme, împingându-l să atingă, să simtă, să țină. Faptul că o vedea câtuși de puțin îl făcu să-și dea seama că se ițeau zorile, deși aveau de străbătut pâcla deasă a ploii ce continua să cadă.

– Te aștepți să cred o astfel de poveste când ai lipsit întreaga noapte? întrebă ea poruncitor.

– Nu-mi pasă ce crezi, atâta timp cât stai întinsă și mă lași să te țin în brațe.

Nu voise să spună așa ceva, dar își dădu seama că avea nevoie să o facă, cu o durere aproape disperată. Apucând așternutul, se strecură lângă ea, trăgându-l peste ei.

– Nu, i-o reteză ea, respingându-l când întinse mâna spre ea.

Era prea mult. Era ostenit, îi era frig și îl durea inima de moartea tinerei franțuzoaice, care nu făcuse altceva decât să se lase iubită. Nevasta lui mândră și batjocoritoare îl refuzase deja o dată în acea zi și, pe deasupra, acum fusese acuzat pe nedrept, la fel cum fusese acuzat pe nedrept de când venise prima oară la el. Nu va avea câștig de cauză de data asta.

Cu un salt ager, se rostogoli deasupra ei, prinzându-i coapsele sub picioarele lui lungi. Prinzând-o de antebrațe, își strecură degetele dedesubt, țintuindu-i încheieturile pe saltea, de o parte și de alta a obrajilor, protejându-i totuși degetul vătămat. Își împinse genunchiul între genunchii ei și îi desfăcu picioarele, apăsând-o cu pieptul, sorbindu-i sânii catifelați și palpitațiile abdomenului. Căldura pe care o radia pielea ei îl făcu să se cutremure violent din cap până în picioare.

Se aștepta să se zbată, să gâfâie și să amenințe, înainte de a trece la implorări. Se gândi să o forțeze să rămână nemișcată, acceptându-i măcar dreptul de a sta întins lângă ea, dacă nu mai mult.

Nu fu așa.

– Ești înghețat, spuse ea, minunându-se în urma descoperirii, căci îi transmisese fiorul și ei. Cum de ai înghețat în asemenea hal?

– Ploaia, spuse el cu dificultate, și un lung drum călare pentru aproape nimic.

Nu putu să-și descleștеze fălcile pentru a spune mai multe, fără ca dinții să nu-i clănțăne. Se simțea împietrit, aproape că-i era rău. Nu era doar frigul, își dădu el seama brusc, ci urmările pericolului, descărcarea violentă din sânge, care rămânea în tine chiar și după ce dispărea. La fel ca în cazul freneziei luptei, în miezul ei se cuibărea nevoia de a sfida teama, de a nega fragilitatea umană și vremelnicia cărnii.

Voia să-i spună lui Isabel ce văzuse și ce însemna, să-și verse în cuvinte vina de a fi ajuns prea târziu pentru a preveni moartea lui Juliette, să-i explice că nu avea nici un amestec în crimă și să o audă absolvindu-l de responsabilitate. Era imposibil. Dacă ar începe, s-ar putea să nu se mai oprească niciodată. În plus, nu trebuia să-i încarce mintea cu o asemenea grozăvie, nu o va face, dacă putea să se abțină.

În schimb, o sărută, căutând orbește adâncurile calde ale gurii ei, dulcea ei judecată sănătoasă și și mai dulcele ei abandon. Și, miracolul miracolelor, ea ieși în întâmpinarea buzelor lui, deschizându-se spre el și lăsându-i limba să pătrundă în căldura ei desăvârșită.

Deodată deveni avid, o fiară flămândă, care nu se putea apropia destul de ea, care nu-și putea îndestula mâinile cu trupul ei,

cu moliciunea ei, cu căldura ei umedă și scânteietoare. Gemu, frecându-se de el, cu o dorință la fel de feroce ca și a lui. Se lipiră unul de celălalt, apucându-și și strângându-și mâinile, alunecând deasupra formelor și adâncimilor, scufundându-se în curburi înfiorate, căutându-se cu buzele și limbile, cu o pasiune oarbă. Se rostogoliră în pat, cu picioarele îngemănate. Își schimbă poziția, ridicând-o deasupra lui, apăsând-o deasupra cărnii lui ca un stâlp, cuprinzându-i șoldurile cu degetele, îndemânând-o și poruncindu-i în tăcere să-l cuprindă cu totul. Îl primi în ea, icnind ușor la cât de adânc o pătrunsese. Apoi își arcui spatele, implântându-se în el și mai mult, cu ochii închiși, cu geamătul mocnit al nevoii împlinite.

El își ridică fruntea și partea de sus a trupului, căutându-i sânii cu o foame disperată. Sfârcul ei era atât de dulce pe limba lui, o bucățică de carne atât de fină. Se desfătă cu el, strecurându-și mâinile pe trunchiul ei, spre a o trage mai aproape, pentru a se bucura de ea. Se legănă ușor deasupra lui, apoi mai iute și mai iute, până ce fu nevoit să-i dea drumul ca să se poată mișca liber.

Atunci se aplecă înainte, scuturându-și părul des și înmiresmat, care-i împresură pe amândoi ca o perdea. Îi simți vârfurile biciuindu-i fața în timp ce se mișca, îi simți încleștarea mâinilor care i se sprijineau de umeri, strângând oasele de sub piele, în clipa în care alunecă în umezeala fierbinte ce începu să curgă din ea. Se repezi în ea, împingând în sus, pătrunzând-o atât de adânc că-i simți bătăile inimii, îi simți răsuflarea grăbită și întretăiată, simți vibrațiile cutremurătoare din adâncul ei. Îi simți sângele care-i însuflețea viața gonindu-i prin vine, viața ei caldă și vibrantă, și înnebuni de bucurie.

Deodată se încordă, ținându-l cu strânsoarea neclintită a călărețului, mai tare decât ar fi crezut-o în stare, posedându-l triumfătoare. Îi oferi ce voia, liniștea lui, acceptarea lui. I le dădu până suspină, până se relaxă și îngenunche, lăsându-se în față și întinzându-se pe pieptul lui.

Atunci se întoarse cu ea, ridicându-i genunchii ca să-l primească în ea cu totul, pătrunzând-o într-un ritm egal, infinit, ca ploaia care se scurgea de pe acoperiș vărsându-se în curtea din fața grajdului de dedesubt. O luă, modelând-o pe forma lui, scăldându-se

în căldura ei, în acceptarea ei desăvârșită. Și totuși, se încorda cu fiecare mușchi tare ca piatra, cu trupul oțelit, așteptând cu fiecare câtime a voinței sale, dorindu-i abandonul.

Ea deschise ochii mari și îl privi țintă, în vreme ce trupul i se încordă din nou, pulsând lipit de el, trăgându-l și mai adânc. El își reluă strădaniile îndoit, alunecând amândoi în vertijul nebuniei și dincolo de aceasta, într-un loc în care nu mai erau doi, ci unul singur. Ea era a lui și el era al ei, fie că-l voia sau nu. Nu avea să doarmă departe de el, nu avea să-i scape, nu voia, nu putea, niciodată, nicicând....

Decât dacă nu cumva... Dacă nu cumva va fi obligat să o lase să plece.

Ceva mai târziu, în vreme ce zăcea uluit, cufundat în somn, ținând-o pe Isabel în curbura trupului său, cu posteriorul lipit de burta lui și cu un sân odihnindu-i-se în palmă, visele îi fură răvășite de tropot de cizme. Așa cum era firesc în astfel de împrejurări, nu se putea mișca, deși știa ce vestea sunetul acela. Fu copleșit de o temere aproape superstițioasă cu privire la felul în care se întâmplă lucrurile, de senzația de supunere fatalistă în fața voinței lui Dumnezeu și a regelui său.

Așa trebuise să fie dintotdeauna. O știuse de la început, luptase împotriva lui cu toată forța și voința, dar în van. Sfârșitul era acolo încă de la început.

Blestemul Celor Trei Grații îl ajunsese.

Ușa odăii se deschise cu zgomot, izbindu-se de peretele din spatele ei. Isabel țipă, ridicându-se în capul oaselor. Trase perdelele patului cu un braț zvelt, în vreme ce cu celălalt își acoperea sânii cu cearșaful. Avea părul răvășit și era adorabilă, înfășurată în buclele care i se încolăceau pe un umăr, strălucind în lumina dimineții ce pătrundea prin fereastră, iar pieptul îi tresălta din pricina respirației întretăiate.

Rand își aminti o fracțiune de secundă de pletele pătate de sânge ale lui Juliette, lucind în lumina torței. Înlăturând imaginea, se ridică în pat, stând cu genunchii ridicați și cu partea sa de cearșaf înfășurată în jurul șoldurilor.

Încăperea se umplu de ostași, purtând armuri și halebarde. Intrară tropotind înăuntru, rupseră formația și încadrară ușa

de o parte și cealaltă. Ieșirea fiind păzită, însă totuși liberă, în față păși trei nobili. Doi dintre ei erau Graydon și Henley. În fața lor se afla McConnell, fratele vitreg al lui Rand, cu o expresie aproape îndurerată pe chip.

– Ridică-te, frate, și îmbracă-te, spuse el înaintând, oprindu-se în apropierea patului, cu mâna pe mânerul sabiei. Regret că sunt iarăși mesagerul unor vești proaste, dar ni s-a poruncit să te aruncăm în Turn.

– Nu, șopti Isabel, plimbându-și privirea peste bărbații din încăpere, ca și când nu ar fi putut să accepte rostul prezenței acestora.

– Edictul este semnat de Henric și poartă sigiliul său, Lady Isabel. Asta dacă dorești să-l vezi.

Ea întinse mâna automat. Era un gest curajos, se gândi Rand, pentru o femeie care stătea în pat, abia acoperită, într-o încăpere ticsită de bărbați care se prefăceau că privesc drept înainte, dar trăgeau cu ochiul în direcția ei. Cu toate acestea, privirea ei era poruncitoare, iar manierele la fel de impunătoare ca și când ar fi fost înveșmântată în catifea tivită cu diamante. Luând pergamentul masiv, parcurse cu privirea rândurile dese, tălmăcind frazele scrise în latină. Chipul îi păli. Închise ochii și trecu o clipă până să ridice capul iarăși.

– Dar acuzația nu este aceeași. Spune aici...

Rand știa ce trebuia să scrie acolo. Cu toate acestea, gândul că ea văzuse îi ardea inima precum acidul. Pumnii i se încleștară pe pânza care îi acoperea coapsele. Un sunet slab, sfâșietor tulbură liniștea.

– Într-adevăr, răspunse McConnell, cu un chip grav, continuând pe un ton aspru.

– Acum ești acuzat de dublă crimă. Regret să te înștiințez că Mademoiselle Juliette d'Amboise, mama copilului pe care soțul tău este acuzat că l-a ars, a fost și ea ucisă. A murit astă-noapte într-un loc aflat la o oarecare distanță de Westminster. Trupul ei a fost descoperit după ce un bărbat a cărui descriere se potrivește cu cea a lui Braesford a fost văzut părăsind în goană locul crimei.

În timp ce McConnell vorbea, Graydon făcu un pas în față, șchiopătând. Se sprijini de baston, ridicând de pe podea cămașa

leoarcă de apă, tunica și pantalonii boțiți și umezi, pe care Rand le aruncase acolo.

– Da, și iată dovada că a părăsit palatul. Era târziu când a venit la culcare, cred, căci scutierul n-a apucat să strângă după el.

McConnell ridică din umeri.

– Este tot ce avem nevoie pentru a dobândi confirmarea.

Isabel făcu un gest prin care îi îndemna să iasă, deși era atât de palidă, încât pielea ei părea aproape transparentă.

– Retrageți-vă, cu toții. Retrageți-vă și îngăduiți-i soțului meu să fie înveșmântat. Privi de la Graydon spre Henley, care se holba la ea cu ochi lacomi, apoi către ușa deschisă, în pragul căreia apăruse David, zăbovind acolo cu o îngrijorare disperată pe chip. Vi se va alătura după ce iese din mâinile scutierului său.

– Mi-e teamă că nu putem risca, spuse McConnell, pe un ton mohorât.

– Dar aveți legământul lui Rand... începu ea.

– Pe care l-a încălcat, căci a fost văzut dincolo de zidurile palatului Westminster. Ar trebui să îți dai seama că...

– Îmbracă-te, îl întrerupse Graydon, aruncând veșmintele ude către Rand, din care săriră stropi de apă, în clipa în care i se izbiră de piept.

– Poate purta ce e la îndemână sau poate pleca fără. Pentru noi e totuna.

McConnell părea îndurerat. Rand se întreba dacă se prefăcea. Oricum, nu avea vreme să se gândească la asta. Graydon și Henley s-ar bucura să aibă o scuză să-l târască despuiat din pat și din odaie, și nu voia să le acorde această plăcere. Și nici nu avea să o facă de rușine pe Isabel cu o asemenea plecare nedemnă.

Coborî din pat și trase iute pe el cămașa și pantalonii uzi, închizând suficienți nasturi încât să fie cuviincios și își aruncă tunica pe el. Nici nu o pusese bine pe el că o pereche de ostași înaintară către el. Îl înghiontiră, legându-i mâinile la spate. O luară către ușă, înghesuindu-l între ei.

Dintr-o singură răsucire bruscă, care îi trase pe cei doi ostași după el, se întoarse cu fața către Isabel.

– Nu am ucis pe nimeni, spuse el, vorbind iute și cu ton scăzut, căci nu știa cât i se va îngădui să spună. Încrede-te în David. Poartă-ți singură de grijă. Nu crede nimic ce nu vine de la mine.

– Mă voi duce la rege de îndată ce voi putea, spuse ea, abia șoptind.

– Poți încerca, îi răspunse el. Dar, dacă nu e cu nici un folos...

– Nu! strigă ea, ducându-și mâna la gură, în vreme ce lacrimile stăteau să i se reverse pe obraji.

Era uimit să vadă acea dovadă a grijii pe care i-o purta, nevenindu-i să creadă ce vedea, într-atât, încât trecu o clipă până își regăsi glasul din nou.

– Dacă nu e cu nici un folos, ține minte asta: Nu am nici un regret.

Îl întoarseră iar, pe jumătate târându-l, pe jumătate împingându-l să părăsească încăperea. David îi luă cizmele și dădu fuga după ei. Rand privi înapoi, încercând să vadă printre gărzile înarmate care se aflau în urma lui și printre cei care îl luaseră prizonier. Isabel rămase unde era în pat, dreaptă și țeapănă de pe urma șocului, fără a fi protejată de altceva, în afară de cearșaful de pânză și părul ei unduitor, de privirile scrutătoare. Părea că abia observa privirile lascive. Părea consternată, îngrozită.

Dar Rand mai văzu ceva, ceva ce învățase să recunoască de când o luase pe Lady Isabel de soție. Era un amănunt care îl făcu să se scuture de un râs înfundat, în vreme ce inima îi tresălta în piept.

În adâncurile ochilor ei verzi și pătrunzători înflorea furia, elegantă, cochetă, însă mortală.

Capitolul 14

Puțini bărbați se întorceau după ce fuseseră întemnițați în Turn.

Isabel, stând în capul oaselor în pat, în vreme ce tropotul cizmelor se îndepărta, simți în inimă lovitura furiei înfricoșate. Nu-și putea recăpăta suflarea. Își încleștă mâinile tremurătoare pe așternuturi, trăgându-le spre ea. Faptul că Rand fusese luat

pentru a fi aruncat în temnița aceea de lângă Tamisa, cândva un palat străvechi, era o lovitură devastatoare. În același timp, părea de neconceput. Trebuia să fie o greșeală.

Henric și mama sa îl cunoșteau pe Rand de ani întregi. Împreună cu regele, împărtășise greutățile exilului și triumful câștigării coroanei pe câmpul de bătălie. Henric nu va îngădui ca această nouă acuzație să rămână în picioare, nu va îngădui ca Rand să atârne în streang. Nu ar face așa ceva... Oare? Reamintindu-și îndoiala din ochii lui Rand când ea spusese că se va duce la Henric și resemnarea din cuvintele rostite cu voce joasă, își dădu seama că nu avea încredere în intervenția regală. Nu conta. Avea să fie inevitabilă.

Va avea grijă de asta, căci nu putea îndura ca acela care conspirase împotriva lui Rand, în acest fel detestabil, oricine ar fi fost el, să învingă. Nu era nici cinstit, nici just ca el să sufere pentru greșelile regelui și pentru consecințele acestora. Intențiile ei nu aveau nimic de-a face cu ceea ce era posibil sau nu să simtă pentru el. Cu siguranță nu. Vor fi duse la împlinire din loialitatea datorată soțului ei. Atâta tot.

Pentru o singură clipă, simți nevoia aproape disperată de a trage perdelele patului, vârându-și capul sub așternuturi, în căutarea uitării ce vine pe tărâmul somnului. Negreșit, arestarea se va dovedi a fi un coșmar când se va deștepta din nou.

Nu, și iar nu. Nu era timp de somn sau de ascuns. Trebuia să se ridice și să treacă la treabă. Viața lui Rand ar putea atârna de asta.

Un ceas mai târziu, părăsi încăperea. Învești mântată în damasc verde ca marea și purtând un acoperământ de cap tivit cu dantelă, de care atârna un văl dantelat, ce flutura ca niște aripi în urma ei, se îndreptă către încăperile regelui. Totuși, nu petrecuse tot acest timp doar pentru a-și pregăti o toaletă potrivită pentru o audiență regală. Pe lângă aceasta, îi îndemnase pe David și Gwynne să strângă tot ce crezuse că i-ar putea face temnița mai ușoară soțului ei, de la veșminte și cizme uscate la cărți, peniță, pergament și o călimară de cerneală, ca și o lăută, vin, dulciuri și monede cu care să-și procure mâncare și băutură mai bune de la cei care îl păzeau. Nu însemna nimic că îi purta o asemenea grijă, bineînțeles că nu. Simpla bunătate o impunea.

Regele nu primea pe nimeni. Își luase șoimii și câțiva dintre gentilomii preferați și plecase la vânătoare.

Furia îi înfierbântă sângele lui Isabel la auzul veștii. Părăsi încăperile regale cu pași iuți, îndreptându-se către sala cea mare. Cum îndrăznea Henric să se poarte ca și când ziua aceea era ca oricare alta? Trebuia să aibă inima de piatră, așa cum susținea toată lumea, dacă era în stare să străbată câmpurile călare, în vreme ce un prieten înfrunta moartea.

Ce mai vânătoare! Să dai drumul spre cer unei păsări răpitoare de talie mare, cu gheare precum cuțitele, pentru ca apoi să plonjeze peste porumbițe și ciocârlii lipsite de apărare, nu i se părea deloc a fi o vânătoare echitabilă. Era, desigur, specific unui sport regal, în care orice și oricine putea muri pentru plăcerea regelui.

Aproape că trecu fără să-l vadă pe lângă William McConnell, care purta o conversație cu un alt gentilom, în fața ușii unui birou. Doar când el se ridică de pe banca pe care stătea, făcând o plecăciune adâncă, se opri.

– Lady Isabel, o clipă din timpul tău, rogu-te.

Reverența ei fu atât de scurtă, încât abia făcu un pliu în tivul rochiei.

– Altă dată. Am o treabă importantă, după cum trebuie că știi.

– Da, din nefericire. Îl cunoști pe Derby?

Abia îl observase pe bărbatul care era cu McConnell. Era Thomas Stanley, conte de Derby, cel de-al treilea soț al mamei regelui. Acesta primi o reverență mai adâncă și un zâmbet, după ce ea încuviință că îl cunoștea. El îi făcu un compliment ales, dar se scuză imediat, invocând o problemă în altă parte.

– Un bărbat de treabă, spuse McConnell, în vreme ce rămaseră privind cum silueta corpolentă a contelui se îndepărta de-a lungul coridorului, care înțelege prea bine.

– O, într-adevăr. Se pare că înțelege că cel mai bine ar fi să nu fie văzut cu soția unuia acuzat de crimă.

– Ești amărâtă, și cine te poate învinovăți? Dar nu, mă refeream la faptul că domnul conte îi permite bunei sale soții să trăiască departe de el, pentru a-i purta de grijă fiului său. Se spune

că vorbește despre înaintarea unei petiții către Curte pentru domiciliu separat. Un pas îndrăzneț, trebuie să fii de acord.

Ar fi fost lipsit de înțelepciune să fie de acord, în special dacă dorea să rămână la Curte. Astfel de scăpări ar fi putut însemna exilarea imediată.

– Sunt sigură, spuse ea pe un ton lipsit de inflexiuni, că nu m-ai oprit pentru a-mi vorbi despre aranjamentele conjugale ale lui Lady Margaret.

Îi zâmbi sfielnic, privind-o.

– Doar în măsura în care le-ar putea reflecta pe ale tale.

– Pe ale mele?

– Dacă alegi astfel. Ești liberă să te întorci în odaia pe care o împărțeai cu surorile tale, dacă dorești, sau chiar să reintri sub protecția lui Graydon.

– De ce aș face vreunul din aceste lucruri?

– Ești singură acum, spuse el grav. Nimeni nu va vorbi de rău, dacă alegi să părăsești Curtea.

Voia, se gândi ea, să descopere dacă era îndurerată sau ușurată de arestarea lui Rand. Nu-i va acorda satisfacția.

– În afară, poate, de rege, care pare să fi făcut ca traiul departe de soțul meu să fie o necesitate.

– E prerogativa sa regală. Ai fost să-l mustri?

– Maiestatea Sa nu a fost disponibil, spuse ea ridicând bărbia.

– O, da, aproape uitasem. Poți, dacă dorești, să-ți verși mânia asupra mea.

– Asupra ta?

Era clar că el trebuia să știe că Henric era la vânătoare, se gândi ea. Era de datoria lui să știe. De mirare era că nu se dusese cu el.

– Sunt sigur că ai resentimente față de mine pentru arestarea lui Rand.

– Dacă nu față de tine, domnule, atunci cu siguranță față de rolul pe care l-ai jucat.

– Nu am făcut decât să mă supun voinței lui Henric, când v-am invadat odaia azi-dimineață.

O licărire în albastrul ochilor lui o făcu să devină brusc conștientă că fratele vitreg al soțului ei o văzuse goală în pat. Fusese acoperită parțial de cearșaf, era adevărat, dar trebuia

să-și fi dat seama de goliciunea ei. Era posibil să fi fost încă învăluită de mireasma rămasă după ce făcuseră dragoste, amintind de felul în care ea și Rand se desfătaseră cu puțină vreme înainte.

Pometii o înțepau cu o fierbințeală stânjenitoare. Senzația o irită, așa încât vorbi fără a mai cugeta.

– Așa cum ți-ai făcut datoria întrerupând nunta de la Braesford Hall?

– Credeam că mi-erai recunoscătoare în momentul acela.

Așa era, deși nimic nu avea să o mâne să o recunoască în momentul acela.

– Nu pare tocmai sincer să deplângi o datorie care ți-ar putea permite să recâștigi Braesford Hall și pământurile sale.

– Poziția mea nu este comodă, o recunosc. Să mă tem pentru fratele meu vitreg, în timp ce îl escortez spre temniță, să-i deplâng soarta probabilă, deși ar fi în folosul meu? Își întinse brațele, într-un gest de neajutorare. Și totuși, la Braesford sunt toate amintirile mele din copilărie și a fost căminul familiei mele de generații.

– Pe care tatăl tău l-a pierdut din pricina greșelilor sale.

– Sau a loialității sale pentru un alt rege din casa de Lancaster. E un lucru diferit, nu ești de acord?

McConnell scutură crispat din cap.

– Presupun că Rand ți-a prezentat deja versiunea lui asupra poveștii. Mă îndoiesc că seamănă întocmai cu a mea, dar nu pot să mă împotrivesc faptelor.

– Cu toate acestea, l-ai slujit pe Eduard al IV-lea, care a poruncit ca regele acela să fie ucis, și pe Richard de Gloucester, care s-ar putea să fi dus fapta la bun sfârșit.

– Ce puteam face? Eram un tânăr fără un sfanț când Eduard a urcat pe tron. Până și nobilii trebuie să mănânce. Eduard era puternic și avea fii pentru a fonda o dinastie din sângele său. Cine putea ghici că avea să moară tânăr, sau că Richard urma să înhațe coroana?

– Sau să-și ucidă nepoții pentru a o păstra.

– Și asta, din păcate, încuviință el, suspinând.

– Dar apoi l-ai abandonat pe Richard pe Bosworth Field.

– Dar am ales omul potrivit pe care să-l urmez, și astfel mi-am câștigat actuala poziție.

Era destul de adevărat, deși cui îi era cu adevărat loial era greu de ghicit. Era posibil ca, la fel ca alții care se îndreptau încotro bătea vântul, să nu fie loial nimănui, în afară de el însuși.

– Dar nu ai recuperat pământurile familiei tale, sublinie ea.

– Încă mai este timp pentru asta.

– Cu siguranță îți dai seama că, și de-ar fi să-i fie luate lui Rand, nimic nu garantează că îți vor reveni ție, spuse ea fără șovăială.

– Vor reveni în proprietatea lui Henric, care s-ar putea să prefere venitul de pe urma lor, în locul loialității tale.

Dacă percepu înțepătura cuvintelor ei, nu o trădă prin nimic.

– Atunci trebuie să-mi dovedesc valoarea în fața lui.

– Vei găsi o cale, negreșit.

Făcu un pas în lături, ca și când ar fi vrut să-l ocolească.

– Așteaptă, te rog, exclamă el, punându-i o mână pe braț pentru a o opri. Nu aș vrea să mă privești ca pe un căpcăun în toată povestea asta.

Își lăsă privirea spre mâna lui, rămânând țeapănă și tăcută până și-o îndepărtă.

– Cum altfel să te văd, întrebă ea, mai ales după ce am văzut cicatricile soțului meu?

Se încruntă buimac, dar se adună brusc.

– Cicatricile lui, da. S-a întâmplat cu atât de multă vreme în urmă, încât aproape că am uitat.

– La fel ca și el, deși mie mi-e greu să uit.

– A fost o faptă rea, sunt de acord. Dar eram tânăr și mândru și neobișnuit să împart afecțiunea tatălui meu. Ți-a spus Rand că bătrânul m-a croit cu biciul drept pedeapsă?

– Mi-a spus că a fost adus în casă și că ați împărțit același preceptor.

– Ca și odaia mea, veșmintele mele, echipamentul de vânătoare și câinii mei. McConnell zâmbi crispat. Nu eram fericit, dar m-am obișnuit. În timp, am făcut pace. Era necesar pentru a scăpa teferi din mâinile preceptorului nostru, care avea la inimă folosirea nuielei, ca și din cele ale maestrului de turniruri de la Pembroke, căruia îi plăcea să-i vadă pe fiii nobililor doborâți la pământ, în întrecerile cu lancea.

Îi surprinse privirea grăbită, care părea să întrebe dacă avea cunoștință de ținta de mărimea unui om, folosită la instrucție, care se învârtea atunci când era lovită de lance, izbindu-i cu putere pe aceia care erau prea înceți pentru a o evita. Bineînțeles că avea, din ce se petrecea pe domeniul tatălui ei.

Ignorându-i ironia, spuse:

– Cu toate acestea, i-ai acordat fratelui tău vitreg umila poziție de scutier personal, în tot acest timp.

– Chiar așa, Lady Isabel, rosti McConnell, scuturând din cap.

– La urma urmelor, originea lui era umilă.

Era atât de simplu în mintea lui, își dădea seama. Era dificil să-i bage vină, de vreme ce la fel stătuseră lucrurile și în mintea ei, nu cu prea mult timp în urmă.

– În ciuda acestui fapt, Sir Rand și-a dobândit titlul de cavaler, prietenia viitorului rege și dreptul de a se numi Braesford de Braesford Hall.

William McConnell ridică bărbia abia sesizabil, probabil ca urmare a părtinirii ei.

– Adevărat, Lady Isabel, dar acum este prizonier în Bell Tower, una dintre cele mai sigure temnițe din împrejurimi. Dacă va fi condamnat pentru acuzațiile care i se aduc, va renunța la tot ce deține, deopotrivă cu viața. Există un singur lucru pe care îl poate păstra, după legile lui Dumnezeu, pe care orice bărbat trebuie că-l invidiază.

– Și care ar fi acesta?

El înclină din cap.

– Tu, frumoasă doamnă, ca mireasă a lui.

– O, te rog, spuse ea, cu un gest de respingere.

Undeva în mintea ei plutea afirmația lui Rand care spusese că fratele său vitreg o dorise. Credea McConnell că i se va da o soție, odată cu moșia familiei, în cazul în care aceasta avea să-i fie dată înapoi, pe văduva fratelui său vitreg, poate? Gândul îi îngheță sângele în vine.

– Ești ofensată și respect asta. Ba nu, te prețuiesc pentru acest fapt. Totuși, vreau să știi că nu vei fi abandonată în această nenorocire. Mă leg să-ți fiu alături în toate.

– De dragul lui Rand, presupun, spuse ea, fără să se ostenească să-și ascundă neîncrederea.

– Așa cum m-am ocupat de bunăstarea lui în celula din Turn, poruncind ca întemnițarea sa să fie pe cât de îngăduitoare e posibil.

– Pentru asta, cel puțin, îți mulțumesc.

Glasul ei se domoli, făcând această concesie. Aproape că putea fi caritabilă cu el.

– Nu puteam să fac mai puțin de-atât. Întemnițarea lui ar putea fi îndelungată, până să se stabilească judecata.

– Sau nu, dacă Henric poate fi convins să asculte glasul rațiunii.

McConnell se încruntă.

– Nu ai auzit? Henric pleacă în călătorie într-o zi sau două. Va înainta încet spre vest, ajungând la Winchester la vreme pentru nașterea reginei.

Frica o sfâșie pe Isabel.

– Cu siguranță nu va...

– Nu-l va vedea pe Rand în ștreang înainte de plecare. E improbabil. Fratele meu vitreg, precum Sir Thomas Malory și mulți alții asemenea lui, s-ar putea bucura de ospitalitatea regelui decenii în șir.

– Ar putea fi totodată eliberat.

Ce ar fi putut răspunde el rămase neauzit, căci ea se îndepărtă cu pași repezi. El rămase unde era, însă îi simți privirea urmărind-o, până când ieși din raza lui vizuală.

Isabel încetini, luptându-se cu o dezolare stranie, în timp ce trecu pe lângă încăperile regelui, ajungând la o colonadă amplă, care făcea trecerea dintr-o parte într-alta a palatului. Regele pleca din Westminster. Era foarte posibil să plece fără a o primi. Ce avea să facă atunci?

O clipă fu singură, apoi David apăru lângă ea. Cu un aer firesc, ieși pur și simplu de după un stâlp și i se alătură.

Privi spre el, observând expresia mohorâtă care se imprimase pe înfățișarea lui chipeșă și copilăroasă. Starea ei de spirit se întunecă și mai mult.

– L-ai văzut? întrebă ea, cu voce joasă, astfel încât să nu fie auzită de curtenii care se perindau pe lângă ei. Nu era nevoie, cu David, să spună la cine se referea.

– Da, milady.

– Și era bine?

În adâncul minții ei plutea temerea că Rand ar fi putut fi bătut, torturat chiar, pentru a i se smulge mărturisirea acuzațiilor care i se aduceau.

– Da, milady.

– Ai putut să-i dai lucrurile pe care i le-am trimis?

– Da, milady, spuse el, apoi, surprinzând privirea fulgerătoare din ochii ei, își completă răspunsul.

– I le-am încredințat, dar nu mi s-a îngăduit să vorbesc cu el. Celula e mică, dar are fereastră și nu e forțat să o împartă cu altcineva.

Ușurarea o făcu să se încurce în pași pentru o clipă. Era posibil ca influența lui McConnell să fi fost oarecum de folos. Atâta timp cât Rand era tratat altfel decât un criminal obișnuit, mai era speranță.

Mai merseră câțiva pași înainte ca ea să deschidă gura din nou.

– A...

– Nu, milady. Nici un mesaj.

Agerimea lui îi aduse un zâmbet sfios în colțul gurii.

– Cum ai ghicit ce voiam să întreb?

– Sir Rand a vrut să afle același lucru.

Vestea o făcu să simtă un val de durere în toată ființa. Rand întrebase dacă avea vreun mesaj, iar ea nu-i trimisese nici unul. Mintea îi stătuse la alte lucruri, desigur, dar nu ar fi fost atât de greu să-i transmită câteva cuvinte de încurajare.

– A mai întrebat altceva?

– Nu, milady.

Nu, nu ar fi făcut-o, se gândi ea. Era prea devreme pentru vești. Trăgând cu ochiul din nou către flăcău, văzu că mergea alături de ea cu grația deplină a unui curtean, având totodată același pas mare și hotărât ca și Rand, pe cât de tare se putea apropia de umbletul acestuia. Poate că era timpul să-l vadă ca pe un tânăr bărbat, și nu ca pe un flăcău, se gândi ea, cu o tandrețe stranie în suflet. Probabil că avea cam aceeași vârstă ca și ea, la urma urmelor.

– Știu că Sir Rand ți-a spus să stai lângă mine, continuă ea după un moment, dar nu trebuie să petreci toată ziua de pază. Dacă ai alte sarcini de care să te ocupi, mă voi descurca foarte bine și singură.

Scutierul lui Rand ridică dintr-un umăr musculos, format, negreșit, în urma mânuirii sabiei împreună cu stăpânul său.

– Nu am altceva de făcut, milady. L-am adus pe Surul din oraș în grajdul de la palat. De asemenea, am dus veșmintele ude ale lui Sir Rand la spălătorească, lucrurile pe care mi le-a dat după ce s-a schimbat.

Se bucura să afle că i se îngăduise să îmbrace hainele curate pe care i le pregătise. Dar își aminti că nu știa unde fusese cu o noapte înainte sau ce făcuse exact în incursiunea sa în afara palatului.

Cât de înghețat era când se strecurase lângă ea în pat. Voise să nu-i acorde nici un favor, după dispariția și absența lui în miez de noapte, dar fusese imposibil când văzuse câtă nevoie avea de ea. Mai mult, se aprinsese ca praful de pușcă în clipa în care o atinsese, prinzându-se de el cu o furie a dorinței atât de puternică, încât o cutremurase, în timp ce el tremura de frig lângă ea. Pasiunea care se născuse între ei fusese devoratoare, arzătoare, făcându-i să se încleștеze pe saltea, înlănțuindu-se, strigând precum războinicii în focul luptei. Fusese un foc, într-adevăr, o ardoare necruțătoare și răvășitoare, iar sensibilitatea pe care o simțise dimineața stătea drept dovadă. Totuși, nu putea crede că bărbatul care o îmbrățișase, care o îndemnase să-l călărească precum o ființă posedată, ar fi putut veni direct la ea, după ce o ucisese pe Juliette d'Amboise.

Refuza să o creadă.

Dregându-și glasul pentru a-i face loc în gâtul inexplicabil de uscat, vorbi fără a se uita la David.

– Știi unde a fost Sir Rand noaptea trecută?

David o străfulgeră cu o privire de cobalt, înainte de a se uita în altă parte, scuturând din cap.

– Dar știi cum. Presupun că faptul că l-ai dus pe Surul în oraș la potcovar a fost un șiretlic, astfel încât Sir Rand să-l poată avea la îndemână după ce părăsea palatul.

Un licăr ce ar fi putut însemna respect pentru intuiția ei străluci în ochii lui, înainte de a încuviința șovăielnic.

– Trebuie, de asemenea, să știi când a plecat și când s-a întors, căci i-ai înlesnit deplasarea. Știi totodată de ce a plecat?

– A primit un mesaj.

– De ce fel, rogu-te?

David strânse din buze și nu răspunse, dar Isabel nu se dădu bătută. În scurt timp, află exact ce fel de mesaj primise Rand, și că era scris de mâna unei doamne.

– Așadar, s-a dus să o întâlnească pe această doamnă. Da, și a fost văzut în apropierea locului în care a murit Mademoiselle Juliette. Prin urmare, pare limpede că mesajul trebuie să fi fost de la...

– Era moartă când a ajuns acolo. Mi-a jurat-o.

– Da, șopti Isabel.

Era încredințată de asta, oricât de straniu părea. Orice altceva ar fi fost de neconceput.

– Se pare că cineva nu a dorit ca el să stea de vorbă cu ea.

– Sau nu voia ca ea să stea de vorbă cu el.

– Nu este același lucru? întrebă ea, încruntându-se.

– Nu, milady, nu dacă ea avea să-i spună ceva important.

Era un argument excelent. Ce s-ar fi putut întâmpla dacă i-ar fi vorbit?

– A fost... ar fi putut avea legătură cu copilașul?

– Nu pot să spun.

Sunetul sec al vocii lui o făcu să simtă fiori de groază până în adâncul ființei. Maică Precistă, dacă micuța fusese cu ea? Își umezi buzele.

– Te rog, te rog, nu-mi spune că și copilul a fost ucis.

O rază de soare alunecă pe creștetul bălai al lui David, care scutură din plete.

– E în siguranță, pentru moment.

Isabel suspină ușurată, înțelegând că pruncul nu murise la Braesford, că Rand nu mințise. Îi stătea pe limbă să-l întrebe pe David cum de știa că fetița era în siguranță, unde era ținută și de către cine. Întrebările îi zburară din minte când scutierul vorbi din nou.

– Mai există un ultim temei pentru care e posibil să fi fost chemat Sir Rand.

– Da?

– Da, spuse el, iar figura lui copilăroasă se posomorî.

– Poate că o voiau moartă pe doamnă și au considerat că e convenabil să-l învinovățească pe el de crima asta, ca și de cealaltă.

Părea atât de probabil, încât nu mai avea rost să răspundă. Durerea înțelegerii acestui fapt era atât de pătrunzătoare, încât oricum vorbele erau imposibil de rostit. Merseră în tăcere, până când David o lăsă la ușa odăii ei.

Regele continua să fie greu de găsit. Isabel se prezentă în fața sălii de audiențe a doua zi dimineața și plecă seara, fără a fi primită. Henric nu-i acordase nici măcar un minut, trecând de la o încăpere la alta, însoțit de ostașul de gardă și suita sa. Ar fi putut foarte bine fi o străină, la câtă atenție îi acorda.

Bârfele erau în floare între timp, un vârtej tot mai mare de bănuieli, râsete meschine și acuzații incredibile. Isabel fu scutită de ce era mai rău, poate pentru că puțini se osteneau să-i vorbească, dar auzi destule de la surorile ei, de la Gwynne și David, pentru a ghici restul. Ce nu putea evita erau șoaptele și chicotelile ce-i erau aruncate pe la spate. Musteau de ostilitate ascunsă, sau așa părea, ca și când ar fi împărtășit vina cu Rand.

Nu conta. Nu avea să se lase. Refuza să dispară, fără a fi auzită, fără măcar a putea adresa rugămintea de a primi o explicație pentru acuzațiile aduse lui Rand. Avea nevoie de cineva care să-i spună ce se va întâmpla cu el, îngăduindu-i să-l viziteze.

Nu se întrezărea nici o audiență. Întrebările ei rămaseră fără răspuns. Dis-de-dimineață, a treia zi după arestarea lui Rand, Henric se pregătea să plece în călătoria regală.

Mulțimea care avea să-l însoțească pe rege în călătoria sa lentă se adună în curtea din afara palatului. Nobili onorabili, ostași călare pe cai de luptă cu platoșe, curteni, menestreli, dansatori, bufoni puși pe tumbe, preotul și servitorii, toți mișunau în jurul trăsurilor pentru bagaje, buimaci și dezorientați. În cele din urmă, apărură gărzile lui Henric, cu regele în mijlocul lor. Încălecară.

Se făcu ordine și procesiunea porni. Zgomotul și zăpăceala se pierdură în zare. Peste Westminster se lăsă liniștea, de parcă toată viața s-ar fi scurs atât din oraș, cât și din palat.

Zilele trecură unele după altele, fără prea mult rost. Isabel se simțea prinsă în purgatoriul civilizat al Curții, și totuși în afara cercului acesteia, măritată, însă nu cu adevărat soție în absența lui Rand, lipsită de țel și de privilegii. Dormea, dar nu se odihnea, mânca, deși nu-i era niciodată foame. Părea că așteaptă ceva și se temea că nu va sosi nicicând și totodată prea devreme.

La răsărit, la o săptămână după ce Rand fusese arestat, se așeză în fața ferestrei odăii ei. Fărâmița pâinea ce fusese menită pentru micul ei dejun, lăsând firimiturile să cadă pe pervaz. Vreo șase păsărele săltară grăbite și ciripitoare, primind ospățul pe care li-l oferea. O vrăbiuță se apropie, privind-o cu capul lăsat într-o parte.

Isabel fu copleșită, amintindu-și de Rand stând gol, în toată splendoarea, la fereastră, cu o vrăbiuță agățată de degetul lui mare. Pe chip i se citea mirarea față de încrederea micuței vietăți și se întorsese să i-o împărtășească. Păruse cu mult mai tânăr în clipa aceea, cum probabil fusese înainte ca intrigile și daravelele de la Curte să-l fi prins în menghina lor.

– Nu, Sir Rand nu e aici să te hrănească astăzi, îi spuse ea încet micii creaturi înaripate, care o privea cu ochi strălucitori. Da, sunt sigură că ți-e dor de felul în care îți fluieră. Poate vei zbura către Turn mai încolo, în dimineața aceasta. Sunt sigură că i-ar plăcea să vadă...

Inima i se strânse de parcă i-ar fi fost înhățată de un pumn gigantic. Inspiră adânc, pentru a alunga durerea. Nu trecuse atât de mult de când era măritată, încât să-i fie dor de mirele ei... bineînțeles că nu. Atunci, de ce o durea atât de tare gândul că era întemnițat în vechiul castel de lângă Tamisa?

Răsună o bătaie în ușa iatacului. Deși fusese ușoară, păsările își luară zborul. Isabel se întoarse să-l întâmpine pe cel aflat la ușă.

– Ești trează. Bine, spuse Cate, deschizând puțin ușa și strecurându-și capul înăuntru. Privirea ei surprinse ochii înroșiți ai lui Isabel. Nu ți-e rău din vreo pricină, nu-i așa?

– Nimic atât de convenabil, spuse ea cu un zâmbet șters. Intră, soră dragă, căci am nevoie de companie. Ai luat micul dejun?

– Cu multă vreme în urmă. Cate, cea mai matinală dintre cele trei surori, vorbi cu un aer virtuos, strecurându-se înăuntru și închizând bine ușa în urma ei. Și bine am făcut. Adineauri, când treceam prin galeria exterioară, a venit la mine un băiat. M-a întrebat dacă sunt sora ta și mi-a dat asta.

Din săculețul cu băieri care-i atârna la cingătoare, scoase un pergament sigilat cu ceară. La vederea lui, groaza se năpusti asupra lui Isabel. Semăna foarte mult cu mesajul care o îndemna să vină la biserică, cu atât de multe zile în urmă.

– Ce fel de băiat? întrebă ea, fără a face vreo mișcare.

– Un biet copil de pe stradă, după înfățișare. Nu avea nici o legătură cu palatul, îndrăznesc să jur. I-am dat un șiling, deși mi-a spus că fusese deja plătit pentru serviciu.

Nu trebuia neapărat să fie o veste de la același om, nici instrucțiunile pe care le promisese. Sute de mesaje erau aduse la palat de către băieți de pe stradă, dornici să câștige un bănuț sau doi. Era, de fapt, felul în care Rand ar fi putut izbuti să-i trimită vorbă, dacă împrejurările o îngăduiau.

Hotărându-se brusc, Isabel păși înainte, apucă pergamentul și rupse sigiliul. Dădu drumul bucăților de ceară în mâinile întinse ale lui Cate, iar sora ei se duse la fereastră pentru a se descotorosi de ele. Isabel desfăcu misiva.

Nu era nici un salut. Cele câteva rânduri erau scurte și la obiect.

Pentru a rupe lanțurile odioase ale căsătoriei, după cum ți-a fost promis, nu trebuie decât să îndrăznești. Vei apărea dinaintea Curții regelui, jurând că Rand de Braesford a lipsit din palat dinainte de vecernie și până după ce s-a tras clopotul de miezul nopții, în data decesului lui Mademoiselle Juliette d'Amboise. Rezultatul va fi mai sigur dacă pomenești de sângele de pe mâinile lui, când s-a întors în patul tău.

Nici o iscălitură, titlu sau sigilii nu se vedeau în josul paginii. Scrisul era precis, ca și când ar fi fost așternut de un scrib plătit. Precauțiunea aceea s-ar fi putut datora faptului că autorul

se temea să nu-i fie recunoscut scrisul, sau pur și simplu acesta voise să se încredințeze că persoana sa nu va fi niciodată legată de consecințe.

Mototoli pagina, strângând-o cu o forță care îi zgudui întreaga ființă. Voia să rupă hârtia în mii de bucățele. Da, sau să o lase la vedere în coșul de răchită din garderobă, astfel încât cineva să o întrebuințeze mai bine.

– Ce este, Isabel? Te simți bine? Sunt vești rele? E de la... de la Rand?

– Nu, nu, spuse ea, scuturându-se. Nu e nimic.

– Da, și presupun că vestea că regina a adus pe lume tripleți, toți băieți, ar fi tot nimic.

Comentariul fu răsplătit cu un zâmbet scurt.

– Nu este de o asemenea importanță, cu siguranță, doar cererea de a contribui la atârnarea în streang a soțului meu, depunând mărturie împotriva lui. Cu informații false, dacă vrei să știi.

– Și eziți?

– Uimitor, nu-i așa?

În adâncul minții ei plutea conturul unei idei legate de acel fapt, deși nu putea să o formuleze.

– Câtuși de puțin. Mereu ai avut o inimă blândă, dragă Isabel, deși încerci să o ascunzi. Ce vei face?

Netezi hârtia și o împături la loc.

– Nimic, căci nu știu unde să trimit refuzul.

Cate o privea cu milă.

– Acesta este singurul tău gând, să refuzi?

– I-aș putea trimite regelui un mesager cu misiva, dacă aș crede că se va osteni să o citească.

– Ceea ce a dovedit cât se poate de clar că nu-i este pe plac. Păcat că mama sa nu este aici.

– Lady Margaret?

– Îl place pe Rand, s-a folosit de el ani întregi. Totodată, ea este cea care a pus la cale uneltirea ce l-a urcat pe Henric pe tron, cea care ține inima fiului său în mâinile ei micuțe. Cea care îl înțelege mai bine decât oricine, deși nu au făcut decât să-și scrie de-a lungul anilor. Cea care îi conferă cel mai puternic argument de a avea pretenții asupra descendenței regale și astfel...

Isabel ridică mâna pentru a pune capăt șuvoiului convingător de cuvinte.

– Înțeleg, mulțumesc. Dar Lady Margaret nu se va întoarce de la Winchester până după nașterea pruncului regal, chiar dacă nu va fi vorba de tripleți.

– Așa este.

Cate slobozi un suspin adânc.

– Decât dacă nu cumva... spuse Isabel, în timp ce speranța începea să încolțească în sufletul ei.

Mezina își ridică privirea.

– Da?

– Decât dacă nu cumva poate fi convinsă că Henric și coroana sunt în pericol.

Chipul lui Cate vădi tulburarea.

– Isabel! Nu vei face așa ceva!

– N-o voi face. S-ar putea să binevoiască să mă vadă, chiar dacă fiul ei refuză. Cât despre pericol...

– Sunt două zile lungi călare până la Winchester, pe puțin.

– Un nimic, în comparație cu lunga călătorie în nord și înapoi. Dacă e ca Henric să asculte pe cineva, aceea e mama sa.

Începu să facă o listă în minte cu lucrurile pe care trebuia să le împacheteze, cu lucrurile pe care trebuia să le facă.

– De data aceasta voi călători cu tine, declară Cate.

– Nu cred. Va fi nevoie de tine aici. Te vei perinda în jurul camerei mele, vizitându-mă des și transmițându-le tuturor celor care ar putea întreba că am căzut în mrejele melancoliei.

– Dar nu vei fi... O!

– Sau poate că m-a lovit febra, care i-a doborât pe atâția, dacă crezi că va sluji mai bine scopului nostru. Gwynne te va ajuta, aducând masa, și puteți mânca împreună, în așa fel încât talerul să nu se întoarcă neatins la bucătărie. David îmi va face rost de un cal, ca și de unul pentru el, de vreme ce trebuie să mă însoțească.

– Nu, vei avea nevoie de o protecție mai bună de atât...

– Te rog, Cate, vreau ca tu și Marguerite să stați departe de povestea asta. Nu aș putea îndura să știu că vă pun în primejdie pe vreuna din voi din această pricină.

– Însă tu cauți primejdia. Să zicem că Rand află despre toate astea. Ce va spune?

Se va înfuria, se gândi Isabel, sau mai curând va spumega de furie la gândul că îl mânase pe David să o ajute. Și își va ieși din minți de furie că porniseră la drum fără a fi însoțiți de o întreagă trupă de ostași.

– Nu am de ce să port grija aceasta de vreme ce e bine pus sub cheie în momentul de față.

– Și Graydon?

– S-ar putea ca dragul nostru frate vitreg să nu audă niciodată de călătorie, cu puțin noroc, spuse ea prompt. Și chiar dacă aude... Sunt femeie măritată, prin bunăvoința Maiestății Sale, astfel că nu trebuie să mai dau socoteală unei simple rude. Nu, nu te apuca să-mi pui obstacole în cale, draga mea Cate, căci nu am răgaz să mă împiedic de ele. Du-te și trimite-i pe David și pe Gwynne la mine, rogu-te. Sunt o mulțime de lucruri de făcut și nu avem prea mult timp la dispoziție.

Sora ei făcu întocmai, însă nu fără a mai aduce alte obiecții și fără a lansa avertismente amarnice. Când, în cele din urmă, Cate o părăsi, Isabel rămase în mijlocul odăii cu degetele împletite dinaintea ei. Ar fi trebuit să fie îngrozită de drumul care o aștepta, închipuindu-și tot soiul de dezastre. Genunchii ar fi trebuit să-i tremure la gândul audienței cu mama regelui, căci aceasta era o doamnă severă și pioasă, care nu suferea nesăbuiții prea ușor. În schimb, sângele îi fierbea de exaltare.

Era liberă să facă după cum alegea, să apuce frâiele, croindu-și propria cale. Adevărul acestui fapt era la fel de îmbătător ca vinul neîndoit cu apă. Nu era nimeni căruia să-i dea socoteală, nici care să-i poruncească ori să aștepte să se supună regulilor sale. Putea să vină sau să plece după cum o tăia capul, după dorință și după propria minte.

Nu avea să dureze. Dacă i se întâmpla ceva lui Rand, fie Graydon, fie regele avea să preia din nou controlul asupra ființei ei și a averii pe care o va deține. Dacă Rand supraviețuia, acel drept îi revenea lui. Dar momentan nu o conducea nimeni. Nimeni.

Avea să se desfete cât putea, atât cât urma să dureze.

Capitolul 15

Rand stătea întins pe patul îngust lipit de zid, principala piesă de mobilier din mica încăpere ce-i fusese repartizată. Își proptea capul într-un pumn, cu ochii țintuiți în tavanul înalt și căptușit cu lemn. De lemnul înnegrit de timp atârna splendida dantelă argintie a unei pânze de păianjen, proaspătă și perfectă. O păienjeniță harnică lucra de zor, adăugând o nouă secțiune dantelată. Din când în când, cobora pe un fir subțire de mătase, ca și când ar fi vrut să testeze pericolul ce provenea de la prizonierul cu care își împărțea domeniul, sau mai curând să vadă dacă acesta era comestibil. Descoperind că șansele erau slabe în ambele cazuri, își relua truda.

Salteaua de sub Rand fusese umplută în grabă cu câteva mâini de paie, așa că avea ghemotoace de diverse mărimi. Cearșaful și pătura care o acopereau nu erau nici unul, nici cealaltă prea curate. Abia dacă băgă de seamă. Se afla, în mintea lui, în pat, la palat, cu Isabel în brațe.

Era uimitor cât de supusă se arăta în închipuirea lui, primindu-l în gura ei fierbinte și dulce, gustându-l, desfătându-l, în vreme ce-i zâmbea privindu-l în ochi. Își acoperi privirea cu brațul liber. Ar fi trebuit să se gândească la altceva, la orice, numai nu la ispitirea neexperimentată și totuși negrăit de senzuală a soției sale.

Nu reușea. Era bolnav de dorință și fierbea de furie, pură, dezlănțuită, că fusese smuls din patul ei și privat de compania și alinarea ei. Ce altceva conta în comparație cu o asemenea pierdere?

Nu voise să i se sucească mințile în asemenea măsură. După ce o va avea, își va potoli foamea de ea și nu va mai fi tulburat de pofta fierbinte ce-l făcea să tânjească neostoit – așa se gândise. În schimb, pofta și dorul lui crescuseră înzecit. O voia acum, acolo, lângă el, aproape, în brațele lui. O voia tandră și supusă, complet goală și gata pentru el. Era regele nebunilor. Nu-i lipsea decât tichia cu clopoței zăngănitori.

Auzi pași care îl treziră din reverie. Apoi clinchetul cheilor, în locul clopoțeilor pe care și-i închipuise. Se ridică ager și rămase în alertă, cu picioarele ușor depărtate pentru mai mult echilibru. Nu fusese închis de atâta vreme, încât disperarea și mâncarea proastă să-i frângă mândria, deși se temea că la asta avea să ajungă în cele din urmă. Sau poate că nu, dacă ștreangul i-o lua înainte.

Lacătul zdrăngăni. Ușa se deschise. Înăuntru păși o siluetă zveltă.

– Jumătate de ceas, nu mai mult, spuse temnicerul, trântind ușa și încuindu-i pe amândoi înăuntru.

David. Era David, și nu Isabel. Ar fi trebuit să știe. Răsuflă zgomotos, îndepărtând dezamăgirea, înainte de a păși înainte pentru a-i strânge mâna în semn de bun venit.

– Ce vești mi-aduci? întrebă el. Nu mi se spune nimic, nu știu nimic de ultima dată de când ai fost aici.

David strânse din umeri.

– Curtea e la fel, deși fără rege, care a plecat în călătorie. Copila pe care ai salvat-o o duce bine. Leon nu a mai apărut, în ciuda zvonurilor care spun că a fost văzut ici-colo. Nimic de mare însemnătate.

Nimic, voia flăcăul să spună, ce ar fi putut conduce la eliberare lui. Rand se aștepta la asta. Nu se putea auzi nimic până ce nu era dus dinaintea Curții regelui și de acolo direct la ștreang. Următoarele vești pe care le va primi ar putea fi ultimele.

– Și stăpâna ta ce face? întrebă el pe un ton neutru, întorcându-se și începând să măsoare celula, care nu avea mai mult de șase pași, dintr-un capăt în altul. Ai vreun mesaj din partea ei de data aceasta?

– Vă îndeamnă să vă păstrați calmul. Va pleca în curând în călătorie pentru a vă dobândi eliberarea.

– Ce? Mintea lui Rand, care părea a fi încetinit, târându-se precum păianjenul, nu pricepea. Cum?

David îi spuse, cu glas gâtuit, de parcă s-ar fi temut să nu fie învinovățit. Când termină, rămase lângă ușă, cu mâinile împreunate la spate.

– Merge la Winchester, repetă Rand, în timp ce amestecul de groază și speranță dinlăuntru îi făcu inima să bată anapoda.

– Doamna știe că i-ați fost de folos mamei regelui în trecut și că vă are la inimă. E tot ce ne-a rămas, căci regele refuză să o primească.

– A încercat să obțină o audiență?

Buclele aurii ale lui David se clătinară în vreme ce încuviință.

– Da, și a așteptat ceasuri în șir, dar nu s-a ales cu nimic.

Rand îi aruncă scutierului o privire pătrunzătoare, auzind urma de fervoare din glasul lui. Doamna făcuse încă o cucerire, se părea. Ceva din ființa ei o făcea să le cadă cu tronc bărbaților, inclusiv soțului ei. Totodată, făcea ca planurile sale să fie imposibile. Winchester se afla la o distanță istovitoare de Westminster, iar drumul era presărat cu tot soiul de primejdii.

– Nu trebuie să plece. I-o interzic.

David înclină capul, împreunându-și sprâncenele deasupra nasului.

– Chiar dacă v-ar scăpa gâtul din ștreang?

– Ce rost are să murim amândoi? Nu, refuz să risc așa ceva.

– Mi-a cerut să o însoțesc.

– Chiar și așa.

– Nu ar trebui să ne facem griji în legătură cu hoții și ucigașii, dacă am angaja câțiva mercenari pentru protecție.

Rand întinse mâna și o puse pe umărul flăcăului.

– Treaba asta e mai complicată decât pare. O femeie a murit deja. Nu, doamna mea nu trebuie să părăsească palatul. Du-te și spune-i că nu accept așa ceva.

– Și dacă nu va asculta?

Era posibil ca Lady Isabel să n-o facă. Pe toți sfinții, era aproape sigur că n-o va face.

– Spune-i să vină la mine. Aranjează treaba prin McConnell, în secret, dacă va fi nevoie. Trebuie să o văd numaidecât. Spune-i. Scutierul execută o plecăciune țeapănă.

– Mă supun, domnule, dar mă îndoiesc că doamna va face același lucru.

– Va face. Trebuie sau...

– Da, Sir Rand?

Își întoarse privirea, văzând solicitudinea și compasiunea din ochii albaștri, adânci, ai flăcăului.

– Nu contează. Transmite-i doar porunca mea, spuse el și adăugă alte ordine felurite, care îl ajutau să-și verse amarul.

Scutierul se înclină încă o dată în semn de încuviințare, pregătindu-se să se întoarcă.

– Așteaptă.

– Domnule?

Rand șovăi, întrebând în cele din urmă.

– Ai sabia mea? Ai ținut-o la loc sigur?

– Așa am făcut, domnule.

– Dacă, cumva...

– Da, Sir Rand?

Răbdarea de pe chipul flăcăului rămase neclintită.

– Ia-o ca să o protejezi pe doamna mea. Ține-o aproape în caz de nevoie.

Se întoarse, pentru că nu voia să vadă că în ochii lui David începea să se citească mila.

– Dar, domnule, nu sunt decât scutierul Domniei Voastre.

– Te-ai antrenat bine și îndelung, așa că ai dibăcia necesară, și puterea. Ești pregătit.

– Dacă spuneți, replică flăcăul, cu cuvinte îndurerate, deși aș prefera să o mânuiți Domnia Voastră.

Rand se întoarse către el, susținându-i privirea câteva momente îndelungate. Trecuseră prin multe împreună în ultimul an. Dar-ar Domnul să mai aibă parte de mulți alții înainte, până ce David își va dobândi pintenii de cavaler.

– Așa spun, răspunse el cu o umbră de zâmbet. De vreme ce asta nu se va întâmpla, mânuiește-o așa cum aș face-o eu.

David se înclină din nou. Ușa celulei cu grilaj de fier se închise în urma lui.

Rand ceru apă pentru îmbăiat și bărbierit, tărăgănând lucrurile pentru a-și omorî timpul. Apoi se așeză, așteptând. Așteptă toată ziua, și a doua zi, și cea care urmă. În cele din urmă, încetă să se mai bărbierească în fiecare dimineață, încetă să mai ceară apă curată, veșminte curate sau golirea frecventă a puturoasei oale de noapte, care zăcea într-un colț. Zăcea în pat, holbându-se la tavan.

Uneori vorbea cu păianjenul care își țesea conștiincios pânza deasupra lui. Acuză creatura de toate păcatele femeilor, de trufia egoistă a celei care țese pânze, urmându-și capriciul îndărătnic și sfidându-și partenerul. Le blestemă pe toate femeile care făceau la fel.

Nu avea să se supună poruncilor lui Rand, jură Isabel. În primul rând, nu era timp. În al doilea rând, nu-i convenea să i se poruncească din spatele unei porți de temniță. Se aprinsese, de asemenea, la gândul că el putea presupune că va lăsa totul baltă, dând fuga să se bucure cu el de desfătări în celula din Turn. Nu se îndoia că la asta s-ar fi ajuns. Și, dacă îl evita de teamă că ar putea ceda, acesta era secretul ei.

Momentul să plece în misiunea ei sosise acum, cât la Curte se crease zarvă. Sosiseră vești despre o răscoală măruntă în West Marches. Mesagerii veniseră și plecaseră toată ziua, până târziu în noapte, bătând drumul între regele aflat în călătorie și nobilii rămași la castel. Câteva săptămâni de campanie ar fi trebuit să rezolve chestiunea, sau așa spuneau cei care pretindeau că sunt în cunoștință de cauză. Când avea să-i fie la îndemână, Henric urma să-și îndrepte atenția asupra acuzației de crimă adusă fostului său tovarăș. Judecarea faptelor va fi aspră, la fel ca și poruncile ce vor fi date judecătorilor Curții Regale. Nimeni nu va fi capabil să-l acuze de favoritism.

Dar ce era rău în puțin favoritism? se întrebă Isabel indignată, pornind către Winchester. Loialitatea și slujirea necondiționată nu contau deloc? Henric poate nici n-ar fi fost rege astăzi dacă oameni precum Rand nu l-ar fi susținut ca și când ar fi fost vorba de propria cauză, rămânând pe poziție în ciuda greutăților, mărșăluind alături de el de la debarcarea în Țara Galilor până la măcelul de la Bosworth Field.

Un grup compact părăsi orașul laolaltă cu ea, în zorii curați ai zilei. Pe lângă David, Isabel era însoțită de doi curteni aflați în misiune, în slujba mamei regelui, diplomatul spaniol trimis de Isabella de Castilia și Ferdinand de Aragon cu porunca de a se întoarce cu un raport scris cu prilejul nașterii mult așteptatului

moștenitor al lui Henric, ostașii curtenilor și zece mercenari recrutați de către David, cu ajutorul pungii lui Rand. Fuseseră tocmiți și cai de rezervă, care îi așteptau la hanurile de pe drum. Coloana înaintă pe calea către Woking, lăsându-l în urmă, către mânăstirea de pe lângă mânăstirea Winchester, unde maicile se ocupau de regina care intrase în travaliu. Traversară sate, trecură pe lângă ferme cu țarcuri de oi, pe lângă garduri vii în care creșteau flori sălbatice și pe la marginea câmpurilor acoperite de lanuri de grâu. Iar Isabel simți, în ciuda poruncii lui Rand de a sta la locul ei, cum se cuvenea unei femei, că protecția lui o însoțea.

Ajunseră la Winchester seara târziu, după două zile de călătorie. Isabel hotărî să aștepte până dimineață pentru a i se înfățișa lui Lady Margaret. Nu dormise de multe nopți din pricina neliniștii care o cuprinsese, și mai era și epuizată de pe urma călătoriei. Odihna i-ar fi putut ascuți mintea, lucru de care va avea cu siguranță nevoie când se va afla față în față cu mama regelui. Mai mult, nu dorea să apară în straiele prăfuite pe drum, ca și când ar fi venit cu o misiune disperată.

La cât dormise, ar fi putut foarte bine să bată la ușa palatului la miezul nopții. Cu ochii încercănați și inima grea, trimise solicitarea pentru o audiență imediat ce luă micul dejun în dimineața aceea. Faptul că îi fu acordată fără preget o făcu să simtă o recunoștință arzătoare.

Fu primită într-un iatac decorat cu picturi pastorale uriașe și numeroase covoare sarazine folosite în locul rogojinilor. Mama lui Henric era îmbrăcată ca de obicei în negru și alb, iar fața ei mică era încadrată de un acoperământ triunghiular. Stătea într-un fotoliu, cu picioarele proptite de un taburet, pentru a le împiedica să atârne, căci nu ajungeau până la podea. Puse deoparte cartea de rugăciuni în clipa în care Isabel fu anunțată și își strecură mâinile în mânecile lungi.

– Ce plăcere să te văd, Lady Isabel, spuse ducesa de Richmond și Derby, cu vocea ei blândă și frumos modulată. Sper că nu ne aduci vești rele de la Westminster...

Neliniștea umbrea ochii de un albastru pal ai doamnei, remarcă Isabel. Era teama firească a unei mame care văzuse regii venind și plecând în cele cinci decenii de viață.

– Nu, Alteță, răspunse ea, liniștind-o cu promptitudine. Toate bune în ceea ce-l privește pe rege, lăsând deoparte o măruntă răzvrătire, pe care cred că o poate stăpâni fără greutate.

– Da, așa am înțeles din misivele aduse de curtenii care te-au însoțit. La palat sunt toate cum ar trebui să fie?

– Aproape toate, cred.

– Sunt încântată să aud aceasta, și vom vorbi mai mult mai târziu. Între timp, spune-mi, rogu-te, ce te aduce aici, căci nu pot crede că ai venit fără un țel.

Isabel știa exact ce voia să spună, căci avusese timp îndelungat de gândire, pe drum. Trecu direct la subiect, pomenind de moartea lui Juliette d'Amboise și de arestul lui Rand pentru uciderea acesteia.

– Am mai vorbit, Lady Margaret, despre încercarea dușmanilor regelui de-a face o legătură între moartea pruncului franțuzoaicei și cea a prinților din Turn. E posibil ca Maiestatea Sa să nu aibă cunoștință deplină asupra faptului că mulți curteni știu prea bine că doamna a fost trimisă să nască la Braesford Hall. Totul s-a făcut de dragul reginei, desigur...

– Un rege nu-și face griji cu privire la efectele idilelor sale asupra consoartei, spuse Margaret cu asprime.

Ar fi fost bine să-și facă, după părerea lui Isabel, deși nu i-ar fi fost de mare folos să o spună cu voce tare.

– Așa este, în adevăr, dar ce spuneți de consecințele pe care le-ar putea avea asupra copilului cu care este însărcinată Elisabeta?

Mama regelui se ridică de pe fotoliu și începu să pășească de-a lungul iatacului. Întorcându-se atât de iute, încât micul crucifix de argint atârnat de un lanț la cingătoare se răsuci, descriind un arc de cerc în aer, porni înapoi.

– Fiul meu este cu siguranță conștient de implicațiile poruncii de arestare, spuse ea, trecând pe lângă Isabel, în drum spre capătul opus al încăperii.

– S-ar putea să fie. Sau s-ar putea să nu-și dea seama că oamenii, știind că Rand a acționat în numele lui Henric ascunzând-o pe franțuzoaică, trebuie să creadă că a acționat totodată în numele său și în acțiunea de îndepărtare a acesteia. Permițând ca Rand să atârne în ștreang, s-ar implica el însuși în crimă.

– Presupui că Sir Rand este nevinovat.

– Da.

Isabel nu ar fi putut spune ce-o făcea să fie atât de sigură, dacă nu punea la socoteală felul în care Rand salvase băiețașul la turnir. Sau felul în care ținuse copilul după aceea, ca și când viața fragedă a acestuia ar fi avut o valoare neprețuită. De asemenea, resimțise durerea din degetul ei vătămat la fel ca ea însăși, căci i-o citise pe chip. Nici un bărbat atât de blând nu ar fi putut lua viața unui nou-născut sau a mamei acestuia.

– O asemenea loialitate este lăudabilă, dar sugerezi că fiul meu ar putea permite ca dreptatea să nu fie slujită cum se cuvine.

– Nu ar face-o pentru a-și păstra coroana?

Margaret îi aruncă o privire rece.

– S-ar putea foarte bine să creadă, sau să știe pe baza unor dovezi temeinice, că Sir Rand este vinovat.

– Atunci, de ce nu l-a aruncat în temniță din clipa în care a sosit în Londra? De ce să aștepte? Nu, Alteță. Regele a fost constrâns să acționeze împotriva firii sale juste, sau așa cred. Moartea lui Mademoiselle d'Amboise a fost pusă la cale pentru a-l pune într-o poziție stânjenitoare și pentru a-i forța mâna. Cineva vrea ca Sir Rand să fie judecat, astfel încât dovezile împotriva lui să-l întineze pe rege. După ce Henric va fi bănuit că a poruncit odioasa crimă asupra propriei progenituri și a mamei pruncului, va putea fi acuzat de pruncucidere, ca și Richard al III-lea, și îndepărtat cu ușurință de la putere.

Lady Margaret se opri din mers, privind-o țintă pe Isabel.

– Ideea nu este nouă.

– Dar felul în care Rand a fost ademenit la scena crimei, a cărei victimă a fost Mademoiselle Juliette, îi conferă o mai mare greutate, nu sunteți de acord?

– Dacă am ști cine a urmărit-o. Da, și unde a fost dusă.

Acesta era momentul așteptat de Isabel.

– Este ceva ce ați putea descoperi, Lady Margaret, spuse ea, ascunzându-și mâinile strânse în pumn în pliurile rochiei. Sunteți mama regelui și aveți întâietate asupra afecțiunii sale. Nimeni nu poate, și nu vă va nega nici o solicitare. Mai mult,

mi s-a spus că uneori conduceți consiliul în judecarea unor probleme minore, cu binecuvântarea regelui, că ascultați petiții și dați verdicte, astfel încât Maiestatea Sa să-și poată îndrepta eforturile asupra unor chestiuni de mai mare însemnătate. Nu ați putea conduce judecata în această chestiune?

– Judecata.

Chipul femeii mai vârstnice deveni îngândurat.

– Cu influența și porunca Domniei Voastre, ar putea fi găsit căpitanul ostașilor care au luat-o pe franțuzoaică de la Braesford. Moașa care a adus copilul pe lume ar putea fi adusă dinaintea Alteței Voastre pentru a fi chestionată. Proprietarul castelului în care a fost ucisă domnișoara ar putea fi găsit pentru a lămuri cum a ajuns să fie adăpostită acolo, sau cel puțin de ce a murit în locul acela și nu în altul.

– Sugerezi să fac toate acestea câtă vreme Henric lipsește de la Westminster. Da, și cât e, de altfel, ocupat cu această răzvrătire.

Isabel roși.

– Nu intenționam să sugerez ceva atât de... complicat. Doar că nu mai e vreme de întârziat.

– Așa este, încuviință mama regelui, cu un gest categoric, înainte de a se întoarce, lăsându-și privirea să zăbovească asupra băncii de rugăciune din stejar negru, acoperită cu catifea, așezată într-un colț. Vocea ei se transformă în șoaptă:

– Dar dacă răspunsurile se dovedesc a fi... greșite?

– Nu îndrăznesc să mă gândesc că vor fi, răspunse Isabel. Dar dacă se va întâmpla așa, trebuie să îndreptați lucrurile, Alteță. Nu puteți fi cine sunteți și să acceptați cu conștiința împăcată că lucrurile ar putea fi altfel.

Între ele se așternu tăcerea. De undeva, se auzeau voci bărbătești grave și limpezi psalmodiind cu o forță reținută. Un câine lătră și fu mustrat. Găinile cotcodăciră, apoi tăcură. Isabel stătea atât de țeapănă și de dreaptă, încât o dureau genunchii. Începu să se clatine, cu o mișcare imperceptibilă, care devenea tot mai pregnantă cu fiecare secundă ce trecea.

– Nu, spuse în cele din urmă Lady Margaret, refuz să cred că Henric este vinovat. Și nu pot accepta nici că Sir Rand ar fi.

Dacă e să facem ceva, totul trebuie întreprins curând și trebuie să se întâmple în Westminster. Acolo am acces la registrele contabile, care arată cine a fost plătit, când și pentru ce serviciu, ca și la mesageri pe care să-i trimit pe ici, pe colo, și, de asemenea, la sigiliile oficiale, ceea ce va forța aflarea răspunsurilor.

Era o încuviințare deplină, își dădu seama Isabel. Câștigase. Ușurarea fu atât de intensă, încât îi înmuie genunchii, forțând-o să se scuture pentru a-și reveni.

Lady Margaret îi aruncă o privire scurtă.

– Bineînțeles, va trebui să o părăsesc pe Elisabeta.

– Da, dar regina-consoartă mai are câteva săptămâni până îi vine sorocul, dacă nu mă înșel...

– Așa crede toată lumea, socotind de la nuntă. Nu sunt convinsă. Dar nu contează. Trebuie să le încredințăm siguranța ei doctorului și celor care se învârt în jurul ei precum viespile în preajma unui fruct copt.

– Sunt sigură că totul va fi bine. N-o avea Maiestatea Sa... o construcție robustă, dar nu e nici slabă.

– După cum spuneți. Lady Margaret inspiră adânc, împingând aerul în plămâni grăbită. Voi avea nevoie de ajutor dacă e să rezolvăm problema la vreme. După ce te întorci la Westminster, trebuie să te muți într-o încăpere aflată lângă a mea și să devii scribul meu pentru mesajele care vor pleca, purtând sigiliul meu personal. Nu avem nevoie de vorbe goale cu privire la această poveste. Dacă totul merge bine, s-ar putea să îndreptăm nebunia aceasta, păzind viețile bărbaților pe care îi iubim.

Mama regelui credea că ea îl iubea pe Rand. Isabel deschise gura să o contrazică, dar o închise la loc. Îngăduirea sugestiei ar putea fi un avantaj. Ridicând bărbia, spuse:

– Dacă vă amintiți, Alteță, odaia pe care am împărțit-o cu Rand se afla lângă încăperile regelui.

Lady Margaret încuviință.

– Așa este. Atunci mergi și pregătește-te. Plecăm către Westminster de îndată ce toate sunt puse la cale.

Isabel acceptă semnul de plecare cu o reverență adâncă. O clipă mai târziu ieșea din iatac, închizând ușa în urma ei. Se opri acolo, holbându-se în gol.

Câștigase. Concesia pe care se gândise să o obțină îi fusese acordată.

Ar fi trebuit să fie bucuroasă. Euforia ar fi trebuit să-i alerge prin vine, înfierbântându-i sângele și umplându-i toate cotloanele inimii. În schimb, se simți deodată ostenită, atât de ostenită. Iar în mintea ei se repeta la nesfârșit întrebarea pe care Lady Margaret i-o șoptea lui Dumnezeu, cu care se consulta în fața băncuței pentru rugăciuni.

Ce se va întâmpla dacă răspunsurile descoperite la judecată se vor dovedi a fi într-adevăr greșite?

Pregătirile pentru întoarcerea de la Winchester durară o eternitate, sau așa părea. Servitorii alergau de colo-colo, cu stive de pânzeturi împăturite. Lacheii demontau paturile pentru a fi încărcate, împachetând farfurii de argint și aur, cupe, castroane și urcioare. Caii și catârii, căruțele și trăsurile fură adunate. Fură trimiși mesageri înainte pentru a le anunța sosirea la hanul unde aveau să se odihnească peste noapte. Trebuiră să fie lămurite ciondănelile între slujitorii lui Lady Margaret, cu privire la cine va pleca și cine va rămâne.

Isabel aștepta cu o nerăbdare febrilă. I-ar fi plăcut să-i mustre pe servitori, forțându-i să se miște mai repede. Voia să încalece și să o ia la galop, la fel de repede cum venise. Dar nu-i stătea în putere să facă nici una, nici alta. Nu era stăpâna servitorilor pentru a le porunci, și nu o putea insulta pe mama regelui, plecând înaintea ei.

În cea de-a treia zi de pregătiri, pe când căuta să-și amăgească răbdarea în grădina mănăstirii, dădu peste Elisabeta de York. O văzuse în trecere și la masă, desigur, însă regina lui Henric era de obicei înconjurată de atâtea doamne de companie, călugărițe și curteni, încât era imposibil să-i vorbești. Acum, iat-o șezând, împodobită cu razele soarelui de vară, care se strecurau printr-o tufă de trandafiri, citind o carte cu învelitori marmorate. Ridică privirea, cu un chip îngrijorat, la auzul pașilor lui Isabel.

– Ah, Lady Isabel, tu erai, spuse ea, iar trăsăturile i se relaxară sub zâmbetul care îi apăru pe chip.

– Iertați-mă, Maiestatea Voastră, spuse Isabel iute, făcând o reverență. Nu am vrut să vă deranjez.

– Câtuși de puțin, ești cât se poate de bine-venită. Doar că mă gândeam că ar putea fi... Se opri, trăgând iute aer în piept. E destul să spun că nu de tine urmăresc să scap. Vino, șezi lângă mine pe bancă. Încap mai mult de doi oameni, chiar și în condiția mea specială.

Nu era posibil să refuzi o rugăminte regală. Murmurând recunoscătoare, Isabel se supuse. Șezură, schimbând politețurile obișnuite pentru câteva clipe.

– Aștepți cu nerăbdare să pleci, presupun, spuse Elisabeta curând, iar în ochii albaștri ca marea îi licări un zâmbet. Cerințele celor de sânge regesc pot fi plictisitoare, nu-i așa?

– O, nu aș spune asta.

– Nu, căci ești prea politicoasă. O spun eu în locul tău, căci le îndur zilnic.

– În adevăr, mă mir cum de le îndurați, mai ales acum.

Privirea reginei se mohorî.

– Plecarea ta ar putea să-mi ușureze sarcina.

Obrajii lui Isabel se împurpurară.

– Îmi cer iertare dacă v-am pricinuit greutăți cu venirea mea aici.

– Nu, nu, am vrut doar să spun că o iei pe soacra mea cu tine când vei pleca – un mare favor. Mișcă dintr-un umăr rotund și delicat. Lady Margaret este o femeie puternică, mai puternică decât mine, în ciuda staturii ei micuțe. Ideile ei cu privire la ce este necesar pentru a aduce un prinț pe lume se bat cap în cap cu ideile mamei mele, care a născut opt când a fost căsătorită cu tata, considerându-se prin urmare expertă. Certurile lor nesfârșite, regulile și instrucțiunile lor contradictorii m-au tulburat profund.

– Îmi închipui că da.

– Desigur, port în pântece un viitor rege, cel care va izvodi o nouă dinastie Tudor, după cum ni se spune. Domnia Sa, soacra mea, dă socoteală în fața lui Henric pentru siguranța acestuia, astfel că trebuie să mă supun regulilor ei stricte mai presus de orice.

– Mă mir că a încuviințat să vă părăsească.

– La fel și eu, crede-mă. Nu pot decât să presupun că nevoia este imperioasă.

În comentariul ei blând se ghicea intonația vagă a unei întrebări. Lui Isabel îi stătea pe limbă să-i povestească pricina și evenimentele care pricinuiseră plecarea, dar închise gura la timp. Cât de îngrozitor ar fi să o supere pe regină într-atât, încât să o facă să intre în travaliu înainte de vreme.

– Sunt sigură că Lady Margaret vă va spune totul dacă întrebați.

– Iar eu sunt sigură că n-o va face, o încredință Elisabeta de York.

– Sunt ferită de orice neplăcere pe durata sarcinii. Sau pentru totdeauna, după cum va fi cazul.

Își puse o mână pe pântecul umflat, frecându-l cu o mângâiere blândă.

– Nu mă plâng, știind că este pentru binele copilului pe care îl port, care este totodată moștenitorul tatălui meu, ca și al meu.

Isabel întâlni privirea reginei, iar ochii ei se îmblânziră, înțelegând că fiica lui Eduard al IV-lea era pe deplin conștientă că spița regală a Plantageneților din familia ei va continua, chiar dacă doar pe linie maternă. Totuși, după un moment fu izbită de adevărata forță a cuvintelor rostite de regina-consoartă a lui Henric. Se încruntă, spunând:

– Dacă știți că chestiunea este neplăcută, atunci...

– O, știu mult mai mult de-atât.

– Doamnă?

– Știu că Henric, în mod destul de firesc, și-a adus o amantă din Franța, și că femeia a avut un copil. Am auzit șoapte cum că pruncul nu ar fi trăit și înclin să o cred după spectacolul de la nunta ta cu Sir Rand.

Era logic, după cum se gândise și Isabel înainte, ca Elisabeta să afle aceste lucruri la Curte, unde toți cei care nu aveau la inimă legătura ei cu regimul yorkist se puteau răzbuna tulburându-i liniștea cu clevetiri. Isabel fu pătrunsă de compasiune față de regină, la gândul celor care îi erau mai puțin decât prieteni, dacă nu dușmani de-a dreptul.

– Îmi pare sincer rău, spuse ea cu sinceritate.

– Ai o inimă bună, Lady Isabel, dar te rog să nu zăbovești prea mult asupra vieții mele. Mă aflu acolo unde Dumnezeu și soarta

mea intenționează să fiu. Nu pomenesc de mica mea nemulțumire decât pentru a-mi exprima recunoștința pentru scurtul răgaz pe care mi-l acorzi. Pentru acesta, ca și pentru prietenia pe care mi-ai oferit-o cu sufletul deschis, aș dori să-ți fac un favor. Dacă vreodată voi putea face ceva pentru tine, nu trebuie decât să ceri.

Era un dar de preț, și Isabel știa cum să-l prețuiască. Elisabeta de York nu complota și nu pretindea că deține vreo influență asupra Curții soțului său, dar asta nu însemna că era ineficientă. Femeia care împărtea așternutul unui rege și îi purta pruncii nu avea să fie nicicând lipsită de putere.

Isabel își exprimă aprecierea cât de bine putu. Apoi, stătură împreună, înconjurate de parfumul petalelor de trandafir, care cădeau asupra lor ca o ploaie blândă. Iar în următoarele două zile, ea și Elisabeta de York se întâlniră deseori în același loc, vorbind despre o mie de lucruri, printre care și despre oameni și metehnele lor, despre căsătoriile neîncuviințate pe deplin, despre cum era să înveți să trăiești cu un soț straniu. Lui Isabel îi păru oarecum rău, după toate acestea, când veni momentul să plece.

Plecară totuși, într-o zi fierbinte de la sfârșitul lui august. Când zidurile de la Winchester rămaseră în urmă, coloana de călăreți care-i însoțeau, gărzile, curtenii, servitorii, trăsurile de bagaje și căruțele cu provizii înaintau lent și maiestuos. Isabel, călărind în ritmul preferat de Lady Margaret, se trezi în curând cu o durere de cap, de la căldură, praf și prelegeri despre orice, de la cum să-și poarte bonetele și vălurile, până la cât de des să-și spună rugăciunile. Trebuia să facă pe tovarășa zâmbitoare de dragul favorurilor viitoare și, mai presus de orice, să fie recunoscătoare pentru demararea cercetărilor privind moartea lui Juliette d'Amboise, chiar și în acest ritm lent. Niciodată în viața ei nu mai fusese atât de bucuroasă să se apropie de marea întindere a Londrei și de panglica lucitoare a Tamisei, sau să intre tropotind pe King's Street, care ducea către palatul Westminster.

Curând fu reinstalată în camera nupțială, lângă încăperile regelui, cu surorile ei pe-aproape. În următoarele câteva zile, văzu mesaje purtând sigiliul lui Lady Margaret împrăștiindu-se în toate direcțiile. Dar, deși la porunca mamei regelui diverși

nobili și soldați ai regelui mărșăluiau de colo-colo, nimeni nu putea spune cine ordonase călătoria în nord pentru a o escorta pe franțuzoaică de la Braesford. Nimeni nu avea habar cine luase parte la această incursiune sau unde plecaseră apoi. Unii sugerau că era posibil ca ostașii să fi fost mercenari, obligați să accepte misiunea și îmbrăcați cu uniforma regală, dar absolut nimeni nu se încumeta să ghicească cine îi angajase și pentru ce motiv. Ce importanță putea avea, la urma urmelor? Femeia nu fusese decât amanta regelui, ceva mai mult decât o târfă, așa că nu prea merita să pierzi timpul pentru a răspunde la întrebări despre ea.

Isabel, observând atitudinea, nu putea să nu se întrebe dacă cei chestionați nu-și închipuiau cumva că protejează interesele regelui și pe cele ale casei de Lancaster. Asta ar fi explicat multe.

Dar nu, era inacceptabil, căci dacă Henric era vinovat, ce-ar fi însemnat asta pentru Rand?

La timpul potrivit, fu adusă la Westminster moașa care fusese la Braesford, încadrată de escortă. Fu dusă direct în sala de consiliu a lui Lady Margaret, o încăpere lungă lambrisată, decorată cu tapiserii brodate cu o hersă, emblema familiei Beaufort, din care aceasta făcea parte.

Isabel trepida de nerăbdare, în timp ce stătea de-a dreapta lui Lady Margaret, lângă un scrib discret, care îngenunchease cu penița și hârtia în mână, sprijinindu-se într-un genunchi în timp ce înregistra desfășurarea evenimentelor. Părea că era posibil să afle în cele din urmă ce se întâmplase la Braesford.

Moașa, o femeie rotofeie cu șolduri mari, cu o față rotundă și un nas moale, aproape fără formă, părea speriată de moarte. Se albise la chip, ochii îi ieșeau din cap, iar buzele îi tremurau. Avea veșminte simple și pătate de pe drum, iar baticul din pânză simplă, care îi acoperea capul, alunecase într-o parte, astfel că părea a fi pe jumătate cherchelită.

Isabel simți un impuls de compasiune față de oboseala și groaza femeii, dar alungă sentimentul din inimă. Cu cât era mai uimită moașa de locul în care se afla și de persoana care punea întrebări, cu atât aveau mai multe șansă să afle, în sfârșit, adevărul.

– Numele tău, spuse Lady Margaret înainte de a începe.

Moașa se făcu din albă roșie. Trase de batic, deși fără a-l potrivi mai bine.

– Agnes Wellman, milady.

Întrebările continuară, stabilind statutul femeii ca văduvă a unui om ce-și dobândise libertatea, unde locuia, de când locuia acolo, dacă avea copii, de cât timp era moașă, cum ajunsese să intre în breasla aceasta, câți copii adusese pe lume și câți trăiseră, ca și o duzină de alte lucruri. În cele din urmă, se ajunse la miezul problemei.

– Într-o noapte, în luna iulie a acestui an, ai fost chemată să asiști la o naștere la Braesford Hall. Așa este?

– Da, milady.

– Ai ajuns la timp, găsind-o pe femeie în travaliu, cred. Spune-ne ce s-a întâmplat apoi.

Femeia arăta de parcă era pe cale să leșine. Înghițea întruna în sec și clipea atât de des, că părea a fi un tic.

– Îmi făcui treaba cât de bine putui. Doamna se descurca cu greu.

– Era o doamnă?

Expresia de pe chipul lui Lady Margaret în timp ce puse întrebarea spunea clar că se îndoia.

– Da, era, deși era străină. Țipa, rugându-se cu vorbe pe care nu le putui pricepe.

– A adus pruncul pe lume?

– Așa făcu, deși fu o treabă lungă și istovitoare. Fu o naștere grea, dar până la urmă pruncul ieși. Era o fetiță, tare frumușică.

– Vie și sănătoasă?

– O, da. Plânse și toate cele, căci îi curățai gâtlejul ca să poată. Era un picușor slăbită din pricina travaliului lung, dar era teafără și nevătămată.

– Ce s-a întâmplat apoi?

– I-o arătai mamei, cum nu. Și tare mândră fu. Dar începea să lepede placenta și trebuia să mă ocup de ea. Domnul care era acolo, Braesford însuși, luă pruncul și plecă iute cu el în încăperea de alături. Mă mirai, căci cei mai mulți bărbați se feresc să-i atingă pe micuți. Se tem să nu-i rănească, înțelegeți.

– Da, da, și apoi?

– Păi, biata copilă tăcu deodată din plâns. Dar nu mă gândii prea mult la asta, că mama sângera abitir. Abia mai târziu...

– Sângerarea mamei s-a oprit?

– Da, căci aveam ierburi și leacuri și pânză curată pentru așa ceva.

Lady Margaret încuviință satisfăcută.

– Și cât a trecut până te-ai gândit din nou la prunc?

– Să fi fost un ceas. Braesford se întoarse să întrebe de doamnă. Zise că servitoarea doamnei îmbăiase fetița și o înfășase, și dormea dusă.

– Așadar, apoi ai părăsit conacul. Nu ți s-a cerut să rămâi să îngrijești de mamă și copil?

– Nu, milady. Servitoarea, o străină ca și stăpâna ei, știa câte ceva despre nașteri. Trebuie să fi știut, căci încercase să aducă pruncul pe lume înainte să fiu adusă eu. Îmi plătiră ce mi se cuvenea și plecai.

Buza de sus a moașei se răsfrânse în timp ce vorbi, de parcă îi era ciudă că fusese trimisă acasă, când se așteptase, fără îndoială, să slujească timp de câteva zile, câștigând mai mulți bani din asta.

– Și apoi?

– Păi, coborâi treptele și plecai, așa făcui. Afară mă întâlnii cu omul ce avea să mă ducă spre casă. Trecu o vreme de când călăream în spatele lui, pe calul de-l mâna, când simții duhoarea.

– Duhoarea?

– Ziceai că-i carne arsă, jur. Mă uitai în sus și văzui nouri negri de fum ieșind pe coșul odăii din care ieșisem.

Lady Margaret se încruntă.

– Nu se poate să fi mirosit a altceva? Un foc de la bucătărie, de pildă?

Femeia scutură din cap, aproape smulgându-și baticul.

– Aș zice că nu, milady. Nu semăna deloc. Era mai... mai...

– Ajunge, spuse Lady Margaret, întrerupând-o cu un gest regal.

În încăpere se așternu liniștea, străpunsă doar de scârțâitul peniței scribului pe pergament. Sunetul încetă când bărbatul scrise tot ce se spusese.

Isabel aștepta ca mama regelui să continue. Cum n-o făcu, își drese glasul discret.

– Da, Lady Isabel? spuse sec Lady Margaret.

– Aș putea vorbi?

O mână mică flutură, în semn de încuviințare. Isabel se întoarse imediat către moașă.

– Ardea deja focul în cămin?

– Da, așa e. Era o noapte cu burniță, cu umezeală și frig, chiar de era vară. Tare bine fu cu un foc în odaie. Îmi place să am apă fierbinte la îndemână, știți, să-mi încălzesc mâinile înainte de a mă apuca de treabă.

– Așadar, a ars tot timpul. Ai scos placenta, așa ai spus, dacă îmi amintesc. Ce-ai făcut cu ea?

– Păi, nimic. Am dat-o din cale, lăsând-o cu cârpele însângerate și celelalte. Era treaba servitoarei să curețe odaia, apoi...

– Nu e posibil ca aceasta să fi aruncat cârpele și toate celelalte în foc? Nu s-ar putea ca mirosul să fi venit de la placenta care ardea?

Femeia făcu ochii mari.

– Păi... păi, cred că-i posibil să se fi întâmplat asta. Dar nu am mai auzit copilul.

– Pruncul trebuia să fi adormit. Ar fi fost atât de neobișnuit să nu-l auzi?

Femeia scutură încet din cap.

– Nu neapărat, când nașterea e așa de grea. Dar domnul care veni și luă copilul nu fu ceva obișnuit, vedeți...

– Ai avut vreo pricină să crezi că Braesford voia să facă rău? El și doamna și-au spus ceva care să te facă să crezi că pruncul ar putea fi vătămat?

– Nu pot să spui asta, acum că mă gândesc...

– Cu toate acestea, ai crezut imediat, simțind miros de carne arsă, că pruncul fusese ucis? Dar omul care te-a adus? A observat și el?

Femeia se lumină la față.

– O, nu era tot ăla de mă aduse. Era Tom Croker ăl tânăr, fiul bătrânului Tom, ăl de veni după mine, știți. Ăla de mă duse acasă era altul pe care nu-l mai văzusem până atuncea, era un domn, cum ar veni. Dar a simțit și el duhoarea, mintenaș. Ba chiar el primul, și m-a întrebat ce cred, zicând că mirosea ciudat. Și-și aminti de vremea când băiatul care îl slujea căzuse în vatră, așa-mi povesti, și se arsese tot înainte de-a fi tras afară.

Capitolul 16

Rand își tunse în cele din urmă barba care îi crescuse. Se îmbăie, căci nu se mai putea suporta. Jumătatea de găleată de apă rece adusă de paznici în schimbul unui preț pipărat era departe de baia somptuoasă pe care i-o pregătise Isabel după turnir. Îi lipsea cada mare și plină, cu căptușeala comodă de pânză, îi lipsea săpunul parfumat, ștergarele de pânză, îi lipseau, cel mai mult, atingerea ispititoare a femeii adorabile care îngenunchease să-l îmbăieze, și pe care o trăsese în apă, lângă el.

Dumnezeule, dar Isabel fusese caldă și tandră, iar pielea ei ca satinul peste fildeș. Dacă închidea ochii, putea evada dincolo de zidurile de piatră, își putea închipui că se află în odaia lor, cu ea în brațe din nou. Gura ei fusese atât de dulce, părul ei o minune mătăsoasă, atât de moale că îi venea să se îngroape cu totul în el. Și o făcuse, da, o făcuse.

Ridicându-se de pe salteaua aspră și îndreptându-se de spate, se scutură, înjurând abitir în engleză, franceză și în lingua franca a mercenarilor din armatele europene. Dacă nu găsea altceva de făcut decât să se tortureze și să se amăgească cu amintiri, avea să o ia razna.

Pierdut în lupta violentă împotriva senzației prea vii din amintire, nu auzi cheia învârtindu-se în lacăt. Se întoarse către ușă doar în clipa în care aceasta se deschise. Pentru o clipă crezu are febră sau că și-a pierdut, într-adevăr, mințile, căci părea că Isabel pășise în cămăruța lui ca o celulă, aducând odată cu ea o rafală de aer proaspăt, parfum sarazin și splendoare.

Era incredibil de frumoasă, cu mantia ei de vară din pânză de un gălbui-auriu, brodată cu roșu, pe care o purta pe deasupra unei rochii din pânză subțire, cu bonețica roșie și vălul de cel mai pal oranj acoperindu-i părul. În mâini ducea un coș acoperit din care se răspândeau arome atât de ademenitoare că stomacul îi ghioăi cu o nerăbdare nestăpânită. Totuși, pe ea voia să o devoreze,

fiecare centimetru din ea, fără întrerupere sau piedică, oprindu-se doar când va fi fost satisfăcut pentru totdeauna.

– Ei bine, domnule... spuse ea, oprindu-se exact lângă ușă, în vreme ce temnicerul o închise în urma ei. Ai trimis după mine, pare-mi-se. Nu sunt bine-venită?

– Ba da, răspunse el, cu vocea răgușită din pricina neîntrebuințării. Pieptul i se strânse exact în clipa în care vorbi și o furie oarbă îl traversă asemenea unui fulger. Pentru numele lui Dumnezeu, unde ai fost de ți-a trebuit atâta timp să ajungi?

Îl studia așa cum se uită o pasăre la un șarpe încolăcit, precaută și totuși încrezătoare în gândul că va putea zbura. Apropiindu-se de el cu pași ușori, își depuse povara pe măsuța de sub fereastra înaltă, îndepărtând cartea pe care el o citea, lăuta, câteva bucăți de pergament, penița și o călimară cu cerneală uscată. Se întoarse încet să o urmeze, ca o floarea-soarelui către soare, privind-o cu fiecare fibră din trup încordată la maximum. Mușchii stomacului i se încleștară, iar ceafa i se înfierbântă când o văzu scoțându-și mantia de pe umeri și așezând-o pe unicul lui scaun.

– M-am ocupat de descoperirea adevărului cu privire la moartea lui Mademoiselle d'Amboise, spuse ea.

Vocea ei se dorea a fi alinătoare. În schimb, acționă asupra lui precum cântecul unei sirene, astfel că făcu un pas înspre ea. Iritarea prilejuită de acea mișcare involuntară se făcu simțită și în răspunsul pe care i-l dădu.

– Am trimis vorbă că nu trebuie să te preocupe.

– Ce ar fi trebuit să fac? Să stau să cos floricele, așteptând să aud că ai fost atârnat în ștreang?

– Așteptând mai curând să auzi că blestemul Grațiilor se împlinise și că erai liberă.

Ea își plecă genele, dar nu înainte ca el să surprindă un licăr în verdele viu al ochilor ei.

– Mi-am pierdut răbdarea.

– Sau supunerea pe care ai jurat-o în fața preotului.

– E o simplă vanitate bărbătească, cred. La slujba de duminica trecută, același preot a declarat că femeile sunt creaturi primitive, copleșite de pasiuni și lipsite de onoare. Dacă ni se refuză

onoarea, atunci de ce să ne mai ostenim cu un jurământ pe care nu l-am ales noi?

– Te copleșesc pasiunile, dulce nevastă?

Îl răsplăti ridicându-și ochii pentru a-i arunca o privire fulgerătoare.

– Descrierea îi aparținea preotului, nu mie. Dorești să auzi ce am făcut, sau nu?

Dorea, dar după alte dorințe care-i împresurau mintea. Ridicând o mână în semn de încuviințare, se întoarse, pentru a alunga dovada efectului pe care îl avuseseră gândurile lui cu privire la pasiunile ei asupra trupului său.

Cu colțul ochiului, își văzu patul îngust și bucata de mătase albă care zăcea la capul acestuia. Era mâneca din costumul de nuntă al lui Isabel, pe care i-l oferise ca favor la turnir. Deprinsese obiceiul de a și-o trece printre degete și de a dormi cu ea pe față, după ce o găsise printre lucrurile aduse de David spre alinarea lui. Purta încă urmele sângelui său, maro pal pe mătasea albă, dar păstra totodată captivă în țesătura sa aroma vagă a lui Isabel, parfumul ei preferat și dulceața ei naturală. Ducându-l la nas, își calma bătăile inimii, sau cel puțin așa părea, făcându-l să plonjeze în vise de satir.

Nu-i era de folos să o lase să ghicească cât de dependent devenise de o astfel de consolare. Mișcându-se fără grabă, păși către pat, prefăcându-se că îndreaptă așternutul soios, și strecură dreptunghiul de mătase sub el. Întorcându-se iar, făcu o plecăciune ironică, invitând-o să se așeze pe patul jos. Ea privi către salteaua plină de cocoloașe, apoi înspre el, înainte de a scutura din cap.

– Prefer să rămân în picioare.

Era înțelept din partea ei să evite acel pas cât se poate de vădit către pierzanie, se gândi el. Ar fi putut să i se alăture cu ușurință, punând capăt tuturor discuțiilor.

– Știai, întrebă ea, sprijinindu-și vârfurile degetelor de masa de lângă ea, că omul care a dus-o pe moașă acasă, după ce pruncul lui Mademoiselle Juliette d'Amboise a fost adus pe lume, nu era din Braesford? Că era, de fapt, un gentilom?

– Un gentilom?

– Așa a spus femeia. Nu-l cunoștea și nici nu i-a spus cum îl cheamă. Se pare că el este cel care i-a băgat în cap ideea cu arderea pruncului.

Rand nu știuse. Totuși, chiar dacă avea ideile sale cu privire la cine ar fi putut pune treaba la cale, nu erau prea multe de făcut.

–Mă tem că lucrurile au mers prea departe, încât pricinile și stratagemele să mai conteze. Se opri, dând subiectul deoparte cu un gest. Văd că nu mai ai atela la deget. Înseamnă că s-a vindecat?

– Da, așa e. Privi spre deget o clipă, apoi îi întâlni privirea, cu ochi limpezi și atât de blânzi la gândul amintirii, încât îi făcu inima să tresară. Fapt pentru care trebuie să-ți mulțumesc din nou.

Se putea gândi la felurile în care ar putea-o face, dar își înghiți cuvintele, înclinând din cap.

– Pentru puțin.

– Ba nu. Ea trase iute aer în piept, gest care îi făcu sânii să se ridice și mai mult deasupra corsetului. Unde eram? Consiliul lui Lady Margaret și ce s-a descoperit. Îngăduie-mi să-ți spun, dacă se poate.

În vreme ce el o privea, continuă să relateze o mulțime de lucruri, cele mai multe necunoscute pentru el. Speranța, emoția aceea nenorocită care înnoda sufletele oamenilor, se trezi înlăuntrul lui în vreme ce asculta, mai ales după ce își dădu seama de anvergura pe care o căpătaseră lucrurile, după implicarea lui Lady Margaret în toată povestea. Dar o alungă fără milă. Nu avea rost, nu atâta vreme cât zăcea după gratii, lipsit de puterea de a-i oferi cea mai mică protecție soției sale.

– Îți dai seama, spuse el cu voită batjocură, că o femeie a murit pentru a împiedica ieșirea la suprafață a informațiilor pe care le cauți? Înțelegi că poți fi ucisă dacă nu încetezi, nu-i așa?

– Nu sunt proastă, oricât ai prefera tu să fiu, răspunse ea ridicându-și bărbia. Dar urăsc nedreptatea, nu pot să rabd ca oricine ar fi acela care a adus nenorocirea aceasta asupra ta să profite de pe urma ei.

– Așadar, ceea ce te tulbură este nedreptatea. Nu ești îngrijorată cu privire la viața mea.

– Nu am spus asta. Ce fel de nevastă aș fi să mă arăt mulțumită că vei muri pentru o crimă pe care nu ai comis-o?

– Una forțată să se căsătorească împotriva voinței ei, își rosti el tărăgănat gândul întors pe toate părțile de multe ori. Unele se roagă să scape din astfel de uniuni. Dar dacă ai căutși de puțin respect pentru legământul dintre noi, îmi vei urma porunca în această chestiune. Întoarce-te la Westminster și rămâi tăcută în odaia noastră pe cât posibil. Uită ce a avut loc la Braesford, căci adevărul nu va schimba ce urmează să se întâmple. Protejează-te, pe tine și, poate, pe copilul căruia s-ar putea să-i dăm viață. Acesta este cel mai bun lucru pe care îl poți face pentru mine.

Privirea pe care ea i-o aruncă nu trăda decât batjocură.

– Nu mă așteptam să fii recunoscător, dar credeam că vei arăta o oarecare apreciere pentru ceea ce fac.

– O, apreciez, draga mea soție, mult mai mult decât știi. Dar nu vreau să zac aici, îngrozit că vei muri, fără să pot face nimic pentru a împiedica asta. Nu doresc câtuși de puțin să descopăr, când voi fi spânzurat, că te afli deja de partea cealaltă și mă întâmpini cu un salut.

Ochii ei, de un verde întunecat de griji, îi scrutară fața, în vreme ce chipul îi păli. Îl privi îndelung, lăsându-și privirea în jos, undeva dincolo de umărul lui.

– Crezi, spuse ea cu o șoaptă abia auzită, că Henric este, într-adevăr, în spatele acestei povești. Crezi că s-a descotorosit de amantă și intenționa să scape și de copilul acesteia.

– Un regat e greu de pierdut.

– Totul pentru că s-a culcat cu o femeie câteva săptămâni sau luni, înainte de a-și lua o regină.

– Sau de dragul copilului altui bărbat, răspunse el, pufnind înciudat.

– Copilul altui...?

– Nu ți-am spus până acum? Știu din surse sigure că Mademoiselle Juliette n-a avut un singur amant. Se pare că era totodată amanta Maestrului de Ceremonii al regelui.

– Asta e absolut imposibil, după cum ți-aș fi spus deja, dacă mi-ai fi îngăduit să aflu ce pui la cale. Sau dacă ți-ai fi făcut răgaz să auzi ce am de spus.

Își aduse aminte incidentul, amintindu-și, totodată, de vasul de lut cu zmeură pe care îl adusese în iatac, în noaptea în care o chestionase cu privire la asta. Faptul că fusese atât de distras, încât pierduse informațiile pe care le deținea ea, nu-l făcu să se simtă mai bine.

– Spui asta pentru că îl cunoști atât de bine? Ai sentimentul că era atât de fermecat de tine, încât nu i-ar fi trecut prin cap să fie cu altă femeie? Puțini bărbați sunt atât de onești.

– O spun deoarece ar fi un incest. O spun deoarece știu bine că Mademoiselle Juliette este, sau a fost, sora lui.

Șocul și buimăcirea îl loviră pe Rand ca o lovitură dublă. Privi țintă către Isabel, căutând adevărul în adâncurile limpezi, cenușii-verzui ale ochilor ei. Stătea acolo, ca o monedă nou-nouță pe fundul unei fântâni.

– De unde... știi asta?

– Mi-a spus cu luni în urmă când am venit prima oară la Curte. L-a luat gura pe dinainte, cred, căci vorbea despre un cântec pe care îl scrisese despre o fată încântătoare, sedusă de dorința trecătoare a unui rege. A spus că nu va putea să o cânte vreodată la Curtea lui Henric, dar că își va face un renume cu ea mai târziu, când se va întoarce...

– În Bretania, continuă Rand, căci acolo i se alăturase Leon suitei lui Henric ca menestrel, iar mai târziu, ca arhitect al banchetelor acestuia.

– În Franța, îl corectă ea.

În Franța. Desigur, în Franța. Leon și Juliette erau, sau fuseseră, fără îndoială, în slujba Coroanei franceze. Coroană franceză care încerca de secole întregi să șteargă orice urmă de dominație engleză de pe pământul Franței.

Dumnezeule, cum putuse fi atât de orb? Copilul era al lui Henric, la urma urmelor. Probabil că fusese conceput în timpul legăturii lui Juliette cu el, cu unicul scop de a deveni gajul favorului acestuia față de politica franceză.

Cât de înnebunitor trebuia să fi fost pentru Anne, regentă în numele tânărului Carol al VIII-lea, și cât de fatal inoportun că Henric dobândise atât de repede un prunc de la noua sa regină.

Utilitatea copilului lui Juliette ar fi putut scădea dacă Elisabeta de York aducea pe lume un moștenitor al tronului, deși nu ar fi fost complet neutralizată. Henric ar fi în continuare preocupat de progenitura sa. Atunci, cine îndepărtase copilul și de ce? Se făcuse cu scopul de a împiedica posibilitatea ca mica fiică a lui Henric să fie folosită împotriva lui? Se dorea să fie reținută de aceia care ar putea ști cel mai bine cum să folosească un prizonier atât de fraged?

Iar Juliette murise încercând să o protejeze pe micuța Madeleine, sau fusese ucisă pentru un cu totul alt motiv? O femeie moartă nu-și putea identifica pruncul, și un prunc fără mamă putea fi cerut de orice femeie. Nu ar fi fost necesar să o ucidă pe micuță.

– Am avut-o, spuse Rand, iar cuvintele răsunară în încăperea goală.

– Ai avut-o pe cine? întrebă Isabel cu o răceală bruscă.

Poate ea credea că se referea la Juliette? Oare era posibil să fie geloasă pe faptul că o cunoscuse pe moartă? Ar fi fost ilar, dacă stăteai să te gândești, căci Juliette își petrecuse ultima parte a sarcinii la Braesford, cu o burtă cât toate zilele, dar el nu era amuzat.

– Pe micuța Madeleine, copila lui Juliette, spuse el fără nici o introducere. Am descoperit-o în locul unde mi s-a dat întâlnire, în noaptea în care am fost arestat.

Soția sa nu era grea de cap, așa că nu avu nevoie de mai mult de o secundă pentru a pricepe ce spunea.

– Copila a fost cu ea în tot acest timp? A părăsit, într-adevăr, Braesford cu Mademoiselle Juliette?

Auzi bucuria din glasul ei și își îngădui un moment de ironie.

– O, da, după cum am spus mereu.

– David mi-a spus că e în siguranță, dar nu ce s-a întâmplat și la cine este. Ce s-a întâmplat? Unde au fost duse?

– Am primit un mesaj în care mi se cerea ajutorul, după cum poate știi.

Ea încuviință grăbită.

– Continuă.

– Mi s-a spus unde să o întâlnesc pe Mademoiselle Juliette, la un castel în ruină, în mijlocul ținutului. Ideea era ca eu să fiu descoperit acolo cu cadavrul ei și cu copilul. Am avut noroc și am ajuns devreme în locul acela. Am găsit-o pe Juliette abia ucisă, iar copilul zăcea unde căzuse, așa părea, când s-a prăbușit Juliette. Era doar un ghemotoc. Am vârât-o în tunică și am fugit pe poarta lăturalnică. După ce m-am întors în oraș...

Se opri brusc, îngrozit de greșeala pe care fusese cât pe-aci să o facă.

– Cum? Unde ai dus-o? Ce-ai făcut cu ea?

Refuză să-i spună. În clipa în care avea să știe unde se afla copila, Isabel nu va mai avea odihnă până ce micuța nu va ajunge în grija ei, căci așa era ea făcută. Cine ar putea spune ce-ar ieși din asta? Se făcuse o crimă din pricina acestei nașteri, după cum îi spusese, și fapta se putea repeta.

– Nu este un lucru pe care trebuie să-l știi. Este destul să spun că e sănătoasă și bine ascunsă.

– Ești cât se poate de sigur de asta? Știi acest lucru, în ciuda faptului că ești închis aici de când a fost ucisă Mademoiselle Juliette?

– Cât de sigur pot fi.

Se îndepărtă de el, întorcându-se cu un vârtej de fuste, și refăcu traseul, oprindu-se în fața lui.

– Puține locuri sunt cu adevărat sigure. Oricine poate ceda, oricât de tare s-ar ține, dacă mita e suficient de mare.

– Iar unii nu au nevoie de bogății, spuse el sigur pe sine.

– Dacă te înșeli?

Dacă se înșela, atunci copila avea să devină pionul care era menit să devină. Cei care o dețineau își vor atinge scopurile. Fie Franța îl va forța pe Henric să stea deoparte, în timp ce va anexa fostele teritorii engleze, fie yorkiștii vor stârni un scandal care, ca și moartea prinților din Turn, ar putea condamna domnia casei Tudor chiar înainte de a fi început bine.

Nu era imposibil, desigur, ca oricine s-ar fi aflat în spatele acestei povești să intenționeze împlinirea ambelor scopuri. Iar ca țel suplimentar, acela de a o lăsa pe Isabel văduvă și de a instala un nou stăpân la Braesford Hall.

– Dacă mă înșel, spuse el cu grijă, nu va conta prea mult. Henric fie va dobândi noi aliați, noi alianțe, fie nu. Fie își va păstra tronul, fie nu. Tu vei fi fie mama moștenitorului meu, având, prin urmare, dreptul de a păstra domeniul Braesford în numele copilului nostru, fie vei fi o văduvă fără copii, care va putea fi din nou măritată în avantajul lui Henric, cu sau fără Braesford drept zestre. Viața ta va continua, iar a mea....

– Ce? întrebă ea, scrutându-i fața.

– A mea nu.

– Pentru Dumnezeu, Rand, nu face pe martirul! strigă ea, încleștându-și pumnii, în timp ce înainta, ridicându-i către el, cu o furie clocotitoare în ochii verzi. Mottoul tău, „Neînfricat", nu înseamnă nimic?

– Înseamnă totul.

– De ce nu vrei să lupți? Nu vrei să trăiești? Nu ai nimic pentru care să merite să trăiești?

Furia, închisă în el de săptămâni întregi, izbucni, întâlnind-o pe-a ei. Se întinse către ea, prinzându-i brațele și lipind-o de el, astfel încât se mula pe trupul lui de la sâni până la genunchi.

– Pe tine, răspunse el, iar cuvântul fu atât de aspru, încât îl zgârie pe gât. Tu ești motivul pentru care aș trăi.

O sărută de parcă ar fi vrut s-o devoreze, desfătându-se cu dulceața ei, desfătându-se cu interiorul moale și fraged al gurii ei, cu marginile netede ale dinților săi și capturându-i limba. O cuprinse în menghina brațelor sale și tot nu se putea apropia destul. Răsucindu-se cu ea, o lipi de zidul de lângă ușă, în așa fel încât oricine ar fi tras cu ochiul prin grilajul de fier să nu vadă nimic. Apăsându-se deasupra ei, ajunse la locul în care se îmbinau coapsele catifelate, desfătându-se cu trupul ei lipit de al lui, cu senzația pe care i-o stârneau sânii presați de pectoralii lui tari.

Ea nu opuse rezistență, ieșindu-i în întâmpinare cu propria furie, petrecându-și brațele în jurul gâtului său, încleștându-și degetele în părul lui. Se zgudui înfiorat când îi simți unghiile pe gât și pe scalp, gemând fără reținere când o simți arcuindu-se deasupra lui și unduindu-se, urmându-și propria dorință.

Era ispititoare și ademenitoare, îl alina, împlinindu-i toate promisiunile de satisfacție pe care le cunoscuse vreodată. Pe jumătate înnebunit de trupul și mireasma ei, când el se temuse că nu o va mai atinge vreodată, nu mai avu nici un gând de înfrânare. Nimic, nimic nu conta, în afară de a o avea, de a o umple, de a se pierde în ea, pentru a nu mai fi găsit vreodată.

Îi prinse sânii în mâini, jucându-se cu sfârcurile ei, în vreme ce îi gusta pielea fragilă de pe gât, prinzându-i lobul urechii între dinți, până ce slobozi un mic strigăt, întorcându-și gura către a lui din nou.

Își lăsă palma să alunece în jos, cuprinzându-i formele, frământându-i rotunjimea șoldurilor, frecând-o încet de trupul lui chinuit și ridicând-o pe vârfurile degetelor pentru a o potrivi mai bine. Orb, surd, fără să-i pese unde se aflau sau cine era în apropiere, îi adună pliurile fustelor în mână, căutând să prindă cât mai multe, trăgând în sus de ele, până ajunse la tiv. Pierzându-se sub ele, îi atinse pielea caldă și tare a coapsei, găsindu-i carnea catifelată.

Dumnezeule, era umedă și fierbinte, atât de fierbinte, arzând cu gingășie în palma lui când o cuprinse. Își folosi podul palmei și încheietura pentru a-i aprinde dorința, simțind cum micul mugure se întărește și începe să pulseze. Ea icni de dorință, înfiorându-se sub mâinile lui. Îi dădu drumul o clipă, cât să-și aplece capul și să își treacă limba peste decolteul ei, găsind sfârcul întărit, care împungea prin țesătură. Și, cu o singură mișcare, o pătrunse cu degetul.

Ea se încleștă în jurul lui, primindu-l avidă și fierbinte, iar mușchii ei interni îl mângâiară, invitându-l, într-un abandon toropit. Nu avea nevoie de mai mult. Ridicându-și tunica, smulgând nasturii, își lăsă lenjeria să-i cadă în vine, eliberându-se. Ridicându-i întâi un picior, apoi pe celălalt, le așeză deasupra brațelor lui, sprijinind-o de zid, apoi pătrunse în ea.

Era captivitatea perfectă. Îl înconjură, îl absorbi, îl primi mai adânc decât ajunsese vreodată, mai adânc decât visase. Cu mințile spulberate de delirul plăcerii, se împlânta în ea, sondând moliciunea catifelată. Simțea că pielea îi ia foc. Era prea strâmt, prea plin, prea sensibil la fiecare mișcare a ei, la fiecare contracție.

Suspină cu buzele lipite de gâtul lui, un mic sunet în care își auzi numele rostit. Asta era tot ce avea nevoie să audă.

O posedă cu mișcări furioase, fiecare dintre ele mai puternică și mai adâncă decât precedenta. Nu se putea opri, nu voia să se oprească, voia să continue la nesfârșit, până când deveneau iar o singură carne, un singur trup, un singur suflet. Îi simți mâinile pe el, strângându-l, ținându-l, în vreme ce răsuflarea ei, icnetele și țipetele ei timide deveniră din ce în ce mai sonore. Îi cuprinse gura din nou, sorbindu-i deznădejdea dulce, până când, deodată, ea se lăsă în față, apăsându-și fruntea pe umărul lui, cu un geamăt gutural.

Explodă cu forța unei archebuze supraîncărcate, zguduindu-se, în timp ce viața lui, speranța și toate visele lui se scurseră în ea. O ținu, cu pieptul înălțându-i-se, cu inima izbindu-i-se de coaste și cu capul pulsându-i sub valul de sânge ce-i urcă iar în creștet, în vreme ce lacrimile îi ardeau fundul ochilor.

– Tu, îi șopti el în păr, tu ești motivul pentru care aș trăi. Ești, totodată, motivul pentru care aș muri. Neînfricat.

Capitolul 17

Se spunea că o femeie rămânea grea doar dacă actul procreării îi făcea plăcere. Dar Isabel nu era convinsă de asta. Acuplările la care asistase în și în preajma ogrăzii, încălecările rapide la care animalele de parte femeiască protestau, veneau prea puțin în sprijinul ideii. La fel reieșea și dintr-un incident survenit la Graydon, unde o servitoare fusese doborâtă de niște mocofani beți și lăsată aproape moartă, însă tot făcuse un copil cu unul din atacatori.

Și totuși, trăise o plăcere sălbatică pe durata timpului petrecut cu Rand. O dovedeau iritațiile de pe față de la perciunii lui, ca și petele decolorate, precum vânătăile, de pe gât, și rochia șifonată în partea din față.

Cine ar fi ghicit cât de mult avea să-i lipsească atingerea lui, sau cât de iute putea să o atâțe. Forța lui, mângâierea lui sigură, îi înmuiaseră voința ca pe o lumânare de seu în soare. Concentrarea feroce pe care o punea în ceea ce făcea, alunecarea puternică a mușchilor săi în timp ce se mișca lipit de ea aminteau de dibăcia lui extraordinară de pe câmpul de luptă. O țintuise de zidul cămărușei sale din Turn cu aceeași hotărâre de a învinge.

Și ce stare de abandon incredibilă pusese stăpânire pe ea când o ținea acolo, de parcă ar fi fost o servitoare tânără care se împerechea cu un ostaș atâțat. Îi ardea fața când se gândea cât de deschisă fusese pentru el, cum nu-i păsase de nimic, în afară de împreunarea fierbinte și sălbatică. Explodase, stârnită de forța lui, luând tot ce putea lua din el, dorind mai mult și trebuindu-i încă pe-atâta.

Nu putea să nu se gândească că ar putea fi însărcinată. O parte din ea întrevedea această posibilitate cu groază. O femeie însărcinată era întotdeauna în dezavantaj, constrânsă și mai mult decât de obicei cu privire la locurile unde putea merge și la ce putea face, obligată să aibă de grijă în tot ce făcea, de dragul vieții care creștea în ea. Cu toate acestea, îmbrățișă gândul, la fel de blând precum ar fi îmbrățișat un nou-născut.

Rand avea încă mâneca ei de la nuntă ca suvenir. Încercase să o ascundă, dar ea o văzuse. O păstra aproape, unul dintre cele câteva obiecte personale pe care i le adusese pentru a-i ușura plictiseala întemnițării. O încânta într-un fel pe care nu-l înțelegea prea limpede. Cât despre ce spusese în timp ce făceau dragoste... nu voia să se gândească la asta.

Nu întrebase ce voia să spună. Știa prea bine că dorea ca ea să înțeleagă că prefera mai degrabă să moară decât s-o vadă continuând ce începuse. Dacă ar fi auzit o explicație mai amplă, ar fi fost mai dureros decât să păstreze pur și simplu gândul acela în minte. Deși îi era peste putință să-și închipuie cum ar fi putut să doară și mai mult.

Fusese o agonie sfâșietoare să-l părăsească. Ceea ce o determinase să îndure fusese gândul că, dacă ar fi făcut o scenă, i-ar fi fost imposibil să revină altă dată.

David o aștepta la capătul pasajului care ducea dinspre celula lui Rand spre ieșire. Isabel își trase gluga mantiei ușoare în jurul feței când dădu cu ochii de flăcău. Deși o purta pentru a-și proteja rochia de mizeriile de pe stradă și pentru a descuraja atenția nedorită, fu bucuroasă că-i ascundea chipul. Nu regreta nimic din momentul minunat pe care tocmai îl trăise, dar nici nu-și dorea să le arate tuturor efectele.

David o privi, apoi își întoarse ochii în altă parte, potrivindu-și pasul după ea. Continuară să meargă câțiva metri înainte ca el să vorbească.

– Ce a avut de spus?

Întrebarea era directă. Trezindu-se din incursiunea ei introspectivă, Isabel privi către tânărul de lângă ea. Se înălțase și era mai lat în umeri în ultimele zile, dobândind un aer mai încrezător. Timpul și responsabilitatea aveau efectul acela, se gândi ea, ca și grijile.

– În mare măsură ce ai prezis. Trebuie să-mi văd de brodat și să-l las să moară.

– Dar nu o veți face.

Vorbi ca și când nu exista nici o îndoială. Într-adevăr, cum ar fi putut exista?

– N-o voi face.

– Aveți vreo idee despre cum veți proceda în continuare?

– Trebuie să găsesc o persoană sau câteva persoane care nu pot fi mituite.

Privirea lui albastră era scrutătoare.

– E o ghicitoare?

– Ai putea spune asta.

– Dar știți răspunsul?

Merse câțiva pași, cu mintea rumegând rapid întrebarea. Ajungând la o concluzie simplă, de neînlăturat, se opri.

– David?

– Milady?

Se opri alături de ea, cu o expresie atentă, privind în jur, apoi din nou la ea.

– Cine se bucură de încrederea lui Sir Rand mai mult decât oricine? Cui i-ar încredința ce prețuiește mai mult?

– Dumneavoastră, milady, răspunse el fără șovăială.

Ea roși un pic, dar scutură din cap.

– Tu, cred eu. Și așa stând lucrurile, spune-mi, unde ai crescut înainte ca Rand să te găsească pe străzi? Unde ai fost dus ca prunc orfan?

– La o mănăstire, milady.

– Sunt o grămadă de mănăstiri în împrejurimi.

– Da.

– Da, repetă ea, cu voce scăzută, așadar, ce mănăstire?

El păli și incertitudinea îi întunecă ochii, privind în jos spre ea. În depărtare se auzeau gemetele și mormăielile prizonierilor, ca și croncănitul neplăcut al corbilor. O rafală de vânt mătură coridorul pe care se aflau, învârtejind părul flăcăului și ridicând vălul ei. În cele din urmă oftă. Înclinând capul în semn de încuviințare, îi spuse ce dorea să știe.

David o părăsi la porțile palatului. Isabel se îndreptă gânditoare către iatacul ei, încercând să se hotărască ce trebuia să facă cu informația obținută. Știa bine care era primul impuls, dar nu știa ce era mai bine. Era atât de adâncită în gânduri, încât nu o văzu pe Gwynne apropiindu-se până când aceasta nu ajunse lângă ea.

– Milady, am venit să te avertizez, strigă ea. În odaie te așteaptă un vizitator. Vicontele Henley declară că nu va pleca fără să stea de vorbă cu Domnia Ta.

Chipul servitoarei se îmbujorase. Răsufla sacadat, pare-se atât de iritare, cât și de pe urma grabei cu care venise.

– Zău, așa?

O astfel de vizită era extrem de neobișnuită. Singurul motiv pentru care mătăhălosul prieten al fratelui ei vitreg îndrăznea să-i invadeze intimitatea era pentru că Rand nu avea puterea să-i ceară socoteală pentru asta.

– I-am spus că nu vreți să-l vedeți, milady, dar a insistat. Dacă doriți să stați deoparte până pleacă, vin și vă spun când e sigur să vă întoarceți. Sau pot să chem gărzile regelui.

Isabel nu avea dispoziția necesară de a suporta nici un fel de agitație sau de a fi ținută departe de camera ei și de confortul acesteia.

– A spus ce era așa de important?

– Nu, milady.

– Poate că are de-a face cu Graydon.

Era, de asemenea, posibil ca scopul lui să aibă de-a face cu ancheta pe care ea și Lady Margaret o desfășurau. Deși nu le pomenise nimic despre aceasta fratelui ei vitreg sau prietenului acestuia, era sigură că demersurile nu le scăpaseră. Cu siguranță, întreaga Curte, sau ce mai rămăsese din ea în absența lui Henric, trebuia să fie la curent.

– Sau poate că nu, spuse Gwynne posomorâtă.

– Ar fi mai bine să mergem să vedem, cred, zise Isabel, continuându-și drumul cu pași fermi.

– Lady Isabel, spuse vicontele, cu o voce tunătoare de bas, ridicându-se de pe taburetul pe care se așezase, lângă singura fereastră a încăperii, pentru a schița o plecăciune. Iartă-mă, rogu-te, că am dat buzna.

– Desigur, dacă nu aduci vești proaste.

Gwynne întinse mâna să desfacă mantia lui Isabel și să i-o ia, însă aceasta abia dacă observă, fiind atentă la vizitatorul său. Asta până se uită în jos, observând din nou țesătura boțită a rochiei. Totuși, lumina din încăpere era slabă, căci cerul ce se întrezărea prin fereastra deschisă era acoperit cu nouri grei de plumb. Era posibil ca vizitatorul ei să nu observe.

– Vii cumva din partea lui Graydon? Nu l-am mai văzut de ceva vreme.

– Nu, milady, dar se simte destul de bine și își vede de treburi ca de obicei.

– Sunt încântată să o aud, spuse ea, deși făcu o grimasă mentală la gândul genului de afaceri de care se putea ocupa fratele ei vitreg.

– Și pe dumneata, domnule? Ce te aduce aici?

– O rugăminte, s-ar putea spune.

– De ce fel, rogu-te?

Se mișcă, vădit stânjenit, punând un picior în față și așezându-și pălăria mai bine sub braț.

– Aș vrea să vorbiți cu regele despre propunerea mea când va veni vremea.

Îl privi țintă pentru o clipă.

– Propunerea dumitale.

– De a-ți cere mâna. Te vreau de soție de mulți ani, milady, și nu te voi pierde din nou.

– Am soț, spuse ea pe un ton aspru și mustrător.

– Dar nu pentru mult timp.

– Nu ai de unde să știi asta!

O expresie încăpățânată se așternu pe înfățișarea buhăită a vicontelui.

– E destul de clar, cred eu.

Nu avea să-l contrazică. Nu slujea nici unui scop real și ar fi putut părea că dă înapoi.

– Chiar dacă aș avea nevoie de un alt mire, trebuie să știi că am prea puțin de spus în această chestiune.

– Nu, dar ești în grațiile regelui și ale mamei sale, ducesa de Richmond și Derby. Se vede numai după cum te consultă Lady Margaret – un semn neîndoielnic de favoare.

Ceva din tonul lui o făcu pe Isabel să se gândească, deodată, că vicontele ar putea fi curios cu privire la legătura lor. Nu întrebase direct, dar putea să spere că va auzi cum se ajunsese acolo. Dar ea că nu era dispusă să-i spună.

– Nu are nici o însemnătate.

– Totuși, zvonurile spun că țineți laolaltă consfătuiri private, așa cum face Henric în Sala Stelelor. Cu surorile dumitale alături, din când în când, devine varianta femeiască a consiliului regal.

– Jur că nu este vorba de așa ceva. Lady Margaret urmărește să-și ajute fiul, eliberându-l de povara câtorva judecăți minore. Vei admite, cu siguranță, că are acest drept.

– Dat fiind că ea l-a așezat pe tron, îndrăznesc să spun că are orice drept alege să aibă, răspunse el, iar vocea lui groasă era la fel de uscată precum praful de pe morminte.

Isabel zâmbi scurt.

– Întocmai. Însă nimic din ce am discutat în astfel de consilii nu are de-a face cu viitorul meu. Acum, dacă mă vei scuza, am avut o dimineață obositoare și aș dori să mă odihnesc.

Se încruntă, rămânând neclintit, de parcă ar fi prins rădăcini în piatra de sub el.

– Ați descoperit ceva? În aceste consilii, vreau să spun.

– Cum ar fi?

S-ar fi putut dovedi folositor, se gândi ea, să știe ce aștepta de la ele.

– Păi, cine a ucis-o pe franțuzoaică, dacă nu a fost soțul tău, și ce s-a ales de copilul acesteia. Nu asta vreți să aflați?

O lua peste picior? Se îndoise că era capabil să o facă. Pe fața lui apatică nu era nici un licăr de batjocură.

– Cu privire la aceste lucruri, spuse ea cu grijă, nu am făcut mari progrese, poți fi sigur.

– Fiind atât de aproape de povestea aceasta, e posibil să fi auzit când va fi adus Braesford dinaintea Curții regelui pentru crimă?

Înghiți în sec înainte de a putea răspunde.

– Cu siguranță nu înainte de nașterea moștenitorului lui Henric și de revenirea la Westminster.

– Nu, dar presupun că vei știi cum să răspunzi când te vor întreba unde a fost soțul dumitale în noaptea în care a murit târfa regelui, și cum arăta când l-ai văzut mai târziu.

Isabel se întoarse iute pentru a-și ascunde șocul. Privirea ei o întâlni pe aceea a servitoarei pentru o clipă de comunicare tăcută. Cum nu ținea nimic secret față de Gwynne, amândouă știau că vorbele vicontelui semănau ca două picături de apă cu instrucțiunile din mesajul pe care îl primise. Era o coincidență, sau avea cunoștință de acesta? Dacă cea din urmă supoziție era adevărată, era implicat și Graydon, ca tovarăș apropiat? Învățase fratele ei vitreg, în cele din urmă, să fie discret, încât se gândise să o convingă să-i împlinească voia, în loc să o bruscheze pentru a obține asta?

Și ce știa fiecare din cei doi despre moartea lui Mademoiselle Juliette? Se aflau cumva în spatele acestei povești îngrozitoare, sau încercau să profite de pe urma ei?

Nu conta. Nu putea fi lingușită sau forțată să ajute la condamnarea lui Rand cu minciuni.

– Știu exact ce să spun, răspunse ea, rostind adevărul.

– A, bine. Atunci presupun că totul va ieși așa cum vrea Dumnezeu, spuse vicontele Henley, măturând podeaua cu pălăria când se înclină. Pe curând, Lady Isabel.

Apoi plecă, ieșind pe ușa pe care Gwynne sări să i-o deschidă. Legănându-se ca un animal mătăhălos, își lipi pălăria de cap și păși apăsat pe coridor. Nu privi înapoi.

Isabel rămase nemișcată, iar în minte i se învârteau o multitudine de gânduri și imagini. Brusc, se răsuci și îi spuse lui Gwynne să se grăbească să-i aducă apă de îmbăiat ca să se poată schimba de veșmintele care păstrau încă duhoarea Turnului în cutele lor. Mama regelui trebuia să afle de tentativa lui Henley și a lui Graydon de a se asigura că Rand va atârna în ștreang. Ar putea schimba lucrurile, le-ar putea schimba în mod primejdios.

Puțin mai târziu, în vreme ce se grăbea de-a lungul coridoarelor către încăperile regelui, se încruntă la vârfurile condurilor care se iteau de sub fustă la fiecare pas. Oare ce trebuia să creadă despre viconte? Fusese mereu acolo, ca un taburet sau ca o laviță așezată lângă foc, rareori observată, dar folosită la nevoie. Cumva, îl văzuse doar ca pe prietenul prostovan al fratelui ei vitreg. Era însă posibil să fie mai dibaci decât părea. Stângăcia lui putea fi doar rezultatul stânjenelii pe care o simțea în prezența ei, sau chiar prefăcătorie.

Sunetul unor voci ridicate și agitate o făcu să ridice capul. Gândul la Henley i se șterse complet din minte, văzând-o pe Lady Margaret, care o lua după colț și se îndreptă într-acolo. Era îmbrăcată de călătorie, într-o rochie rezistentă din lână neagră fină, acoperită cu o mantie împotriva prafului din același material, brodată cu fir de argint. Era urmată de un grup de doamne și servitoare, ca și de duhovnic, intendent și gărzile personale. Arunca ordine peste umăr, din mers, trăgându-și în același timp mănușile din piele brodată în mâini.

– A, iată-te Lady Isabel, spuse mama regelui, văzând-o. Începusem să cred că nu te voi vedea înainte de plecare.

– Plecați de la Westminster? întrebă ea, trepidând, după ce, primind gestul regal, își încheie reverența și începu să meargă alături de Lady Margaret.

Deși fusese limpede de la început că nu putea lipsi prea mult de lângă regină, planul fusese să rămână la palat cel puțin încă o săptămână.

– Am primit vești de la Winchester. Doctorii Elisabetei se așteaptă să intre în travaliu din clipă în clipă. S-ar putea să nască chiar în clipa aceasta.

Copilul sosea devreme, după toate socotelile. Deși august trecuse și le prinsese începutul lui septembrie, în timp ce-și țineau consiliile, nu trecuseră mai mult de opt luni de când regele se căsătorise cu Elisabeta de York.

– Trebuie să plecați, desigur. Sper că nu a survenit vreun accident, vreo dificultate?

– Câtuși de puțin.

Zvonurile care spuneau că Henric împărțise așternutul cu mireasa sa între logodnă și nuntă erau, pare-se, adevărate. Ori asta, ori Lady Margaret prezenta veștile într-o lumină bună.

– Sunt încântată să o aud, spuse Isabel. Vă rog să-i transmiteți reginei că-i urez din inimă să aibă o naștere ușoară, ca și cele mai calde felicitări după venirea pe lume a copilului.

– O voi face.

– Regele a fost informat?

– A fost trimis un mesager în cea mai mare grabă spre locul în care a ajuns cu călătoria către Winchester. Fără îndoială, va ajunge acolo înaintea mea.

Isabel șovăi, abia îndrăznind să vorbească, însă totodată temându-se să păstreze tăcerea.

– Și... și această chestiune pe care am cercetat-o aici?

– Cu siguranță i-o voi aduce la cunoștință, spuse Lady Margaret, cu o privire scurtă și mustrătoare, mai târziu, după ce se va naște moștenitorul și va fi botezat cum se cuvine. Apoi, eu și fiul meu vom cerceta chestiunea cu toată vigoarea care ne stă în putere.

Era tot ce avea dreptul să aștepte, Isabel o știa. Își plecă fruntea, în semn de încuviințare.

– Sunteți mărinimia întruchipată.

Se apropiau de ieșirea principală. Intendentul stătea ținând deschisă ușa de la intrare, prin care se vedea un buiestraș alb și sprinten, înconjurat de membrii gărzii regelui, în livrelele lor speciale.

Isabel se opri, făcu o reverență și se trase într-o parte.

– Nu trebuie să vă rețin. Drum bun, Alteță.

– Dumnezeu să-ți poarte de grijă, rosti încet Lady Margaret drept răspuns.

Înaintă grăbită, ieșind pe ușă și coborând treptele cu mantia fluturând în urma ei și ridicându-se deasupra umerilor ei înguști. Câteva momente mai târziu, plecase.

Rămasă singură, Isabel nu era sigură ce trebuia să facă. Consiliul improvizat al lui Lady Margaret era sistat pentru moment și nu putea să facă mare lucru de una singură.

Sau chiar așa era, se gândi ea, reamintindu-și informațiile pe care le primise cu scurt timp în urmă. Arestul îl împiedicase pe Rand să facă mai mult, în afară de a pune la adăpost copilul lui Juliette d'Amboise. Dacă micuța Madeleine putea fi scoasă la iveală și arătată publicului, nu ar fi fost de folos cauzei lui?

De ce nu i-o încredințase Rand lui Henric? Ce motiv putea avea pentru a o ține ascunsă de tatăl ei, acum că Mademoiselle Juliette nu mai era? Era posibil să nu aibă încredere că regele nu va pune capăt definitiv amenințării reprezentate de acest copilaș?

„Pruncucidere." Cuvântul suna atât de urât. Unii spuneau că nu Richard al III-lea fusese cel care aranjase moartea micilor fii ai lui Eduard al IV-lea, ci Henric. Oare Rand știa că așa era? Oare de aceea ascunsese copila?

Mai exista o posibilitate. Rand călătorise din Bretania cu armatele regelui, fusese alături de Henric la fiecare pas pe parcursul invaziei. După victoria de la Bosworth Field venise la Curte, rămânând suficient de mult pentru a i se acorda premiul pe care îl dorea. Apoi părăsise Londra și Westminster, ascunzându-se la Braesford, până când fusese obligat să se întoarcă, la porunca regelui. Dacă el era cel care fusese amantul lui Mademoiselle Juliette și tatăl copilului? Dacă el fusese cel care o trimisese pe doamnă spre ascunzătoare, sub pază, ucigând-o mai târziu?

O, dar de ce ar fi omorât singura persoană care putea jura că pruncul fusese viu și nevătămat, mult după ce moașa plecase de la Braesford? Nu, nu, Isabel refuza să accepte. Nu ar fi putut-o face soția lui atât de deplin, nu ar fi putut să o stângă în brațe,

să o iubească cu atâta patos, dacă în inima lui ar fi fost altă femeie. Oare ar fi putut?

Rand fusese bănuit de moartea copilului, dar fusese arestat atât pentru moartea pruncului, cât și pentru cea a mamei. Acuzațiile fuseseră inventate cu dublul scop de a-l pune pe rege într-o poziție stânjenitoare și de a pune capăt vieții lui Rand – nu avea cum să fie altfel. Dacă pruncul era scos la iveală, dovedind că prima crimă nu avusese loc, cu siguranță vina lui cu privire la cea de-a doua trebuia să pară mai puțin sigură?

Dacă nu era sigur să ducă fetița la tatăl ei, la Henric, mai era cineva pe care se putea conta că o va proteja pe micuța Madeleine de rele, asigurându-se totodată că implicațiile faptului că era în viață erau prezentate în apărarea lui Rand, când avea să apară în fața Curții regelui. Lady Margaret, ducesă de Richmond și Derby, ar juca acest rol în mod admirabil. Va proteja copila pentru că va fi spre beneficiul fiului său, dar și pentru că, fie că-i plăcea sau nu, era bunica fetiței.

În clipa în care ajunse la această concluzie, Isabel știa exact ce trebuia să facă. Știa, de asemenea, unde trebuia să se ducă. În primul caz, trebuia să se încreadă în inima ei. În cel de-al doilea, nu trebuia decât să-l convingă pe David să o ducă la singurele ființe din regatul lui Henric care nu aveau nevoie de bogății.

Capitolul 18

Mănăstirea Sfintei Tereza de la periferia Londrei era un ansamblu de clădiri din piatră de var, adăpostit după zidurile din același material moale. O lume de sine stătătoare, cu capela sa, cu bucătăriile și abația din care dădeau zeci de chilii nu mai mari decât celulele, având totodată o grădină de zarzavaturi, plină în acest anotimp de legume și fructe coapte, de trilurile păsărilor și zumzetul albinelor. Părea un loc cald și primitor în liniștea serii târzii, însă maica stareță nu era câtuși de puțin veselă.

Dreaptă și mândră, stătea dinaintea lor cu mâinile împreunate în mânecile largi ale rasei, iar pe trăsăturile ivite de sub acoperământul pentru cap se citeau linii autoritare și severe. Cu ce drept căuta Lady Isabel să intre în posesia copilului, întreba ea. Tânărul David, care stătea alături de ea, le era bine cunoscut. Da, dar aceasta conta prea puțin. El adusese copilul la mănăstire sub îndrumarea lui Dumnezeu, încă un orfan care li se alătura celorlalți. Negase că ar fi tatăl acestuia, cerând doar adăpost pentru ea. Micuța fusese bine hrănită și înfășată. Începuse să se dezvolte bine. Poate că nu ar fi fost în cel mai bun interes al acesteia să fie dată oricui. Maica stareță trebuia să se asigure mai întâi care era voința Lui în această chestiune.

Era un apus întunecat și se ridica o lună fantomatică în momentul în care le fu predată Madeleine, în cele din urmă, lui Isabel și lui David. Era posibil ca aceasta să nu se fi întâmplat decât pentru că Isabel invocase numele lui Lady Margaret. Ducesa, se spunea, era patroana mănăstirii și o onora pe maica stareță din când în când, rămânând între zidurile lăcașului sfânt pentru câteva zile de rugăciune. O doamnă extraordinar de pioasă și grațioasă, așa era, într-adevăr. De ce nu spusese Isabel de la început că venise din partea mamei regelui?

– Sir Rand a ales bine locul în care să o adăpostească pe copila lui Mademoiselle Juliette, îi spuse ea lui David, în timp ce acesta îi ținea buiestrașul, iar ea luă copilul înfășat pe care i-l dădu el.

– Da.

– La sugestia ta bănuiesc.

– Nu era timp să ne gândim prea mult la acest lucru și puține locuri spre care ne puteam îndrepta.

El rămase privind în sus către ea în lumina palidă care arunca umbre cenușii asupra lumii, fără să se grăbească să încalece pe Surul, calul de luptă al lui Rand, pe care îl folosea acum. Maica stareță insistase să o trimită pe femeia care era doica lui Madeleine cu ei, și o așteptau să vină.

– Ai fi putut... el ar fi putut... să mi-o aducă mie.

Faptul că Rand nu avusese suficientă încredere în ea o făcea să simtă o durere adânc în piept.

– Nu fără ca toată lumea să fi aflat despre aceasta. Cel mai bine părea să o ascundem printre cei mulți asemenea ei.

– Dar să nu-mi spuneți nimic despre locul în care s-ar putea afla, începu ea protestând.

El scutură din cap.

– Mi-am dat cuvântul să nu vorbesc despre asta. Cât despre Sir Rand, se temea că nu veți avea odihnă până ce nu veți găsi un motiv să...

– Să o am în brațe, da.

Părea că Rand o cunoștea mai bine decât ar fi putut ghici.

– Îți sunt recunoscătoare că mi-ai răspuns la rugămintea de a afla unde ar putea fi găsită, chiar dacă a fost împotriva jurământului tău. Ar fi durat prea mult să răscolim toate mănăstirile.

– Am stat de pază la ușă când ați fost astăzi la el, îi spuse David răsucind iute un umăr. L-am auzit pe Sir Rand spunându-vă cum a găsit copilul și cum a plecat cu el... deși nu am stat să ascult și restul.

Chipul lui se îmbujoră, indicând faptul că auzise destul ca să știe ce făcuseră ea și Rand.

– Atunci ți-ai dat seama că aș putea să ghicesc și restul, așa că te-ai simțit eliberat de jurământul de a ține secretul, spuse ea pentru a-l împiedica să se simtă și mai stânjenit. Înțeleg, mulțumesc.

Nu avea nici un drept să fie furioasă că nu-i spusese până atunci, deși ar fi economisit mult timp și ar fi evitat o mulțime de bucluciuri. Cuvântul unui bărbat era sacru, sau așa ar fi trebuit să fie.

El nu răspunse. În timp ce între ei se așternu liniștea, Isabel își întoarse privirea către zidurile de piatră ale mănăstirii, gândindu-se la vârsta lor și la cât de solide erau, înainte de a-și lăsa ochii din nou spre fetița adormită.

– Este adevărat că sunt o mulțime ca ea acolo? întrebă ea.

– E în firea lucrurilor. Oamenii mor ușor.

Auzind scârțâitul unei balamale, el se întoarse și văzu o femeie mică și îndesată, cu fața bucălată – doica, fără îndoială, care ieșea pe poarta mănăstirii, îndreptându-se spre ei. Ridică din umeri, nu atât de nepăsător pe cât ar fi vrut să pară.

– Cei care rămân acolo trăiesc pe cât de bine se poate.

– Și tu ai fost adus aici ca ea.

Deși Rand menționase acest fapt în trecere, nu știa mai mult de-atât.

– Nu chiar. Aveam cu câteva luni mai mult, aproape mergeam, când am fost adus aici de la o mănăstire de la țară.

– Maica stareță trebuie să fi fost plătită ca să te adăpostească, căci ai fost educat, în loc să fii trimis ca ucenic de la o vârstă fragedă.

– O sumă mică poate, deși în cele din urmă am fost dat să deprind meseria de tăbăcar. Râse scurt. Trăiam de pe-o zi pe alta pe străzi, cu duhoarea aceea în nas, când a dat Sir Rand peste mine.

– Atunci nu ai habar cine te-a adus.

El scutură din cap, iar buclele sale luciră în lumina lunii care urca pe cer.

– Nu mi s-a spus niciodată. Uneori... uneori mă prefăceam că sunt fiul unui rege.

Ar fi putut fi un Plantagenet, se gândi ea, căci avea același trup frumos, puternic, aceiași ochi albaștri limpezi și păr bălai. Putea fi foarte bine unul dintre copiii din flori ai lui Eduard al IV-lea, ori ai fratelui său Clarence, care era la fel de darnic când venea vorba de îmbrățișări. Nu era decât o închipuire inofensivă.

– Ai fi fost un prinț pe cinste, spuse ea încet, apoi își luă privirea de la chipul împurpurat al flăcăului, căci o durea să îl vadă astfel.

În cele din urmă plecară. Se mișcau încet, în parte din pricina copilului, dar și pentru că doica îngreuna catârul, de parcă ar fi fost un sac de grăunțe. Animalul pe care îl călărea nu era fericit să care coșurile de răchită așezate de o parte și de cealaltă a șeii, într-unul fiind schimburi pentru copilă, iar celălalt fiind menit să adăpostească pruncul însuși.

Femeia se oferi imediat să preia copila, însă Isabel refuză. Nu era câtuși de puțin sigură că doica putea să stăpânească animalul pe care îl călărea și să aibă în același timp grijă și de copilă. În plus, faptul că simțea trupul acela mic în brațele ei îi împlinea o dorință adâncă. Îi plăcea să acopere chipul mic și adormit cu mantia ei pentru a-l proteja de vântul nopții și pentru a o ține aproape.

Nu era din pricină că era dornică să aibă un copil, cum se întâmplă cu unele femei, ar fi jurat asta. Cu toate acestea, era conștientă încă o dată că avea slabe speranțe de a avea vreunul.

Nu avea nimic de-a face cu Rand și întemnițarea sa, sau cu probabilitatea că spița lui să moară odată cu el. Nu, era pur și simplu în voia firii. Asta era tot, voia firii.

– Opriți-vă!

Doi călăreți se apropiară de ei din spatele unui pâlc de copaci. Cu capetele acoperite de coifuri, purtând veșminte fără blazon pe deasupra cămășii de zale, îi încercuiră, de-o parte și de cealaltă. Se izbiră de ei strigând, apucându-le frâiele, ca și cum ar fi vrut să-i oprească. Isabel simți că pruncul pe care-l ținea tresări, mișcându-se în scutecele în care era înfășat și trezindu-se cu un plânset sugrumat. În același moment auzi șuieratul sabiei pe care David o scoase din teacă.

Furia se revărsă în Isabel ca o vâltoare, așa cum nu mai simțise niciodată. Smuci capul buiestrașului, smulgându-l din mâinile care-l apucaseră, cu o forță atât de mare, încât iapa se ridică pe picioarele dinapoi, aproape aruncând-o din șa. Când se lăsă pe picioarele din față, văzu că drumul înainte e liber și îi dădu pinteni, îndemnând-o s-o ia la galop și aplecându-se deasupra poverii prețioase pe care o ținea.

În spatele ei o auzi pe doică țipând în mijlocul blestemelor celor doi atacatori, care răsunau spart de după coifurile lipsite de vreun blazon care să le trădeze identitatea. Lamele de metal se izbeau unele de altele, iar caii nechezau speriați. Deasupra tuturor se auzeau strigătele răgușite ale lui David, în timp ce tăia aerul cu scânteierile argintii ale lamei mari pe care o mânuia cu ambele mâini.

– Dă-i drumul, femeie idioată, strigă el furios. Dă-i drumul.

Nu-i vorbea ei, își dădu seama Isabel, uitându-se înapoi peste umăr, ci doicii greoaie care se aplecase și se frământa în șa, în timp ce unul dintre călăreți trăgea de ea, încercând să o doboare de pe catâr. David voia ca atacatorii să creadă că doica avea copila într-unul dintre coșurile prinse de catâr, ca și când ar fi fost un copil de țăran. Izbi animalul în lateral cu partea plată a sabiei, astfel încât acesta se eliberă, luând-o la goană panicat. Copilul era la Isabel în schimb, și îl ținea aproape de sân cu un braț sigur. Micuța plângea, însă sunetul înăbușit de mantia care îl acoperea

abia putea fi auzit printre toate celelalte zgomote. Avea să o păstreze, cu noroc și cu eforturile vitejești ale lui David. Dar, deși scutierul lui Rand era curajos și puternic, nu avea cămașă de zale și mult prea puțină dibăcie pentru a putea para loviturile oștenilor experimentați și masivi. Nu-l avea decât pe Surul, și puterea și iuțeala calului de luptă ca sprijin. Nu-l putea ajuta, deși sufletul îi era răscolit la acest gând. În onoarea efortului său, trebuia să profite de fiecare secundă pe care i-o acorda.

Isabel își plecă creștetul și călări precum o zeiță de-a vikingilor din vremurile vechi, străbătând ca un fulger noaptea, cu mantia zburând în urma ei și cu părul desprins de sub văl, fluturând în vânt. Intenționase să-i ducă pruncul lui Lady Margaret, însă călări în schimb către Winchester, unde era mai puțin probabil să fie atacată în văzul trecătorilor. În câteva momente, de-abia mai auzi zgomotul din urma ei. În curând, se lăsă tăcerea peste tot și nu mai auzi decât tropotul copitelor calului, scârțâitul pielii și zăngănitul frâului.

Și, în tăcerea aceea, având în minte ecoul strigătelor și blestemelor aruncate de bărbații care apăruseră de nicăieri, înțelese două lucruri cu o limpezime uluitoare. Cel mai important era scopul atacului acestora, care fusese să smulgă pruncul cu orice preț. La fel de importantă era și identitatea lor. Unul dintre ei era Henley, iar celălalt Graydon.

Când ajunse la periferie în Westminster, David o prinse din urmă. Ținea o mână pe frâu, iar din cealaltă îi curgea sânge. Și totuși zâmbi în clipa în care Surul se alătură buiestrașului ei. Bucuria că-l văzu acolo, cât de cât nevătămat, îi aduse un zâmbet pe buze, deși acesta îi dispăru aproape pe dată.

– Doica? întrebă ea.

– S-au luat după ea, deși s-ar putea să regrete gestul, căci țipa de parcă ar fi înnebunit. Presupun că îi vor da drumul când vor descoperi că nu are nici o povară asupra ei.

– Să dea Domnul, răspunse ea.

– Copila?

Privirea lui poposi pe moviliță de sub mantia ei.

– A adormit din nou. Cred că-i place să călărească. Se opri. O să fii bine până ajungem la palat?

El încuviință.

– Și după. Nu e nimic.

– O să mă îngrijesc de rană când se liniștesc apele.

David zâmbi, dar nu protestă. Învățase, se părea, mai mult de la stăpânul său decât cum să mânuiască o sabie.

Era imposibil să pătrundă în curtea în care se aflau încăperile regelui, fără ca străjerul de serviciu să observe că adusese un copil cu ea. Dacă omul fu surprins, își păstră uimirea pentru sine. Ba chiar se oferi să îi ajute. Într-o oră, un leagăn și toate cele trebuincioase pentru îngrijirea unui copil sugar fuseseră aduse, inclusiv o tânără doică pentru alăptat, care arăta extrem de curată, și care avea un copil de trei luni. Gwynne preluă controlul, asigurându-se că noua doică se instalase confortabil într-un colț al odăii lui Isabel și că pruncul ședea în leagăn, în timp ce Isabel îi îngrijea rana lui David.

Se dovedi a fi o tăietură de-a lungul brațului stâng. Deși arăta urât și avea să rămână probabil o cicatrice impresionantă, nu fusese atins nimic vital. Putea să deschidă și să închidă pumnul și să-și ridice brațul. După ce îl cusu, se scuză și plecă. Isabel nu se așteptă să-l găsească dormind pe pragul ei dimineața, dar nici nu se gândi că va fi departe. Era credincios în îndeplinirea datoriei sale. Era o calitate pe care o prețuia, mai ales că îi slujise bine în seara aceea.

O cuprinse epuizarea înainte ca ușa să se închidă în urma scutierului. Se gândi să trimită să li se spună surorilor sale că se întorsese, dar era pur și simplu prea ostenită. Înghițindu-și un căscat după altul, simțind dintr-odată că s-ar putea să cadă din picioare, îi îngădui lui Gwynne să o așeze pe un taburet, astfel încât să îi poată îndepărta vălul care i se încurcase în păr. În vreme ce se ocupa de aceasta, Isabel își scoase pantofii, jartierele și dresul. Servitoarea pusese mâna pe un pieptăn din corn sculptat, ca să-i pună în orânduială buclele lungi, când se auzi o bătaie puternică la ușă.

Gwynne privi către Isabel, care nu făcu decât să scuture din cap. Lăsă pieptănul și plecă să vadă despre ce era vorba.

Afară stătea intendentul. Acesta pătrunse în cameră, în timp ce Gwynne se trase înapoi, apoi execută o jumătate de piruetă,

oprindu-se într-o parte. Evitând privirea întrebătoare a lui Isabel, se îndreptă de spate, intonând cu o solemnitate calmă:

– Maiestatea Sa, Regele Henric al VII-lea.

Liniștea care se așternu nu fu străpunsă decât de un singur oftat. Trecu o clipă înainte ca Isabel să-și dea seama că ieșise din propriul gât. Într-o clipă, Henric se ivi în raza ei vizuală.

Purta un veșmânt splendid de mătase verde cusută cu perle, pantaloni cu dungi albe și verzi, și încălțări din piele albită. Părul său nisipiu era acoperit de pălăria sa rotundă preferată, din fetru verde, cu boruri festonate, precum detaliile unei coroane, desenate de mâna unui copil. Deși părea învești mântat pentru o ceremonie vesperală, nici un zâmbet nu-i îmblânzea trăsăturile. Ochii săi de un albastru pal nu exprimau decât calm glacial, în timp ce o privea pe Isabel, care se ridică de pe taburet făcând o reverență.

În spatele lui, intendentul întoarse capul către ușă, privind țintă către Gwynne și doică. Când trecură în coridor, omul închise ușa după ele. Păși în fața ei, ca și când ar fi vrut să bareze intrarea, și își împreună brațele pe piept.

– Ridică-te, Lady Isabel, spuse Henric, dar nu adăugă nici un gest pentru a ușura formalitatea, cu atât mai puțin pentru a sugera prietenie. Sperăm că ești fericită să ne vezi, în ciuda orei târzii.

– Cu siguranță, Maiestatea Voastră, spuse ea cu o voce tremurată, din pricina bătăilor alarmate ale inimii. Dacă... dacă par surprinsă este pentru că credeam că sunteți în drum spre Winchester.

– Am fost constrânși să o luăm pe o cale ocolită, spuse el pe un ton lipsit de inflexiuni.

– Îndrăznesc să sper că nu este nimic care... care vă amenință coroana sau siguranța.

– Aceasta rămâne de văzut. Informațiile care ne-au parvenit indică faptul că ai fost prinsă cu o problemă în afara acestor ziduri. Suntem siguri că dorești să ne prezinți ce ai descoperit, iar aceasta fără întârziere.

– Ce am descoperit, Maiestate?

– Poate că ar fi trebuit să spunem, „pe cine" ai descoperit?

Știuse că va fi imposibil să țină un astfel de secret față de el. Contase pe faptul că va fi prea departe pentru a auzi despre asta înainte ca ea să facă aranjamentele pe care le plănuia.

Pieptul i se umflă de furie, până la durere. Dorea să protesteze, să o ia pe Madeleine din leagăn și să fugă din odaie cu ea, alergând în noapte. În schimb, își umezi buzele, căutând disperată ceva, orice, pentru a amâna momentul când trebuia să i-o prezinte.

– Nu e decât o fetiță, Sire, care nu merită timpul dumneavoastră prețios.

– Vom decide noi ce merită timpul nostru, Lady Isabel. Arată-ne copilul.

Nu se putea împotrivi. Cu mușchii atât de înțepeniți de șovăială că parcă ar fi aparținut altcuiva, se întoarse către leagăn, luând copila. Micuța Madeleine se trezi în urma mișcării, fixându-și privirea de un cenușiu-albăstrui, plină de încredere, asupra chipului lui Isabel.

Îi atinse obrazul, abia trecându-și degetele ușoare peste el, iar ea simți că îi dau lacrimile. Întorcându-se, se îndreptă către Henric și îngenunche, ținând copilul pe scândura pe care era înfășat, așezând-o cu grijă pe antebrațele ei.

Henric o luă, ridicând-o în fața lui. Copilul privi țintă la rege, schițând un mic zâmbet care se transformă într-o încruntătură, văzând că nu i se răspunde la fel.

– Numele ei este Madeleine, după câte am înțeles.

– După cum spuneți, Sire.

– Madeleine, repetă el. Va trebui să fie schimbat.

Vru să protesteze, vru să ia copilul înapoi, căci acesta începu să se agite din pricină că era ținut atât de țeapăn.

– Suntem încântați, Lady Isabel. Ai făcut bine.

– Nu am făcut nimic, Sire. Sir Rand este cel care...

– Modestia ta este lăudabilă, dar suntem conștienți că nu el a pricinuit întoarcerea copilei.

Isabel își adună curajul, ridicând bărbia.

– Dar el este cel care a salvat-o când mama sa a fost ucisă. Veți recunoaște, sper, că faptul că Madeleine trăiește este o dovadă că el nu e vinovat de pruncucidere.

Regele nu-și desprinse privirea de la fiica sa.

– Aceasta nu este decât prima acuzație, mai există una.

– Dacă prima a fost falsă, de ce nu ar fi și a doua? Alții au avut motive temeinice să-i facă rău lui Mademoiselle d'Amboise. Soțul meu nu a avut nici unul.

– Îți aprobăm fidelitatea, după cum spuneam mai înainte.

Mânia ardea înlăuntrul ei, exacerbată de plânsetele tot mai încrâncenate ale copilului.

– Ceea ce mă interesează este dreptatea. Rand nu ar trebui să fie în Turn. Nu ar fi decât un demers just să îl eliberați.

Henric o lasă jos pe Madeleine, așezând-o pe braț, înainte de a-i arunca lui Isabel o privire curioasă.

– O astfel de nestăpânire aproape că ne-ar face să credem că vă e drag soțul pe care vi l-am ales.

– Sire? rosti ea, nefiind foarte sigură că a înțeles bine.

– Sau chiar că îl iubești, dacă ne gândim și la strădaniile tale în numele lui.

– Iubire? O, nu, doar că...

– Un astfel de lucru nu este imposibil. Iubirea unei soții pentru soțul său, sau a unui soț pentru soție, trebuie prețuită cu asupra de măsură, în ciuda celor care se încruntă la auzul ei. Suntem oameni și, prin urmare, avem sentimente umane, nevoi umane.

Vorbea despre el cu pluralul regal, despre ei doi laolaltă, sau despre ființele umane în general? Era greu de spus, și mai greu să ceară o clarificare. Cu toate acestea, nu putu să nu se gândească pentru o clipă că poate Henric se îndrăgostise de regina lui. Era tânără, adorabilă și cu un aer regal care era mult mai evident decât în cazul lui. După ani de izolare în exil, îi oferise legitimitatea ca rege și speranța pentru viitor. Ar fi fost nevoie de o inimă de piatră și de un orgoliu imens ca să nu fii mișcat de astfel de lucruri. Dacă le putea exprima sau nu, asta era o cu totul altă chestiune. Regii își puteau permite rareori luxul de a avea astfel de slăbiciuni, nu puteau risca să nu primească iubire în schimb. Dacă Henric tânjea după afecțiunea conjugală a Elisabetei, acest fapt nu putea decât să-i sporească hotărârea de a ține departe de ea existența amantei și a copilului pe care i-l dăruise aceasta.

Fiind bărbat, și neîndoielnic om, nu-i trecea prin cap că anumite secrete nu puteau fi ținute. Fiind rege, se putea foarte bine să creadă că nimic nu era mai important decât să-și păstreze regina pe care o obținuse odată cu coroana. Ar fi meritat orice sacrificiu, chiar și viața unui prieten. Dacă ar fi avut de ales între viața lui Rand și tronul Angliei, ce ar fi ales Henric? În realitate, această întrebare nu exista de fapt.

O, dar îl iubea ea pe Rand așa cum sugerase Henric? Faptul că tânjea să-l simtă aproape, durerea pe care o resimțea la gândul morții lui izvorau oare dintr-o iubire adevărată? Cum putea să-și dea seama, când fusese crescută să presupună că doar țăranii și trubadurii se bucurau de astfel de sentimente tumultoase? Cu toate acestea, și-ar fi recunoscut bucuroasă greșeala, dacă l-ar fi îmblânzit pe rege față de soțul său.

– Poate că-l iubesc, într-adevăr, spuse ea simțind că se înroșește până la rădăcinile părului. Soțul meu este un cavaler bun și onorabil, plin de blândețe în grija lui pentru mine.

Henric o privi cu un zâmbet în ochi, deși acesta dispăru înainte să-i ajungă la buzele subțiri.

– Îți vom trece cu vederea izbucnirea de dragul mărturisirii, ca și pentru serviciul pe care ni l-ai adus astăzi. Totuși, îți recomandăm să nu ne mai pui la încercare răbdarea.

– Dacă credeți cu adevărat că v-am slujit bine...

– Nu presupune, nu se cade.

Ea își lăsă privirea în jos.

– Nu, Sire.

– Nu îți mai putem îngădui nici o altă libertate de a interveni în chestiuni de această natură. Vei rămâne închisă în odaia ta, reflectând asupra înțelepciunii de a-ți păstra locul cuvenit de femeie. Când vei înțelege limitările acestuia, ne poți solicita să revii la Curte, dar nu vei fi văzută până atunci. Ne-am înțeles?

Se mulțumi să facă o reverență drept răspuns, căci nu avea încredere în cuvintele ei. Părea a fi destul. Henric se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre ușă. Intendentul sări să o deschidă, apoi îl urmă pe Henric ieșind din cameră. Afară, regele făcu un gest princiar, iar doica veni către el, urmându-l supusă, în timp ce se îndepărta pe coridor cu copilul în brațe.

Isabel căută taburetul din spatele ei și se așeză deznădăjduită. Aplecându-și capul, își ascunse fața în mâini, în timp ce întregul ei trup se zguduia, tremurând violent. Ura, ura faptul că oricine, chiar și un rege, putea să o răvășească astfel. Era vorba de puterea pe care o deținea el, știa, puterea de a hotărî viața sau moartea celorlalți într-o clipă, de a aduce durere sau bucurie, de a arunca pe cineva în întuneric sau de a oferi libertatea. Nimeni nu ar trebui să aibă un astfel de control arbitrar asupra altui suflet. Era întemnițată între cei patru pereți ai acestei cămăruțe. Nu putea face nimic altceva pentru a-l ajuta pe Rand, nimic pentru a se ajuta pe sine. Ce avea să se-ntâmple de-acum era în mâinile lui Dumnezeu.

Copilul era viu, dar Rand se afla încă în Turn. Henric nu avea timp să poruncească eliberarea lui. Oare avea să-și găsească vreodată timp pentru asta? Intenționa ca Rand, alături de mulți alții, să fie lăsat acolo, uitat și singur? Sau, într-o bună zi, va decreta în taină ca Rand să fie judecat pentru crimele sale, și la fel de ascuns îl va atârna în streang într-o curte lăturalnică?

Regele o avea pe Madeleine, iar ea nu putea face nimic în legătură cu asta. În cazul în care Henric hotăra că era cel mai bine ca fetița să dispară din nou pentru a nu mai fi văzută vreodată, în cazul în care hotăra că domnia sa ca rege al Angliei ar fi astfel mai sigură, atunci acesta va fi finalul poveștii. Lui Isabel nu-i venea a crede că va lua o astfel de hotărâre, dar nici nu putea fi sigură că nu o va face.

Între cele două posibilități se căsca o teamă înfiorătoare. Un copil atât de dulce și de frumos să pricinuiască atât de multă durere – atât de mică și de neajutorată împotriva forțelor din jurul ei. Cum putea cineva să îi facă rău, cum puteau?

Dacă ea nu ar fi luat copila de la călugărițe, Madeleine ar fi fost în siguranță. Ar fi trebuit să lase lucrurile așa cum le gândise Rand. Vinovăția i se împlântă în inimă ca o lamă de cuțit.

Regele credea că eforturile ei de a-l salva pe Rand izvorau din iubire. Durerea și ciuda pe care le simțea, acum că i se interzisese să mai facă ceva pentru el, îi dădeau dreptate.

Oare cum se întâmplase acest lucru? Era suficientă intimitatea așternutului pentru a-i pricinui acest dor sfâșietor? Erau oare zâmbetul lui, sărutările lui, bucuria copleșitoare pe care i-o aducea, senzația pe care o trăia când îl primea fierbinte și tare înăuntrul ei? Era vorba de grija lui pentru confortul ei, de aerul lui poruncitor, de forța sa, pe care o punea în slujba tuturor, mai puțin în slujba lui? Era oare din pricina trupului său puternic, cu cicatrici din vechile bătălii și vechile loialități bine slujite? Oare din pricină că îl luase pe David ca scutier, transformând un alt flăcău de origine modestă într-un bărbat? Oare din pricină că riscase să fie vătămat și, prin urmare, își riscase șansa la victorie în turnir, pentru a salva băiețelul care fusese atât de plin de bucurie nesăbuită, încât alergase în brațele primejdiei pe Tothill Fields?

Era oare din pricina tuturor acestor lucruri? Sau era pur și simplu pentru că ceva dinlăuntrul lui o atrăgea, băiatul pierdut, chinuit și nelegitim, neiubit de nimeni, care, cumva, devenise un bărbat care merita respect și afecțiune, băiatul care striga după fata orfană, lăsată să-și poarte de grijă șieși și surorilor ei, într-o familie plină de violență? Era oare datorită speranței că într-o zi ar putea ajunge să o iubească?

Motive, toate bune, toate adevărate, însă cât contau? Îl iubea. O știu cu adevărat în clipa aceea. O știu din pricina durerii și a groazei pe care le simțea la gândul că ar putea muri de dragul ei, la urma urmelor.

Nu putea să se întâmple astfel. Isabel își ridică fruntea și își șterse urmele de lacrimi de sub ochi. Nu, nu putea să se întâmple. Refuza să o accepte, deși era posibil să fie nevoie de un miracol pentru a o împiedica. Un miracol sau un favor imens, un favor regal. Nu mai rămânea decât o speranță, una singură.

Isabel se ridică în picioare, își îndreptă vălul și își netezi fustele. Ridicându-și bărbia, se îndreptă către ușă, puse mâna pe mâner și o deschise.

Afară stătea un ostaș. Fără îndoială, fusese însărcinat să se asigure că nu părăsea încăperea. Nu conta, nu avea să i se opună. Ridicând vocea, îl strigă pe David.

Capitolul 19

Dangătul clopotului din clopotnița aflată chiar deasupra cămăruței sale din Bell Tower îl îndepărtă pe Rand de la masa la care stătea, așternându-și testamentul pe o bucată de pergament. Era o muncă tristă și nu avu prea multe obiecții când fu întrerupt. Îndreptându-se către fereastra înaltă, se sprijini cu un umăr de piatra de dedesubt, ascultând.

Nu era o bătaie obișnuită și nici nu părea a fi o alarmă de ridicare a podului basculant pentru a fi lăsată poarta culisantă. Toate clopotnițele din oraș păreau a fi început să răsune, ca și când ar fi fost invadate de o legiune de clopotari nebuni. Larma se înteți, aducând ecouri disonante de departe și de aproape, iar dedesubtul ei se auzeau strigăte și aclamări.

Deodată fu izbit de revelația legată de cauza probabilă. Elisabeta de York trebuia să fi dat naștere unui fiu. Henric avea un moștenitor. Dinastia Tudor era în siguranță.

Rand râse în tăcere. Cât de încântat era cu siguranță Henric, deși probabil că figura lui alungită și solemnă n-avea s-o arate niciodată. Un fiu și un moștenitor. Un pretendent legitim la tronul Angliei, care, chiar mai mult decât căsătoria părinților acestui prunc de parte bărbătească, semnifica adevărata contopire a caselor de York și Lancaster.

Nu era de mirare că oamenii aclamau, jubilând zgomotos. Însemna stabilitate, prosperitate, sfârșitul așteptat al războaielor din ultimii peste treizeci de ani. Da, și al celor de cu o sută de ani înainte. Sfârșitul constantului măcel al bătăliilor, al decapitărilor și al atârnărilor în știreang. Cu excepția atârnării sale în știreang, desigur.

Se știa că regii din trecut iertau anumiți răufăcători pentru a sărbători o căsătorie regală, o naștere sau o moarte, golind uneori închisori întregi. Părea, în opinia destul de subiectivă a lui Rand, un obicei bun. Nu că îndrăznea să spere la așa ceva.

Rand se bucura pentru Henric, se bucura cu adevărat. Chiar dacă, de ar fi avut măcar o jumătate de șansă, i-ar fi plăcut să-i dea idiotului de rege un șut în fundul lui regal.

Strângându-și mâna în pumn, lăsă privirea în jos și văzu că prinsese între degete capătul favorului lui Isabel, care îi atârna din manșetă. Îl trase, trecându-l de-a lungul palmei și desfătându-se cu plăcerea senzuală pe care i-o dădea alunecarea mătăsii, asemenea veșmintelor ei sub mâinile lui aspre. Dar nu, nu trebuia să se piardă în astfel de vise din nou.

Cu câteva mișcări exersate, cu o singură mână, își legă bucata lungă de mătase în partea de sus a brațului, unde fusese în ziua turnirului. Terfelise bucata de mătase până ce ajunsese să fie ceva mai mult decât o cârpă. Inițial albă, alb de la puritate, acum ajunsese să fie de un gri murdar.

Știa că așa trebuia să fie, oricum. O, da, știa. Dacă o purta mereu, cu siguranță trebuiau să îl îngroape cu ea.

Dulcea Isabel. Îi lăsă gura apă după gustul soției lui. Venise la el într-o sută de vise, așezându-se lângă el, lăsându-l să-și pună capul în poala ei, trecându-și degetele prin părul lui. Enumerase o mie de lucruri pe care voia să le știe despre ea și încă o mie pe care voia să le facă împreună cu ea. O dezbrăcase în imaginație, veșmânt cu veșmânt, gustându-i fiecare centimetru al pielii, umplându-și mâinile cu trupul ei satinat.

Închipuirea trebuia să-i fie îndeajuns, căci nu mai venise la el de la vizita aceea unică, încă vie în mintea lui.

Unde era? Ce făcea? Era măcar în viață? Și ce-i făcuse lui David, de scutierul său nu venea să-i ușureze închipuirile acelea nenorocite care îi chinuiau mintea trândavă?

Sunetul clopotelor era atât de asurzitor, că acoperi zgomotul pașilor care se apropiau și răsucirea cheii în ușă. Curentul de la fereastră, în clipa în care se deschise ușa, fu cel care îl făcu să se întoarcă.

David stătea acolo ca o rugăciune împlinită. Părea să se fi înălțat, să se fi lățit în umeri, ba parcă era mai vârstnic de la ultima vizită. Era murdar de pe drum, sau așa părea, pe umerii și în cutele tunicii se strânse praf, iar pe față se vedeau urme

de sudoare. În ochi i se citea oboseala, deși irișii lui albaștri străluceau de plăcere, iar buzele îi erau răsfrânte într-un zâmbet.

Bucuria îl împinse pe Rand către el. Strânse umerii flăcăului pentru un moment, înainte de a-i atinge brațul în semn de salut.

– Pe unde ai fost, fiu al lui Satan? Am crezut că ai plecat în vreo misiune și m-ai uitat.

– Am fost la Winchester și înapoi, domnule, prin diverse alte locuri.

– Atunci știi dacă clopotele trag pentru moștenitorul lui Henric. Am dreptate gândind astfel?

David își înclină capul bălai în semn de încuviințare.

– E un băiat frumos, care va fi numit după legendarul rege Arthur. După ultimele vești, atât nou-născutul, cât și regina, sunt sănătoși. Regele este binedispus, după cum vă puteți închipui, și a poruncit tot felul de festivități pentru botez.

Rand zâmbi, scuturând din cap, înainte ca veselia să-i dispară.

– La Winchester, spui? Dar de ce te-ai dus acolo într-un astfel de moment? Nu puteai să ai motiv să aștepți nașterea cu restul creștinilor. Adică, nu puteai decât dacă nu cumva... Doamna mea e acolo?

– Nu, domnule. E aici.

Oftă, nespus de bucuros să o afle.

- Iar fiica lui Henric, îngerașul de Madeleine? Cum îi merge?

– Și ea e bine, spuse flăcăul, apărându-și privirea cu genele aurii, înainte de a ridica dintr-un umăr. Este cu tatăl ei.

– Cu tatăl ei, regele? întrebă Rand, iar inima i se izbi de coaste, simțind ca și când i-ar fi făcut o vânătaie.

– Da, domnule.

Groaza amestecată cu furie amenința să-i taie răsuflarea lui Rand, astfel că trecu un moment până să poată vorbi.

– Și cum s-a întâmplat asta, când ea trebuia să fie în siguranță în altă parte?

David nu spuse nimic. Răspunse în schimb vocea unei femei, auzindu-se limpede și puternic de la ușa cămăruței sale.

– Este cu Henric pentru că a luat-o de la mine.

Isabel. Isabel... mai încântătoare decât în cele mai aprinse vise ale lui, purtând o mantie stacojie tivită cu albastru, peste

o rochie albastră, și cu părul acoperit de un văl bleu. Albastru pentru fidelitate. Albastru, deși refuza – nu îngăduia – să creadă că ar putea purta însemnătatea după care el tânjea. Se îmbrăcase astfel din capriciu sau, mai curând, pentru a-l convinge pe administratorul Turnului de devoțiunea ei, astfel încât să i se îngăduie să-l viziteze din nou.

Era atât de curată, în comparație cu el – bărbos, nespălat, neîngrijit – atât de proaspătă și senină, că își dori, dintr-odată, să o tragă în mizeria lui, forțând-o să o împărtășească. Oricât de josnic ar fi fost, tânjea ca ea să-i înțeleagă furia inutilă și deznădăjduită, în toată profunzimea ei, alăturându-i-se.

În schimb, ea părea deasupra acesteia, nepăsându-i de zilele lungi pe care le petrecuse, cu prea puține vești despre locurile pe unde umblase sau ce făcuse. Nepăsătoare față de soarta unui copil cu origine umilă, de a cărui măruntă existență putea să atârne destinul unui regat, tocmai îi anunțase ceea ce putea fi condamnarea lui la moarte. Asta, mai presus de orice, nu putea îndura.

– Și cum s-a întâmplat să ajungă la tine? întrebă el, cu vocea scrâșnind ca o sanie trasă pe pietriș. Ce capriciu nebunesc te-a făcut să o iei din ascunzătoare, când ți s-a spus să lași lucrurile așa cum sunt?

Trufia scoborî peste trăsăturile ei, deși nu înainte de a vedea licărul de durere în adâncurile ochilor ei.

– Propriul capriciu, domnule, răspunse ea. Și de ce nu? Ce diferență ar putea fi între o văduvă capabilă să o apuce pe ce cale dorește și o femeie cu un soț atât de dornic să moară, încât ea s-ar putea la fel de bine considera abandonată? Dar nu avem timp pentru asta. Scutierul tău a fost până la Winchester și înapoi, călărind toată noaptea, pentru a aduce ordinul dat pentru eliberarea ta. A fost prezentat și acceptat cum se cuvine, astfel că ești liber să pleci. Ai un răgaz de un ceas la palat, pentru a te face prezentabil, apoi trebuie să ne grăbim spre Winchester pentru a ne înfățișa la o audiență cu regina.

Era prea mult dintr-odată. Rand își puse mâna cu degetele răsfirate pe masa din apropiere, pentru a simți ceva solid care-l să-l sprijine în ceea ce părea a fi ceața amețitoare a iluziei.

– Vrei să spui... Doar nu vrei să spui că Henric a semnat amnistierea.

– Un document cât se poate de oficial, însoțit de o mulțime de zorzoane și ștampilat cu sigiliul său personal.

– Dar de ce? Cum?

Îi zâmbi scurt.

– A fost favorul cerut de Elisabeta de York, în schimbul faptului că i-a dăruit un fiu. Nu ești onorat că ești prețuit atât de mult? Dar haide, nu avem timp de pierdut. Trebuie să plecăm.

– Elisabeta, regina-consoartă. Nu Lady Margaret.

Părea uluit, ceea ce nu era de mirare, căci exact așa se simțea. Își acceptase moartea, contemplându-i probabilitatea într-atât, încât era aproape imposibil să accepte că viitorul putea fi altfel.

– E posibil ca mama regelui să fi vorbit în numele tău. Dar cea care s-a tocmit pentru viața ta a fost Elisabeta de York.

El scutură din cap.

– Nu înțeleg. Abia dacă mă cunoaște.

Chipul lui Isabel se îmbujoră, de la furie poate, însă părea mai curând stânjeneală.

– Mă cunoaște pe mine, ceea ce este de ajuns.

– Și trebuie să mă grăbesc să îngenunchez în fața ei din acest motiv? Ar fi doar un prilej de a-mi exprima recunoștința, desigur.

– Dorește să vadă cu ochii ei că ai fost eliberat nevătămat, așa cum i s-a promis. Lucru pricinuit, fără îndoială, de dispariția altora, în urma întemnițării între aceste ziduri.

Nu știu ce replică să dea de data aceasta, fiind incapabil să se pună la aceeași înălțime cu frații ei care fuseseră aduși aici, fără a mai fi văzuți vreodată de-atunci. În timp ce-și punea gândurile în ordine, David începu să desfacă centura care-i ținea sabia prinsă la brâu. Apucând teaca în ambele mâini, făcu un pas înainte.

– Trebuie să o luați, domnule. Mi-a fost, mie și doamnei voastre, de mare folos, dar acum e timpul să vă fie la îndemână.

Rand luă sabia, apucând teaca și strângând-o tare pentru a pune capăt emoțiilor care îi făceau mâna să tremure. Timp de o secundă stătu nemișcat, privind țintă la sabie, simbolul pretențiilor sale asupra statutului de gentilom și cavaler. Și al revenirii sale la acel statut.

– Încinge-te cu ea, bunul meu soț, după cum ți se cuvine, spuse Isabel bătând ușor din palme. Apoi strânge ce ai nevoie și haide să plecăm, înainte ca Henric să trimită vorbă că s-a răzgândit!

Era un motiv temeinic. Puținele lucruri ale lui Rand încăpură într-o singură legătură – cărțile lui prețioase și lăuta, pergamentul pe care își așternuse scrisul, tunica cea mai bună și pantalonii pe care îi păstrase, astfel încât să nu fie nevoit să meargă la judecată arătând ca un șerb. Părăsi celula fără a arunca vreo privire înapoi, mergând cu pași mari și hotărâți. Înainta pe coridor atât de repede, încât Isabel trebuia să alerge din când în când pentru a ține pasul cu el, căci nu putea încetini ca să-i fie ei mai ușor. Simțurile îi erau dureros de încordate. Se temea că va auzi un strigăt, spunându-i să se oprească, se temea că vreun temnicer va veni după ei, cerându-i să se întoarcă. Sau vreun demnitar, dându-și aere de mare autoritate, va apărea susținând că s-a făcut o greșeală și că, de fapt, nu era liber.

Trecură dincolo de ziduri și prin diverse curți. Deodată, se treziră în afara porților. Orașul îl împresură, cu zgomotele sale prea pătrunzătoare, cu mirosurile prea puternice, cu îmbulzeala prea mare, cu lumina soarelui, încețoșată de fum, prea strălucitoare. Se simțea ca o creatură scoasă la vedere după ridicarea unui bolovan, atât era de zguduit de această schimbare bruscă, încât singurul său gând fu să o ia la fugă și să se ascundă.

Impulsul se atenuă în câteva momente, însă urmele acestuia rămaseră. Nu scăpă de apăsarea acelui sentiment nici după ce ajunseră la palatul Westminster. Rămase agățat de el chiar și în vreme ce se îmbăia în cea mai fierbinte apă pe care o putură aduce servitorii, apoi se bărbieri și se schimbă în straie potrivite pentru călătorie. Când porniră către Winchester, încălecă odată cu el în șaua așezată pe Surul. Era acolo, în împunsătura din ceafă, în senzația de mâncărime dintre omoplați, în impulsul de a călări de parcă l-ar fi urmărit stihiile iadului.

Dacă Isabel era conștientă de toate acestea, își păstră remarca pentru sine. Nu se omora cu pălăvrăgeala, căci nu era genul de femeie care simte că e de datoria ei să umple toate momentele de liniște cu observații stupide și întrebări la care cunoștea deja

răspunsurile. Călărea cu chipul hotărât și privirea înainte, fără să vorbească nici măcar cu servitoarea ei, Gwynne, care călărea ceva mai departe, alături de ea, cu atât mai puțin cu el. David era cam la fel, deși el avea scuza epuizării.

Oricum, aveau prea puține șanse de a conversa, căci nu călătoreau singuri. Erau însoțiți de soldați călare, purtând livreaua casei regale, o escortă de onoare, alcătuită din rândurile gărzilor trimise la porunca regelui. Erau bine-veniți ca protecție împotriva primejdiilor de pe drum, deși scopul lor, se gândi Rand, putea foarte bine să fie acela de a-l împiedica să o ia la galop în direcția opusă.

Treptat, Rand ajunse să înțeleagă că era liber. Soarele care-i încălzea umerii părea o binecuvântare, iar vântul care îi mângâia fața părea o mângâiere. Mireasma fânului cosit, a hameiului care se usca și a margaretelor târzii, ce se iteau din gardurile vii, nu fuseseră nicicând mai dulci. Isabel, care călărea alături de el, era atât de încântătoare, că i se strângea inima privind-o. Lucirea fugară a părului ei sub văl, rotunjimea obrazului, fluturarea genelor, forma brațelor sub mantia ce-o apăra de praf și felul în care materialul îi cădea pe sâni, linia coapsei ei în locul unde piciorul se mula pe laterala șeii... totul la ea îl subjuga.

Soția lui. Soția lui, care venise după el, aranjând cumva eliberarea lui din temniță. Sau, poate, cumva, evadarea lui?

Avea întrebări la care trebuia să-i răspundă. Agitația pregătirilor de plecare îl împiedicaseră să o facă, iar acum prezența oamenilor regelui o făceau imposibilă. În plus, nu avea chef să strige întruna pentru a acoperi tropotul copitelor, zgomotul hamurilor și vântul care le vuia în urechi. Voia liniște și intimitate, astfel încât să fie sigur de răspunsurile pe care le dorea. Printre alte lucruri.

Nevoia de a fi singur cu ea era disperată. Tânjea să o îmbrățișeze, să o simtă sub el, împrejurul lui, încleștându-se de el, în timp ce se implânta în ea până la capăt. Voia să doarmă un an, ținând-o strâns în brațe. Atât de puternică îi era dorința, că-l scotea din sărite aerul ei distant și faptul că își cam ferea privirea de a lui. Era, de asemenea, iritat de vagul aer de autoritate pe care și-l aroga, ca și când ar fi fost prizonierul ei acum, pe care voia să-l predea, fie că el o dorea sau nu. Acestea erau chestiuni care puteau fi rezolvate.

Pe măsură ce ziua se scurgea, iar leghele rămâneau în urma lor, începu să tânjească după lăsarea nopții și locul, care avea să fie acela, în care urmau să se odihnească.

Era un mic han, folosit de negustorii de vite, comercianții de lână și alți negustători care băteau drumurile. Ridicat din cărămidă la primul cat, din tencuială de lut și bârne încrucișate deasupra, cu un acoperiș de rogoz, era o clădire rustică, fără a fi o dărăpănătură. În încăperea principală erau așezate mese cu picioare în cruce în jurul căminului aflat în mijloc, din care fumul șerpuia în sus, într-o dâră cenușie, strecurându-se afară prin deschizătura din acoperiș. Dincolo de aceasta se afla un salon privat, pentru boiernașii de țară, care avea în partea din față o scară, ce ducea către patru dormitoare. Aceste odăi nu erau decât niște cămăruțe, fără cămine, paravane pentru îmbăiere, șifonier sau sticlă la unica fereastră pe care o aveau.

Rand nu dădea doi bani pe un confort mai mare de-atât. Era destul că încăperea pe care voia să o împartă cu soția sa nu era păzită de temnicer, nu avea grilaj de fier pe ușă, prin care toate mișcările îi puteau fi urmărite. Da, și avea pat.

Indiferent cât de dornic era, se gândi la reținerea lui Isabel, exprimată cu săptămâni în urmă, de a nu fi subiectul glumelor fără perdea ale soldaților. Rămase jos la o halbă de mied, în vreme ce Gwynne își pregătea stăpâna pentru culcare. Observă când servitoarea coborî scările, cină, sorbind niște bere și mâncând supă și pâine, apoi se înveli într-o mantie și se așeză într-un colț al camerei comune pentru a dormi. Așteptă încă o jumătate bună de ceas înainte de a-și goli halba și de a urca scările. Deși bătu cât putu de politicos, intră aproape imediat. Isabel trebuia să știe prea bine cine cerea să intre. Dacă nu înțelegea că ceruse permisiunea de a intra din pură politețe, căci intenționa să i se alăture, fie că o dorea sau nu, era vremea să o priceapă.

Ea stătea proptită de pernele sprijinite de speteaza patului. Își trăsese cearșaful în sus, ținându-l la subsuori, iar părul șaten-deschis îi cădea de-a lungul bustului, în valuri strălucitoare.

Rand se opri o clipă, prea uluit pentru a se mișca. Doamne Dumnezeule, era cea mai mare frumusețe pe care o văzuse sau o dorise vreodată.

Revenindu-și cu mare greutate, înaintă în ritmul inimii care îi duduia în piept, oprindu-se doar când ajunse la capătul patului. Încadrat de perdelele patului trase de ambele părți, până în dreptul pilonilor de susținere, își așează mâinile pe speteaza grea de stejar. Privi către soția sa, observându-i răsuflarea întretăiată și culoarea care-i împurpura pielea, ca o piersică îmbujorată, de la curbura sânilor până la rădăcinile părului. Durerea din pântec îi umezi colțurile ochilor.

– Ce mai zi, doamna mea, spuse el reflectând în tăcere, m-ai salvat de spânzurătoare. Acum, care ți-e voia?

În ochii ei izbucni un foc verde, în timp ce-și ridică bărbia.

– Sună de parcă ai fi preferat să nu mă fi ostenit s-o fac.

– Ce-i drept, ți-am spus să te abții.

– Iartă-mă, dar ce ți se întâmplă ție mă privește și pe mine. Am avut parte de îndeajuns de multă notorietate ca una dintre blestematele de Grații de Graydon, fără a fi nevoie să ajung a fi cunoscută și drept văduva unuia spânzurat pentru crimă.

– Preferi să fii soția unui bastard.

– Da, așa e, într-adevăr. Dacă vrei să spui că prefer asta în loc să ajung iar la mâna lui Graydon. Sau să fiu dată altui bărbat pe care Henric va pofti să-l răsplătească.

El zâmbi sardonic.

– Sunt, la urma urmelor, diavolul pe care îl cunoști.

– Ai putea spune asta.

– Pe care l-ai nesocotit, căutând copila lui Mademoiselle Juliette.

– Voiam să o duc la Lady Margaret, jur, spuse ea, înghițind în sec cu o mișcare vizibilă pe linia fină a gâtului ei. Ar fi fost în siguranță cu ea, chiar și... chiar și în fața lui Henric.

Avea dreptate în privința aceasta. De ce nu se gândise la asta?

– Posibil.

– În plus, dacă eu am putut ghici unde ai ascuns-o, ar fi putut-o face și alții.

– După cum spuneam, diavolul pe care îl știi. S-ar putea ca alții să nu-l fi înțeles așa de bine.

Genele ei fluturară auzindu-l.

– Dar nu poți nega că nu prea era în siguranță la mănăstire. Ar trebui să fii bucuros că am... că am...

– Că nu mi te-ai supus?

– Dacă insiști!

În capitularea ei mocnea o furie arzătoare. Ceea ce nu făcu decât să-l atâțe.

– Insist, cum nu, răspunse el cu o hotărâre feroce, deși mi se pare că suntem unul pe potriva celuilalt, noi doi. Îndreptându-se, începu să-și desfacă tunica. N-ai zice astfel?

– Neîndoielnic.

Își umezi buzele în timp ce-l privea, cu o mișcare care-l făcu să simtă că partea de jos a trupului îi ia foc.

– Ceea ce mă tulbură, continuă el, scoțându-și sabia și așezând-o pe capătul saltelei patului, scoțându-și tunica de pe umeri și aruncând-o deoparte, este ce a trebuit să faci ca să obții eliberarea mea. Elisabeta fiind plecată la Winchester, Henric nu avea prea multe de făcut decât să mediteze asupra tărășeniei cu Mademoiselle Juliette. Sper că nu ți s-a cerut, să zicem, să-l înveselești?

– Crezi că m-aș culca cu regele pentru a-ți salva gâtul țeapăn?

Și alte părți din el erau astfel, sau chiar mai rău, de-ar fi știut...

– E bărbat și nu e scutit de ispite. În locul lui, eu aș fi putut să ți-o poruncesc.

Ochii ei se îngustară, deși nu-și îndepărtă privirea în timp ce el își desfăcea iute nasturii pantalonilor, trăgându-și apoi cămașa peste cap.

– Se pare că ești de părere că toți bărbații de la Curte vor să mă... încalece.

– Mă înșel?

Cuvântul acela pe buzele ei îl stârnea într-un mod absurd. Cine ar fi ghicit că avea să-l folosească?

– Întrebarea este dacă sunt dispusă să le fac pe plac.

– Și ești? întrebă el, iar cuvintele îi scrâșniră în gâtlej ca o lamă scoasă din teacă.

– În nici un caz, căci am alte lucruri pe cap! Ca și regele, îndrăznesc să jur, de vreme ce a fost ocupat cu călătoria regală, cu răzvrătirea și cu nașterea moștenitorului său.

– Spre deosebire de soțul tău, vrei să spui, care a avut prea puține preocupări în ultima vreme. Sau prea puține în afară de... încălecat.

Se luptă cu impulsul de a râde când o văzu făcând ochii mari în timp ce el își smulse pantalonii și lenjeria intimă, apoi ocoli capătul patului, gol pușcă.

Privirea ei fierbinte se ridică dinspre mădularul lui avântat, întâlnindu-i ochii.

– Așa se pare, spuse ea scurt.

– Dar aici este diferența dintre noi. Eu sunt capabil să-mi îndrept atenția către două lucruri deodată, în acest caz încântătorul tău trup și nesupunerea ta.

– Nu sunt o servitoare să mă înclin mereu în fața voinței tale!

– Nu, ești soția mea și ai jurat să mi te supui. Și este dreptul meu să te pedepsesc după cum cred de cuviință.

Prinzând cearșaful în pumn, îl trase din mâinile ei, răsucindu-și încheietura cu putere, o singură dată, și lăsând-o goală precum Eva. O clipă mai târziu o prinse de braț și o trase în genunchi, apropiind-o de el, până când toate rotunjimile ei erau lipide de el, iar carnea lui înfierbântată se adăpostea exact unde dorea, în căușul dintre coapsele ei tari și albe.

– Rand... te rog, spuse ea, cuprinsă de fiori, care-i făcură pielea de găină.

– Ce mă rogi?

Era distras în mod lamentabil de zbaterile ei în brațele lui, luptându-se în îmbrățișare, astfel că fu obligat să-și strecoare o mână de-a lungul spatelui ei, prinzând o bucată de carne moale pentru a o ține aproape.

– Nu am făcut nimic să aduc rușine asupra jurămintelor noastre de nuntă, o jur în fața tuturor sfinților. Doar...

– Spune-mi mai târziu, spuse el, lăsându-și capul în jos, până când buzele lui le atinseră pe ale ei, șoptind lipit de ele. În clipa aceasta, în mintea mea e o dilemă: să te sărut până la supunere mai întâi, și să te încalec mai târziu, sau să te încalec din prima ca să te supun, și abia apoi să te sărut.

Deodată, încetă să se mai lupte cu el. Tensiunea și teama se scurseră din ea, deși încă un fior îi înflori pe piele, întărindu-i

sfârcurile, pe care le simțea ca pe niște noduri mici și tari pe pieptul lui. Își umezi buzele, lingându-le iute cu limba ei mică și roz.

– Asta e ideea ta de pedeapsă?

– Nu mă pot gândi la altceva momentan, mărturisi el, cu ochii pe gura ei, înainte de a se năpusti asupra ei ca un om care moare de sete în deșert, sorbind-o cu frenezie, înmuindu-și limba în fântâna ei dulce iar și iar, în vreme ce limba ei se îngemăna cu a lui, primindu-l mai adânc.

– Ai putea... face ambele lucruri deodată, spuse ea răsuflând greu, când el se opri în cele din urmă pentru a respira.

– Ambele lucruri? întrebă el, cu vocea răgușită și amuzată, aplecându-și capul să-i lingă rotunjimile sânilor, trăgându-i apoi sfârcul cald, catifelat și tare în gură.

– Să mă încaleci și să mă săruți, să mă săruți și să mă încaleci.

Se lăsă moale, agățându-se de gâtul lui, pe care îl înlănțuise în vreme ce el era preocupat cu o altă parte a trupului ei, trăgându-l peste ea când căzu pe salteaua umplută cu paie și așezându-l între coapsele ei.

Cum putea să reziste unei asemenea invitații? Era egoist, știa, dar ea era atât de deschisă, miezul ființei ei atât de umed și de încins, încât se scufundă în ea la fel de firesc precum respira. Gemu tare simțind cât de bine se potriveau, îngropându-se fericit în adâncimile ei ce palpitau. Se desfătă timp de clipe nesfârșite, până când nevoia de a se mișca, de a crește presiunea, frecarea, deveni prea puternică pentru a mai rezista. Atunci începu să se miște, umplând-o, lărgind-o să-și facă loc, mulând-o pe potriva celor mai arzătoare dorințe ale sale. Și era o splendoare frenetică, o ispită delirantă, cea mai profundă și mai fericită împreunare.

La apogeu, șopti multe lucruri în vârtejul parfumat al părului ei, printre cuvintele prin care își mărturisea iubirea, dar inima îi bătea atât de tare, încât nu putea spune dacă le rostise cu voce tare. Nu știa dacă ea le auzise, dacă trecuseră dincolo de țipătul ei ușor, pe care îl scoase în dogoarea extazului.

La final se rostogoli de pe ea, apoi o trase aproape, lipind-o de liniile trupului său, întorcând-o astfel încât șoldurile ei să se

potrivească pe vintrele lui. Senzația îi aduse o satisfacție atât de mare, încât suspină adânc și adormi într-o clipă.

Se trezi la un moment dat, auzind sunet de copite pe drum. Călăreții băteau drumurile în miez de noapte, gândi el uimit. Viteza cu care mergeau sugera că veneau de la Westminster trimiși după rege, care se afla aproape sigur cu regina și fiul său nou-născut la Winchester.

Bietul Henric, mereu destinat să fie hărțuit de problemele conducerii regatului. Probabil că nu se bucura niciodată trezindu-se cu trupul cald al nevestei cuibărit atât de ademenitor lângă trupul său. Căutând cu blândețe, Rand prinse un sân în mână, folosindu-și degetul mare pentru a-l trezi. Isabel murmură în somn, împingându-se în el. Nu avea nevoie de vreun alt îndemn.

Cu mult înainte de revărsatul zorilor, porniră la drum din nou. Rand fu cel care îi puse pe toți în mișcare. Se trezi mânat de nerăbdarea de a sări pe cal, lăsând leghele în urmă pentru a ajunge să se încline în fața reginei lui Henric. Ghicea ce voia să știe, căci, deși fusese prințesă întreaga ei viață, iar acum regină, era totodată femeie. Nu știa sigur cum îi va răspunde, dar voia să termine cu această întrevedere. Abia apoi va putea lua frâiele vieții sale în propriile mâini, îndreptând-o în direcția pe care o dorea.

Călătorirră toată ziua până la lăsarea serii, oprindu-se doar pentru a se odihni și a schimba caii. Zilele se scurtau pe măsură ce luna septembrie se scurgea, căci se înserase de-a binelea când întrezăriră marginea orașului Winchester. Așezarea era tăcută, dacă nu luai în seamă lătratul câinilor, alarmați de sosirea lor. Tropotul copitelor pe caldarâm reverbera între zidurile clădirilor, luând-o înaintea lor. Lui Rand aproape i se părea că ecoul se rostogolea și în urma lor, dar puse ideea pe seama ostenelii și a închipuirii ațâțate de lipsa somnului.

Din când în când, se întorcea cu gândul la moliciunea dintre coapsele catifelate ale nevestei sale, satisfăcându-și nevoia insațiabilă, jindul după alinarea pe care o găsea acolo. Nu protestase, păruse să se desfete în împreunarea sălbatică aproape la fel de mult ca și el. Însă dimineața, ochii îi erau încercănați, cu umbre de culoarea lavandei, iar acum părea pe jumătate adormită în șa.

Zidurile palatului le apărură dinaintea ochilor. Deși pruncul lui Henric se născuse la mănăstirea Winchester, Rand nu putea crede că regina rămăsese acolo. Nu-și putea relua îndatoririle publice timp de patruzeci de zile după naștere, după ce primea binecuvântările Bisericii, însă palatul ar fi fost mult mai confortabil decât mănăstirea. Prin urmare, îl trimise pe conducătorul gărzii regelui să-l informeze pe intendentul reginei că sosiseră. Nu se așteptă să fie primiți. De fapt, nu era sigur că avea să o vadă pe regină în mai puțin de câteva zile. Nu trecuse nici măcar o jumătate de săptămână de când se ridicase din patul de lăuză.

Încă nu aleseseră hanul la care să tragă pe durata ședерii în oraș, când un mesager veni în galop după ei. Regina ar fi fost încântată să-i primească imediat.

Fură întâmpinați de intendentul reginei, care îi rugă să-l urmeze. Elisabeta de York îi aștepta în intimitatea iatacului său. Suita lor, inclusiv David, Gwynne și garda regelui, putea aștepta în sala cea mare de lângă încăperile reginei.

Rand schimbă o privire cu Isabel, care se mulțumi să scuture din cap.

– Poate, spuse el încet, doar pentru urechile ei, preferă să încheie treaba înainte ca Henric să descopere dovada necesară eliberării mele.

– Sau poate va afla mai mult de la tine despre Mademoiselle Juliette fără ca el să fie prezent, încuviință Isabel.

Se înșelau amândoi. Elisabeta de York nu era singură când el și Isabel pătrunseră în iatacul ei. Alături de ea se afla fiul ei nou-născut, care dormea în leagănul său regal, mare și frumos împodobit. Lângă fiul și moștenitorul lui Henric, se afla o fetiță de o frumusețe uluitoare, micuța Madeleine, care nu împlinise încă trei luni. Perechea fusese așezată lângă fotoliul asemănător unui tron, pe care ședea regina. Nu departe se afla o femeie tânără cu bonetă și șorț, fără îndoială, doica ambilor prunci. Iar în spatele reginei, îmbrăcat în veșminte bogate de brocart roșu, cusut cu fir de aur și împodobit cu rubine, stătea Maiestatea Sa, Henric al VII-lea.

Rand era conștient că Isabel răsufla iute și întretăiat, oprindu-se lângă el și făcând o reverență adâncă. Dându-și seama

că i se îngăduia să se afle în încăperile reginei fără a fi sancționat de rege, se lăsă într-un genunchi, cu capul înclinat.

– Fiți bine-veniți, Sir Rand și Lady Isabel, spuse regele pe un ton sec. Sunteți surprinși să ne vedeți?

– Am crezut... adică, ne așteptam la o întrevedere cu regina, răspunse Rand.

– Pe care o veți avea, deși ne-a invitat să participăm și noi. Putem să spunem cât de mult ne bucură să te vedem liber din nou?

– Mulțumesc, Sire.

– Ridică-te, astfel încât să ne putem exprima regretul pentru întemnițarea ta în Turn. Intenționam să ne protejăm regina, înțelegi, dar am învățat să nu-i subestimăm puterea de discernământ, înțelepciunea cu care ne împarte cunoștințele sale sau iertarea generoasă. Ne face...

Regele se întrerupse, căci ușa pe care intraseră se dădu de perete în spatele lor. O siluetă mătăhăloasă dădu buzna în iatac. Lumina lămpilor cu ulei, care ardeau pe trepiedele lor, scoase la iveală blazonul pe care apărea un urs, deasupra cămășii de zale. Lucea în scânteierile de un argintiu-albăstrui ale sabiei pe care bărbatul o ridică, precum un călău, mult deasupra capului.

– Nu, nu te ridica, Sir Rand, spuse vicontele Henley, iar vocea i se transformă într-un strigăt spart de triumf. Îngenunchează și primește sfârșitul pe care îl meriți.

Capitolul 20

Lovitura menită să cadă pe gâtul plecat al lui Rand ar fi trebuit să-i reteze capul de pe umeri. Dar el nu era acolo.

Cu o forță cumplită, sări în lături, prinzând-o pe Isabel, care scoase un țipăt, și aruncând-o în afara zonei de pericol. Auzi șuieratul lamei, simți vârtejul fierbinte de aer când trecu pe lângă ea, retezând văzduhul lângă umărul ei. Văzu cu groază clipa în care părea să pătrundă în brațul lui Rand, dar se prinse în cârpa

înnodată, de mătase albă, pe care o purta în jurul acestuia. În acel scurt moment de confuzie, se eliberă și sări în picioare.

Apoi se îndepărtă, fugind din calea lui Rand, în timp ce, în spatele ei, doica începu să țipe, regina se ridică în picioare cu un strigăt slab, iar regele, cu chipul pământiu de mânie, începu să înjure ca un marinar breton.

Rand își scoase iute cuțitul de la brâu, ferindu-se de încă o lovitură de sabie dată cu ambele mâini, răsucindu-se ca vântul când cea de-a treia lovitură despică aerul. Tăblia mesei era singura sa armă, căci își predase sabia înainte de a ajunge în prezența reginei. Părea să nu-și dea seama de inferioritatea lui în timp ce-l scruta pe omul hotărât să-l ucidă.

– Domnule!

Strigătul îi aparținea lui David, cel mai loial dintre scutieri, care venise în urma lor. În spatele lui zăceau trupurile ostașilor din gardă, aflați încă în agonia morții, cei care ar fi trebuit să oprească invazia armată în iatacul reginei. În mâna dreaptă a flăcăului se afla sabia de nădejde a lui Rand, pe care David trebuia să o fi recuperat de la aceștia. În cealaltă mână avea o altă sabie, luată de la un ostaș căzut.

Imediat după ce-l preveni, aruncă arma lungă și masivă, care făcu un arc de cerc lucitor, direct către cavalerul care-i era stăpân.

Rand își mută cuțitul în mâna stângă și prinse sabia în aer cu dreapta. În aceeași mișcare, se întoarse fulgerător cu fața către atacatorul său, în vreme ce David pătrunse mai adânc în iatac, încordându-și privirea copilăroasă și așteptând să vadă dacă mai era nevoie de ajutorul lui.

Isabel trase aer în piept, suspinând atât de tare, că își simți gâtul sfâșiat. Sunetul fu acoperit de zângănitul aspru al fierului izbit de fier, ca prima bătaie a unui clopot funerar, în clipa în care Rand pară o lovitură devastatoare, încrucișând oțelul cuțitului cu cel al sabiei ridicate. Henley fu aruncat cât colo, împiedicându-se.

Fără preget, sări în lături pentru a lărgi câmpul de luptă. Fandă, lăsându-se pe vine, înfruntând un nou atac cu o înfățișare feroce. Adversarii săi se înmulțiseră. Dând buzna pe ușă, îl flancară pe Henley, formând un semicerc în jurul țintei lor.

Nu apăruseră decât doi, deși la primul atac părură a fi de două ori pe atâția. Iar Rand îi înfruntă neclintit și fără să-i tremure sabia câtuși de puțin.

„Neînfricat", într-adevăr, se gândi Isabel, amintindu-și cu o remușcare dureroasă că îl luase în derâdere în cămăruța lui din Turn. Inima i se cutremură în piept și clipi pentru a îndepărta lacrimile de disperare, în timp ce privea țintă la primejdioasa scenă. Ar fi trebuit să-i spună lui Rand de tentativa lui Henley, laolaltă cu Graydon, de a i-o lua pe Madeleine. Aproape că uitase de efortul lor stângaci, de fapt, căci fusese buimăcită de pierderea copilei luate de Henric. Și apoi, fiind distrasă de pedeapsa perfectă a lui Rand de noaptea trecută, nu-și mai amintise de incident.

Nou-veniții își hărțuiau prada, siluetele lor macabre aruncând umbre grotești, care se micșorau și creșteau asemenea fiarelor din legende. Trăsăturile lor ieșiră limpede în evidență când se întoarseră cu fața la lumina lămpii. Fără prea mare mirare, îi recunoscu pe Graydon și pe William McConnell.

Cei trei bărbați care aveau motive să-i dorească moartea lui Rand își reuniseră forțele. Sau fuseseră tovarăși de la început, având fiecare rolul său în doborârea lui și, odată cu el, și pe rege? Probabil că-i urmăriseră de la Westminster, se gândi ea, reamintindu-și sunetul fantomatic de copite și de Rand care ciulise urechea. Pretinseseră că fac parte din grupul lor de li se îngăduise să pătrundă în iatacul reginei?

Probabil că fratele ei vitreg și McConnell credeau că Henley deținea controlul, atâta vreme cât Rand era neînarmat. Rămăseseră să privească măcelul. Acum, toți trei se îndreptau spre el, cu precauția nevăstuicilor care-și țintuiesc prada, așteptând orice semn de slăbiciune, în funcție de numărul lor, pentru a copleși animalul hăituit. Rand se mișca încet, cu privirea vigilentă, așteptându-le atacul.

În momentul acela, maiestatea regală a regelui se făcu nevăzută, acesta devenind cavalerul care, cu siguranță, fusese pregătit să devină în exil. Pași înainte, plasându-se între atacatori și regină, alături de care se afla leagănul. Pe mantia sa scurtă de catifea luciră pietrele prețioase în clipa în care și-o smulse

pentru a elibera mânerul unei săbii ceremoniale. Lama aleasă scoase un sunet melodios când o scoase din teaca acoperită de nestemate, care se clătină.

Cei trei erau trădători. Nu urmăreau doar moartea lui Rand, ci și pe aceea a regelui. Zarurile fuseseră aruncate. Nu se puteau retrage acum, nu aveau altceva decât să joace până la capăt. Atacatorii schimbară o scurtă privire, plină de înțeles. Cu fețele neclintite, sărită la atac.

În același moment, Henric intră în luptă, iar oțelul sabiei sale răsună lovind lama adversarului. Pară un atac dur al vicontelui Henley, atrăgându-l în luptă și îndepărtându-și oponentul cu ochi sălbatici de Rand. Mânerul sabiei sale, acoperit cu nestemate, arunca flăcări roșii, verzi și albastre în mâinile lui, în timp ce para cu vârful în dreptul capului sau în poziția de gardă, siluета sa înaltă mișcându-se cu putere și grație. Conducându-și adversarul cu dibăcie și forță, îl obligă să dea înapoi pas cu pas, îndepărtându-l de leagăn și de regină. Iar lui Isabel nu-i fu greu să-i treacă prin minte, privindu-l cu ochi mari și cu răsuflarea întretăiată de mirare, că venise înarmat la confruntarea cu Rand din pricină că nu avea încredere în prietenul său, după ce-l ținuse prizonier, că s-ar putea să nu aibă încredere în el nici măcar acum.

Mișcându-se laolaltă cu ei pe latura îndepărtată, David îl provocă pe Graydon cu un strigăt. Isabel, răsucindu-se înnebunită să urmărească acțiunea, îl văzu pe fratele ei vitreg întorcându-se cu un blestem gutural, îi văzu ochii strălucind încrezători în puterea sa de a strivi această amenințare mai măruntă. Inima ei își accelera pulsul frenetic încă o dată, când teama că odiosul ei frate avea dreptate îi inundă pieptul. David fusese rănit în conflictul cu Graydon și Henley care voiau să o smulgă pe Madeleine. Tăietura era la brațul stâng, însă cât de bine pregătit era pentru această întrecere îngrozitoare?

Rand rămase să-l înfrunte pe fratele său vitreg. Își dădeau târcoale, așteptând un prilej – doi bărbați care se potriveau aproape perfect ca statură și forță. Singura diferență pe care o putu sesiza Isabel era că McConnell părea ceva mai masiv în zona bustului,

în vreme ce Rand avea brațul mai lung. Concentrarea de pe trăsăturile lor era similară, ca și hotărârea.

McConnell fandă într-un atac mortal, în care puse toată puterea de care era capabil. Rand îi ieși în întâmpinare, iar sabia sa scânteie în lumina lămpii. Se lansară apoi într-o luptă frenetică, atacând și parând, repezindu-se unul la altul cu lame șuierătoare și mormăind de efort. Sudoarea forma o peliculă ce strălucea pe fruntea lor, făcându-i să clipească, căci picăturile li se scurgeau în ochi. McConnell încercă o stratagemă disperată, plonjând într-un asalt de o asemenea forță, încât părea că se gândea să-l doboare pe Rand, profitând de vechile lui răni din turnir și de slăbiciunea de pe urma temniței. Dar Rand pară, făcând ca vârful sabiei fratelui său vitreg să treacă inofensiv pe lângă umărul său, apoi se năpusti într-o ripostă care-i prinse spada, aproape smulgându-i-o din mână. McConnell făcu un salt înapoi, desprinzându-se, în vreme ce pieptul îi sălta sub respirația grea.

– Afaceri neterminate, William? îl întrebă Rand, rămânând în poziția de gardă. Te întreci pe tine, se pare, încercând să îndepărtezi nu doar un nesuferit de frate vitreg care se interpune între tine și ceea ce consideri că îți aparține, ci și un rege încoronat cum se cuvine. A, nu, îngăduie-mi să rectific. Intenționai să-i înlături și pe moștenitorul nou-născut și pe mama acestuia, ca să îndepărtezi orice amenințare. Altfel, nu dobândești nimic.

– Încă nu e târziu, răspunse McConnell, aplecându-se să fandeze din nou.

– Fără a-ți pierde capul pentru asta? Rand pară cu o grație plină de agerime, iar săbiile scoaseră un clinchet de clopot. Aș fi spus-o altfel. Dar să-mi asum vina pentru crimele tale nu face parte din planurile mele.

McConnell râse fără suflare.

– De ce nu? Când ești un băiat atât de bun de biciuit?

La viclenia de a-i aduce aminte de durerea trecută, Rand țâșni înainte, împingându-l pe fratele său vitreg în spate. Cuvintele sale fură la fel de ascuțite ca și lama sabiei sale.

– Rolul meu în acest joc este neînsemnat. Dacă Henric nu și-a trimis ostașii– sau, mai curând, mercenarii– la Braesford după Mademoiselle Juliette, atunci trebuie să fi fost tu. Firește, nu-ți

puteai permite să vii tu însuți, dar lucrurile s-au aranjat ușor. Cine altcineva avea autoritatea de a folosi uniformele ostașilor regelui? Cine avea acces la sigilii care puteau fi falsificate pentru a sluji țelului tău, sau la mercenarii cărora nu le păsa câtuși de puțin cum își câștigau banii?

– Avantajele rangului sunt numeroase, răspunse McConnell, iar aroganța mustea în fiecare cuvânt al platitudinii pe care o rostise.

– Tu ai fost din capul locului, dând târcoale când s-a născut copilul lui Juliette, vârându-mă în bucluc, sugerându-i prostănacei de moașe că micuța fusese arsă și ducând zvonul la Westminster, în așa fel încât să-i forțezi mâna lui Henric și să fie obligat să mă cheme la palat. Ba chiar ți-ai mânat oamenii diavolește, astfel încât să ajungă la Braesford pe urmele lui Isabel, la timp pentru a opri nunta.

– Doar acum îți dai seama? Te credeam mai isteț de-atât.

– Sau mai puțin încrezător, poate? De-aș fi fost astfel! Biata Juliette. A fost speriată când și-a dat seama că oamenii tăi nu o duceau la un adăpost pregătit de rege? Ai vizitat-o în temniță? Încerca să evadeze când ai împins-o pe scări, apoi i-ai tăiat gâtul?

– De ce aș fi făcut asta? Mica târfă era destul de îndatoritoare, după cum îți poți imagina, râse McConnell zgomotos. Se gândea să-și dobândească libertatea culcându-se cu mine o dată sau de două ori și așteptându-se să fie eliberată după ce mă săturam de ea.

– Pentru că așa i-ai spus, nu mă îndoiesc. Și se aștepta ca un nobil să-și țină cuvântul.

– De două ori neroadă, căci mi-am dat cuvântul cuiva lipsit de însemnătate. Însă Henley a fost cel care i-a pus capăt vieții. Era iritat, căci refuza să-i facă pe plac.

Vorbea atât de ușor. Isabel își duse mâna la gură pentru a-și opri strigătul de dezgust, amestecat cu furie oarbă. În spatele ei auzi mârâitul de furie al regelui, răsuflarea șuierătoare a reginei, și gemetele doicii. Deasupra tuturor acestora se ridicau plânsetele copiilor care împărțeau același leagăn, un vâjâit frenetic provocat de tensiunea din încăpere, voci ridicate și larma săbiilor.

Rand părea a se ridica deasupra tuturor acestora, căci își miji ochii asupra omului din fața lui.

– I-ai îngăduit lui Henley să o ucidă, spuse el cu o acuzație aspră.

McConnell ridică din umăr.

– La urma urmelor, tu erai cel care urma să fie învinovățit. Totul era organizat – mesajul care ți-a fost scris în timp ce eu stăteam călare pe târfa de franțuzoaică, ostașii aflați la o distanță potrivită în urma ta, în timp ce tu călăreai ca un cavaler galant să o salvezi, moartea ei la ora stabilită, astfel încât să poți fi găsit lângă cadavrul ei cald. Dar ai venit devreme, așa că ne-ai depășit. Ai găsit-o înainte să sosim noi, trebuie să ne fi văzut venind.

– Astfel că am reușit să scap de capcana voastră vicleană. Ce dezamăgire pentru tine!

– Lucrurile acestea depind de norocul femeii. Evadarea ta a fost temporară oricum. Dragul de Henric a semnat ordinul pentru arestarea ta aproape înainte să apuc să-i prezint povestea morții demoazelei. Ar trebui să-i mulțumești, căci Turnul poate fi un refugiu, la fel de bine ca și o temniță. Următoarea mea mișcare, dacă ai fi fost la îndemână, ar fi fost să stârnesc poporul, ca să te atârne în ștreang imediat.

Cuvintele fură scurtate de răsuflarea greoaie a lui McConnell. Rand, cu trăsăturile mohorâte și părul ud de sudoare în lumina auriu-portocalie a lămpii, nu-i dădu răgaz să-și revină, fandând către el. Șuierăturile și alunecările lamelor acompaniau larma aspră a vocilor. Sub acestea, ca un fundal sonor, se auzea larma țipetelor de prunci, care le măcinau nervii. Aerul era ticsit de mirosuri de sudoare, metal încins și ulei de lampă.

– Un plan îndrăzneț, comentă Rand. Totuși, efectul intrigii tale a fost un eșec, la fel ca și manipularea cutiei de foc a lui Leon.

– Aceea a fost din cauza prostiei lui Graydon. Mașinăria ar fi trebuit să aducă moartea îngrozitoare a lui Henric, a Elisabetei și a moștenitorului pe care îl purta în pântec. Și a ta, de asemenea, dacă El nu ar fi aranjat lucrurile altfel.

– În ce scop? Aducerea pe tron a unui rege yorkist, din nou? Te așteptai să primești domeniul Braesford drept răsplată pentru asta?

– De ce nu? Căci nu ai fost deloc îndatoritor, evitând moartea de două ori în ziua nunții tale. Ai crezut cumva că veneam în ajutorul tău la turnir? Nu, nu! Veneam să-ți dau lovitura de grație.

– După ce aș fi fost doborât de Graydon și Henley, desigur.

– Ar fi fost un lucru atât de ușor în tot praful și confuzia aceea. Însă cu toate acestea, idioții ăștia molâi n-au fost în stare să rezolve treaba.

Acceptarea mohorâtă fu singurul răspuns pe care Isabel îl putu citi pe fața lui Rand.

– Iar curteanul care voia să mă ademenească la o întâlnire în zorii zilei?

– O altă unealtă nedemnă, eliminată prea rapid. Dar încă speram să te văd atârnând în ștreang pentru moartea bastardului născut de târfa franțuzoaică.

– Dar copilul trăia, spuse Rand, atacându-și fără preget adversarul.

– Henley a pierdut-o pe întuneric. Ai avut un afurisit de noroc să dai peste ea atât de repede. Fără îndoială l-ai împrumutat de la blestemata ta de soție. Sper să mă bucur și eu de el într-o zi.

– Intenționezi să o ai și pe ea, laolaltă cu Braesford Hall?

McConnell mormăi.

– O, da. Pe ea mai mult decât orice.

– Mai mult decât orice, într-adevăr, căci îți este și îți va fi mereu interzisă, răspunse Rand cu un scrâșnet de sticlă spartă. Dacă devenea văduva fratelui tău vitreg, nu ai fi putut ajunge la ea din motive de consangvinitate.

– Cine a zis că ar fi fost nevoie de căsătorie? Blestemul Grațiilor ar fi fost evitat dacă nu făceam decât să mă culc cu ea. Dar tu, fiind soțul ei de drept, trebuie să mori pentru că ai îndrăznit să te căsătorești, sfidându-l.

– Nu, strigă Isabel cu durere, pe jumătate înnebunită. Nu, nu trebuie. Nu există blestem, nu a existat niciodată vreun blestem.

McConnell râse gros, privind-o în trecere, înainte să își îndrepte iarăși atenția către Rand.

– Minte pentru tine, nu e fascinant? A ignorat cererea mea șoptită, îndemnurile mele de a depune mărturie falsă pentru a ne servi scopul. Nu a încuviințat, nici măcar sub amenințare, să jure

strâmb la ceea ce ar fi trebuit să fie înfățișarea ta înaintea Curții regelui. Știai?

– Tu m-ai acostat la biserică, strigă ea cu voce tremurătoare. Ai mizat pe prea multe lucruri: pe disponibilitatea mea de a lua parte la intriga voastră, în primul rând, și pe tăcerea mea, în al doilea rând.

Pentru scurt timp fu distrasă de lupta dintre Henley și rege. Aceasta încetă brusc în momentul în care regele îl dezarmă pe Henley. Făcându-l să dea înapoi, astfel că se împiedică de covoarele sarazine ale iatacului, Henric prinse lama vicontelui care scăpă din mâna acestuia, apucând mânerul cu mâna liberă.

David lupta cu Graydon în stânga ei, iar izbiturile disonante ale săbiilor lovite una de alta și scrâșnetul lamelor aruncau scântei albastre și oranj-roșietice pe dușumea. Graydon tot încerca să îl domine pe tânăr, ca și când ar fi sperat să-l învingă doar cu ajutorul forței. Totuși, între atacuri și răspunzând ripostelor fulgerătoare ale lui David, schimbă o privire vicleană cu McConnell.

David, cu mișcări grațioase și cumpătate, se încruntă văzându-l. Lui Isabel, îngrozită de teamă pentru siguranța lui, i se păru că flăcăul l-ar fi putut învinge cu ușurință pe fratele ei vitreg, dacă nu și-ar fi pus frâu dibăciei. Îi trecu prin minte că s-ar putea să șovăie să-l doboare pe Graydon în fața ei de teama reacției pe care ar putea-o avea ea la moartea acestuia.

Înainte să devină clar conștientă de această impresie, lupta dintre Rand și fratele său vitreg îi atrase din nou atenția.

– Soția ta nu mă va mai refuza după ce vei dispărea, spunea McConnell cu o satisfacție meschină. Va face exact ce îi spun sau îți va călca pe urme, în mormânt.

– Nu cred, replică Rand cu o expresie impenetrabilă.

Punându-și cuvintele în practică, se năpusti într-un atac care-l făcu pe adversarul său să dea înapoi tot mai mult, îndepărtându-l de Isabel. McConnell se împiedică, își reveni, deși se mișcă ezitant, aproape fără a-și coordona gesturile. Totuși, pe chipul lui nu se citea înfrângerea. În schimb, se putea vedea viclenia. Părea să se retragă mai repede și mai departe decât era necesar.

În clipa aceea, Isabel văzu capcana. David controla cu greu lupta împotriva unui spadasin mai puțin dibaci, însă mai masiv

și de o viclenie pizmașă. Alți câțiva pași și Rand avea să fie în raza de acțiune a sabiei lui Graydon. Tot ce trebuia să facă McConnell era să îl ademenească suficient de aproape de tovarășul său, oprindu-se o singură clipă, astfel încât să poată fi dată lovitura fatală. Inima i se strânse ca într-o menghină. Țipă, avertizându-l.

Dar nu era necesar, Rand anticipase șiretlicul. Fandă brusc către McConnell, apropiindu-se de garda acestuia. Prinzându-l într-o prefăcută îmbrățișare frățească, îl răsuci către Graydon, împingându-l puternic.

Lama lui Graydon îi pătrunse prin spate lui McConnell, urcând în sus. Din gâtul fratelui vitreg al lui Rand se auzi un singur strigăt gutural, înainte să cadă pe podea. Căzu în genunchi, apoi în față. Sabia zăngăni, ajungând pe piatra acoperită de covor, apoi se rostogoli pe lâna cu modele strălucitoare, oprindu-se lângă tivul țeapăn al fustelor reginei. Elisabeta de York se aplecă să o ridice de mânerul greu, ținând-o cu vârful înspre podea.

Șocul gestului pe care-l făcuse îl buimăci pe Graydon pentru un moment fatal. Își ridică încă o dată lama, punându-se în gardă, dar era prea târziu. David, fandând deja gata să-l atace, profită de apărarea sa firavă, țintuindu-l în inimă.

Liniștea se așternu atât de brusc, atât de deplin, încât fâlfâitul flăcărilor din lămpile cu ulei sună ca zborul unor păsări. Apoi blestemul lui Henley sparse liniștea. Răsucindu-se, plonjă către regină. Înainte ca Henric să-și poată ridica din nou sabia, Henley smulse lama împurpurată de sânge a tovarășului său din mâna Elisabetei. Cu un mormăit precum al ursului de pe blazonul tunicii sale, se întoarse către Isabel.

În clipa aceea, dintr-un colț se desprinse o umbră, ieșind la iveală din întuneric. Ușoară, tăcută ca moartea, apăru în spatele lui Henley, proiectând asupra acestuia o mantie neagră, în care scânteie un licăr argintiu. Silueta întunecată și zveltă ridică un braț, izbind puternic cu o lamă subțire, iar când Henley se prăbuși cu cuțitul între coaste, Leon, Maestrul de Ceremonii, apăru în toată splendoarea sa, învești mântat într-o tunică galbenă, brodată cu note muzicale negre. Avea în mână un cuțit din cel mai ales oțel spaniol, și un zâmbet de satisfacție îi arcuia gura frumoasă.

– Pentru sora mea, spuse el, aruncându-le o privire scurtă și cuprinzătoare celor care stăteau privind cu o acceptare uluită, și pentru Lady Isabel. Omul era un animal și a meritat să moară.

Înaintând apoi către leagăn, își strecură mâinile sub fetița care stătea acolo scâncind și o ridică la piept. Se întoarse către ușă.

– Stai, porunci Henric.

Leon se întoarse cu chipul sincer întrebător.

– Cea pe care o ții în brațe este fiica noastră, n-o poți lua pentru a o transforma într-un pion al Franței.

– Țin în brațe copilul surorii mele, pe nepoata mea – deși cândva am pretins că este propria mea fiică, sperând să o țin departe de rău. Juliette a iubit-o nespus, la fel cum și unchiul său o îndrăgește din tot sufletul. Credeți că a fost concepută pentru a servi unor chestiuni de stat?

– Nu așa a fost? întrebă Henric cu o îndoială posomorâtă, evitând privirea directă a soției sale.

– Nu în ceea ce-o privea pe sora mea. V-a iubit, deși a murit cu păcatul acesta pe suflet. Dacă vreți să știți cine a primit bani de la francezi, uitați-vă la bunul viconte. Henley este cel care a cedat în fața rușfetului Franței, în timp ce bătea continentul de la un turnir la altul. Avea nevoie de bani, căci rămăsese fără pământuri sau moșii cu care să-și susțină titlul.

Bărbia regelui se arcui îndărătnic, deși își drese glasul înainte de a vorbi.

– Contează prea puțin cine a luat banii francezilor. Ceea ce ne preocupă acum este felul în care va fi întrebuințată această măruntă ființă. Poți să-mi garantezi că nu va fi vreodată vătămată din pricina nașterii ei, că nu va fi ținută ostatică pentru a ne obține bunăvoința?

– Da.

– Și chiar dacă va fi bine păzită, ce îi poți tu oferi în comparație cu bogățiile Curții noastre sau ale căsătoriei pe care o putem aranja pentru ea într-o zi?

Leon privi dinspre rege către copilul din brațele sale și înapoi la acesta. Îndoiala i se strecură în suflet, precum ceața în întunericul nopții din ochii lui.

Isabel se mișcă, de parcă s-ar fi trezit dintr-un coșmar. Făcând un pas în față, vorbi cu voce blândă:

– Dragă Leon, cum vei avea grijă de un copil în vreme ce rătăcești de la o Curte la alta? Ce protecție îi poți oferi, dacă alții vor intenționa s-o folosească pentru a-și atinge scopurile? Regele are puterea de a o proteja. Nu ar fi mai bine să-i îngădui?

– Așa cum a protejat-o în seara aceasta? întrebă Leon, iar zâmbetul îi zvâcni pe chip, fără a-și desprinde privirea de la nepoata sa.

– Vina pentru asta îmi aparține.

Rand scoase un sunet pentru a nega, făcând un pas înainte, ca și când ar fi vrut să o susțină, până în clipa în care fu oprit de un gest brusc al regelui.

– Dar dacă se întâmplă din nou? întrebă Leon. Mai mult de-atât, ce se întâmplă dacă, în fascinația față de moștenitorul său, Henric uită de existența micuței Madeleine?

– E puțin probabil, mai ales după această seară.

Privirea întunecată a lui Isabel trecu peste trupurile celor căzuți, al căror sânge proaspăt mustea, pătrunzând în covoarele iatacului.

– Cine o va iubi, cine o va ține în brațe, cine o va învăța să danseze și să cânte? Leon continuă, ca și când ea nu ar fi vorbit deloc. Cine îi va arăta bucuria, asigurându-se că știe să râdă și să iubească? Cine va avea grijă să fie dată unui soț care o va trata bine și cu blândețe. Lucrurile acestea contează... Contează pentru mine.

– Sunt sigură... începu ea.

– Eu nu sunt. Un rege are alte griji, alte intenții, care pot cântări mai greu decât viața unei fetițe. O astfel de soartă incertă nu poate fi îngăduită. Nu o las decât dacă...

– Decât dacă ce? întrebă Henric, încruntându-se, după cum era și firesc, date fiind insultele pe care le îndurase.

– Decât dacă îi este încredințată lui Lady Isabel, spuse Leon, întorcându-și privirea limpede către rege, deși fără a-l vedea. Pot avea încredere că va avea grijă de ea, că îi va oferi dragostea de care are nevoie un copil. Pentru protecție, are brațul înarmat al lui Sir Rand în spate, și exemplul său de onoare și cavalerism, dinainte. Aș putea îndura să o las în grija lor, cu permisiunea Alteței Voastre.

– Ne bucurăm să vedem că ne acorzi o oarecare autoritate, spuse Henric, cu o mânie sardonică.

Isabel, ignorând acel mic semn de indispoziție, se întoarse către el.

– Responsabilitatea este mare, Maiestate, dar o voi accepta, dacă aceasta este voința Domniei Voastre.

– La fel și eu, rosti Rand, alăturându-i-se, în ciuda interdicției regelui.

Henric rămase încruntat și gânditor momente îndelungate. Apoi Elisabeta de York i se alătură, iar fustele ei de mătase foșniră în urma ei.

– Nu se cade ca eu să intervin în această chestiune, totuși, dragul meu soț, pare că încuviințarea ar fi un semn de blândețe.

Henric își îndreptă privirea către regină, cu fruntea încă încruntată.

– Rareori sunt blând.

Faptul că uitase de pluralul regal era un semn de tulburare, se gândi Isabel.

– Așa vrei să pari, spuse Elisabeta simplu, dar eu știu mai bine.

Rămaseră astfel câteva clipe, în vreme ce dincolo de iatac se auzi tropotul unor pași care mărșăluiau. Apoi Henric întinse mâna pentru a lua degetele Elisabetei, ducându-le la buze, înainte de a și le așeza pe braț.

– Cum să o refuz pe mama fiului și moștenitorului meu? murmură el. Lăsă să-i scape un oftat, își îndreptă umerii și își reluă masca regală, ca și când și-ar fi pus o mantie grea pe umeri. Ajunge. Facă-ți-se voia, Maestre de Ceremonii. Dar trebuie să părăsești Anglia și să nu te mai întorci vreodată. Nu mai putem îndura nici un dans macabru de-al tău, nici o muzică tristă și povești mohorâte.

Leon își înclină capul acoperit de o cascadă de bucle.

– În ceea ce te privește, Sir Rand, continuă regele, întorcându-se către el, îți suntem îndatorați din nou. Când ne vom întoarce la Westminster și vei fi din nou alături de noi, te vom învesti cu Ordinul Jartierei, pe care ți l-am oferit înainte. Apoi vom discuta despre un titlu de baron pentru a răsplăti cum

se cuvine brațul puternic și inima neînfricată pe care le prețuim cu asupra de măsură.

„Baronul Braesford." Avea un sunet potrivit, nobil, se gândi Isabel, privind cum soțul ei roșește până la rădăcina părului și îl văzu înclinându-se, acceptând cu grație și oferindu-și omagiul regelui său.

Henric ridică un braț în semn de rămas-bun. Apoi, acoperi mâna Elisabetei, așezată pe brațul lui, cu propria palmă. Cu capetele sus, regele și regina părăsiră încăperea. Doica, chemată iute, dădu fuga după ei cu micuțul prinț Arthur în brațe. Se îndepărtară pe coridorul întunecat de dincolo de ușă, până când, în cele din urmă, dispărură și umbrele lor.

Incidentul, de la cap la coadă, durase mult mai puțin timp decât părea cu putință. De-abia părăsiseră iatacul regal, că intendentul regelui, atras de zgomot, apăru cu o jumătate de duzină de ostași după el. În confuzia explicațiilor, Leon veni la Isabel, o sărută pe micuța Madeleine pe obrăjorul catifelat, i-o puse în brațe și se făcu nevăzut. Rand ridică vocea pentru a face ordine în haosul întrebărilor și al amenințărilor, recomandându-i intendentului să-i ceară regelui explicații pentru morți, sânge și covoarele distruse. Apoi, oferindu-i brațul lui Isabel, o conduse afară din iatac, urmați de David, palid și posomorât la chip, după ce avusese parte de prima experiență ce implicase uciderea unui om.

După ce o găsiră pe Gwynne și lăsară în urmă uriașul mastodont de piatră care era castelul, ieșind în aerul proaspăt al nopții, Isabel îl trase pe Rand de braț, pentru a-l opri.

– Unde mergem? întrebă ea, cu voce joasă, pentru a evita să o deranjeze pe micuța Madeleine, care se liniștise la pieptul ei.

– Nu avem unde să stăm aici. Să găsim o doică pentru alăptat sau o capră. Oricare din ele e bună. Apoi mă gândeam să pornim spre Braesford.

– Braesford?

– Ai ceva împotrivă, doamna mea?

– E noapte și călătoria e lungă. Iar tu nu mai ești un nimeni, nici măcar un biet cavaler care poate pleca unde îl taie capul, fără să stea pe gânduri.

– Nu? întrebă el, înclinându-și capul.

– Ești Lord Baron Braesford de Braesford, sau vei fi curând, un bărbat cu responsabilități din ce în ce mai mari, printre care și o soție. Da, și o familie din ce în ce mai numeroasă.

O privi momente îndelungate, acolo în întunericul luminat doar de torța pâlpâitoare care arunca o lumină vagă asupra lor de la distanță. Încordarea îi dispăru de pe chip și un zâmbet îi netezi liniile ferme ale gurii.

– Numeroasă? întrebă el tăcut.

– Întocmai.

– Ești...?

– Însărcinată, sau așa pare. Așa declară Gwynne și nu se înșală niciodată.

Așteptă cu un nod de îngrijorare în piept pentru a vedea ce avea să spună. Fusese departe de ea atât de mult timp, atât de mult.

El scoase un sunet slab, ca și când ar fi fost lovit. Lăsându-se spre ea, o prinse, laolaltă cu Madeleine, ridicându-le în brațe și învârtindu-se cu ele cu pași mari de-a lungul coridorului, în vreme ce pieptul i se zguduia de râs. Deodată se opri, așezând-o pe Isabel cu grijă pe pământ. Ținând-o cu o mână pe talie, se întinse să-i atingă fața.

– Ești bine? Nu ți-e rău? Nu am...

Preaplinul din inima ei îi aduse lacrimi în ochi.

– Nu, nu. Mă simt foarte bine.

– Tată. Voi fi tată.

– Și baron.

El înclină din cap.

– Cu o nouă moșie, fiul meu nu va fi niciodată nevoit să poarte semnul bastardului pe scutul său, nu va fi nicicând nevoit să fie un nimeni.

Totuși, copilul putea să fie fată, dar Isabel nu-i aminti, ca să nu-i spulbere visul. Avea să se împlinească, oricum, în timp, cu voia lui Dumnezeu, căci vor mai fi și alți copii. Pentru moment, îl prețuia că se gândea mai degrabă la viitorul copilului lor decât la bogățiile și la moșiile care aveau să vină odată cu noul său titlu.

– A trecut ceva timp, spuse ea cu blândețe și sinceritate, de când nu mai ești un nimeni pentru mine.

Pieptul i se umflă, căci trase aer adânc în plămâni și o strânse mai tare.

– Cred că ar fi o idee înțeleaptă să căutăm un loc în care să ne odihnim aici astă-seară, doamna mea.

Se răsuci către David, care îi urmase, rămânând la câțiva pași distanță.

– Ai auzit? Avem nevoie de odăi la un han, ca și de o capră.

– Sau o doică pentru alăptat. Da, am auzit, răspunse David. Deși la câți oameni au venit aici pentru nașterea pruncului regal și pentru botez, s-ar putea să fim norocoși dacă găsim o odaie pe undeva.

Trecând pe lângă ei, flăcăul plecă să-și îndeplinească sarcinile. Se întoarse totuși către ei, cu un zâmbet înflorindu-i pe buze.

– Aș prefera capra, mormăi Rand, când își reluară mersul, dacă vom fi obligați să împărțim o singură încăpere.

Și ea la fel, dacă așa va fi cazul, se gândi Isabel, deși anticipa alte probleme.

– Ai muls vreodată o capră?

– Nu mai mult decât tine, răspunse el. Poate David...

– Sau Gwynne. Privi către servitoare, care îi urma cu o expresie resemnată pe chip. O clipă mai târziu, pe frunte îi apăru un rid de încruntare. Dar s-ar putea ca bunul tău scutier să vină cu o doică, căreia să-i placă să călătorească iute. Este, cu adevărat... cu adevărat eficient.

– Îi duci grija.

Privi către ea, studiindu-i trăsăturile cu atenție.

– Sunt îngrijorată, da, dar asta e tot. Asta e ceea ce doreai să auzi? Cred că trebuie să i se spună că nu-l consider responsabil de moartea fratelui meu vitreg, că nu-l voi învinovăți niciodată.

– Mă voi ocupa de asta.

Îl privi adânc în ochi, fără a-și desprinde privirea, în timp ce înfrunta întunericul argintat pe care îl vedea în ei. Nu numai că el îi înțelegea greșelile și scuzele nerostite, se gândi ea, ci și remușcarea că David trebuia să aibă moartea lui Graydon pe conștiință, regretul că fratele ei vitreg nu fusese un om mai bun, că lucrurile ar fi putut fi rezolvate cu mai puțină ură și lăcomie de putere.

– Știam că o vei face, spuse ea încet.

– Știi cam prea multe despre mine, ba chiar și faptul că te iubeam încă dinainte de a te lua de nevastă.

– Așa e? întrebă ea, cu vorbe șovăielnice.

– O, da. Te-am dorit din clipa în care te-am văzut în sala cea mare de la Westminster, dansând cu părul scânteietor și cu o bucurie atât de înflăcărată, că tânjeam să o împărtășesc cu tine.

– Așadar, nu te-ai temut niciodată de blestemul Grațiilor, căci îndeplineai condiția cerută? Sau nu ai crezut nici o clipă că există vreun blestem?

– Nu mă temeam deloc.

Nu îi lua în batjocură invenția, căci asta ar fi putut însemna să anuleze protecția, atâta câtă mai era, pe care aceasta le-ar fi putut-o oferi lui Cate și lui Marguerite. Această dovadă suplimentară de grijă pentru grijile din inima ei îi aduse lacrimi în ochi.

– Surorile mele... începu ea.

– Vom trimite imediat după ele, să vină la Braesford. Henric nu o va interzice, cred, nu atâta timp cât recunoștința lui va dura. Vor fi în siguranță acolo. Ei bine, cât de în siguranță vor să fie.

Ea își lăsă privirea să alunece pe unghiurile și liniile puternice ale chipului lui, iar pe buze îi apăru un zâmbet tremurător.

– Mulțumesc, Rand. Ești bunătatea întruchipată.

Cu privirea pe lacrimile care îi umpleau ochii, își îngădui să se încrunte, mijindu-și ochii, pentru a-și ascunde îndoiala.

– Și asta e tot ce ai de spus în fața declarației soțului tău, legată de felul în care a destrămat blestemul tău? Nu ești cătuși de puțin interesată de afecțiunea mea, doamnă, nu ai nimic de spus drept răsplată?

– Dacă vrei iubirea mea, o ai, spuse ea, pe un ton cadențat, căci înlăuntrul ei vibra o bucurie frenetică, inundându-i inima, pieptul, întregul trup.

El se opri din nou, întorcându-se către ea.

– O, o vreau, Lady Isabel de Braesford, și ți-aș arăta cât de mult dacă nu ai fi împovărată cu un copil în față. Da, și în curând cu o doică, o capră, o servitoare îndărătnică, două surori încă blestemate și un cavaler în devenire, care arată ca un înger și venerează pământul pe care calci. Ca și mine, doamna mea. Da, ca și mine.

Ea întinse mâna să prindă bucata de mătase albă zdrențuită, încă legată de brațul lui, înfășurând-o încet în jurul degetelor, cu o bucurie copleșitoare în ochi.

– Arată-mi, oricum, soțul meu curajos și lordul meu preferat, murmură ea în dreptul buzelor lui, căci vreau să văd exact cât de bine ai rupt blestemul.

Pe deplin, și cu bucurie, blestemul fu destrămat în clipa aceea, pentru cea mai vârstnică dintre Grațiile de Graydon. Cu bucurie și pentru totdeauna.

Nota autoarei

Pentru cei care ar putea fi curioși unde se termină istoria și unde începe ficțiunea, incidentul nou-născutului ucis, descris în *Răsplata unui rege,* nu are nici o legătură cu Henric al VII-lea. Această poveste din secolul al XVI-lea, cunoscută drept „Scandalul Littlecote", a fost preluată din *Albion, un ghid pentru Britania Legendară* de Jennifer Westwood. Cu toate acestea, se știe că Henric al VII-lea și-a adus o metresă din Franța, când a sosit în Anglia, cu prilejul invaziei din 1485. Ce s-a întâmplat apoi cu femeia nu se mai știe. Nu s-a mai auzit nimic de ea după căsătoria lui Henric cu Elisabeta de York, pe 18 ianuarie 1486.

Dispariția, la o vârstă fragedă, a celor doi fii ai lui Eduard al IV-lea, din Turnul Londrei, este un mister care nu a fost niciodată explicat într-un mod satisfăcător. În ultimele câteva decenii, a ajuns să fie populară criticarea istoriilor compilate la finalul secolului al XV-lea și la începutul secolului al XVI-lea, care îl condamnă pe Richard al III-lea, unchiul băieților, pentru moartea acestora. Numeroși scriitori moderni îl absolvă de acuzația că ar fi poruncit uciderea acestora, în ciuda faptului că prinții au fost văzuți ultima oară în public la scurt timp după ce el i-a declarat nelegitimi pentru a ajunge la tron, susținând că la vremea respectivă existau zvonuri cu privire la moartea lor. Mărturisirea crimei de către Sir James Tyrell, cincisprezece ani mai târziu, în timpul domniei lui Henric al VII-lea, nu este creditată, fiind considerată o manevră politică, având ca scop prevenirea falselor pretenții la tron, în numele băieților. Convingerea mea personală cu privire la această tragedie, la care am ajuns în urma studierii unei multitudini de documente atât vechi, cât și moderne, ca și a numeroaselor biografii ale protagoniștilor, este că Shakespeare are dreptate: Richard al III-lea a fost, într-adevăr, autorul crimei.

Arthur, fiul cel mare al lui Henric al VII-lea și al Elisabetei de York, s-a născut, după cum am descris, la mănăstirea Winchester, pe 19 septembrie 1486. Era un tânăr studios și conștiincios, care a fost logodit cu Catherine de Aragon, încă din copilărie, luând-o în căsătorie la vârsta de cincisprezece ani, pe 14 noiembrie 1501. Cinci luni mai târziu, se afla la castelul Ludlow, la granița cu Țara Galilor, împreună cu mireasa sa, când se pare că s-a îmbolnăvit de febră și a murit pe 2 aprilie 1502, la vârsta de șaisprezece ani. Dacă ar fi trăit să urce pe tron, Marea Britanie și lumea ar fi fost foarte diferite astăzi. În schimb, cel care și-a pus propria amprentă asupra istoriei a fost Henric, cel de-al treilea fiu al lui Henric al VII-lea, după ce a devenit infamul Henric al VIII-lea.

Jennifer Blake,
24 noiembrie 2010

Mulțumiri

În primul rând, mulțumiri peste mulțumiri lui Bertrice Small, Robertei Gellis și altor autori și cititori de literatură de dragoste, care au întâmpinat primele pagini ale acestei povești cu mare entuziasm, în momentul în care au fost citite în cadrul unui atelier de la Convenția Romantic Times, din 2008. Fără acea primire formidabilă, probabil că n-aș fi găsit niciodată puterea de a înfiripa această poveste medievală.

Aprecierile mele sincere se îndreaptă către redactorul meu, Susan Swinwood, pentru atenția ei la detalii și tactul încântător. Tuturor oamenilor de ispravă de la MIRA Books, multe mulțumiri pentru copertele minunate și experiența profesională de netăgăduit, și, în special, pentru sugestia inspirată de a trece de la epoca victoriană în Statele Unite, cu care eram obișnuită, la Anglia medievală.

Multe mulțumiri, de asemenea, agentului meu, Richard Curtis, pentru încrederea sa în abilitățile mele, pentru susținerea în acest proiect și pentru efortul său constant de a mă face să progresez în carieră cât mai mult posibil.

Mii de aprecieri tuturor organizațiilor online, care mi-au slujit drept surse pentru a avea acces la cărți de documentare speciale și la detalii istorice, printre care Google eBooks gratuit, Project Gutenberg, Amazon.com, Sony eBook Store, Melissa Snell de la About.com: Medieval History, http://tudorhistory.org, Wikipedia, http://englishhistory.net/tudor.html și multe altele.

În cele din urmă, mulțumiri speciale fiicelor mele, Delinda Corbin și Katharine Faucheux, care mi-au fost primii cititori, făcându-mi sugestii nemaipomenite, care au îmbogățit povestea, soțului meu, Jerry, pentru interesul și răbdarea sa necontenite, ca și tuturor celorlalți membri ai familiei mele numeroase, pentru că au fost pur și simplu alături de mine.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey
Când inima dictează

Stephanie Laurens
Patimile iubirii

Victoria Alexander
Micile minciuni ale dragostei

Julie Garwood
Mireasa îndărătnică

Elizabeth Hoyt
Înger și demon

Julie Garwood
O nuntă de vis

Stephanie Laurens
Pasiunile inimii

Stephanie Laurens
Prizoniera dragostei

Victoria Alexander
Căile nebănuite ale iubirii

Christina Dodd
Dragoste și abandon